

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียง โดยท่านยอห์น

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอัสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 อ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ คร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านยอห์น

บทนำ ยอห์น: ข่าวประเสริฐของยอห์นมีความแตกต่างจากข่าวประเสริฐอีกสามเล่ม ทั้งสามเล่มดังกล่าวมีเนื้อหาที่สอดคล้องกันในการนำเสนอเกี่ยวกับพระชนม์ชีพและพันธกิจของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ยอห์นนำเสนอแง่มุมเกี่ยวกับพระชนม์ชีพและพันธกิจของพระคริสต์ในแบบที่ไม่ได้มีบันทึกไว้ในที่อื่น เหตุผลอาจเป็นได้ว่ายอห์นเขียนทีหลังข่าวประเสริฐอีกสามเล่มดังกล่าว นักประวัติศาสตร์เชื่อว่าข่าวประเสริฐของยอห์นถูกเขียนขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 85 และ 90 แน่แน่นอนที่ยอห์นรู้จักข่าวประเสริฐอีกสามเล่มเป็นอย่างดี ตามที่พระวิญญาณทรงคลอใจท่าน ยอห์นได้นำเสนอแง่มุมเกี่ยวกับพันธกิจของพระคริสต์ในแบบที่อีกสามคนไม่ได้เขียน เพราะว่ายอห์นมีเวลามากกว่าครึ่งศตวรรษเพื่อใคร่ครวญและเข้าใจเกี่ยวกับการส่งต่อของพระคุณ ข่าวประเสริฐของท่านจึงมีความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุด และท่านนำเสนอเรื่องความรอดอย่างชัดเจนด้วย

ใจความหลักของข่าวประเสริฐเล่มนี้มีความชัดเจนในย่อหน้าแรกๆ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้เสด็จมารับสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระวาเทนิรันดร์และทรงเป็นพระเจ้า การเสด็จมาของพระองค์เป็นมาโดยการรับสภาพมนุษย์ ซึ่งเป็นการเปิดเผยพระเจ้าในฐานะมนุษย์ ใจความหลักที่สำคัญอีกเรื่องคือ การที่คนๆหนึ่งจะมีชีวิตนิรันดร์ได้ผ่านทางพระคริสต์โดยการเชื่อวางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด คำสองคำที่ปรากฏทั่วพระธรรมเล่มนี้คือ “เชื่อ” และ “ชีวิต”

ภาพรวมของยอห์น 1: ยอห์น 1 เป็นส่วนเปิดเรื่องของพระธรรมเล่มนี้ สรุปย่อของพระธรรมทั้งเล่มก็อยู่ในบทนี้: (1) พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างชัดเจน (2) พระองค์ทรงเป็นผู้สร้าง, ชีวิต, และความสว่าง (3) การเป็นบุตรและความรอดเป็นมาโดยความเชื่อในพระองค์ (4) พระองค์ทรงเป็นพระวาทะนิรันดรผู้เสด็จมารับสภาพมนุษย์ จากนั้นอัครทูตผู้นี้ก็กล่าวแนะนำเกี่ยวกับพระชนม์ชีพและพันธกิจของพระเยซูคริสต์ ท่านเริ่มต้นด้วยการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในฐานะผู้เบิกทางของพระคริสต์ ท่านให้รายละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับ “ลอกอส” ที่มารับสภาพมนุษย์ ซึ่งรวมถึงการที่ยอห์นบรรยายภาพพระองค์ว่าเป็นพระเมสโปดกของพระเจ้า และการรับบัพติศมาของพระองค์ด้วย

ยอห์น 1:1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า ความเป็นนิรันดรและความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ได้ถูกนำเสนออย่างมีพลัง ในเริ่มแรกพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว หรือเมื่อกาลแรกเริ่มได้เริ่มต้นขึ้น พระวาทะก็ทรงเป็นอยู่แล้ว คำที่แปลว่า พระวาทะ คือ คำกรีก *ลอกอส* คำๆนี้เป็นคำที่ใช้ครอบคลุมซึ่งแปลว่า *ถ้อยคำ* แต่ก็มี ความหมายว่า ‘ความคิด’ หรือ ‘จิตใจ’ ด้วย ข้อ 14 กล่าวชัดเจนว่ายอห์นใช้คำนี้เพื่อสื่อความหมายใด ในข้อนั้นมีบันทึกไว้ว่า “พระวาทะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา” ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระวาทะในที่นี้หาใช่ใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์

ให้เราสังเกตวลีแรก “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว” ข้อนี้สื่อชัดเจนถึงการมีตัวตนอยู่ก่อนแล้วของพระเยซูคริสต์ เมื่อเริ่มแรกมีขึ้น พระวาทะก็ทรงเป็นอยู่แล้ว สิ่งที่ถูกสื่อออกมาอย่างชัดเจนคือ พระองค์ไม่ทรงมีจุดเริ่มต้น คำที่แปลว่า *เริ่มแรก* (ฮีบรู) มีความหมายว่า แหล่งกำเนิด หรือสิ่งที่มาเป็นอันดับแรก เมื่อสิ่งต่างๆถือกำเนิดขึ้น พระเยซูคริสต์ก็ทรงเป็นอยู่แล้ว พระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนแล้วชั่วนิรันดร

วลีที่สอง “และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า” พุดถึงตรีเอกานุภาพ ปฐมกาล 1:1 เริ่มต้นด้วยสันนิษฐานเกี่ยวกับพระเจ้า “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า” จากนั้นให้เราสังเกตใน ปฐมกาล 1:26 “และพระเจ้าตรัสว่า "จงให้พวกเราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของพวกเรา ตามอย่างพวกเรา” แม้

กระทั่งตั้งแต่ปฐมกาล 1 เราก็เห็นถึงความเป็นพหูในพระเจ้าแล้ว (นั่นคือ มีมากกว่าหนึ่งบุคคล ในพระองค์ผู้ทรงพระนามว่าพระเจ้า) ตรงนี้ในยอห์น 1:1 พระองค์ผู้มีพระนามว่า พระวาตะ ก็ทรงอยู่กับพระเจ้า

นอกจากนี้ “พระวาตะทรงเป็นพระเจ้า” ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ได้ถูกนำเสนออย่างทรงพลัง พระองค์ทรงเป็นมากกว่าเทพ นั่นคือ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า อีกครั้งที่เรีองตรีเอกานุภาพได้ถูกสื่อออกมา พระเยซูคริสต์ไม่เพียงอยู่กับพระเจ้าเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงเป็นพระเจ้าด้วย อีกครั้งเราได้เห็นถึงความเป็นพหูของพระเจ้า

ต้นฉบับที่ถูกรับมา (Textus Receptus หรือ Received Text) สื่อชัดเจน “พระวาตะทรงเป็นพระเจ้า” หลักรวบรวมและวากยสัมพันธ์ไม่เปิดโอกาสให้แปลเป็นอื่น พวกพยานพระยะโฮวาบังอาจเปลี่ยนเนื้อหาตรงนี้ในฉบับแปลของตัวเองเพื่อให้ตรงกับคำสอนของตน ถึงแม้ว่าฉบับแปลเล่มอื่นๆส่วนใหญ่สื่อถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ณ จุดนี้เช่นกัน แต่พวกพยานพระยะโฮวากลับเปลี่ยนข้อความตรงนี้เป็น “และวาตะเป็นพระองค์หนึ่ง” ในฉบับแปลโลกใหม่ของตน นั่นเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าซึ่งมีชาตानเป็นตัวต้นคิด

ยอห์น 1:2 ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงคลไคลยอห์นให้เน้นย้ำความจริงนี้ซึ่งถูกนำเสนอในข้อ 1 “พระองค์นั้น” ก็คือพระวาตะผู้ทรงอยู่กับพระเจ้าในเริ่มแรก ให้เราสังเกตพัฒนาการ (1) พระวาตะทรงเป็นอยู่แล้วเมื่อแรกเริ่มได้เริ่มต้นขึ้น (2) พระวาตะจริงๆแล้วทรงเป็นพระเจ้า (3) พระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า สิ่งที่ชัดเจนไม่ใช่แค่ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังเป็นข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นพหูภายในพระเจ้าด้วย

ยอห์น 1:3 ความจริงเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ได้ถูกขยายความต่อไปอีกพระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์ ให้เราดูย้อนกลับไปปฐมกาล 1:1 ตรงนั้นพระคัมภีร์บริสุทธ์กล่าวว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก” ปฐมกาล 2 และ 3 กล่าวต่อไปเกี่ยว

กับพระราชกิจเกี่ยวกับการทรงสร้างสิ่งต่างๆที่เหลือ ยอห์นกล่าวว่าอันที่จริงแล้วพระวาเททรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง ให้เราสังเกตว่าพระวาเททรงถูกเรียกว่าพระองค์เห็นได้ชัดว่าพระวาเททรงเป็นบุคคลที่เป็นเพศชาย จากนั้นให้เราสังเกตว่า ยอห์น 1:3 *เสริมและไม่ขัดแย้งกับปฐมกาล 1* พระภาคที่พระบิดาทรงมอบหมายให้กระทำการทรงสร้างสรรพสิ่งคือ พระเยซูคริสต์ พระวาเทของพระเจ้าผู้ทรงเป็นอยู่ก่อนแล้วตลอดกาลนิรันดร์ ยอห์น 1:3 ให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่าผู้ใดในตรีเอกานุภาพทรงกระทำกิจในการทรงสร้างจริงๆ ส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ขยายความประเด็นนี้ต่อไปอีก ดู เอเฟซัส 3:9, โครินธ์ 1:16 และวิวรณ์ 4:11 พระเยซูคริสต์ในฐานะพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างจริงๆ

ยอห์น 1:4 ยอห์นกล่าวต่อเกี่ยวกับความจริงเพิ่มเติม **ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง** พระเยซูคริสต์ พระวณะของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนแล้วทรงเป็นชีวิต พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างชีวิต พระองค์ทรงเป็นผู้ทรงประทานชีวิตทั้งฝ่ายร่างกายและฝ่ายจิตวิญญาณ ดู ยอห์น 14:6

นอกจากนี้ พระองค์ผู้ทรงประทานชีวิตยังทรงเป็น “ความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง” ด้วย ความสว่างคือสิ่งที่เผยให้เห็นทางที่จะไป ให้แนวทาง ขับไล่ความมืดและความกลัวออกไป แฉมความสว่างยังเป็นที่หนุนใจด้วย ในที่อื่นของยอห์น พระเยซูทรงถูกเรียกว่าความสว่าง ดู ยอห์น 1:9, 3:19, 8:12, 9:5, 12:46 ฯลฯ ยอห์น 1:14 พูดถึงสง่าราศีของพระองค์ สง่าราศีนั้นเป็นความสว่างจ้าที่สเปตา ตอนพระองค์ทรงจำแลงพระกาย พระองค์ทรงปรากฏในความสว่างจ้า ในการปรากฏพระองค์หลังจากเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระองค์ทรงปรากฏในแสงที่สว่างจ้าจนทำให้ตาบอดได้เลย (ต.ย. เขาโลขณะกำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสและยอห์นบนเกาะปัทมอส) พระองค์ทรงเป็นความสว่าง

ยอห์น 1:5 **ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่** ข้อ 5 เป็นข้อที่น่าเศร้าเพราะแสดงให้เห็นถึงปฏิกิริยาของคนในการต้อนรับพระเยซูคริสต์ จนถึงทุกวันนี้ วิธีที่ว่า “ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด” สามารถแปลตรงตัวได้ว่า “ความ

สว่างนั้นกำลังส่องอยู่ในความมืด” คำกริยาที่แปลว่า ส่อง (ไฟโน) แสดงถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง ความสว่างของพระเยซูคริสต์ยังคงส่องอยู่ต่อไปในโลกแห่งความมืดจนถึงทุกวันนี้ อย่างไรก็ตาม “ความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่” คำที่แปลว่า เข้าใจ (คาทาลัมบาโน) อาจแปลได้ว่า ‘รับไว้’ ด้วย นี่ไม่ได้หมายความว่าความมืดแห่งโลกนี้ไม่สามารถเข้าใจความสว่างของพระเยซูคริสต์ได้ แต่หมายความว่าพวกเขาไม่ได้ทำอะไรเกี่ยวกับความสว่างนั้น กล่าวอีกแง่คือ ชาวโลกเพิกเฉยต่อความสว่างนั้น ทุกวันนี้ก็ยังเป็นแบบนี้เหมือนเดิม ยอห์น 3:19 ตอกย้ำประเด็นนี้ เราอ่านในข้อนี้ว่า “ความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว” ความบาปเกลียดชังความสว่าง ส่วนใหญ่แล้วคนมักทำบาปภายใต้การครอบคลุมของความมืด ในแง่ฝ่ายวิญญาณแล้วความมืดของโลกนี้เกลียดชังความสว่างของพระเยซูคริสต์ที่เผยให้เห็นสิ่งที่ซ่อนเร้น

ยอห์น 1:6-8 มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น 7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน 8 ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น

บทนำยังคงดำเนินต่อไป แต่เปลี่ยนมาพูดถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พระเจ้าทรงใช้เขามา! เขามาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น “เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน” จุดประสงค์ของพันธกิจของยอห์นคือ เพื่อนำคนมาถึงความสว่างที่จะมานั้น เป้าหมายสูงสุดก็คือ เพื่อที่พวกเขาจะเชื่อในความสว่างของโลกนี้ ยอห์น (ผู้เขียน) กล่าวชัดเจนว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “ไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น”

ยอห์น 1:9 เป็นความสว่างแท้ที่นั่น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก พระเยซูคริสต์ไม่ทรงเป็นเพียงความสว่างแท้ที่นั่นแต่พระองค์ยัง “ส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” ด้วย คำที่แปลว่า ส่องสว่าง (โฟติคโซ) แปลได้ด้วยว่า ‘ทำให้เกิดความสว่าง’ นี่เป็นคำกริยาที่แสดงถึงการกระทำอันต่อเนื่อง คำที่แปลว่า เข้ามา (เอรคอไม) เป็นคำกริยาที่แสดงถึงการกระทำที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงแปลตรงตัวได้ว่า ‘พระองค์กำลังทรงส่องสว่างแก่ทุกคนที่ได้เข้า

มาในโลกแล้ว' สิ่งที่ถูกสื่อในที่นี้ก็คือว่า ความสว่างของพระเยซูคริสต์ได้สอดส่องเข้าไปในจิตใจของคนทุกคนที่ได้เกิดเข้ามาในโลกนี้แล้ว นี่อาจเป็นสิ่งที่ โรม 1:18-21 หมายถึง สิ่งที่ถูกสื่อในยอห์น 1 และ โรม 1 ก็คือว่า มนุษย์ชาติได้สังเกตเห็นความสว่างของพระเยซูคริสต์แล้ว แต่ได้เพิกเฉยหรือไม่ก็จงใจปฏิเสธความสว่างนั้นเสีย ด้วยเหตุนี้ ตามที่เปาโลได้เขียนไว้ในโรม 1:20 “พวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย” คนไม่รอดไม่ใช่เพราะเขาไม่รู้เกี่ยวกับพระเจ้า แต่เขาไม่รอดเพราะเขาเลือกที่จะปฏิเสธพระเจ้า สิ่งที่ถูกสื่อในที่นี้คือ พระเจ้าได้ทรงประทานความสว่างภายในของพระเยซูคริสต์แก่มนุษย์ทุกคนบ้างแล้ว กระนั้น พวกเขาก็ไม่รับความสว่างนั้นไว้

ยอห์น 1:10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่ นี่เป็นเรื่องหนึ่งที่น่าเศร้าที่สุดของพระคัมภีร์ใหม่ พระองค์ทรงอยู่ในโลก โลกถูกสร้างโดยพระองค์และโลกไม่รู้จักพระองค์ ถึงแม้จะไม่ชัดเจน แต่สิ่งที่ถูกสื่อในที่นี้คือว่า โลกไม่ยอมที่จะรู้จักพระองค์ โลกจึงจงใจปฏิเสธพระองค์ สมัยนี้ก็ไม่ได้แตกต่างจากสมัยนั้นมากนัก

ยอห์น 1:11 แต่ยิ่งไปกว่านั้น พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ ชาวโลกส่วนใหญ่ไม่เพียงเพิกเฉยและปฏิเสธพระบุตรอันเป็นที่รักของพระเจ้าเท่านั้น แต่พวกของพระองค์ก็ทำแบบเดียวกัน พระองค์เสด็จมาในฐานะชาวฮิวมา ยังพวกฮิว กระนั้นข่าวประเสริฐก็บันทึกชัดเจนเกี่ยวกับการที่พวกเขาจงใจปฏิเสธพระองค์

ยอห์น 1:12 กระนั้นยังมีพระสัญญาอันมหัศจรรย์อยู่ แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ในทางตรงกันข้าม ผู้ใดก็ตามที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ก็ทรงประทานให้ผู้นั้นเป็นบุตรของพระเจ้าได้ คำที่แปลว่า อำนาจ (เอ็กซออูเซีย) ก็มีความหมายว่า ‘สิทธิอำนาจ’ ด้วย เมื่อผู้ใดเต็มใจต้อนรับพระองค์ไว้ พระเยซูก็ทรงประทานสิทธิอำนาจให้ผู้นั้นเป็นบุตรของพระเจ้าได้ ความเป็นบุตรนั้นได้มาโดยการรับเป็นบุตรที่เปาโลพูดถึงใน โรม 8:14-15 และกาลาเทีย 4:5-6 พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระเจ้า ส่วนเราเป็นบุตรโดย

การอุปถัมภ์ (การรับเป็นบุตร) พระเยซูทรงประทานสิทธิอำนาจนั้นให้แก่เราโดยความเชื่อที่เรามีในพระองค์

คำกริยาที่แปลว่า **เชื่อ** (พิสเทอโอ) มีความหมายว่า ‘การพึ่งพาแบบสุดจิตสุดใจ’ หรือ ‘การพึ่งพาแบบทุ่มทั้งตัว’ นี่จึงเป็นที่มาของคำว่า **วางใจ** การเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นมากกว่าการยอมรับข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์และทางศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระองค์ มันคือการหันมาหาพระองค์ด้วยความเต็มใจและพึ่งพาพระองค์แบบสุดจิตสุดใจให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน มันคือการวางใจพระองค์โดยสมบูรณ์และวางใจพระองค์แต่เพียงผู้เดียว นี่เป็นครั้งแรกในแปลฉบับนี้ที่ขอให้นักอ่านใช้คำว่า ‘เชื่อ’ ก่อนจบเล่มข่าวประเสริฐนี้ ความจริงที่ว่าความรอดเป็นมาโดยการเชื่อในพระเยซูคริสต์ (ตามที่ได้หมายเหตุไว้ข้างบน) ก็ถูกสื่อออกไปอย่างชัดเจนหลายต่อหลายครั้งแล้ว

ยอห์น 1:13 คราวนี้ขอให้นักอ่านนึกถึงอีกแง่มุมหนึ่งที่สำคัญของความรอด **ซึ่งมิได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า** เมื่อผู้ใดวางใจในพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เขาก็เกิดจากพระเจ้า นี่หมายถึงการบังเกิดใหม่ซึ่งเกิดขึ้นภายในชีวิตของผู้เชื่อแต่ละคน การบังเกิดฝ่ายวิญญาณนี้ไม่ได้เป็นมาโดยเลือดของมนุษย์หรือการสืบเชื้อสาย และไม่ได้เป็นมาโดยความประสงค์ของเนื้อหนัง คำที่แปลว่า **ความประสงค์** (เฮเลมา) หมายความว่า ‘ความปรารถนาที่เกิดจากความตั้งใจ’ นี่อาจหมายถึงความปรารถนาทางเพศที่ก่อให้เกิดการปฏิสนธิ การบังเกิดใหม่นี้ไม่ได้เป็นมาโดย “ความประสงค์ของมนุษย์” ด้วย มันไม่ใช่อะไรที่เครื่องมือหรือการออกแบบของมนุษย์จะกระทำได้ การบังเกิดใหม่เป็นมาโดยพระเจ้า และออกมาจากพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น การบังเกิดใหม่จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราเต็มใจ “เชื่อในพระนามของพระองค์” คือ พระนามของพระเยซู

ยอห์น 1:14 พระวาจาได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) **บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง** การเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ได้ถูกนำเสนอ

อย่างมีพลัง “พระวาหะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา” พระวาหะของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนแล้วตลอดกาลนิรันดร์ได้ทรงสมัครใจมารับสภาพกายมนุษย์ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาช่วยสนับสนุนคำพยานของพวกเขา พวกเขาอยู่กับพระองค์และรู้จักพระองค์เป็นอย่างดีจากการได้มีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระองค์ นั่นเป็นคำพยานที่มีพลัง

พวกเขาได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คำที่แปลว่า **สง่าราศี** (ดอซา) หมายถึง ‘แสงสว่างจ้า’ ที่สว่างจนทำให้ตาบอดได้ พระเยซูไม่ทรงเป็นเพียงความสว่างของโลกนี้ในฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่พวกเขาได้เห็นความสว่างจากพระกายของพระองค์ด้วยมากกว่าหนึ่งครั้ง (บนภูเขาตอนที่ทรงจำแลงพระกายและระหว่างทางไปยังเมืองดามัสกัส เป็นต้น)

สง่าราศีของพระองค์เปิดเผยพระองค์ว่าเป็นพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระบิดา คำที่แปลว่า **องค์เดียวที่บังเกิดมา** (มोनอเกเนส) พูดถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวเท่านั้นที่พระเจ้าทรงให้กำเนิดเป็นรูปกายมนุษย์ นี่ยังอ้างอิงถึงการถือกำเนิดจากหญิงพรหมจารีโดยนางมารีย์ด้วย พระเยซูคริสต์ทรงไม่เหมือนใครในเรื่องนี้ เราเป็นบุตร โดยการที่พระเจ้าทรงรับเรา ส่วนพระองค์ทรงเป็นบุตรเพราะพระบิดาทรงให้กำเนิดพระองค์ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เมืองเบธเลเฮม คำๆนี้สื่อถึงการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์

สุดท้าย พระองค์ทรง “บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” เราได้เห็นถึงธรรมชาติฝ่ายวิญญาณแบบแฝดของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความรักแต่พระองค์ก็ทรงบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาแต่พระองค์ก็ทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงอดทนนานแต่พระองค์ก็ไม่ทรงอ่อนข้อให้ พระคุณของพระองค์ปรากฏในส่วนแรกของที่กล่าวมานั้น พระคุณของพระองค์เกิดมาจากความรักของพระองค์ มันอาจเทียบได้กับความกรุณา ความเมตตา ความเห็นอกเห็นใจ และความช่วยเหลือ ความจริงของพระองค์ถือกำเนิดออกมาจากความบริสุทธิ์อันเป็นนิรันดร์แบบเด็ดขาดของพระองค์ ความจริงในฐานะที่เป็นความบริสุทธิ์ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงและไม่

อ่อนข้อ ความจริงนั้นเด็ดขาด อย่างไรก็ตามพระองค์ทรงเป็นส่วนผสมที่สมบูรณ์แบบระหว่าง พระคุณและความจริง อันที่จริงแล้วพระองค์ทรงสมบูรณ์พร้อมในทั้งสองประการ

ยอห์น 1:15 ‘ยอห์น’ ในที่นี้หมายถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา การใช้คำกริยาในรูปกาล แบบที่ใช้ในข้อนี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจ ถึงแม้ว่าอัครทูตยอห์นเขียนข่าวประเสริฐนี้ในอีกหกสิบปีต่อมา แต่ท่านก็ใช้คำกริยาในรูปปัจจุบันในการเขียนข้อนี้ ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์ ความหมายก็คือ คำพยานเกี่ยวกับพระคริสต์ยังดำเนินต่อไปจนถึงทุกวันนี้ กล่าวให้เฉพาะเจาะจงก็คือ คำพยานนั้นคือ นี่คือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรง เป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า"

การที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาอ้างถึงพระเยซูว่าทรงดำรงอยู่ก่อนท่านเป็นเรื่องที่น่าสำคัญ ในหลายๆด้าน (1) พระเยซูทรงเป็นลูกพี่ลูกน้องของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา อย่างไรก็ตาม จาก บันทึกในข่าวประเสริฐของลูกา (ลูกา 1:36) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็แก่กว่าพระเยซูตั้งหกเดือน (2) การที่ยอห์นบอกว่าพระเยซูทรงเป็นใหญ่กว่าท่านและอยู่ก่อนท่านก็สื่อถึงความป็นนินรัน ด้รของพระองค์ พระเยซูคริสต์ ลอกอสที่มารับสภาพเนื้อหนังทรงดำรงอยู่ก่อนแล้วมาตลอดกาล พระองค์จึงไม่เพียงมาก่อนยอห์นตามลำดับเวลาเท่านั้น (ถึงแม้จะเกิดทีหลัง) แต่ยังมีบรรดาศักดิ์ ใหญ่กว่ายอห์นด้วย

ยอห์น 1:16 และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อน พระคุณ คำที่แปลว่า ความบริบูรณ์ (เพลโรมา) อาจหมายถึงความสมบูรณ์พร้อมโดยทั่วไปของ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และอาจหมายถึงการประกอบด้วยพระวิญญาณที่อัครทูตแต่ละท่านจะ ได้รับด้วย ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคุณของพระองค์หลังไหลมาจากความบริบูรณ์ของพระองค์ทำให้ พระคุณของพระองค์มีความน่าเชื่อถือ นอกจากนี้ พวกเขายังได้รับ “พระคุณซ้อนพระคุณ” จาก พระองค์ด้วย ความหมายก็คือ เราได้รับพระคุณอย่างเหลือล้นนั่นเอง เห็นได้ชัดว่าพระคุณดัง กล่าวไหลล้นออกมาจากความบริบูรณ์ของพระองค์

ยอห์น 1:17 เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาจากพระเยซูคริสต์ พระคุณคือ คุณสมบัติอันนำมาห้ศรรย์ของพระเจ้าที่ถูกส่งออกมาจากความรักของพระองค์ นี่เป็นเรื่องที่มีขอบเขตกว้างขวางแต่ก็เข้าใจง่าย ในรูปแบบที่เรียบง่ายที่สุด พระคุณคือความดีงาม ความกรุณา และความเมตตาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเรา ในความหมายที่กว้างกว่าเดิม มันก็สื่อถึงพลังกำลังและความช่วยเหลือที่มาจากพระเจ้าด้วย พระคุณถูกนิยามไว้ว่าเป็น “ความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับ” แต่ในความเรียบง่ายของพระคุณนี้ มันคือความดีงามอันนำมาห้ศรรย์และความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเราผ่านทางพระเยซูคริสต์ ความจริงจึงเป็นความเป็นจริงของพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์ ที่ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่อ่อนข้อ และไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งใด มันออกมาจากความบริสุทธิ์ของพระองค์ ทั้งสองข้อฝ่ายวิญญาณนี้ถูกทำให้สมบูรณ์ในพระเยซู พระคุณของพระเจ้าและความจริงของพระเจ้าถูกทำให้เป็นรูปเป็นร่างและมีให้เราในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

ยอห์น 1:18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย” เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ (ยอห์น 4:24) นอกจากนี้ มนุษย์ที่บาปหนาไม่สามารถเข้าหาพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่งได้ ในการปรากฏกายหลายครั้งตามที่มิบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ มนุษย์ได้เห็นการปรากฏพระองค์แต่ไม่เห็นพระเจ้าโดยตรง (เช่น ฟุ่มไม้ที่ถูกเป็นไฟที่ภูเขาซีนาย เป็นต้น)

อย่างไรก็ตาม พระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว และตอนนี้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดาก็ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้วตลอดการรับใช้ของพระองค์บนโลกนี้ คำที่แปลว่า **องค์เดียวที่บังเกิดมา** (โมโนเทเนส) ก็หมายถึงการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระเยซูคริสต์ คำนี้แปลตรงตัวว่า บุตรชายคนเดียวที่สืบพันธุ์จากบิดา มันพูดถึงการปฏิสนธิทางกายของผู้ชาย ทัวข่าวประเสริฐของยอห์น พระเยซูคริสต์ทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระเจ้าทุกครั้ง จริงที่เดียวที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวที่พระเจ้าพระบิดาทรงให้

กำเนิดมา การเป็นบุตรของพระองค์หมายถึงการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระองค์ ส่วนการเป็นบุตรของเราในฐานะผู้เชื่อ นั้นเป็น โดยการอุปถัมภ์

สิ่งที่ถูกสื่อออกมาเพิ่มเติมก็คือว่า พระเยซูคริสต์ ในฐานะเป็นพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระเจ้า ตอนนี “สถิตอยู่ในพระทรงของพระบิดา” นี้สื่อถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และการรับสง่าราศีของพระองค์ คำที่แปลว่า พระทรง (คอลลอส) หมายถึงส่วนหน้าของร่างกายซึ่งอยู่ระหว่างแขนทั้งสองข้าง นี่เป็นการบรรยายถึงพระเจ้าราวกับว่ามีร่างกายมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ความจริงที่ถูกสื่อออกมาก็คือ ความรักภายในครอบครัว พระเยซูคริสต์ผู้ทรงถ่อมพระองค์ลง และยอมทนกางเขน ไม่ได้ทรงถูกยกชูขึ้นเท่านั้น แต่ยังทรงอยู่สนิทสนมรักใคร่กับพระบิดาอีกด้วย เราได้เห็นชัดเจนถึงความรักของพระเจ้าพระบิดาอันลึกซึ้งและบริสุทธิ์ที่ทรงมีต่อพระบุตร

ยอห์น 1:19 นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า "ท่านคือผู้ใด" ส่วนที่เป็นเรื่องเล่าในข่าวประเสริฐของยอห์น เริ่มต้นตรงนี้ พวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มส่งตัวแทนไปยังยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา โดยถามว่าท่านเป็นใครและท่านกำลังทำอะไรอยู่ (ข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆที่เหลือซึ่งมีเนื้อหาสอดคล้องกันก็ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา คำเทศนาของท่านคือ “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” เราเห็นเพิ่มเติมจากการที่ท่านได้ให้บัพติศมาพวกยิวที่ฟังท่านและกลับใจใหม่ พันธกิจของท่านอยู่ในฐานะผู้เบิกทาง คือ เตรียมหนทางล่วงหน้าให้กับพันธกิจของพระเยซู)

ยอห์น 1:20 ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์" ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมายอมรับอย่างเปิดเผยแก่ทุกคนว่าท่านไม่ใช่พระคริสต์ พระเมสสิยาห์ที่ผู้คนรอคอยมานาน

ยอห์น 1:21 เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า "ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ" ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์" "ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นหรือ" และท่านตอบว่า "มิได้" กลุ่มคนจากเยรูซาเล็มถามเพิ่มเติมว่ายอห์นเป็นเอลียาห์หรือไม่ พวกเขาทราบดีว่า

มาลาคีย์พยากรณ์ไว้ว่าพระเจ้าจะทรงใช้เอลียาห์มาเป็นผู้เบิกทางก่อนถึงวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ยอห์นตอบอย่างซื่อๆว่าท่านไม่ใช่เอลียาห์ (ยอห์นอาจไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงบทบาทของท่านในการทำหน้าที่ของเอลียาห์ พระเยซูตรัสในเวลาต่อมาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี่แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น” (มัทธิว 11:14) พระเยซูทรงอ้างอิงใน มัทธิว 17:12 ด้วยว่าเอลียาห์ได้มาแล้วและได้ถูกพวกเจ้าหน้าที่ของอิสราเอลฆ่าตาย ไม่ว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะเป็นร่างทรงของเอลียาห์หรือแค่เทศนาด้วยอารมณ์ของเอลียาห์ บางทีเราอาจไม่มีวันรู้จนกว่าเราจะได้รับสง่าราศี (เพราะว่าเอลียาห์ไม่ได้ประสบกับความตายฝ่ายร่างกาย บางคนจึงคิดว่าท่านจะเป็นหนึ่งในพยานสองคนนั้นที่ถูกบรรยายถึงในวิวรณ์ 11)

พวกคนที่ถูกใช้มาจึงถามยอห์นว่าท่านเป็น “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” หรือไม่ นี่น่าจะหมายถึงศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่มีคำพยากรณ์ไว้ใน พระราชบัญญัติ 18:15 อันที่จริงแล้ว ‘ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง’ คือพระเมสสิยาห์ อีกครั้งที่ยอห์นตอบปฏิเสธ

ยอห์น 1:22-24 คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า "ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้อตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร" 23 ท่านตอบว่า "เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป' ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้" 24 ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี

อีกครั้งที่ยอห์นถูกถามว่าท่านเป็นใคร คำตอบของท่านเป็นข้อความที่ยกโดยตรงจากอิสยาห์ 40:3 ยอห์นเป็น “เสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดาร” จริงๆ พันธกิจของท่านคือ เตรียมทางให้กับพระเมสสิยาห์ โดยการทำให้อะไรที่คดงของสมัยนั้นราบเรียบ น่าสนใจที่ว่า อิสยาห์ 40:3 อยู่ในบริบทของการสำแดงสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า นี่ไม่ใช่เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระเยซูคริสต์ท่านนั้น แต่ยังคงไปยังวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีเมื่อพระเยซูจะทรงครอบครองบนพระที่นั่งของพระองค์ตลอดไปด้วย

ข้อ 24 เผยให้เห็นว่าพวกคนที่มาถามยอห์นคือ พวกฟาริสี พวกฟาริสีเป็น ‘นิกาย’ หนึ่งในศาสนาอิสลามยิวนั้น พวกเขาเป็นพวกอนุรักษ์นิยมและเน้นธรรมเนียมปฏิบัติในการนำไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน

ยอห์น 1:25 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า "ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา" พวกฟาริสีจึงถามท่านว่าทำไมท่านถึงให้บัพติศมาในเมื่อท่านไม่ใช่พระคริสต์ เอลียาห์ หรือ “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” (น่าสนใจที่ว่าพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ไม่เชื่อ พระราชบัญญัติ 18:15 ที่พยากรณ์ว่าศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งคือพระเมสสิยาห์)

ยอห์น 1:26-28 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า "ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก 27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้" 28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธซาบาราปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

คำตอบของยอห์นเต็มไปดด้วยข้อลึกลับ ถึงแม้ว่าท่านให้บัพติศมาด้วยน้ำ “แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้” ยอห์นย่อมหมายถึง พระองค์ผู้ทรงเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังอย่างแน่นอน ถึงแม้ว่าพันธกิจของพระเยซูยังไม่ได้เริ่มต้นขึ้น แต่มันก็ใกล้เข้ามาแล้ว นอกจากนี้ สิ่งที่คุณเหมือนถูกสื่อออกมาก็คือว่า พระเยซูอาจทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาในตอนนั้นแล้วก็เป็นได้

วลีที่ว่า “ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า” อ่านตรงตัวได้ว่า ‘ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’ คำกล่าวอันเป็นปริศยานี้ก็คือว่า ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงเกิดหลังยอห์นถึงหกเดือน แต่พระองค์ก็ทรงอยู่ก่อนท่านมาตลอดกาล ยอห์นตระหนักดีถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ท่านกล่าวตามตัวอักษรว่า ‘ข้าพเจ้าไม่สมควรแก้เชือกผูกกรองเท้าของพระองค์’

เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นใกล้เมืองหนึ่งที่ว่า เบธเลเฮมซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนและอยู่ติดแม่น้ำดังกล่าว ยอห์นกำลังให้บัพติศมาผู้คนอยู่ที่นั่น

ยอห์น 1:29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า "จงดูพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย" คำประกาศอันยิ่งใหญ่ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเกี่ยวกับพระเยซูได้ถูกกล่าวในวันต่อมา "จงดูพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย" อัครทูตยอห์นบรรยายถึงพระเยซูคริสต์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้ายิ่งกว่าผู้เขียนพระคัมภีร์คนใด อันที่จริงแล้ว หากไม่รวมการอ้างถึงลูกแกะแบบอ้อมๆ ใน 1 เปโตร 1:19 ยอห์นเป็นผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่คนเดียวที่บรรยายถึงพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า เห็นได้ชัดว่า นี่เป็นการทำให้คำพยากรณ์เรื่องหนึ่งเกี่ยวกับพระคริสต์ที่ทรงเป็นลูกแกะในพิธีบัพติศมาสำเร็จตามที่ได้อธิบายไว้ใน อพยพ 12 และการถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปใน เลวีนิติ 4

พระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า "ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกนี้ไปเสีย" คำที่แปลว่า **รับ...ไปเสีย** (ไอโร) มีความหมายอันลึกซึ้ง มันสื่อถึงการรับเอาภาระไว้เป็นของตัวเอง ไปจนถึงการถือติดตัวไปด้วย มันสื่อถึงการที่คนอื่นๆ หนึ่งแบกรับภาระอันหนักอึ้งไว้บนหลังหรือไหล่ของตัวเอง ช่างเป็นภาพที่งดงามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขน "พระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน" จากนั้นพระองค์ทรงนำความบาปของเราไปฝังไว้ในทะเลลึกที่สุด และไกลพอๆ กับทิศตะวันออกห่างไกลจากทิศตะวันตก นอกจากนี้ การแบกรับความบาปนี้ไม่ใช่แค่เพื่อคนที่ถูกเลือกไว้ไม่กี่คนเท่านั้น แต่เพื่อคนทั้งโลก ความเชื่อแบบไฮเปอร์แคลวินที่สอนว่า พระราชกิจในการไถ่ของพระคริสต์มีผลเฉพาะสำหรับผู้ที่ถูกเลือกไว้เท่านั้น ไม่มีสอนในข่าวประเสริฐของยอห์น หรือที่อื่นในพระคัมภีร์

ยอห์น 1:30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า 'ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า' ยอห์นเน้นย้ำสิ่งที่ท่านได้กล่าวไปแล้วในข้อ 15 ท่านไม่เปิดโอกาสให้เกิดข้อสงสัยเลยว่าท่านมาประกาศเกี่ยวกับพระเยซู

ยอน 1:31-33 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ" 32 และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า "ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากรวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ 33 ข้าพเจ้าเองไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์' ยอห์นกล่าวยอมรับว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้รู้จักพระองค์" คำที่แปลว่า รู้จัก (เออีโด) นี้เป็นคำกริยาในรูปอดีต ในที่นี้ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวว่า ตอนนั้นท่านยังไม่รู้จักพระเยซูอย่างสนิทสนม (ถึงแม้ว่าทั้งสองคนจะเป็นลูกพี่ลูกน้องกันก็ตาม) ตอนนั้นท่านก็ไม่ได้รู้ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าโดยพระวิญญาณของพระองค์ก็ได้ทรงเปิดเผยสิ่งต่อไปนี้แก่ยอห์นอย่างชัดเจน พระองค์ผู้ที่พระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากรวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ คือผู้^{นั้น} พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์จะทรงให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ถึงแม้ว่าบัพติศมาของพระคริสต์ไม่ได้ถูกพูดถึงอย่างชัดเจนตรงนี้ แต่มันก็ถูกสื่ออย่างชัดเจน ข่าวประเสริฐอีกสามเล่มกล่าวว่าการเสด็จลงมาของพระวิญญาณในรูปของนกเขาเกิดขึ้นตอนที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา ตรงนี้เราก็เห็นเนื้อหาแบบเดียวกัน บันทึกของมัทธิวเล่าว่าตอนที่พระองค์รับบัพติศมา พระเยซูทรงกระซิบกระซาบให้ยอห์นให้บัพติศมาพระองค์เพื่อทำให้ความชอบธรรมทั้งสิ้นสำเร็จ นั่นคือพระองค์ตรัสว่านั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง พระเยซูทรงเห็นด้วยกับคำประกาศของยอห์น นั่นคือ การกลับใจใหม่มาสู่อาณาจักรสวรรค์ที่กำลังใกล้เข้ามา อย่างไรก็ตาม ตรงนี้เหตุผลที่พระเยซูทรงรับบัพติศมานั้นเป็นเหตุผลที่ธรรมดาๆมากกว่า มันเผยให้ยอห์นเห็นว่าผู้ใดกันแน่ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงถูกสำแดงแก่ชนชาติอิสราเอล

พระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกแสดงว่าเป็นเหมือนนกเขาที่ลงมาเกาะบนพระเยซูตอนที่พระองค์รับบัพติศมา พระองค์ไม่ได้เสด็จลงมาเป็นนกเขาจริงๆ แต่มีการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์แบบที่มองเห็นได้จริงๆ โดยที่พระองค์ทรงเสด็จลงมาบนพระเยซูและปรากฏเหมือนนกเขาลงมา น่าสังเกตว่านอกจากข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มที่บันทึกเรื่องการรับบัพติศมาของพระคริสต์แล้ว คำว่านกเขาไม่ปรากฏอีกเลยในพระคัมภีร์ใหม่ และยังไม่ปรากฏเลยในบริบทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดูเหมือนว่าการใช้นกเขาเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการใช้สัญลักษณ์ทางศาสนาสมัยใหม่เป็นเรื่องที่ท่าเกินไป

ให้เราสังเกตข้อ 33 และวลีที่ว่า “ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” คำที่แปลว่า ด้วย (เอ็น) ก็แปลได้ด้วยว่า ‘โดย’ บัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ถูกขยายความต่อไปอีก ตรงนี้ อย่างไรก็ตาม คำบุพบท *โดย* ที่เกี่ยวข้องกับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็สอดคล้องกับสิ่งที่เปาโลสอนใน 1 โครินธ์ 12:12-13 ในข้อดังกล่าวเปาโลได้อธิบายว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ให้บัพติศมา (จุ่ม) ผู้เชื่อทุกคนเข้าในพระกายของพระคริสต์ตอนที่พวกเขาได้รับความรอด

ยอห์น 1:34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า” ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เมื่อได้เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาเหมือนนกเขาบนพระเยซูตอนที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า คำที่แปลว่า **ได้เห็น** (ฮอราโอ) มีความหมายว่า ‘รับรู้’ คำที่แปลว่า **ได้เป็นพยาน** (มารทูเรโอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘เป็นประจักษ์พยาน’ ยอห์นจึงกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าได้รับรู้และเป็นประจักษ์พยานว่านี่แหละคือพระบุตรของพระเจ้า’

ยอห์น 1:35-36 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน 36 และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า "จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า"

วันถัดจากวันที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ประกาศอีกครั้งว่า พระองค์ทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้า คำประกาศของยอห์นนี้มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์

เห็นได้ชัดว่านี่เป็นครั้งที่สามและเป็นครั้งสุดท้ายที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เห็นพระเยซูคริสต์: ตอนที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา ข้อ 29 และตรงนี้ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่ายอห์นโดยการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เห็นล่องหน้าถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่กว่านี้ของพระเยซูคริสต์ คำเทศนาแรกของท่านมีเนื้อหาเกี่ยวกับพระคริสต์ในฐานะกษัตริย์ ตอนนี้มันเปลี่ยนเป็นพระคริสต์ในฐานะลูกแกะที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชา ยอห์น ไม่ได้อธิบายเพิ่มเติมเพราะพระราชกิจของพระเยซูกำลังเริ่มต้นขึ้น อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงประทานความเข้าใจอันลึกซึ้งให้แก่ยอห์น โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อให้ท่านเห็นพระราชกิจอันสูงสุดของพระคริสต์ นั่นคือ รับเอาความบาปของคนทั้งโลกไปและถูกตรึงบนไม้กางเขนในฐานะลูกแกะที่เป็นเครื่องบูชาของพระเจ้า

ยอห์น 1:37-40 สาวกสองคนนั้นได้ยืมท่านพูดเช่นนี้ เขาจึงติดตามพระเยซูไป 38 พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า "ท่านหาอะไร" และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า "รับบี" (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) "ท่านอยู่ที่ไหน" 39 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มาดูเถิด" เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว 40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยืมยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันครุว์น้องชายของซีโมนเปโตร

สาวกสองคนของยอห์นได้เห็นเหตุการณ์ตามที่บรรยายไว้ข้างบน พวกเขาทั้งคู่เริ่มติดตามพระเยซู เมื่อพระเยซูทรงถามพวกเขาว่าพวกเขาตามหาอะไรอยู่ พวกเขาก็ถามพระองค์ว่า พระองค์ทรงพักที่ไหน คำว่า *รับบี* เป็นคำฮีบรูที่แปลว่า 'อาจารย์' มันเป็นคำที่ทำให้เกียรติสำหรับพวกยิว เห็นได้ชัดว่ายอห์นทราบล่วงหน้าว่าผู้อ่านข่าวประเสริฐที่ท่านเขียนอาจไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์ของชาวยิว ท่านพยายามทั้งตรงนี้และที่อื่นที่จะแปลความหมายคำศัพท์ของฮีบรูเป็นภาษากรีก ซึ่งเป็นภาษากลางของจักรวรรดิโรมัน คำที่ถูกแปลว่า *แปลว่า* (เฮรเมเนอูโอ) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *hermeneutics* (วิทยาแห่งการแปล) มันมีความหมายว่า 'แปล' เหมือนการแปลจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง มันมีลักษณะตามความเป็นจริงและไม่ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล คำที่แปลว่า *อาจารย์* (คิคาสคาลอส) เป็นคำพื้นฐานของคำว่า 'ครู' นี่เป็นความหมายในทางปฏิบัติของทั้ง *รับบี* และ *อาจารย์*

สาวกสองคนนี่จึงไปพักค้างคืนกับพระเยซู ในสองคนนี่คนหนึ่งมีชื่อว่า อันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร คำว่า *อันดรูว์* เป็นคำกรีกที่มีความหมายว่า 'ที่เป็นผู้ชาย' หรือ 'แบบผู้ชาย' ซีโมนเปโตร เป็นคำลูกผสมระหว่างสองภาษา ซีโมนเป็นคำฮีบรูที่มาจากคำในพระคัมภีร์เดิม 'สิเมโอน' เปโตรเป็นคำกรีกที่มีความหมายว่า 'หินก้อนหนึ่ง' ดังนั้น ชื่อของเขาจึงมีความหมายว่า ซีโมนผู้เป็นหิน เราอาจสรุปได้ว่าชื่อเปโตรเป็นชื่อเล่นของท่าน

ยอห์น 1:41-42 แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า "เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว" ซึ่งแปลว่าพระคริสต์ น่าสังเกตว่าวันหนึ่งหลังจากได้มาเจอพระคริสต์แล้ว อันดรูว์ก็ไปตามหาซีโมนพี่ชายของตนและนำเขามาถึงพระเยซู เราได้เห็นหลักการสองประการ (1) ผู้เชื่อใหม่มักร้อนรนที่สุดในการนำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์ (2) เราต้องเริ่มเป็นพยานแก่ครอบครัวเราก่อนเป็นอันดับแรก

อีกครั้งที่ชื่อเปลี่ยนคำฮีบรู *เมสสิยาห์* เป็นภาษากรีก คือ พระคริสต์ (*คริสตอส* ในภาษากรีก) ทั้งสองคำแปลว่า 'ผู้ที่ได้รับการเจิม' คำๆ นี้มีที่มาจากคนที่ผู้ที่เข้ารับตำแหน่งกษัตริย์ของชาวฮีบรูจะถูกเจิมด้วยน้ำมัน (มะกอก) ตามที่พระคัมภีร์เดิมได้กล่าวไว้ ดังนั้น คำว่าพระคริสต์ ซึ่งเป็นชื่อตำแหน่งมากกว่าเป็นชื่อเฉพาะ จึงสื่อโดยตรงถึงพระองค์ว่าทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล

42 อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า "ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เราจะเรียกท่านว่าเศฟาส" ซึ่งแปลว่าศิลา ความทรงสัมพัทธ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงถูกเห็นในข้อ 42 ไม่มีบันทึกมาก่อนว่าพระเยซูเคยถูกแนะนำให้รู้จักกับซีโมนเปโตร ถึงแม้ว่าทั้งคู่มาจากภูมิภาคเดียวกัน (เปโตรมาจากเบธไซดาและพระเยซูมาจากแคว้นนาซาเร็ธ) แต่ก็ไม่มีอะไรบ่งบอกว่าทั้งคู่เคยเจอกันมาก่อน อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ทรงกล่าวถึงเชื้อสายของเปโตรทันทีว่า "บุตรชายโยนาห์" พระองค์ทรงแจ้งให้เปโตรทราบต่อไปอีกว่าเขาจะถูกเรียกว่า *เศฟาส* เปโตรเป็นคำกรีก เศฟาสเป็นคำอารามิก ซึ่งมีความหมายว่า 'หิน' เหมือนคำว่าเปโตร

ยอห์น 1:43 วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟิลิปจึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามา" วันต่อมา พระเยซูทรงตัดสินพระทัยที่จะมุ่งหน้ากลับไปยังแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นบ้านเกิดของพระองค์ ขณะนั้นเองพระองค์ "ทรงพบฟิลิป" คำตรัสของพระองค์ทั้งเรียบง่ายและเปี่ยมด้วยพลัง "จงตามเรามา" ใจความสำคัญของการเป็นสาวกคือการติดตามพระเยซู มันเป็นมากกว่าแค่ความเชื่อ สาวกทุกคนเป็นผู้เชื่อ แต่ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนเป็นสาวก นอกจากนี้ การทรงเรียกที่พระเยซูทรงมีต่อฟิลิปก็เป็นคำสั่ง พระองค์ทรงตรัสสั่งให้ฟิลิปติดตามพระองค์ เราอาจสรุปได้ว่าการเป็นสาวกไม่ใช่ทางเลือกแต่เป็นคำบัญชา

ยอห์น 1:44 ฟิลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร ฟิลิป อันดรูว์ เปโตร และยอห์นผู้เป็นอัครทูตล้วนมาจากเบธไซดา มันเป็นหมู่บ้านที่ผู้คนหาเลี้ยงชีพด้วยการทำประมงและตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลี คำนี้แปลตรงตัวว่า 'บ้านแห่งปลา' ในภาษาฮีบรู นี่เป็นเรื่องที่ฟังดูสมเหตุสมผลเพราะว่าสาวกสี่คนแรกนี้เป็นชาวประมง เห็นได้ชัดว่าเศรษฐกิจท้องถิ่นของหมู่บ้านนี้พึ่งพาการจับปลาจากทะเลกาลิลี

ยอห์น 1:45 ฟิลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า "เราได้พบพระองค์ผู้ที่โมเสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชวาวนาซาเรธบุตรชายโยเซฟ" ฟิลิปก็ไปหานาธานาเอลเพื่อนของเขาและบอกเขาว่า "เราได้พบพระองค์ผู้ที่โมเสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชวาวนาซาเรธบุตรชายโยเซฟ" เห็นได้ชัดว่าฟิลิปมีความตื่นเต้นเมื่อเขาบอกนาธานาเอลว่า พวกเขาได้พบพระคริสต์แล้ว

ชื่อนาธานาเอลเป็นชื่อฮีบรู และมีความหมายว่า "ของขวัญของพระเจ้า" เท่าที่เป็นไปได้ เขามีอีกชื่อหนึ่งว่า บารโธโลมิวในข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆ (น่าสนใจที่ว่า ชื่อนาธานาเอลไม่ถูกพบในข่าวประเสริฐที่มีเนื้อหาสอดคล้องกันสามเล่มดังกล่าว และบารโธโลมิวก็ไม่ถูกพบในข่าวประเสริฐของยอห์น) ฟิลิปมาจากบ้านคานาแคว้นกาลิลีซึ่งอยู่ใกล้เคียฟ

การพูดถึง “โมเสส...และพวกศาสดาพยากรณ์” เป็นสำนวนที่พวกยิวสมัยนั้นใช้อ้างอิงถึงพระคัมภีร์เดิมที่เราใช้กันสมัยนี้ นั่นคือ ฟิลิปบอกนาธานาเอลว่า เราได้พบผู้คนที่พระคัมภีร์ทั้งเล่มกล่าวถึงแล้ว (แน่นอนที่พระคัมภีร์ตอนนั้นที่พวกเขามีคือ พระคัมภีร์เดิม) ถึงแม้ว่าอัครทูตยอห์นกล่าวชัดเจนในข้อ 18 ว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระเจ้า แต่ฟิลิปในตอนนั้นคงยังไม่รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ นอกจากนี้ เขาก็รู้จักพระเยซูว่าเป็นเพียงบุตรชายของโยเซฟเท่านั้น แต่นั่นก็ไม่ได้ลดทอนความจริงอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีหรือความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์แต่อย่างใด ยอห์นแค่บันทึกเกี่ยวกับความตื่นเต้นของฟิลิปในฐานะผู้เชื่อใหม่เท่านั้น

ยอห์น 1:46 **นาธานาเอลถามเขาว่า "สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ" ฟิลิปตอบเขาว่า "มาดูเถิด"** **นาธานาเอลไม่ค่อยประทับใจเท่าไร เขากล่าวว่า "สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ"** คำพูดเยาะเย้ยและดูถูกของเขาอาจมีรากฐานมากจากการแข่งขันกันของคนในพื้นที่ อย่างไรก็ตาม นาธานาเอลไม่ได้ตื่นเต้นนักเมื่อฟิลิปมาเป็นพยานครั้งแรกแก่เขา ฟิลิปไม่ได้โต้เถียงอะไร เขากล่าวเพียงว่า “มาดูเถิด” คำที่แปลว่า ดู (เออีโค) หมายถึงการรับรู้ซึ่งเป็นมากกว่าแค่การเห็นด้วยตา ฟิลิปจึงกล่าว ‘มาดูให้รู้ด้วยตัวเองเถอะ’

ยอห์น 1:47 **พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า "ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอูบาย"** **เมื่อนาธานาเอลมาถึงพระเยซูๆ ก็ตรัสว่า "ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอูบาย"** ความหมายก็คือ นี่เป็นชนอิสราเอลแท้ คือ คนที่ซื่อตรง

ยอห์น 1:48 **นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อ นั้น เราเห็นท่าน"** **พอนาธานาเอลได้ยินเช่นนี้ ก็ตกใจและถามกลับไปว่า "พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร"** **อีกครั้งที่พระเยซูทรงเปิดเผยให้เห็นความทรงสิทธิ์พยานของพระองค์ โดยแจ้งให้นาธานาเอลทราบว่า ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกเขาขณะที่เขาอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ พระองค์ก็ทรงเห็นเขาแล้ว**

พระองค์ไม่เพียงเห็นเขาอยู่ใต้ต้นมะเดื่อเท่านั้น แต่พระองค์ยังทอดพระเนตรเห็นจิตใจเขาด้วย มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทำแบบนั้นได้! อีกครั้งที่ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ถูกแสดงออกชัดเจน

ยอห์น 1:49 นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า "รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล" แค่นั้นก็พอแล้วสำหรับนาธานาเอล เขากล่าวยอมรับทันทีว่า "รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล" ไม่ว่าจะเป็ นโดยการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือจะเป็น โดยการสรุปของเขาเอง นาธานาเอลก็กล่าวตรงประเด็นเลย เมื่อได้เห็นความทรงสัพพัญญูของพระเยซู เขาก็ตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าที่มีพยากรณ์ไว้นานแล้ว เขาเข้าใจถึงสิ่งที่ถูกสื่อออกมา นี้ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอลที่พวกเขาเรอคอยมานาน พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์!

ยอห์น 1:50-51 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ นั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก" 51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังก่อน ท่านจะเห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์"

พระเยซูจึงทรงตอบไปว่า พวกท่านจะเห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก พระเยซูจึงทรงบอกนาธานาเอลว่าต่อไปเขาจะเห็น "ท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์" เราไม่ทราบชัดเจนว่าพระเยซูกำลังพูดถึงเรื่องอะไร ไม่มีบันทึกในพระคัมภีร์ใหม่ว่าเหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นแล้ว อย่างไรก็ตาม เราก็ได้เห็นถึงเหตุการณ์ที่ถูกพยากรณ์ไว้ว่าจะเกิดขึ้นในอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมาถึง คำที่แปลว่า **อยู่เหนือ** (เอพิ) ซึ่งแปลได้ด้วยว่า 'มายัง' หรือ 'ข้างๆ' ดังนั้น ความหมายก็คือว่า วันหนึ่งนาธานาเอลจะมีโอกาสได้เห็นเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงมายังหรือข้างๆพระเยซู เหตุการณ์นี้น่าจะเกิดขึ้นเมื่อพระองค์ทรงประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์สักวันหนึ่ง

น่าสนใจตรงที่ว่าในความฝันของยาโคบที่เห็นบันได (ปฐมกาล 28:12) เขาได้เห็นเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงจากสวรรค์ บางทีพระเจ้าอาจทรงให้ยาโคบได้เห็นล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอาณาจักรของพระเจ้า

น่าสังเกตด้วยว่าเป็นครั้งแรกในข่าวประเสริฐของยอห์นที่พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์” สิ่งที่ได้ถูกกล่าวไปแล้วตอนต้นของบทนี้คือ พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าตลอดกาลนิรันดร์ คราวนี้อีกด้านของพระองค์^๑ได้ถูกนำเสนอ พระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์ด้วย พระเยซูคริสต์ในฐานะพระเจ้าและมนุษย์ ทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ เรื่องนี้ถูกพูดถึงใน ยอห์น 1:14 ที่บอกว่า พระวาท้าวผู้ทรงสภาพนิรันดร์^๒ได้เสด็จมารับสภาพเนื้อหนังและมาอยู่ท่ามกลางเรา ในฐานะบุตรมนุษย์ พระองค์จะทรงมีประสบการณ์แบบเดียวกับมนุษย์ทุกอย่าง ในฐานะบุตรมนุษย์พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์พร้อมกับความบาปของเราและเพราะความบาปของเราเพื่อเป็นตัวแทนของเรา ในฐานะบุตรมนุษย์พระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตายในรูปกายที่เปี่ยมด้วยสง่าราศี ในฐานะบุตรมนุษย์พระองค์จะประทับบนบัลลังก์ของดาวิดวันหนึ่งในฐานะกษัตริย์ผู้ปกครองทั่วพิภพ

ภาพรวมของยอห์น 2: บทนี้แนะนำเสนอช่วงแรกๆของการรับใช้ของพระเยซู มีสองเหตุการณ์ถูกบรรยายไว้: (1) การอัศจรรย์ครั้งแรกของพระองค์ที่ทรงกระทำที่งานสมรสหมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี และ (2) การไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารในช่วงเทศกาลปัสกาครั้งแรกของพระเยซูตอนทรงเป็นผู้ใหญ่ที่มีบันทึกไว้

ยอห์น 2:1-2 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น 2 พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น

การพูดถึง “วันที่สาม” อาจสืบเนื่องมาจาก ยอห์น 1:43 และการกลับใจเชื่อของฟิลิป งานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอาจมีขึ้นในวันพุธของสัปดาห์ ซึ่งเป็นวันตามประเพณีที่หญิงพรหมจารีชาวอียิปต์แต่งงาน เราอาจสันนิษฐานได้ว่าไม่ฝ่ายเจ้าบ่าวก็ฝ่ายเจ้าสาวเป็นเพื่อนสนิทหรือ

เป็นญาติของพระเยซูหรือมารดาของพระองค์ คุณเหมือนนางมารีย์มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องรายละเอียดของงานเลี้ยงสมรสนี้ เราอาจสันนิษฐานได้ว่าโยเซฟได้เสียชีวิตแล้ว เขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพันธกิจของพระเยซูในเวลาใดเลย

ยอห์น 2:3-4 **เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า "เขาไม่มีน้ำองุ่น" 4 พระเยซูตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง"**

ในระหว่างที่งานเลี้ยงกำลังมีการเฉลิมฉลองอยู่น้ำองุ่นก็หมด เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกยิวสมัยนั้นมีวิธีผลิตน้ำองุ่นรสดีซึ่งไม่ใช่ น้ำองุ่นหมัก ถึงแม้ว่าคำกริยา อออินอส มักถูกแปลเป็นไวน์ ซึ่งหมายถึงไวน์ที่เป็นเหล้าองุ่น หรืออาจจะหมายถึงไวน์ที่ไม่ได้หมักก็ได้ บริบทจะเป็นตัวกำหนดว่าเป็นอันไหน มันคงเป็นเรื่องไม่เหมาะสมที่จะสันนิษฐานว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามีส่วนร่วมในการเลี้ยงเสพสุราเมาาย หรือกระทั่งมีส่วนในการทำเหล้าองุ่นเพิ่ม ไม่มีข้อสงสัยเลย ว่า ไวน์ที่คนดื่มและถูกทำขึ้นในที่นี้ไม่ได้ถูกหมัก

มารดาของพระเยซูมาแจ้งให้พระองค์ทราบถึงปัญหา (สิ่งที่ถูกสื่อเพิ่มก็คือว่า พระเยซูในฐานะเพื่อนหรือญาติอาจคอยช่วยเหลือในเรื่องรายละเอียดของงานเลี้ยงสมรสนี้) คำตอบของพระเยซูที่มีต่อมารดาของพระองค์เป็นเรื่องน่าฉงน

พระองค์ตรัสตอบว่า “หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง” ต่อไปนี้เป็นคำอธิบาย (1) การที่พระเยซูทรงเรียกมารดาของพระองค์ว่า *หญิงเอ๋ย* อาจไม่ได้หยาบคายเหมือนที่เห็น ถ้าเป็นสมัยนี้ก็อาจเรียกว่า ‘สุภาพสตรีของฉัน’ หรือ ‘สุภาพสตรีผู้เป็นที่รัก’ (2) สิ่งที่สำคัญก็คือ วิธีที่พระเยซูทรงมองมารดาของพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงเริ่มพันธกิจของพระองค์ พระองค์ทรงให้นางอยู่ระดับเดียวกับผู้หญิงที่รักพระเจ้าคนอื่นๆ นางไม่ได้มียศศักดิ์ที่สูงกว่า นี่เป็นการลดระดับคำสอนของโรมันคาทอลิกที่สอนว่ามารีย์เป็นคนกลางและนางมีสิทธิพิเศษในการเข้าหาพระบุตรของพระองค์ในสวรรค์ตอนนี้ (3) วลีนี้อาจแปลได้ว่า ‘หญิง

เอ๋ย เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านและเรา' หรืออาจกล่าวได้ว่า 'สุภาพสตรีของฉัน นี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญเลย'

“เวลาของข้าพเจ้ายังไม่ถึง” วลีนี้มักใช้ในช่วงเวลาสำคัญ (หรือคอขาดบาดตาย) พระเยซูทรงใช้วลีนี้หลายครั้งเพื่อหมายถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ในที่นี้อาจหมายถึงการสำแดงพระองค์ในฐานะพระคริสต์ต่อสาธารณชนยังไม่ถึง หากมองในภาพรวมแล้ว เมื่อมองถึงพันธกิจโดยรวมของพระองค์และจุดประสงค์ที่พระองค์เสด็จมา ปัญหาเรื่องไวน์ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรเลย

ยอห์น 2:5 มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า "ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด" อย่างไรก็ตาม มารดาของพระองค์ได้กล่าวคำพูดที่ลึกซึ้ง "ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด" คำสั่งนี้ยังคงใช้ได้อยู่จนถึงทุกวันนี้

ยอห์น 2:6-10 มีโองหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จูน้ำใบละสี่ห้าถัง 7 พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า "จงตักน้ำใส่โองให้เต็มเถิด" และเขาก็ตักน้ำใส่โองเต็มเสมอปาก 8 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า "จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด" เขาก็เอาไปให้ 9 เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา 10 และพูดกับเขาว่า "ใครๆ เขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่ดีมาให้ แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้"

พระเยซูจึงทรงกระทำการอัศจรรย์ในการเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นน้ำองุ่น อีกครั้งที่น้ำองุ่นที่ถูกบรรยายถึงนี้ไม่ใช่ น้ำองุ่นหมัก

ตามธรรมเนียมของคนเลวีในการล้างมือก่อนรับประทานอาหาร โองหินหกใบใหญ่จะถูกจัดเตรียมไว้สำหรับให้แขกงานสมรสล้างมือ ภาชนะเหล่านี้จุน้ำได้ประมาณยี่สิบแกลลอน โองเหล่านี้ไม่ได้จุน้ำเต็ม ดังนั้นพระเยซูจึงสั่งให้คนใส่ น้ำในโองให้เต็มเสมอปาก จากนั้นพระองค์จึงสั่งให้พวกเขาตักน้ำไปให้ "เจ้าภาพ" เจ้าภาพในสมัยนี้คงเป็นประมาณหัวหน้าบริกร หรือไม่ก็คนรับจัดเลี้ยง เขามีหน้าที่ดูแลการเสิร์ฟอาหารแขกงานสมรส

สิ่งที่ถูกสื่อเพิ่มเติมก็คือ เห็นได้ชัดว่าเมื่อพวกคนรับใช้ตักน้ำไปจากโอ่งน้ำ สิ่งที่พวกเขา ตักไปก็คือน้ำ อย่างไรก็ตาม น้ำนั้น ได้กลายเป็นน้ำอุ่นขณะที่พวกเขาตักไปให้เจ้าภาพ ถึงแม้ว่า พวกคนรับใช้รู้ว่าน้ำอุ่นนั้นมาจากไหน แต่เจ้าภาพก็ไม่รู้ เขาจึงเอ่ยปากชมเจ้าบ่าวเกี่ยวกับ คุณภาพของน้ำอุ่นและออกความเห็นว่าคุณส่วนใหญ่เสิร์ฟน้ำอุ่นที่ดีที่สุดในตอนแรก แต่เขา กลับเสิร์ฟมันทีหลัง

ยอห์น 2:11-12 การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์ 12 ภายหลัง เหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวก ของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

คำที่แปลว่า การอัศจรรย์ (เซเมอียน) มักถูกแปลว่า ‘หมายสำคัญ’ จนถึงตอนนี้ยอห์นได้ เป็นพยานเกี่ยวกับพระองค์ บัดนี้พระราชกิจต่างๆของพระองค์ได้เริ่มเป็นพยานเกี่ยวกับพระองค์ แล้ว จุดประสงค์หลักของการอัศจรรย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็คือ เพื่อรับรองตัวตนและ ฤทธิ์เดชของพระองค์ มันมีหน้าที่รับรองความจริงแท้ของตัวตนของพระองค์ คือ พระบุตรของ พระเจ้า, พระเมสสิยาห์ และจอมกษัตริย์ การอัศจรรย์เหล่านี้ “สำแดงสง่าราศีของพระองค์” ถึง แม้ว่าพวกสาวกได้เริ่มมาเชื่อ (คือ วางใจ) ในพระองค์แล้ว แต่ความเชื่อที่กำลังเติบโตของพวก เขาก็ถูกทำให้เข้มแข็งขึ้นอย่างมากเพราะการครั้งนี้

หลังจากนั้น พระองค์ พวกน้องชายของพระองค์และมารดาของพระองค์ได้ใช้เวลาหลาย วันในเมืองคาเปอร์นาอุม คำที่แปลว่า น้องชาย มาจากคำว่า อะเดลฟอส มารีย์ไม่ได้เป็นหญิง พรหมจารีตลอดไปและนางยังให้กำเนิดลูกคนอื่นๆอีก ซึ่งบางคนถูกเอ่ยถึงในที่นี้

ยอห์น 2:13 เทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุง เยรูซาเล็ม เทศกาลปัสกาใกล้เข้ามาแล้ว พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์เดินทางไปยังกรุง เยรูซาเล็มในฐานะที่เป็นยิวที่ถือรักษาบัญญัติ ชาวประเสริฐอีกสามเล่มที่มีเนื้อหาสอดคล้องกัน ไม่ได้เอ่ยถึงเหตุการณ์นี้ อันที่จริงแล้ว มีแต่ในข่าวประเสริฐของยอห์นเท่านั้นที่เห็นได้ชัดว่าพันธ

กิจของพระเยซูกินเวลาสามปี ในข่าวประเสริฐอีกสามเล่ม มีบันทึกว่าพระเยซูทรงถือพิธีปัสกาที่กรุงเยรูซาเล็มเฉพาะหลังจากที่พระองค์เสด็จเข้ากรุงอย่างผู้พิชิต ก่อนการตรึงกางเขนคนเดียว

ยอห์น 2:14-18 ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายเป็น และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ 15 เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส้ พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ 16 และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า "จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย" 17 พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า 'ความร้อใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์' 18 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้"

พอพระเยซูเสด็จมาถึงพระวิหาร พระองค์ก็มาพบกับเหตุการณ์ที่พระองค์สมควรพิโรธจริงๆ พวกเจ้าหน้าที่ในพระวิหารทำข้อตกลงกับพวกพ่อค้า โดยอนุญาตให้พวกเขาค้าขายสัตว์ซึ่งจำเป็นต้องใช้เป็นเครื่องถวายบูชาตามบัญญัติของพวกเขา เพราะพวกเขาที่กระจัดกระจายไปต้องเดินทางไกลและไม่สามารถหาสัตว์มาเป็นเครื่องบูชาระหว่างทางได้ ทางพระวิหารเลยมีบริการนี้แก่พวกเขา นอกจากนี้บัญญัติของโมเสสก็มีเขียนไว้ว่าผู้ชายแต่ละคนต้องชำระค่าบำรุงพระวิหารทุกปีคนละครั้งเซเชล พวกยิวที่เดินทางมาจากทั่วโลกมักไม่ค่อยมีเหรียญของคนฮีบรูด้วยเหตุนี้ นายธนาคารจึงได้รับอนุญาตให้ตั้ง โต๊ะเพื่อรับแลกเปลี่ยนเงินตราได้ในบริเวณลานพระวิหาร อีกครั้งนี่เป็นบริการให้แก่พวกยิวที่เดินทางมา

อย่างไรก็ตาม ก่อนการเสด็จมาถึงขององค์พระผู้เป็นเจ้า พื้นที่นี้ก็กลายเป็นเหมือนตลาดนัดในตะวันออกกลางไปแล้ว ถึงแม้ว่าไม่มีการเอ่ยถึงการขายของที่ระลึกหรือข้าวของเครื่องใช้ใดๆ เราอาจสรุปได้จากคำว่า **ค้าขาย** (เอ็มพอรיום) คำภาษาอังกฤษ **emporium** ก็มาจากคำกรีกนี้

การเผชิญหน้าครั้งนี้อย่างนี้ไม่เหมือนกับที่มีพูดถึงในข่าวประเสริฐอีกสามเล่ม ในที่ดังกล่าวการเผชิญหน้าแบบเดียวกันนี้เกิดขึ้นในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของพันธกิจบน โลกนี้ของพระองค์

อย่างไรก็ตาม ตรงนั้นพระองค์ทรงเรียกพวกพ่อค้าว่าเป็น “ถ้าของพวกโจร” (มัทธิว 21:13) พอเวลาผ่านไปการให้บริการแก่นักแสวงบุญที่เดินทาง ไกลกลับกลายเป็นการค้ากำไร บรรยากาศในพระวิหารไม่เพียงเปลี่ยนเป็นตลาดนัดเท่านั้น แต่พวกพ่อค้าที่ได้รับสัมปทานเหล่านี้กลับ ‘ปกอลอก’ ลูกค้าที่ไม่ประสีประสาด้วย สัตว์ที่ต้องใช้ในการถวายบูชาที่ถูกตั้งราคาให้แพงเข้าไป นอกจากนี้พวกรับแลกเงินก็ใช้อัตราแลกเปลี่ยนที่สูงเกินไปด้วย

ด้วยพระพิโรธที่ขอบรรรม พระเยซูได้ขับไล่พวกเขาออกไปจากพระวิหาร พวกสาวกของพระองค์เมื่อได้เห็นเหตุการณ์นี้ก็นึกถึง สดุดี 69:9 ที่กล่าวว่า “ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์”

พวกยิว (อาจเป็นพวกพ่อค้าที่ถูกขับไล่ออกไป) อยากรู้ว่า “ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้” หลายปีต่อมา เปาโลก็เอ่ยถึงใน 1 โครินธ์ 1:22 ว่าทำไมพวกยิวถึงขอหมายสำคัญ

ยอห์น 2:19-20 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน" 20 พวกยิวจึงทูลว่า "พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบหกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ"

หมายสำคัญที่พระเยซูประทานทำให้พวกเขาอึ้ง “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน” แม้แต่พวกสาวกก็คิดว่าพระองค์หมายถึงพระวิหารอันใหญ่โตที่ล้อมรอบตัวพวกเขา พวกศัตรูของพระองค์เตือนพระองค์แบบเย้ยๆว่าพระวิหารนี้ใช้เวลาในการบูรณะมากกว่าสี่สิบหกปีแถมตอนนี้ก็ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ พวกเขาถามพระองค์ด้วยใจไม่เชื่อว่าพระองค์จะทรงสร้างมันขึ้นใหม่ในสามวันได้อย่างไร

ยอห์น 2:21 แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์ แน่แน่นอนที่พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ความสำคัญของการฟื้นคืนพระชนม์ในอนาคตของพระเยซูก็คือ มันจะเป็นหมายสำคัญที่รับรองและหนุนกำลังคริสตจักรที่จะมีขึ้น (แม้ในตอนนั้นยังไม่ปรากฏให้เห็นก็ตาม)

ยอห์น 2:22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคำมัทธิวและพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น ยอห์นมองย้อนกลับไปหลังจากเวลาผ่านไปหลายปี บันทึกหลังจากที่พระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้วว่า “พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา” มันจึงเพิ่มพูนความเชื่อของพวกเขาในพระคำมัทธิวและในสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้ นำแปลกที่ว่าถึงแม้พวกสาวกของพระองค์ลืมสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้จนมานึกขึ้นได้หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว แต่พวกศัตรูของพระองค์กลับไม่ลืม ตอนที่พระเยซูทรงถูกพิจารณาคดี คำตรัสของพระองค์ได้ถูกยกขึ้นมาปรักปรำพระองค์ ถึงแม้จะถูกบิดเบือนบ้างก็ตาม (ดู มาระโก 14:58, มัทธิว 26:61)

ยอห์น 2:23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำอีกครั้งที่จุดประสงค์หลักของการที่พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ถูกพูดถึง “มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ” อย่างไรก็ตาม ข้อต่อไปบ่งบอกว่าความเชื่อของพวกเขาขึ้นต้นเงิน พวกเขาประทับใจกับการอัศจรรย์ แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้หันมาหาพระองค์ด้วยการกลับใจใหม่และด้วยความเชื่อที่ช่วยให้อรอดได้

ยอห์น 2:24-25 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน 25 และไม่มี ความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์

คำที่แปลว่า วางพระทัย (พิสเทอโอ) เป็นคำที่มักแปลว่า ‘เชื่อ’ ความหมายก็คือ พระเยซูมิได้ทรงเชื่อในตัวคนเหล่านั้น ถึงแม้ว่าคนเหล่านั้นที่ได้เห็นการอัศจรรย์ของพระองค์จะมีความเชื่ออยู่บ้าง แต่พวกเขาก็ยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่หรือไม่ก็อาจยังไม่ถูกสร้างใหม่ นี่อาจทำให้เราเห็นถึงการที่คนเราอาจมีความเชื่อแบบชาวน้ำบึงอยู่บ้างหรือไม่ก็เป็นความเชื่อแบบชั่วคราวซึ่งเกิด

ขึ้น ณ เวลานั้นๆ อย่างไรก็ตาม ความเชื่อแบบนั้นก็แตกต่างจากความเชื่อที่ช่วยให้รอดซึ่งใน
ความเชื่อแบบนี้คนเราฝากความรอดนิรันดรของตนไว้กับพระเยซูคริสต์

พระเยซูในความเป็นพระเจ้าและความทรงสัพพัญญูของพระองค์ทรงทราบจิตใจของ
พวกเขาในแบบที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบ พระองค์ทรงทราบว่ามิอะไรรออยู่ในตัวพวกเขา
ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้จริงๆ ด้วยเหตุนี้
พระองค์จึงไม่ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น นี่อาจเป็นการเสนอโอกาสเบื้องต้นให้พระองค์เป็น
กษัตริย์ก็ได้ กระนั้น ถึงแม้ว่าหลายคนแสดงออกว่าเชื่อในพระนามของพระองค์ แต่พระองค์ทรง
ทราบดีกว่านั้น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงจากไป

ภาพรวมของยอห์น 3: เนื้อหาส่วนแรกของยอห์น 3 มีข้อความที่สำคัญยิ่งของพระคัมภีร์
ใหม่ พระเยซูทรงอธิบายเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ให้นิโคเดมัสฟัง จากนั้นพระองค์ทรงนำเสนอ
สาระสำคัญของข่าวประเสริฐในรูปแบบที่ชัดเจนและกระชับที่สุดในพระคัมภีร์ การสนทนา
ระหว่างพระเยซูและนิโคเดมัสดำเนินต่อไป จากนั้นยอห์นได้นำเสนอสรุปย่อของข่าวประเสริฐ
ที่เข้าใจง่ายที่สุดเท่าที่พบได้ในพระคัมภีร์ ท่านสรุปเนื้อหาตอนนี้ด้วยความเข้าใจอันลึกซึ้งว่า
ทำไมคนที่ไม่รอดถึงปฏิเสธและถึงกับเกลียดชังความจริง ในบทนี้พันธกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพ
ติศมาก็มาถึงบทสรุปเช่นกัน คำพยานสุดท้ายของยอห์นเกี่ยวกับพระเยซูถูกพบในบทนี้และไม่
ถูกพบที่อื่นอีกเลยในพระคัมภีร์ใหม่ อัครทูตยอห์นจึงออกความเห็นสุดท้ายเกี่ยวกับพันธกิจของ
ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ยอห์น 3:1-2 มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว 2 ชายผู้
นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า "รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครู
ที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้า
ทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย"

นิโคเดมัสเป็นผู้นำคนหนึ่งของอิสราเอล เขาเป็นสมาชิกของสภาซานเฮดริน ซึ่งเป็นสภาขุนนางของชาวยิว ชื่อของเขามาจากภาษากรีกและแปลว่า ‘ผู้พิชิต’ เขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคณะฟาริสีซึ่งเป็น ‘พรรค’ หรือ ‘นิกาย’ หนึ่งของศาสนายิว ตามปกติแล้ว พวกเขาเป็นพวกอนุรักษ์นิยมทางศาสนศาสตร์ในสมัยนั้น ถึงแม้ว่าพวกเขาถือหลักคำสอนเดิมอย่างเคร่งครัด แต่พวกเขาก็มีใจที่เย่อหยิ่ง คิดว่าตัวเองชอบธรรม และเน้นการปฏิบัติตามบทบัญญัติ

เขามาหาพระเยซูตอนกลางคืน มีคนคิดกันว่าเขามาหาพระองค์ในเวลานี้เพราะไม่อยากจะ让别人เห็น เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาจึงเห็นแก่หน้าคนมากกว่าพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะไม่มีบอกไว้ใน ยอห์น 3 ก็ตาม แต่เขาก็ได้กลายเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์จริงๆ ใน ยอห์น 7:50 เราเห็นว่าเขากล่าวปกป้องพระเยซูจากการโจมตีของมหาปุโรหิตและพวกฟาริสีคนอื่นๆ นอกจากนี้เมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน นิโคเดมัสก็ร่วมกับโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียในการฝังพระศพ และช่วยออกค่าใช้จ่ายในการฝังพระศพด้วย (ยอห์น 19:39)

การที่เขาเรียกพระเยซูว่า *รับบี* ก็เป็นเรื่องน่าคิด มันเป็นชื่อเรียกสำหรับอาจารย์ของชาวยิวที่ได้รับการศึกษาอย่างดี แต่พระเยซูที่มาจากแคว้นกาลิลีในชนบทก็ไม่อยู่กลุ่มนี้ อย่างไรก็ตาม นิโคเดมัสก็ทราบดีว่าคำสอนของพระเยซูได้รับการรับรองจากการอัศจรรย์ต่างๆที่เขาได้เห็นแล้ว การอัศจรรย์เหล่านี้บ่งบอกว่าพระองค์ทรงเป็น “ครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย” บางคนตั้งทฤษฎีว่านิโคเดมัสได้รับอทธิพลจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผู้ได้เตรียมจิตใจเขาสำหรับพระคริสต์ ถึงแม้ไม่มีข้อพิสูจน์ทฤษฎีนี้ แต่มันก็เป็นข้อสรุปที่สมเหตุสมผล

ยอห์น 3:3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้" คำตอบที่เป็นอมตะของพระเยซูได้เกิดขึ้นตามมา คำตรัสที่ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า" แปลมาจากคำที่หลายครั้งไม่ได้แปลคือ *เอเมน* คำกรีก *เอเมน* มาจากคำฮีบรู *เอเมน* โดยตรง ซึ่งแปลว่า 'เป็นความจริง' 'อย่างแท้จริง' หรือ 'ขอให้เป็นอย่าง

นั้น' เมื่อคำนี้อยู่หน้าประโยค มันก็แปลว่า 'จริงแท้เลย' หากถอดความเป็นคำพูดแบบสมัยใหม่ คำพูดนี้ก็คงเป็น 'นี่คือความจริง!'

พระเยซูทรงเสนอความพิเศษของการบังเกิดใหม่ "ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้" ยอห์น ใช้คำว่า "อาณาจักรของพระเจ้า" เพียงสองครั้งในงานเขียนของท่าน ทั้งสองครั้งอยู่ใน ยอห์น 3:3 และ 3:5 มันมีความหมายตรงตัวว่า อาณาจักรของชาวยิวที่ถูกสัญญาไว้มานานซึ่งพระเมสสิยาห์จะทรงรื้อฟื้นให้อิสราเอล พระเยซูกำลังตรัสกับผู้นำคนหนึ่งของพวกเขาซึ่งแน่นอนว่ากำลังรอคอยอาณาจักรนั้นอยู่ อย่างไรก็ตาม ในขอบเขตที่กว้างกว่า อาณาจักรของพระเจ้ามีความหมายครอบคลุมถึงสวรรค์และสิ่งต่างๆของพระเจ้าทั้งหมด และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับคริสตจักรที่เป็นคนต่างชาติแล้ว อาณาจักรนั้นจะยังไม่มีใครเข้าไป จนกว่าหลังจากไปถึงสวรรค์และกลับมาพร้อมกับพระเยซูคริสต์ตามที่วิวรณ์ 19:11 ได้กล่าวไว้ และหลังจากนั้นเป็นต้นไป อย่างไรก็ตาม ในสาระสำคัญแล้ว อาณาจักรของพระเจ้าอาจใช้เรียกเป็นคำเหมือนของคำว่าสวรรค์ก็ได้

นอกจากนี้ คำว่า ใหม่ (อะโนเชน) แปลตรงตัวว่า 'จากเบื้องบน' ดังนั้น เมื่อพระเยซูทรงบอกนิโคเดมัสเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ พระองค์ก็หมายความว่า 'บังเกิดจากเบื้องบน' และเป็นความจริงที่การบังเกิดใหม่เป็นเช่นนั้น

ยอห์น 3:4 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า "คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ" เราไม่ทราบชัดเจนว่านิโคเดมัสสงกับคำตอบของพระเยซูหรือว่าแค่ต้องการจะโต้แย้งกันแน่ อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงอธิบายคำสอนของพระองค์ชัดเจนในข้อ 5

ยอห์น 3:5 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ อีกครั้งที่คำว่า เอเมน สองครั้งถูกใช้เพื่อเน้นย้ำสิ่งที่พระเยซูกำลังจะตรัส มีการถกเถียงกันเกี่ยวกับความหมายของคำสอนของพระ

เยซูตรงนี้ มีอยู่สามทศนะที่ถูกเสนอออกมาในช่วงเวลาหลายปี ทศนะแรกนั้นผิดอย่างชัดเจน ส่วนทศนะที่สองมีความเป็นไปได้ ส่วนทศนะที่สามสอดคล้องกับบริบท

(1) คนเหล่านั้นที่อยากสอนผิด ที่ว่าพิธีบัพติศมาช่วยให้คนรอดได้ ชอบใช้ ยอห์น 3:5 เป็นข้อสนับสนุน อย่างไรก็ตาม คำสอนผิดนี้ก็ขัดแย้งกับข้ออื่นๆของพระคัมภีร์ นอกจากนี้มันยังไม่เข้ากับบริบทที่ตามมาด้วย ในพระคัมภีร์ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า ความรอดนั้นเป็นมาโดยความเชื่อและความเชื่อเท่านั้น ไม่มีที่ใดในพระคัมภีร์เลยที่สอนว่าพิธีบัพติศมามีส่วนในการช่วยให้รอด

(2) ทศนะที่สองนั้นสอดคล้องกับหลักศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อสนับสนุนทศนะนี้ในบริบทตรงนี้ ทศนะนี้เชื่อว่าน้ำที่ถูกเอ่ยถึงในที่นี้หมายถึงพระวณะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งมีคุณสมบัติในการชำระให้สะอาด เปโตรบรรยายไว้ว่าเราบังเกิดใหม่โดย “ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวณะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่นิรันดร์” (1 เปโตร 1:23) ในเอเฟซัส 5:26 เปาโลกล่าวว่าพระเจ้าทรงแยกตั้งและทรงชำระคริสตจักร “โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวณะ” ทั้งหมดนี้เป็นความจริง อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อสนับสนุนสำหรับทศนะนี้ในบริบทที่ตามมา ถึงแม้ว่าพระวณะของพระเจ้ามีคุณสมบัติในการชำระล้างจริงๆก็ตาม (สดุดี 119:9-11) แต่ตลอดสมัยพระคัมภีร์เดิมที่นิโคเดมัสคุ้นเคย พระวณะของพระเจ้าไม่เคยถูกมองว่าเป็น “น้ำ” เลย

(3) ทศนะที่สามซึ่งสอดคล้องกับบริบทอย่างชัดเจนก็คือว่า น้ำในที่นี้หมายถึงการเกิดจากครรภ์มารดา พ่อแม่คนไหนก็รู้ว่าเด็กทารกเกิดมาในถุงน้ำคร่ำซึ่งแตกก่อนการทำคลอด เด็กทารกเกิดมาตัวเปียกเสมอ บริบทที่ตามมาคิดๆเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการเกิดฝายร่างกายและการเกิดฝายวิญญาณอย่างชัดเจน ทศนะของผู้เขียนก็คือ น้ำในที่นี้หมายถึงการเกิดฝายร่างกาย ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการบังเกิดใหม่

อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญของการบังเกิดใหม่ก็คือ การบังเกิด “จากพระวิญญาณ” เมื่อคนๆหนึ่งได้รับความรอด เขาก็มีธรรมชาติฝายวิญญาณแบบใหม่บังเกิดขึ้นภายใน โดยพระวิญญาณ

บริสุทธี มันคือการบังเกิดจากพระเจ้าฝ่ายวิญญาณตามที่ซ่อนอยู่ถึงห้าครั้งในจดหมายฝากฉบับแรกของท่าน ขณะที่การเกิดของเด็กคือการเกิดฝ่ายเนื้อหนัง การบังเกิดใหม่คือการเกิดจากพระเจ้า มันคือการเกิดจากเบื้องบน มันคือ การเกิดอีกครั้งโดยพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา (1 เปโตร 1:3)

ยอห์น 3:6 ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ พระเยซูทรงอธิบายชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างการเกิดครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง ครั้งแรกคือ “บังเกิดจากเนื้อหนัง” ส่วนครั้งที่สองคือ “บังเกิดจากพระวิญญาณ” ของพระเจ้า การถอดความที่ถูกต้องเป็นดังนี้ ‘สิ่งที่บังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นฝ่ายร่างกาย และสิ่งที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นฝ่ายวิญญาณ’

ยอห์น 3:7 อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่ คำบัญชาเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่นั้นชัดเจน “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” เราอาจแปลได้ว่า ‘ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดจากเบื้องบน’ ในการตรัสว่า “อย่าประหลาดใจ” พระเยซูจึงตรัสว่า ‘ท่านไม่ควรประหลาดใจเพราะเรื่องนี้เลย’

ยอห์น 3:8 ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” จากนั้นพระเยซูทรงกล่าวต่อไปโดยใช้ภาพประกอบที่ผู้คนคุ้นเคย ลมเป็นปรากฏการณ์ธรรมดาๆ เราทุกคนรู้ว่ามันมีอยู่ เราได้ยินเสียงมัน เราเห็นผลลัพธ์ของมัน แต่เราก็ไม่เห็นลมจริงๆ ถึงแม้ว่าลมจะมีพลังมาก แต่มันก็เป็นสิ่งที่เรามองไม่เห็น นอกจากนี้เราก็คงไม่รู้ด้วยว่าลมมาจากไหนและจะไปไหน พระเยซูทรงหมายถึงพระวิญญาณของพระเจ้าก่อนเป็นอันดับแรก พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชแต่ก็ไม่ปรากฏแก่ตา อย่างไรก็ตาม เราก็คงรู้ว่าพระองค์ทรงกระทำกิจอยู่ในเรา ประการที่สอง บริบทก็สื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นทรงเป็นเหมือนลมที่เรามองไม่เห็น พระองค์ทรงเป็นตัวกลางแห่งการบังเกิดใหม่ สำหรับใครก็ตามที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการ

บังเกิดใหม่แล้ว ผลลัพธ์ของมันก็ปรากฏชัด อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับลม เราไม่เคยเห็นการกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์กับตา

ความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าที่พระเยซูทรงสอนก็คือว่า การบังเกิดใหม่คือ ธรรมชาติฝ่ายวิญญาณ มันไม่เกี่ยวข้องกับร่างกาย มันไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกฝ่ายร่างกาย มันไม่ใช่ความรู้สึกตื่นเต้นที่เกิดขึ้นกับประสาทสัมผัสของเราตามถูกกระตุ้น แต่มันก็สมจริงมาก ๆ อยู่ดี มันเหมือนกับสายลม เรามองไม่เห็นมัน แต่มันก็เป็นสายลมจริง ๆ อยู่ดี

ยอห์น 3:9-11 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า "เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปได้"

10 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ **11** เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดถึงสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่

นิโคเดมัสก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี พระเยซูจึงถามเขาว่า "ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ" พระเยซูทรงดำนิเขาต่อไป พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "พวกเราพูดถึงสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านไม่ได้กำลังรับคำพยานของเรา"

ยอห์น 3:12 ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร พระเยซูทรงกล่าวสั่งสอนนิโคเดมัสต่อไป คำที่แปลว่า **ฝ่ายโลก** (เอพิเกออส) อาจแปลได้ว่า 'เกี่ยวกับพื้นพิภพ' ในบริบทตรงนี้คำนี้จึงต้องหมายถึงสิ่งที่ป็นฝ่ายร่างกาย พระเยซูจึงตรัสแก่นิโคเดมัสว่า 'ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งที่ป็นฝ่ายร่างกายและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร' อีกครั้งที่เราเห็นถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งฝ่ายโลกและสิ่งฝ่ายสวรรค์ และสิ่งที่ป็นฝ่ายร่างกายและสิ่งที่ป็นฝ่ายวิญญาณ อีกครั้งที่ข้อนี้สนับสนุนทัศนะที่เชื่อว่าน้ำที่ถูกลอยถึงในข้อ 5 กำลังพูดถึงการเกิดฝ่ายร่างกาย พระเยซูจึงทรงบอกนิโคเดมัสว่า ท่านควรเข้าใจความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ป็นฝ่ายร่างกายและสิ่งที่ป็นฝ่ายวิญญาณ ท่านเป็นผู้นำและอาจารย์ของชนอิสราเอล พระเยซูจะทรงอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณของการบังเกิดใหม่นี้ในข้อที่ตามมา

ยอห์น 3:13 ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์

ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น เนื่องจากพระเยซูได้ทรงเอ่ยถึงเรื่องฝ่ายสวรรค์ในข้อก่อนหน้าแล้ว พระองค์จึงทรงให้นิโคเดมัสทราบว่าการทำไมพระองค์ถึงทรงทราบว่าพระองค์กำลังตรัสถึงเรื่องอะไรอยู่ พระองค์ทรงอยู่ในสวรรค์มาก่อน ส่วนที่พูดถึงการขึ้นไปสู่สวรรค์ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ การเสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์ของพระคริสต์ในเวลาต่อมาแต่อย่างใด แต่พระเยซูแค่กำลังชี้ให้เห็นว่า มนุษย์ไม่สามารถขึ้นไปยังสวรรค์ได้โดยวิธีแบบมนุษย์ (ยกเว้นเพียงเอโนคและเอเลียห์ที่พระเจ้า ทรงรับพวกเขาขึ้นไป) ประเด็นสำคัญก็คือ พระเยซูทรงทราบว่ากำลังตรัสอะไรอยู่เพราะ พระองค์ทรงอยู่ในสวรรค์มาก่อน

วลีสุดท้าย “คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น” เป็นสิ่งที่น่าสนใจ สิ่งที่ถูกสื่อในที่นี้ คือ การทรงอยู่ได้ทุกหนแห่งของพระเจ้า เพราะแม้ในยามที่พระองค์ตรัสกับนิโคเดมัสบนโลก พระองค์ก็ทรงอยู่ในสวรรค์ด้วยในขณะเดียวกัน มีแต่พระเจ้าผู้ทรงอยู่ได้ทุกหนทุกแห่งในเวลา เดียวกันเท่านั้นที่ทำเช่นนั้นได้ นี่เป็นอีกครั้งที่เราได้เห็นถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

ยอห์น 3:14-15 โมเสสได้ยกชูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉนใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉนั้น 15 เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

พระเยซูทรงยกเรื่องที่เกิดคล้ายคลึงกันจากพระคัมภีร์เดิมซึ่งนิโคเดมัสรู้จักเพื่อให้ภาพ ประกอบถึงเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ ในถิ่นทุรกันดาร วิถี 21:7 และข้อที่ตามมาพูดถึงเรื่องงูทองเหลืองในช่วงของการเดินทางในถิ่นทุรกันดาร พระเยซู ทรงอธิบายชัดเจนว่านี่เป็นภาพของสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำสำเร็จบนไม้กางเขน พระองค์จึง ตรัสว่า “โมเสสได้ยกชูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉนใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉนั้นนั้น” งูทอง เหลืองกับไม้กางเขนนั้นเป็นภาพที่เหมือนกัน ในแต่ละกรณี เมื่อคนบาปที่กลับใจซึ่งเป็นทุกข์ ทรมาณเพราะความบาปมองดูผู้ที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชาและถูกยกขึ้นด้วยความเชื่อ พระเจ้าก็จะ ทรงช่วยผู้นั้นให้รอด

ด้วยเหตุนี้ “เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” ในแต่ละกรณีใน
ยอห์น คำที่ถูกแปลว่า **ถูกยกขึ้น** (ฮุพชอ โอ) อ้างอิงถึงพระคริสต์บนไม้กางเขน (8:28, 12:32, 34)
เมื่อคนบาปด้วยความเชื่อเท่านั้นหันมาหาพระองค์ผู้ทรงถูกยกขึ้น และเชื่อวางใจในพระองค์แต่
เพียงผู้เดียวเท่านั้น เขาก็จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

คำที่แปลว่า **พินาศ** (อะ โพลลูมิ) เป็นคำที่บางครั้งก็แปลว่า ‘หลงหาย’ เช่น ในลูกา 19:10
คนที่หลงหายจะพินาศและในทางกลับกัน คำกริยาในวาลิสต์ท้าย (เอ โค) **แต่มีชีวิตนิรันดร์** อยู่ใน
รูปปัจจุบันกาลต่อเนื่อง และควรแปลตรงตัวว่า ‘แต่จะมีชีวิตนิรันดร์เรื่อยไป’ ยอห์นใช้คำว่า
“ชีวิตนิรันดร์” สิบหกครั้งในข่าวประเสริฐของท่านและหกครั้งในจดหมายฝากฉบับแรกของ
ท่าน มันหมายถึงชีวิตที่ไม่มีอายุและไม่มีการสิ้นสุด โดยเริ่มต้นตอนนี้และดำเนินสืบต่อไปเป็น
นิรันดร์ มันมีปริมาณมากยิ่งขึ้นกว่าไม่มีจุดจบ มันคือการเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยชีวิตของพระเจ้าผ่านทาง
พระคริสต์

ยอห์น 3:16 เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของ
พระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เห็นได้ชัดว่าบท
สนทนาระหว่างพระเยซูและนิโคเดมัสสิ้นสุดลงในข้อก่อนหน้า ตรงนี้เราเห็นว่าคำกริยาได้
เปลี่ยนรูปกาลจากรูปที่พระเยซูทรงใช้ตอนสนทนากับนิโคเดมัส จากหลังได้เปลี่ยนจากบท
สนทนาที่กำลังดำเนินอยู่เป็นการกระทำที่เสร็จสิ้นแล้ว เห็นได้ชัดว่ายอห์นกำลังใส่ ‘ความเห็น
ของบรรณาธิการ’ เข้าไปโดยได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ขณะที่ท่านคิดทบทวนถึง
พระราชกิจทั้งสิ้นของพระคริสต์หลายปีต่อมา

ในข้อ 16-21 ยอห์นกล่าวสรุปย่อสิ่งที่พระเยซูทรงสอนนิโคเดมัส เราเชื่อเช่นนี้เพราะคำ
ขึ้นต้น ‘เพราะว่า’ นอกจากนี้ข้อความนี้ก็สรุปย่อสาระสำคัญของข่าวประเสริฐที่ถูกประกาศ
ตลอดการรับใช้ของพระองค์ คำกริยาที่เปลี่ยนจากรูปปัจจุบันกาลเป็นรูปสมบุรณ์ซึ่งบ่งบอกถึง
การกระทำที่เสร็จสิ้นแล้ว ตอนนี้ยอห์นมองย้อนกลับไปยังพระราชกิจที่เสร็จสมบูรณ์แล้วของ
พระคริสต์

“พระเจ้าทรงรักโลก” คำที่แปลว่า รัก (อาคาปาโอ ซึ่งเป็นคำกริยาของ อากาเป) แปลว่า การเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น มันเป็นความไม่เห็นแก่ตัวและให้ความสำคัญต่อความต้องการของผู้อื่น จริงแท้เลยที่พระเจ้าทรงทำเช่นนั้น โดยส่งพระเยซูมา สิ่งที่พระเจ้าทรงรักคือ โลก คำที่แปลเช่นนี้ (คอสมอส) หมายถึง มนุษยชาติทั้งหมดที่ไม่รอด ความรักของพระองค์ที่ทรงมีต่อมนุษยชาตินั้นหมายรวมถึงทั้งหมดและไม่จำกัดแค่ผู้ที่ถูกเลือกสรร ไม่ก็คน ด้วยเหตุนี้ พระองค์“ได้ทรงประทาน” ความเป็นจริงของความรักแบบอากาเปนี้ คือ ความเต็มใจที่จะให้เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้อื่น ด้วยพระสติปัญญาอันไร้ขีดจำกัดของพระองค์พระเจ้าได้ทรงทอดพระเนตรเห็นความต้องการอันสิ้นหวังของมวลมนุษยชาติและได้ทรงประทานสิ่งที่พวกเขาต้องการ คือ พระบุตรของพระองค์ ยอห์นเรียกพระเยซูว่าเป็น “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา” อีกครั้ง นี้หมายถึงการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระองค์ คุณคำอธิบายได้ใน ยอห์น 1:14-18

เช่นเดียวกับในข้อ 15 คุณเจที่ไขว่ชีวิตนิรันดร์คือ การเชื่อ มันหมายถึงการพึ่งพาพระเยซูคริสต์แต่เพียงผู้เดียว มันคือการพึ่งพาพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ มันคือการไว้วางใจแบบสนิทสนม มันบ่งบอกว่าไม่มีวิธีอื่นใดอีก ความเชื่อนั้นมีระดับที่ลดหลั่นลงไปด้วย เช่น ความเชื่อแบบ ‘ความรู้ที่หัว’ ถึงแม้ว่าดีกว่าไม่มีความเชื่อเลย แต่มันก็ไม่เพียงพอที่จะช่วยให้รอดได้ มีความเชื่อแบบชั่วคราวด้วย คือ การขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าในยามคับขัน ถึงแม้ว่านี่เป็นความเชื่อในระดับที่สูงขึ้นมา แต่มันก็ไม่พอที่จะช่วยให้รอดได้เช่นกัน สิ่งที่ถูกสื่อในหลักการแห่งความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้ตามที่ถูกนิยามตรงนี้คือ การหันมาและพึ่งพาพระเยซูคริสต์เป็นความหวังเดียวที่เราจะได้รับความรอด ผลลัพธ์ก็คือ “ชีวิตนิรันดร์” ตามที่ถูกบรรยายไว้ในคำอธิบายในข้อ 15

ยอห์น 3:17 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น ยอห์นอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงใช้พระเยซูเข้ามาในโลก ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นให้แก่พระบุตรแล้ว (ยอห์น 5:22) แต่นั่นก็ไม่ใช่จุดประสงค์แห่งการเสด็จมาของพระองค์ พระเยซูคริสต์เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อ “ช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น” ยอห์นใช้คำว่า ช่วยให้รอด เป็นครั้งแรกตรงนี้ มันแปลมาจากคำว่า โชดโซ และถูกใช้มากกว่าหนึ่งร้อยครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ มันเกี่ยวข้องกับ

คำนาม (โศทเทรีย) ซึ่งปกติแล้วแปลว่า ‘ความรอด’ ปกติแล้วคำนี้ถูกใช้สำหรับการเยียวยาฝ่ายร่างกายหรือการช่วยกู้ให้ฟื้น ตรงนี้บอกชัดเจนถึงความรอดฝ่ายวิญญาณ มันคือการถูกช่วยให้รอดจากการพิณาศ รอดจากการตกรรค และรอดจากการพิพาคษา

ยง 3:18 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพาคษาลงโทษ แต่ผู้ที่มีได้เชื่อก็ต้องถูกพิพาคษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า

รูปกาลของคำกริยาในข้อนี้เป็นสิ่งที่เราควรสังเกต “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพาคษาลงโทษ” ในคำกริยาตัวแรก กาลเป็นปัจจุบันซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง ดังนั้น เมื่อเราเชื่อ (คือ วางใจพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจตามที่ถูกบรรยายไว้ด้านบน) ก็ไม่มีการพิพาคษาลงโทษแม้กระทั่งในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ “มิได้เชื่อ” (กาลปัจจุบัน) เขาก็ “ถูกพิพาคษาลงโทษอยู่แล้ว” (คำกริยารูปกาลเสร็จสมบูรณ์แล้ว และถูกกระทำ) ความหมายก็คือ คนที่ไม่เชื่อคนนั้นก็ถูกพิพาคษาลงโทษอยู่แล้ว คำที่แปลว่า อยู่แล้ว (เอเค) มักถูกแปลว่า ‘ตอนนี้’ คนที่ไม่เชื่อจึงถูกพิพาคษาลงโทษแม้กระทั่งในตอนนี้อย่างไรก็ตาม คนที่ไม่รอดไม่เพียงไม่รอดเท่านั้น พวกเขา ยังคงตกอยู่ภายใต้การพิพาคษาลงโทษของพระเจ้าอยู่แล้วตอนนี้แม้ในขณะที่เรากำลังพูดคุยอยู่ พวกเขาไม่จำเป็นต้องทำอะไรอีก พวกเขาถูกพิพาคษาลงโทษอยู่แล้ว

เหตุผลนั้นทั้งเรียบง่ายและลึกซึ้ง นั่นเป็นเพราะว่า “เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” ความบาปเดียวที่พิพาคษาลงโทษคือ การไม่ยอมวางใจในพระนาม (พระเยซูคริสต์) พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า (ที่เสด็จมารับสภาพเนื้อหนัง) ถึงแม้ว่าความบาปโดยรวมได้พิพาคษาลงโทษมนุษยชาติแล้วก็ตาม แต่ตะปุดอกฝาลองตัวสุดท้ายฝ่ายวิญญาณของมนุษย์ก็คือ การไม่ยอมต้อนรับพระคริสต์และเชื่อวางใจในพระองค์

ยง 3:19 หลักของการพิพาคษามืออย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงคลโยหั้นให้มีความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับความเสื่อมทรามของมนุษย์และการที่มนุษย์สมควรได้รับการพิพาคษาลงโทษ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นความสว่างของโลกนี้ พระองค์ทรงถูกเรียกแบบ

นั้นซ้ำแล้วซ้ำอีกในยอห์น ความสว่างเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความมืด ในทางฟิสิกส์แล้ว ความมืดคือการขาดหายไปซึ่งความสว่าง ทว่าพระคัมภีร์ความมืดเป็นภาพเปรียบของความชั่วร้าย เมื่อความสว่างของพระเจ้าได้เข้ามาในโลกแล้ว มนุษย์ก็ไม่รับความสว่างนั้นไว้ (ยอห์น 1:5) พวกเขาไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับความสว่างนั้น อันที่จริงแล้ว มนุษย์ชาติที่บาปหนารัก “ความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว”

ยอห์น 3:20 เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ คำสองคำที่แยกจากกันถูกแปลว่า ชั่ว ในข้อ 19-20 ในข้อ 19 คำที่แปลว่าชั่ว (พอนerosis) เป็นคำที่ใช้ทั่วไปเพื่อหมายถึง ‘ชั่วร้าย’ หรือ ‘ชั่วช้า’ ในพระคัมภีร์ใหม่ มันเป็นคำใช้เรียกความบาปโดยทั่วไป อย่างไรก็ตามในข้อ 20 คำที่บรรยายให้เห็นภาพมากกว่าได้ถูกใช้ ในข้อนี้คำที่แปลว่า ชั่ว คือคำกรีก (ฟาอูลอส) ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ phallus ในความหมายที่กว้างกว่า มันหมายถึงความบาปทางเพศ เราได้เห็นว่าคนที่ทำบาปในเรื่องเพศไม่เพียงไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับความสว่างเท่านั้น แต่ยังเกลียดชังความสว่างนั้นด้วย คนที่ทำบาปในเรื่องเพศมักไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับสิ่งต่างๆซึ่งเป็นของพระเจ้า เมื่อความบาปดังกล่าวเริ่มต้นขึ้นในชีวิตของคนๆหนึ่ง สิ่งแรกที่จะถูกทิ้งก็คือ สิ่งที่เป็นของพระเจ้า ทั้งสองสิ่งอยู่ร่วมกันไม่ได้ นอกจากนี้คนที่ใช้ชีวิตในความบาป ไม่ว่าจะเป็นการล่วงประเวณี การเล่นชู้ หรือการรักร่วมเพศ มักต่อต้านความเชื่อแบบคริสเตียนแท้และอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับมัน

ความหมายของข้อนี้สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าตรัสผ่านโฮเซยา “การเล่นชู้ เหล้าองุ่นและเหล้าองุ่นใหม่ซึ่งเอาจิตใจไปเสีย” (โฮเซยา 4:11) ความบาปในเรื่องเพศหันเหจิตใจมนุษย์ไปจากพระเจ้า ดังนั้น คนที่ใช้ชีวิตในความบาปโดยทั่วไปแล้วมักไม่สนใจความสว่างของข่าวประเสริฐของพระคริสต์อันเปี่ยมด้วยสง่าราศี อย่างไรก็ตาม คนที่ใช้ชีวิตในความบาปเรื่องเพศไม่เพียงไม่สนใจข่าวประเสริฐเท่านั้น แต่ยังเกลียดมันและต่อต้านมันอย่างแข็งขันด้วย ความชั่วร้ายของพวกเขาเสี่ยงต่อการถูกตำหนิ

ยอห์น 3:21 แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มีมาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยฟังพระเจ้า" ในทางตรงกันข้าม คนที่ประพฤติตามความจริงก็สนใจความสว่างของพระเจ้ามากกว่าที่จะเกลียดชังความสว่างนั้น แมลงสาบที่คลานอยู่ตามท่อระบายน้ำย่อมหนีจากแสงไฟในขณะที่ผีเสื้อกลับบินเข้าหามัน คำที่แปลว่า ความจริง (อะเลเซอีย) เป็นคำที่มักใช้แทนความจริง อย่างไรก็ตาม ในบริบทนี้มันอาจกินความถึงความชอบธรรม และความเป็นแบบพระเจ้าด้วย ทั้งสามคำนี้เชื่อมโยงกันจนเกือบเป็นคำเหมือน คนที่กิจการของเขาอยู่ในความจริง ความชอบธรรม และความเป็นแบบพระเจ้ามักเข้าหาความสว่างของพระเยซูคริสต์และสิ่งต่างๆของพระเจ้า พวกเขามาหาความสว่างเพื่อให้กิจการของตนปรากฏ เหตุผลก็คือกิจการของพวกเขาถูกกระทำในพระเจ้า

ความบาปหลีกเลี่ยงและถึงกับเกลียดชังความสว่างของพระเยซูคริสต์ ในทางตรงกันข้าม ความชอบธรรม ความจริง และความเป็นแบบพระเจ้ายิ่งเข้าหาความสว่างของพระเจ้า โดยต้องการที่จะได้การทรงนำและการหนุนใจเพิ่มเติม

ยอห์น 3:22 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา พระเยซูเสด็จไปจากกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากการสนทนากับนิโคเดมัสเพื่อไปยังแคว้นยูเดียที่อยู่โดยรอบ เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ใหม่ที่มีบันทึกเกี่ยวกับคนที่รับบัพติศมาเข้าไปในพระเยซู ยอห์น 4:2 กล่าวชัดเจนว่าพระเยซูเองไม่ได้ทรงให้บัพติศมา แต่เป็นพวกสาวกของพระองค์ที่เป็นผู้ให้ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นบันทึกแรกเกี่ยวกับการรับบัพติศมาของคริสเตียน แนวคิดสำคัญในการเข้าใจหลักการเรื่องบัพติศมาก็คือการเข้าเป็นพวก คนที่รับคำเทศนาของยอห์นที่กำลังเข้าเป็นพวก (และต้อนรับ) คำเทศนาของเขา คนที่รับบัพติศมาโดยเหล่าสาวกของพระเยซูก็เต็มใจเข้าเป็นพวกพระองค์ โดยประกาศให้คนทั่วไปทราบว่าพวกเขาได้ต้อนรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว

ยอห์น 3:23 ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา ในขณะที่เดียวกันยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็กำลังให้

บัพติศมาอยู่ในสถานที่ๆอยู่ใกล้เคียงซึ่งมีชื่อว่าอายโนนใกล้หมู่บ้านสาติม นี่น่าจะเป็นสถานที่ๆอยู่ใกล้ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนใกล้ไซโรโพลิส จนถึงทุกวันนี้ก็ยังมีหมู่บ้านหนึ่งที่ชื่อว่า “ซาเล็ม” อยู่ในละแวกนั้น น่าสังเกตว่ายอห์นเลือกให้บัพติศมาที่นี่ “เพราะที่นั่นมีน้ำมาก” คำที่แปลว่า บัพติศมา (บัพติศ) เป็นคำทับศัพท์ไม่ใช่คำแปล มันแปลตามตัวอักษรว่า ‘จุ่มลง’ ‘กระโจนลง’ หรือ ‘จุ่ม’ นี่เป็นข้อที่เถียงไม่ได้เลย การประพรมน้ำหรือการเทน้ำไม่ใช่การปฏิบัติตามความหมายของคำๆนี้ นอกจากนี้ ยอห์นยังให้บัพติศมาในที่ๆมีน้ำมากด้วย ในฤดูร้อนของประเทศอิสราเอล น้ำเพิ่มขึ้นถึงระดับสูงสุด และมีความลึกพอที่จะจุ่มผู้ใหญ่สักคนมิดหัวได้เลย ยอห์นไปยังที่ๆเขาสามารถหาแหล่งน้ำที่จะให้บัพติศมาในลักษณะดังกล่าว หลักฐานที่เป็นเหตุการณ์แวดล้อมชี้ชัดถึงการจุ่มลง นอกจากความหมายของคำๆนี้แล้ว

ยอห์น 3:24 เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก ยอห์นยังไม่ได้ถูกเฮโรดสั่งจับกุมและยังไม่ได้ติดคุก

ยอห์น 3:25 เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการชิงดีชิงเด่นหรือความขัดแย้งระหว่างพระเยซูและยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกของทั้งคู่เกิดความขัดแย้งกัน การพูดถึงเรื่องการชำระในที่นี้ตามบริบทอาจหมายถึงบัพติศมาที่พระเยซูและยอห์นให้ บริบทก่อนหน้าและที่ตามมาพูดถึงเรื่องบัพติศมาอย่างสอดคล้องกัน ถึงแม้ว่าบัพติศมาของคริสเตียนไม่เคยสื่อถึงการชำระล้างหรือการทำให้บริสุทธิ์ (จากความบาป) เลยก็ตาม แต่สำหรับพวกยิวแล้ว พิธีชำระล้างก็มักหมายถึงการชำระให้บริสุทธิ์จริงๆ นี่เป็นความหมายเชิงสัญลักษณ์หรือเชิงพิธีกรรม ด้วยเหตุนี้การโต้เถียงระหว่างพวกสาวกของยอห์นและของพระเยซูจึงอาจเกี่ยวข้องกับประเด็นว่าบัพติศมาของใครถูกต้อง

ยอห์น 3:26 สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า "รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน" ตัวแทนจากพวกสาวกของยอห์นกลับมาหาท่าน และบ่นว่าพระเยซูมีฝูง

ชนติดตามเยอะกว่าและมีคนมารับบัพติศมาเยอะกว่าท่าน ความอิจฉาของพวกเขาปรากฏชัดเจน ตรงที่ว่าพวกเขาไม่เอ่ยชื่อพระเยซูด้วยซ้ำ ความไม่รู้จักโตฝ่ายวิญญาณของพวกเขาถูกสะท้อนให้เห็นได้จากการที่พวกเขาอิจฉาพันธกิจที่ใหญ่โตกว่าของพวกเขา

ยอห์น 3:27 ยอห์นตอบว่า "มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา ในทางตรงกันข้าม ยอห์นกลับแสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ "มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา" กล่าวอีกแง่คือ ยอห์นกล่าวว่า ความสำเร็จใดก็ตามที่พระเยซูกำลังได้รับก็มาจากสวรรค์ และเป็นความจริงที่ว่า พระพรของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ทำให้พันธกิจเติบโต เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงไม่มีที่ว่างสำหรับการอิจฉาหรือการชิงดีชิงเด่น

ยอห์น 3:28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์ ยอห์นเตือนความจำพวกสาวกที่อิจฉาของท่านว่า ท่านได้บอกพวกเขาไปแล้วว่า "ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์" นั่นคือ พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้น ยอห์นเป็นเพียงผู้นำเสด็จพระองค์

ยอห์น 3:29 ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบาวก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว ยอห์นใช้ภาพประกอบซึ่งมีน้ำหนักและเปี่ยมด้วยความจริง เจ้าสาวยอมได้เจ้าบ่าวของเธออย่างไรก็ตาม หน้าที่ของเพื่อนเจ้าบ่าวคือ การพาเขาและเจ้าสาวให้มาเจอกัน อย่างน้อยความหมายก็เหมือนกับการเป็นพ่อสื่อนั่นเอง มันอาจหมายถึงการที่เพื่อนเจ้าบ่าวชื่นชมยินดีที่ได้ยินเจ้าบ่าวพูดกับเจ้าสาวอย่างรักใคร่ ยอห์นเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวที่ว่านั่นเอง ส่วนหนึ่งของพันธกิจของท่านคือ การพาผู้คนมาถึงพระคริสต์ อัครทูตเปาโลอธิบายมากขึ้นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเจ้าสาวที่ถูกหมั้นไว้แล้วกับพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าวในเอเฟซัส 5:23-32 และ 2 โครินธ์ 11:2

และขอหั้นเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกใน วิวรณ์ 19:6-7 และ 21:2 ในที่นี้ขอหั้นผู้ให้รับบัพติศมา
ชั้นชมยินดีที่ได้พาเจ้าสาวในอนาคตมาถึงผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าว

นอกจากนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักคำสอนเรื่องอวสานกาล มีเงื่อนงำที่บ่งชี้ว่าใครจะ
เป็นเพื่อนของเจ้าบ่าวเจ้าสาว ขอหั้นผู้ให้รับบัพติศมาในฐานะที่เป็นยิวคนหนึ่งที่สำคัญมากๆอาจ
เป็นตัวแทนของชนชาติอิสราเอลในที่นี้ สักวันหนึ่งในงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก พวก
อิสราเอลที่เชื่ออาจเป็นเพื่อนและแขกร่วมงาน เราเห็นถึงความ เป็นเพื่อนและพี่น้องระหว่าง
อิสราเอลในอนาคตและคริสตจักร และนี่ก็บ่งบอกถึงความแตกต่างระหว่างอิสราเอลและคริสต
จักรด้วย ถึงแม้ว่ามีความสัมพันธ์และความเกี่ยวข้องกันฝ่ายวิญญาณระหว่างทั้งสองพวก แต่ทั้ง
สองพวกก็ไม่ใช่กลุ่มเดียวกัน

ยอห์น 3:30 พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง" ด้วยเหตุนี้เมื่อพันธ
กิจของพระเยซูคริสต์เพิ่มขึ้น พันธกิจของขอหั้นก็จำเป็นต้องลดลง เมื่อบทบาทของการเป็นพ่อ
สื่อที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ท่านสิ้นสุดลง ท่านจึงต้องถอนตัวไปอยู่เบื้องหลัง นั่นคือสิ่งที่เกิด
ขึ้นจริงๆ

ยอห์น 3:31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็
เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ตั้งแต่
ตรงนี้ไปจนจบบท อัครทูตขอหั้นพูดถึงพันธกิจของขอหั้นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นครั้งสุดท้ายและ
พูดถึงพันธกิจที่กำลังมาถึงของพระเยซู ท่านกล่าวอย่างเหมาะสมว่าพระเยซูทรงเสด็จมาจาก
สวรรค์ ขณะที่ขอหั้นผู้ให้รับบัพติศมามาจากโลกนี้ ด้วยเหตุนี้พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนก็
ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่งจริงๆ รวมถึงขอหั้นผู้ให้รับบัพติศมาด้วย การพูดถึง “ผู้ที่มาจากโลก”
เป็นภาพเปรียบเทียบที่ตรงกันข้ามของขอหั้นที่มีแหล่งกำเนิดจากโลกเพียงเท่านั้น

ข้อความต่อไปนี้เป็นคำถอดความที่ถูกต้องของใจความสำคัญของข้อนี้ ‘พระองค์ผู้เสด็จ
มาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็มาจากโลกและพูดจากโลก พระองค์ผู้

เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง' ประเด็นง่าย ๆ ที่อัครทูตยอห์นต้องการสื่อก็คือว่า พระเยซูผู้ทรงมาจากสวรรค์ก็เหนือกว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาผู้ซึ่งมาจากโลกและพูดจากโลก

ยอห์น 3:32 พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ได้รับคำพยานของพระองค์ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพยานเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยินและได้เห็น วลีที่ว่า “ไม่มีผู้ได้รับคำพยานของพระองค์” ความหมายก็คือ น้อยคนจริงๆ ที่รับคำพยานของพระเยซู

ยอห์น 3:33 ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง อย่างไรก็ตาม มีบางคนยอมรับคำพยานของพระคริสต์ วลีที่ว่า “ก็ประทับตราลง” พูดถึงวิถีปฏิบัติที่ส่วนใหญ่เลิกใช้ไปแล้วของการประทับตรา ในสมัยโบราณ ปกติแล้วคนจะประทับขี้ผึ้งร้อนลงบนเอกสาร จากนั้นก็ใช้แหวนตราประทับลงบนขี้ผึ้งที่ยังไม่แข็งดี และทิ้ง “ลายเซ็น” ของแหวนนั้นไว้ มันเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นเจ้าของ ในส่วนของเรื่องทางราชการและตราประทับของโรม มันสื่อถึงอำนาจของรัฐบาลโรม มันเหมือนตราประทับหรือเครื่องหมายของการอนุมัติ นั่นคือความหมายในที่นี้ คนเหล่านั้นที่ยอมรับคำพยานของพระเยซูก็ได้ประทับตราเห็นชอบลงบนความจริงของพระเจ้าเกี่ยวกับพระองค์ พวกเขาได้ประทับตราว่าเป็นความจริงลงบนคำพยานที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์

ยอห์น 3:34 สิ่งที่ปรากฏชัดเจนถูกกล่าวตรงนี้ เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวาทะของพระเจ้า นอกจากนี้ เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแต่พระองค์ สิ่งที่ถูกสื่อตรงนี้อย่างชัดเจนก็คือพระเยซูคริสต์ทรงประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเต็มเปี่ยม นอกจากนี้ ข้อความนี้ยังสื่อด้วยว่า พระเจ้าได้ทรงสงวนสิทธิพิเศษนี้ไว้สำหรับพระองค์เท่านั้น เราอาจได้รับการเติมเต็มและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามขนาด พระเยซูทรงได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเต็มเปี่ยม

ยอห์น 3:35 ประเด็นนี้ดำเนินต่อไป พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้
ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์พระบุตรของพระองค์ สิ่ง
ตามมานั้นจึงเหลือที่จะคิดได้

ยอห์น 3:36 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต
แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา ความเร่งด่วนและความกระชับของข่าวประเสริฐถูกสรุป
ย่อตรงนี้ “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์” คำกริยาทั้งสองตัวอยู่ในรูปปัจจุบันกาล ความ
หมายก็คือ ‘ผู้ที่กำลังเชื่อในพระบุตรในตอนี้ก็มีชีวิตนิรันดร์แล้ว’ มันเป็นทั้งตอนนี้และตลอด
นิรันดร์กาล เมื่อเราเชื่อวางใจพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เราก็ได้ครอบครองของ
ประทานฝ่ายวิญญาณที่จะคงอยู่ตลอดไป คำกริยาไม่ได้อยู่ในรูปอนาคตกาล แต่เป็นปัจจุบันกาล
เมื่อเราวางใจในพระคริสต์ ตอนี้เราก็มีชีวิตที่คงอยู่ต่อไปตลอดกาล ถ้ามันหลุดหายได้ มันก็ไม่
อยู่ชั่วนิรันดร์ แต่รูปปัจจุบันกาลของคำกริยานี้หมายความว่าตอนี้เรามีชีวิตนั้นที่คงอยู่ชั่ว
นิรันดร์

อย่างไรก็ตาม “ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับ
เขา” คำที่แปลว่า **ไม่เชื่อ** (อะเพอซิเอ โอ) ในที่นี้มีความหมายที่แตกต่างเล็กน้อยมากซึ่งไม่ปรากฏ
ชัดในฉบับแปลเป็นภาษาไทยและอังกฤษ คำนี้ก็แปลได้ด้วยว่า ‘ความไม่เชื่อฟัง’ มันสื่อถึงการ
ไม่ยอมเชื่อหรือไม่ยอมปฏิบัติตาม มันสื่อชัดเจนถึงการจงใจปฏิเสธ โดยในกรณีนี้คือ พระเยซู
คริสต์ผู้ทรงเป็นพระบุตร คนที่เป็นแบบนี้จึง “จะไม่เห็นชีวิต” บริบทในที่นี้เกี่ยวข้องกับชีวิต
นิรันดร์ เมื่อคนๆหนึ่งไม่ยอมหันมาและวางใจในพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว
ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระวาระของพระเจ้าก็กล่าวไว้ชัดเจน คนๆนั้นจะ **ไม่เห็นชีวิตนิรันดร์**
สิ่งที่ตามมาก็เป็นอะไรที่น่าทำให้เราตาสว่าง

อันที่จริงแล้ว “พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา” พระพิโรธอันชอบธรรมของพระเจ้า
ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็จะตกลงบนคนที่จงใจปฏิเสธที่จะหันมาหาพระบุตรของพระองค์ผู้ทรงยอม
สละพระโลหิตของพระองค์เพื่อเขาด้วยความรักและพระคุณ นอกจากนี้พระพิโรธนั้นก็ใกล้จะ

มาถึงแล้วแม้ในตอนี้ รูปกาลของคำกริยาที่แปลว่า ตกอยู่ (เม โน) ก็เป็นรูปปัจจุบันกาล นี้บ่งบอกถึงการกระทำในปัจจุบันและกำลังเกิดขึ้นอยู่

ด้วยเหตุนี้ สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมหันมาหาพระคริสต์ พระพิโรธอันชอบธรรมของพระเจ้าก็กำลังทำงานอยู่แล้ว มันกำลังใกล้เข้ามาเรื่อยๆแล้ว คำว่า ตกอยู่ มีความหมายตรงตัวว่า ตกอยู่ อาศัยอยู่ หรือดำเนินต่อไป คนที่ไม่รอดปกติแล้วก็ไม่รู้ตัวว่าสถานการณ์ของตัวเองนั้นล่อแหลมขนาดไหน จริงๆแล้วพวกเขาอยู่ห่างจากพระพิโรธอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เพียงแค่อึดใจเดียวเท่านั้น พระพิโรธนั้นลอยอยู่เหนือพวกเขาเหมือนเมฆที่รอจะปล่อยฟ้าผ่า พวกเขาไม่ต้องทำอะไรอื่นเลย พวกเขาตกอยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้าอยู่แล้ว พวกเขาหลงหายไปอยู่แล้ว พวกเขากำลังมุ่งหน้าไปสู่รกรกอยู่แล้ว

ภาพรวมของยอห์น 4: เนื้อหาส่วนแรกของบทนี้พูดถึงพระเยซูและหญิงชาวสะมาเรีย ส่วนกลางของยอห์น 4 กล่าวสรุปพันธกิจของพระเยซูที่มีต่อหญิงคนนี้และชาวแคว้นสะมาเรีย ในเมืองสิคาร์พร้อมกับหลายคนที่ยกเลิกใจเชื่อ จากนั้นบทนี้ก็ปิดท้ายด้วยเรื่องของขุนนางแห่งเมืองคาเปอร์นาอุมที่พระเยซูทรงรักษามบุตรชายของเขาให้หายจากระยะไกล

ยอห์น 4:1-3 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ ว่า พวกฟาริสีได้ยิวว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่ายอห์น 2 (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) 3 พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก

ยอห์นเรียกพระเยซูว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นครั้งแรกในข่าวประเสริฐของท่าน ถึงแม้ว่าพวกสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเริ่มอิจฉาพระเยซูที่ทรงมีคนมารับบัพติศมามากกว่า แต่พระเยซูก็ทรงมีเรื่องอื่นให้ต้องกังวลมากกว่า พวกฟาริสีเริ่มเห็นแล้วว่าพระเยซูกำลังเป็นที่รู้จักมากขึ้น พวกเขาเริ่มสงสัยพระองค์ แม้กระทั่งในพันธกิจช่วงแรกของพระองค์นี้ (ให้เราสังเกตอีกครั้งว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมา แต่พวกสาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าโดยพระสติปัญญาอันไร้ขีดจำกัดของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงเห็นว่าเป็นจังหวะ

เหมาะที่จะเผชิญหน้ากับพวกฟาริสีต่อหน้าผู้คน ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเดินทางไปยังแคว้นกาลิลี โดยหวังว่าจะหลีกเลี่ยงพวกฟาริสีที่มีฐานที่มั่นอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

นี่เป็นการพูดถึงเป็นครั้งสุดท้ายเกี่ยวกับบัพติศมาที่กระทำในพระนามพระเยซูจนกระทั่งตอนทรงมีพระมหาบัพติศมา อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูทรงหยุดให้บัพติศมาจนกระทั่งหลังการฟื้นคืนพระชนม์มากกว่าที่จะดึงความสนใจก่อนเวลาไปที่หน้าที่ของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์

ยอห์น 4:4 พระองค์จำเป็นต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย เส้นทางที่สั้นที่สุดจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีคือต้องผ่านแคว้นสะมาเรียโดยตรง อย่างไรก็ตาม พวกยิวมักข้ามแม่น้ำจอร์แดนและใช้เส้นทางที่คดเคี้ยวมากกว่าผ่านเพเรอาไปยังแคว้นกาลิลี เพื่อหลีกเลี่ยงการติดต่อกับแคว้นสะมาเรีย พระเยซูเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรียโดยตรง

ยอห์น 4:5 พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคาร์ในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แกโยเซฟบุตรชายของตน ขณะที่พวกเขาเดินทางโดยเท้า พวกเขาก็มาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งในแคว้นสะมาเรียชื่อว่าสิคาร์ มีบางคนคิดว่าสิคาร์เป็นอีกชื่อหนึ่งของเมืองเซเคมสมัยโบราณ (สมัยนี้คือ นาบลัส หรือเรียกอีกว่า เนอาโพลิส) คนอื่นก็เชื่อว่าหมู่บ้านของปาเลสไตน์ทางฝั่งตะวันตกชื่อว่า อัสคาร์ ในสมัยเดียวกันคือสถานที่นี้ เนื่องจากหมู่บ้านแห่งนี้อยู่ใกล้ภูเขาดักริม ซึ่งจะถูกพูดถึงในไม่ช้า นี่จึงน่าจะเป็นชื่อเรียกของสถานที่นี้มากกว่า

ยอห์น 4:6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อน้ำ เป็นเวลาประมาณเที่ยง การพูดถึงบ่อน้ำของยาโคบจะว่าไปแล้วก็เป็นการเรียกที่ผิด เป็นความจริงที่ในสมัยนั้นมีบ่อน้ำแห่งหนึ่งที่มีมาตั้งแต่สมัยของยาโคบ อย่างไรก็ตาม ประเพณีท้องถิ่นก็เชื่อว่า บ่อน้ำดังกล่าวจริงๆแล้วเป็นเหมือนอ่างเก็บน้ำที่ถูกขุดขึ้นโดยคนสมัยโบราณคนหนึ่งที่ไม่มีการรู้จัก บ่อน้ำนี้ลึกมากกว่า 100 ฟุตและเก็บสะสมน้ำบาดาลที่ซึมผ่านหิน เห็นได้ชัดว่าถึงแม้ว่าน้ำของบ่อน้ำพุดื่มได้บ้าง แต่มันก็ไม่น่าบริโภคเท่ากับน้ำจากบ่อน้ำพุ ความแตกต่างนี้จะเริ่มเด่นชัดในไม่ช้า

ความเป็นมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราปรากฏชัดตรงนี้ ให้เราสังเกตว่าพระองค์ทรงเหนื่อยและประทับเพื่อหยุดพัก พระองค์ทรงประทับใจกับจิตจำกัดแบบมนุษย์เหมือนกับเรา เป็นความจริงที่ส่วนหนึ่งของการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระวาทาสผู้ทรงเป็นนิรันดร์คือ การมีประสบการณ์แบบเดียวกับที่มนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างเจอ พระองค์ทรงมารับสภาพเนื้อหนังส่วนหนึ่งก็เพื่อพระองค์จะได้เป็นมหาบุโรहितผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา โดยทราบจากประสบการณ์ถึงสิ่งที่พลไพร่ของพระองค์ต้องเจอ

ยอห์น 4:7-8 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า "ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง" 8 (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง)

เมื่อพวกสาวกของพระองค์ไม่อยู่ มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาพบกับพระเยซูที่บ่อน้ำนั้น โดยนางมาจากสิการ้อย่างแน่นอน พระองค์ทรงขอน้ำดื่มจากนาง

ยอห์น 4:9 หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า "ไหนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย" หญิงคนนี้ทราบทันทีว่าพระองค์ทรงเป็นยิว บางทีอาจเป็นเพราะชุดที่พระองค์ใส่ บางทีอาจเป็นเพราะพู่สีฟ้าที่ติดชายเสื้อของพระองค์ บางทีอาจเป็นเพราะสำเนียงแบบชาวแคว้นกาลิลีของพระองค์ นางถามว่าทำไมพระองค์ผู้เป็นยิวถึงจะมาพูดจากับนางผู้เป็นชาวสะมาเรีย

ชาวสะมาเรียเป็นคนที่มีความเชื่อชาติผสมกัน พวกเขาสืบเชื้อสายมาจากยิวที่หลงเหลืออยู่ในแผ่นดินกับพวกคนต่างชาติที่ถูกส่งมาเป็นเจ้าอาณานิคมหลังจากที่อัสซีเรียได้เข้ามายึดครองดินแดนนี้ ด้วยเหตุนี้ ตามประวัติศาสตร์แล้วพวกเขาจึงเป็นพวกลูกครึ่งยิว พวกยิวที่ทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ถูกพวกสะมาเรียและหาว่าพวกเขาเป็นพวกพันธุ์ทาง นอกจากนี้ พวกเขายังสร้างวิหารของตัวเองขึ้นบนภูเขาเกอร์ซิมที่อยู่ติดกันและยังนมัสการอยู่ที่นั่น ด้วยเหตุนี้ พวกยิวจึงไม่เพียงมีอคติต่อชาวสะมาเรียในเรื่องเชื้อชาติเท่านั้นแต่ยังในเรื่องศาสนาด้วย พวกเขามอง 'ศาสนา' ของชาวสะมาเรียว่าเป็นศาสนาที่ผิดไปจากเดิมและนอกรีต หญิงชาวสะมาเรียคนนี้จะสงสัยในคำปราศรัยของพระเยซู

ยอห์น 4:10 พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า 'ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง' เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า" พระเยซูทรงตอบกลับไปด้วยคำตอบที่มีความหมายแฝง วลีที่ว่า "ของประทานของพระเจ้า" ปรากฏแปดครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ เจ็ดครั้งเป็นการพูดถึงความรอดอย่างชัดเจน และเป็นความจริงที่ความรอดเป็นของประทาน (เอเฟซัส 2:8) มีความหมายแฝงในคำว่า "น้ำประกอบด้วยชีวิต" คำพูดนี้เป็นสำนวนหมายถึงน้ำที่ไหลแบบเดียวกับที่ออกมาจากบ่อน้ำพุ ผู้หญิงคนนี้ก็กำลังตักน้ำจากอ่างเก็บน้ำบาดาลที่เรียกว่าบ่อน้ำ น้ำจากบ่อน้ำพุย่อมดีกว่าและน่าปรารถนามากกว่าน้ำจากอ่างเก็บน้ำ

พระเยซูทรงเริ่มสนทนาเรื่องฝ่ายวิญญาณ โดยเริ่มต้นด้วยภาพประกอบที่จับต้องได้ หญิงคนนี่ตอนแรกไม่เข้าใจความหมายฝ่ายวิญญาณ แต่เดี๋ยวนางจะเข้าใจ แน่แน่นอนว่าพระเยซูกำลังหมายถึงน้ำประกอบด้วยชีวิตที่เป็นชีวิตนิรันดร์ แต่พระองค์ทรงเริ่มต้นด้วยภาพประกอบที่ธรรมดาๆมากกว่าซึ่งเป็นสิ่งที่นางคุ้นเคย

ยอห์น 4:11-12 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน 12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย"

ปกติแล้วจะมีถังตักน้ำทำด้วยหนังสัตว์ประจำอยู่ที่บ่อน้ำดังกล่าว คนที่มาตักน้ำต้องเตรียมเชือกมาเอง หญิงคนนี่สังเกตเห็นว่าพระองค์ไม่มีเชือกติดตัวมาด้วย นางอยากรู้ว่าพระเยซูจะทรงตักน้ำอะไรได้ ยิ่งเป็นน้ำพุไม่ต้องพูดถึง นางถามคำถามบางที่อาจด้วยทำนองเย้ยหยันโดยหวังคำตอบที่เป็นปฏิเสธ ชาวสะมาเรียก็เหมือนพวกยิวที่อ้างว่าคนสืบเชื้อสายมาจากยาโคบ นางจึงถามพระเยซูว่าทรงเป็นใหญ่กว่าบรรพบุรุษของนางที่บ่อน้ำนี้ถูกตั้งชื่อตามหรือไม่ (ให้เราสังเกตบริบทที่ตามมาว่าพระเยซูไม่ได้ทรงตอบคำถามนี้ตรงๆเลย อย่างไรก็ตาม ก่อนที่บทสนทนาจะสิ้นสุดลง นางก็ตระหนักว่ามีใครบางคนที่เป็นใหญ่กว่ายาโคบอยู่ที่นั่นกับนางจริงๆ)

ยอห์น 4:13-14 พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก 14 แต่ผู้ใดที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์"

บางทีพระเยซูอาจทรงชี้ไปที่บ่อน้ำนั้นและตรัสตอบนางว่า "ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก" น้ำตามธรรมชาติดับกระหายได้แค่ชั่วคราว

อย่างไรก็ตาม "ผู้ใดที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะไม่กระหายอีกเลย" เป็นความจริงที่น้ำแห่งชีวิตที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราประทานให้ดับกระหายดวงวิญญาณได้ชั่วนิรันดร์ จากนั้นพระเยซูทรงตรัสต่อไปถึงน้ำที่ไหลจากบ่อน้ำพุ การเปลี่ยนคำของพระเยซูนั้นไม่ปรากฏในฉบับแปลภาษาอังกฤษ ในตอนต้นของบทนี้ คำที่แปลว่า บ่อน้ำ (เฟอราร์) มีความหมายว่า 'บ่อน้ำที่ถูกขุด' หรือ 'อ่างเก็บน้ำ' อย่างไรก็ตาม ตอนนี้พระเยซูทรงใช้คำที่แตกต่างออกไปเพื่อหมายถึงบ่อน้ำ คำนั้นคือ เพก ซึ่งมีความหมายว่า 'น้ำพุ' ซึ่งผลิตน้ำไหลหรือน้ำเป็นฟอง ฉบับแปลไทยคิงเจมส์จึงแปลถูกแล้วว่า "แต่น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์" พระเยซูทรงเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอ่างเก็บน้ำกับบ่อน้ำพุต่อไป อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างที่สำคัญกว่าเกี่ยวข้องกับ น้ำธรรมดาที่ดับกระหายได้ชั่วคราว ซึ่งตรงข้ามกับชีวิตนิรันดร์ที่ดับกระหายได้ถาวร

ยอห์น 4:15 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่" ไม่ปรากฏชัดเจนว่าผู้หญิงคนนี้เข้าใจถึงความหมายฝ่ายวิญญาณที่พระเยซูตรัสแล้วหรือยัง นางขอน้ำที่ดับกระหายได้ชั่วนิรันดร์และเป็นน้ำที่นางไม่ต้องเสียดแรงมาตักอีกบ่อยๆ ถึงแม้ว่านางยังไม่เข้าใจ แต่ภาพแห่งความรอดอันงดงามถูกแสดงตรงนี้ ชีวิตนิรันดร์ ของประทานของพระเจ้า เป็นสิ่งที่เราได้มาฟรีๆและคงทนถาวร และไม่ต้องอาศัยการประพฤติเรื่อยๆและไม่พึ่งการประพฤติเลยตั้งแต่แรก ผู้หญิงคนหนึ่งที่ตอนนี้อาจงงๆก็อยากรู้และสนใจ พระเยซูทรงดึงความสนใจนางได้

ยอห์น 4:16-18 พระเยซูตรัสกับนางว่า "ไปเรียกสามีของเจ้ามาที่นี่เถิด" 17 นางทูลตอบว่า "ดิฉันไม่มีสามีค่ะ" พระเยซูตรัสกับนางว่า "เจ้าพูดถูกแล้วว่า 'ดิฉันไม่มีสามี' 18 เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง"

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะมีการกลับใจใหม่และการเปลี่ยนแปลง ต้องมีการฟุ้งง้อใจก่อน พระเยซูด้วยความทรงสัพพัญญูของพระองค์ทรงเผชิญหน้านางด้วยความบาปของนาง พระองค์ทรงบอกนางให้ไปตามสามีมา นางตอบชัดเจนว่านางไม่มีสามี พระเยซูจึงตรัสว่า 'เจ้าพูดถูกแล้ว เจ้าไม่มีสามี' นางแต่งงานมาแล้วห้าครั้งและนางก็ไม่ได้แต่งงานกับผู้ชายที่นางอยู่ด้วยในตอนนั้น ไม่ว่าเราจะกล่าวอะไรได้เกี่ยวกับศีลธรรมหรือตำแหน่งทางสังคมของนาง พระเยซูก็ทรงเผชิญหน้านางด้วยความบาปของนาง เห็นได้ชัดว่านางเกิดอาการฟุ้งง้อใจ

ยอห์น 4:19-20 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ 20 บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม"

นางพยายามเปลี่ยนเรื่องทันที คำที่แปลว่า เห็น (เช โอเร โอ) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ theorize นางอาจคิดว่าพระเยซูทรงมีฤทธิ์ในการพยากรณ์เพราะพระองค์ทรงบอกถึงรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของนางได้ อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่านางกำลังพูดว่า 'ดิฉันคิดว่าท่านต้องเป็นนักเทศน์แน่ๆ'

ภูเขาที่ถูกพูดถึงน่าจะเป็นภูเขาเกรซิมีซึ่งเป็นศูนย์บัญชาการของศาสนาของชาวสะมาเรีย มันอยู่ติดกับหมู่บ้านที่พระเยซูทรงแวะหยุดพัก ด้วยคำพูดมากมายนางกล่าวแก่พระเยซูว่า 'เราเชื่อว่าศาสนาของเราถูกและท่านเชื่อว่าศาสนาของท่านก็ถูก' หรืออาจกล่าวแบบถอดความได้ว่า 'ก็ได้ ท่านมีศาสนาของท่านและดิฉันมีศาสนาของดิฉัน' นางเริ่มกล่าวแบบหลบเลี่ยงและปกป้องตัวเอง ผู้คนที่เกิดการฟุ้งง้อใจมักพยายามซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังเปลือกของศาสนาของตน

ยอห์น 4:21 พระเยซูตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย เชื้อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ในวันนมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม ให้เราสังเกตว่าพระเยซูไม่ทรง

ปล่อยให้ตัวเองเข้าไปพัวพันกับการโต้เถียงว่าอันไหนถูก ระหว่างศาสนาของชาวสะมาเรียและศาสนาอื่น พระองค์ทรงเปียงเบนข้อโต้แย้งและการหลบเลี่ยงของนางโดยตรัสว่า ‘เชื่อใจเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่ทั้งสองอย่างจะไม่สำคัญแล้ว’ มีบทเรียนสำคัญที่เราควรสังเกตเกี่ยวกับเรื่องการเป็นพยาน โอกาสมักมาถึงเพื่อทำให้เราออกนอกเรื่องและถกเถียงเรื่องทางศาสนศาสตร์ที่ไม่เกี่ยวข้อง พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างอันเยี่ยมยอดของการเพิกเฉยต่อกลยุทธ์ในการเปลี่ยนเรื่อง และทรงกล่าวข้อความแห่งความจริงต่อไป

ยอห์น 4:22 ซึ่งพวกเจ้าคนนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานั้นเจ้ารู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว คำตอบของพระเยซูอาจกล่าวในอีกรูปแบบได้ว่า ‘พวกเจ้ารู้ว่าควรนมัสการผู้ใด แต่พวกเจ้าไม่รู้จักพระองค์’ ชาวสะมาเรียปฏิบัติสัจธรรมและเพลงสดุดีของพระคัมภีร์เดิมและถือเพียงความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับพระเจ้า พวกเขาเป็นเหมือนกับบรรดาคริสตจักรสายหลักและเสรีนิยมที่ยกชูบัญญัติสิบประการและกฎทองคำ กระนั้นพวกเขาก็มีความเข้าใจที่บกพร่องเกี่ยวกับพระเจ้า หลายคนแสดงความสวามิภักดิ์ต่อพระเจ้า แต่ไม่รู้จักพระองค์หรือพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ ดู ยอห์น 17:3 วลีที่สองอาจกล่าวได้ว่า ‘พวกเรารู้จักผู้ที่พวกเรานมัสการ’ สดุดีที่กล่าวถึง “ความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว” เป็นความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงกระทำกิจหลายยุคหลายสมัยผ่านทางพลไพร่ที่พระองค์ทรงเลือกสรรคือพวกยิว และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่อยู่ในเชื้อสายพวกเขา

ยอห์น 4:23-24 แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้น นมัสการพระองค์ 24 พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง"

พระเยซูตรัสต่อไปว่า จะถึงเวลาที่สถานที่จะไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกต่อไป แต่เป็นบุคคลต่างหากที่สำคัญ ทั้งชาวยิวและชาวสะมาเรียให้ความสำคัญอันไม่เหมาะสมต่อสถานที่นมัสการ

สำหรับพวกยิวมันคือกรุงเยรูซาเล็ม สำหรับชาวสะมาเรียมันคือภูเขาเกริซิม ในความคิดทั้งสอง พวกได้จำกัดพระเจ้าให้อยู่ที่วิหารของตน

แต่พระเยซูตรัสว่าการนมัสการที่แท้จริงต้องเป็นการนมัสการฝ่ายวิญญาณและนมัสการด้วยความจริง การนมัสการพระเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับร่างกายไม่ว่าจะเป็นสถานที่หรือท่าทาง คนมากมายคิดว่าพวกเขากำลังนมัสการพระเจ้าโดยการคุกเข่า การ โก้ง โคง หรือการยืน แต่มันเป็นเรื่องของจิตวิญญาณ นอกจากนี้มันต้องเป็นไปตามความจริงด้วย ตามที่เปาโลได้เขียนไว้ภายหลัง พวกยิวมีความกระตือรือร้นในเรื่องพระเจ้า แต่ไม่ใช่ตามความรู้ (โรม 10:2) ความจริงใจไม่อาจแทนที่ความจริงได้ คนเคร่งศาสนาจำนวนมากจริงจังในการแสดงความเลื่อมใสและการทำพิธีกรรม นำเสียดายที่พวกเขาหมกมุ่นคิดด้วยความจริงจัง การนมัสการที่แท้จริงตั้งอยู่บนหลักคำสอนที่ถูกต้องและใจที่เปิดรับพระเจ้า พวกฟาริสีที่กรุงเยรูซาเล็ม โดยพื้นฐานแล้วมีหลักคำสอนที่ถูกต้อง (ในส่วนของศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์เดิม) แต่ใจของพวกเขาไม่ถูกต้องต่อพระเจ้า พวกเขาไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับการนมัสการฝ่ายวิญญาณจากหัวใจ ด้วยเหตุนี้ เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ การนมัสการจึงเป็นเรื่องของจิตวิญญาณและเป็นไปตามความจริงตามพระคัมภีร์

ยอห์น 4:25-26 นางทูลพระองค์ว่า "ดิฉันทราบว่าคุณพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา" 26 พระเยซูตรัสกับนางว่า "เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น"

หญิงคนนี้ยอมรับว่านางรู้ว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาและจะเปิดเผยความจริงของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า "เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น" พระเยซูทรงกล่าวยอมรับด้วยภาษาง่ายๆว่า พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ น่าสังเกตว่าพระองค์ทรงเปิดเผยเรื่องนี้ต่อหญิงที่จริงๆแล้วก็ไม่ใช่ยิว ในการรับใช้ส่วนใหญ่ของพระเยซูภายในอิสราเอล พระองค์ทรงปิดบังตัวตนของพระองค์และทรงห้ามมิให้พวกสาวกไปประกาศเรื่องนี้ เห็นได้ชัดว่าคำพยากรณ์ของ อิศยาห์ 6:9-10 มีผลสำหรับชนชาติอิสราเอล แต่ไม่ใช่สำหรับชาวสะมาเรีย

ยอห์น 4:27 ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า "พระองค์ทรงประสงค์อะไร" หรือ "ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง" เมื่อพวกสาวกของพระเยซูกลับมาจากหมู่บ้านพร้อมกับอาหารที่จะเป็นอาหารค่ำ พวกเขา ก็ประหลาดใจที่พระเยซูทรงสนทนากับหญิงชาวสะมาเรีย การประหลาดใจอาจเป็นเพราะ (1) นางเป็นชาวสะมาเรีย และ (2) มีข้อบังคับของรับบีว่าห้ามคุยกับผู้หญิงตามท้องถนน อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็มิได้พูดอะไรกับพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้

ยอห์น 4:28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า ตอนนี้เองหญิงคนนี้ก็วิ่งกลับไปยังหมู่บ้านและลืมหมือน้ำของนางไว้ นางอาจรีบด้วยความตื่นเต้นเสียจนนางไม่ยอมให้หม้อน้ำขนาดใหญ่และหนักมาถ่วงนางให้ช้าลง

ยอห์น 4:29-30 "มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ" 30 คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์

พอหญิงชาวสะมาเรียคนนั้นจากบ่อน้ำไป นางก็เข้าไปในเมืองสิคาร์และเชิญชวนทุกคน "มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ" เห็นได้ชัดว่าหญิงคนนี้ได้เชื่อวางใจพระเยซูเป็นพระคริสต์แล้ว ตอนนั้นด้วยความตื่นเต้นนางได้เริ่มบอกคนอื่นบ่อยครั้งนักนำวิญญาณที่เก่งที่สุดคือ คนที่เพิ่งได้รับความรอด ความตื่นเต้นของการรับเชื่อได้ท่วมท้นไปยังคนอื่นๆ แล้ว

ยอห์น 4:31-34 ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด" 32 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้" 33 พวกสาวกจึงถามกันว่า "มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ" 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ

ขณะเดียวกันพวกสาวกก็คะยั้นคะยอให้พระเยซูเสวยพระกระยาหาร พระเยซูทรงตอบพวกเขาแบบเป็นปริศนาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้” คำที่แปลว่า อาหาร คือ (โบรชิส) พวกสาวกจึงถามกันและกันว่ามิใคร่นำอาหารมาให้พระองค์รับประทานแล้วหรือ

อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ทรงทำเหมือนเคยคือ นำเรื่องธรรมดาๆ มาปรับใช้กับความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่า อาหารของพระองค์คือ “การกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” สิ่งที่สำคัญต่อพระเยซูมากกว่าอาหารที่พระองค์ต้องรับประทานคือ การกระทำตามพระทัยของพระบิดา ดู สดุดี 40:8 ให้เราสังเกตด้วยว่าพระเยซูทรงอธิษฐานอะไรใน ยอห์น 17:4 บทเรียนที่เรียบง่ายและชัดเจนก็คือว่า พระเยซูทรงมีลำดับความสำคัญที่ชัดเจน พระราชกิจของพระเจ้ามีความสำคัญต่อพระองค์ยิ่งกว่าความต้องการใดๆ ของชีวิต แบบอย่างดังกล่าวเป็นสิ่งที่เราต้องการจริงๆ จนถึงทุกวันนี้

ยอห์น 4:35 ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เหยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว นอกจากนี้ พระเยซูทรงกล่าวชัดเจนว่าพระราชกิจของพระบิดาคืออะไร พระองค์ทรงถือว่าการเก็บเกี่ยวดวงวิญญาณที่หลงหายคือพระราชกิจและน้ำพระทัยของพระเจ้า พระองค์ทรงดึงความสนใจของพวกเขาไปที่ชนบทรอบๆ ตัวพวกเขา อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าว อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเตือนสติพวกสาวกว่าผลที่ให้เก็บเกี่ยวก็อยู่รอบตัวพวกเขาแล้ว พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบที่พบเห็นได้ทุกวันอีกขึ้นเพื่อช่วยให้พวกเขาเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณ เมื่อทุ่งนาใกล้ถึงฤดูเกี่ยว ดวงอาทิตย์ก็ฟอกสีต้นข้าวพร้อมเกี่ยวให้เป็นสีขาว ใครก็ตามที่เคยอยู่ใกล้ทุ่งนารู้ว่าต้นข้าวพร้อมถูกเก็บเกี่ยวแล้ว เมื่อทุ่งนาเต็มไปด้วยต้นข้าวสีขาวโพลน

ขณะที่พระเยซูทรงสอนพวกสาวกอยู่ ชาวเมืองสิคาร์ก็กำลังเดินทางมาที่บ่อน้ำนี้ เครื่องแต่งกายของพวกเขาตอนเจอแดดยามบ่ายแก่ๆ ย่อมจะมีสีขาว พระเยซูทรงชวนให้พวกสาวก “เหยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว” ชาวเมืองสิคาร์กำลังเข้ามาห้อมล้อมพระองค์ พระเยซูจึงตรัสว่า มีข้าวให้เก็บเกี่ยวแล้ว จงเปิดตา ดู ถึงแม้ว่าต้นข้าวในทุ่งนายังอีกสี่เดือนกว่าจะ

ถึงฤดูเกี่ยว แต่การเก็บเกี่ยวจิตวิญญาณก็อยู่รอบๆตัวพวกเขาแล้ว พวกเขาแค่ต้องรู้ตัว นี่เป็นพระราชกิจและน้ำพระทัยของพระเจ้าที่พระเยซูเสด็จมาทำให้สำเร็จ มันคือการนำวิญญาณผู้ที่หลงหาย มันคืออาหารของพระองค์ มันคือความปรารถนาของพระองค์

ยอห์น 4:36-38 คนที่เกี่ยวข้องกำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพิชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน 37 เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้เป็นความจริง คือ 'คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว' 38 เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา"

พระเยซูทรงขยายความภาพเปรียบเทียบของการนำวิญญาณผู้หลงหายกับการเก็บเกี่ยว ภาพเปรียบเทียบของการนำวิญญาณผู้คนด้วยข่าวประเสริฐเป็นเหมือนกับผลฝ้ายวิญญาณ ในยอห์น 15 พระเยซูจะทรงขยายความภาพเปรียบเทียบนี้ต่อไป อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่ามีความชื่นชมยินดีในการเก็บเกี่ยวผลมาให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ความชื่นชมยินดีที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งของชีวิตคริสเตียนคือ การนำวิญญาณอีกคนมาถึงพระคริสต์

พระองค์ทรงชี้ให้เห็นอีกว่ามันไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่ใครสักคนจะหว่านและอีกคนจะเกี่ยว เรื่องนี้ไม่เพียงเป็นจริงในการทำกิจกรรมเท่านั้น แต่เป็นจริงในการหว่านเมล็ดพันธุ์ข่าวประเสริฐด้วย บ่อยครั้งใครสักคนเป็นผู้หว่านขณะที่อีกคนมีสิทธิพิเศษในการนำวิญญาณดวงนั้นมาถึงพระคริสต์ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ทั้งคู่ก็ชื่นชมยินดี และเป็นความจริงที่เราไม่ควรท้อใจในการเป็นพยานเมื่อไม่ได้เห็นผลทันที คนอื่นอาจได้สิทธิพิเศษในการนำวิญญาณคนๆนั้นมาได้ อย่างไรก็ตาม ทุกคนก็ดีใจเมื่อคนๆนั้นได้รับความรอด อย่างไรก็ตาม ทั้งผู้หว่านและผู้เกี่ยวจะได้รับบำเหน็จจากแรงงานของตน เราควรสังเกตเพิ่มด้วยว่า คนที่หว่านและรดน้ำในตอนแรกก็จำเป็นพอๆกับคนที่เก็บเกี่ยวในตอนสุดท้าย อย่าคิดยกตัวเกินไปในเรื่องการนำวิญญาณคนๆหนึ่งมาถึงพระคริสต์ เป็นไปได้มากมายเลยว่าคนอื่นลงแรงไปก่อนคุณแล้วในการหว่านและการอธิษฐานเพื่อคนๆนั้น

ยอห์น 4:39-42 ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า "ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ" 40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน 41 และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของพระองค์ 42 เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงผู้นั้นว่า "ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ที่ท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์"

ผลลัพธ์ของสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็คือ ชาวสะมาเรียจำนวนมากแห่งเมืองสิคาร์เชื่อไม่ใช่เพราะคำพยานของหญิงคนนั้นเท่านั้น แต่เพราะถ้อยคำของพระเยซูเองด้วย เรื่องที่น่าตลกก็คือว่า ชาวสะมาเรียที่ชาวยิวเกลียดชังและมีรูปแบบของศาสนายิวที่ไม่ครบถ้วนกลับเปิดรับข่าวประเสริฐ พวกเขาที่ภาคภูมิใจในศาสนาของตนกลับมองไม่เห็น สมาชิกคริสตจักรต่างชาตินumerous มากมายจนถึงทุกวันนี้ก็มองไม่เห็นความเรียบง่ายของข่าวประเสริฐเพราะความภาคภูมิใจใน 'ศาสนา' ของตน

น่าสังเกตว่าชาวสะมาเรียเหล่านี้เรียกพระเยซูว่าทรงเป็น "ผู้ช่วยโลกให้รอดคือ พระคริสต์" ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นยิว แต่พวกเขาก็ยิ่งกว่ายิวคือต้อนรับพระองค์ให้ไม่เป็นเพียงพระเมสสิยาห์ (คือ พระคริสต์) เท่านั้น แต่เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งโลกด้วย การรับรู้ฝ่ายวิญญาณของพวกเขาไม่มากไปกว่าของพวกยิวเสียอีก พวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับ ยอห์น 3:16 อย่างไม่ต้องสงสัย แต่พวกเขาก็เห็นอย่างรวดเร็วว่าพระเมสสิยาห์ทรงเป็นมากกว่าผู้ช่วยกู้ให้พ้นในทางการเมือง พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษยชาติทั้งปวง

ยอห์น 4:43-45 ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี 44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า "ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน" 45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

หลังจากใช้เวลาสองวันในแคว้นสะมาเรีย พระเยซูก็เสด็จมาถึงแคว้นกาลิลีในที่สุด
อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงกล่าวเหมือนที่กล่าวในมัทธิว 13:57, มาระโก 6:4 และ ลูคา 4:24 ว่า
“ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน” หลังจากได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นใน
แคว้นสะมาเรีย พระองค์ก็เสด็จกลับมายังแคว้นที่พระองค์ได้เติบโตขึ้นซึ่งเป็นแคว้นที่อุ่นๆฝ่าย
วิญญาณ พระองค์ไม่ทรงคาดหวังว่าจะได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นเหมือนที่พระองค์ทรงได้รับ
ในแคว้นสะมาเรีย

อย่างไรก็ตาม ผู้คนที่แคว้นกาลิลีก็ไปที่กรุงเยรูซาเล็มมาในช่วงเทศกาลปัสกาและได้เห็น
การอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำในกรุงเยรูซาเล็มและสถานที่ๆอยู่ล้อมรอบ ดังนั้นพวกเขาจึง
“ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุง
เยรูซาเล็ม” น่าสังเกตว่ายอห์นใช้คำที่แตกต่างออกไปตรงนี้สำหรับ **ต้อนรับ** (เดคอไม) ซึ่งแตก
ต่างจากคำที่ท่านใช้ในยอห์น 1:12 (ลัมบาโน) การต้อนรับพระคริสต์ตรงนี้เป็นแบบเดียวกับพวก
ยิวที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาตื่นเต้นและชอบการอัศจรรย์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้ ‘ต้อนรับ’
พระองค์ในเรื่องฝ่ายวิญญาณด้วยการกลับใจใหม่และความเชื่ออย่างที่บอกไว้ชัดเจนในยอห์น
1:12 ดู ยอห์น 2:23-25 และคำอธิบายตรงนั้น

ยอห์น 4:46-47 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่ง
พระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชาย
ของท่านป่วยหนัก 47 เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี
แล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้ว

อย่างไรก็ตาม ยังมีคนเหลืออยู่ในอิสราเอลที่ยินดีวางใจพระเยซูด้วยความเชื่อเท่านั้น
ขณะที่พระเยซูอยู่ในหมู่บ้านคานา (ที่ๆพระองค์ทรงเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นน้ำองุ่น) ขุนนางคน
หนึ่งจากเมืองคาเปอร์นาอุมที่อยู่ใกล้เคียงก็ได้ข่าวการมาถึงของพระองค์ เขาจึงเดินทางไปยัง
หมู่บ้านคานาและขอร้องพระเยซูให้เสด็จไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมและรักษาบุตรชายของเขาซึ่ง
ป่วยเกือบจะตายแล้ว

มีเรื่องให้อธิบายสองประการตรงนี้ (1) คำที่แปลว่า **ขุนนาง** (บาสิลิกอส) บอกเป็นนัยว่า เขาอาจได้รับการแต่งตั้งจากเฮโรดซึ่งเป็นกษัตริย์หุ่นเชิด (บาสิเลออส) ของพวกยิว หากเป็นเช่นนี้ ‘ขุนนาง’ คนนี้ก็ไม่ได้เป็นยิวที่ถือบัญญัติ เขาน่าจะเป็นพวกของเฮโรดซึ่งทำหน้าที่ทางการเมือง และไม่มีเวลาสนใจเรื่องทางศาสนาของพวกยิว เขาจึงไม่ตกอยู่ใต้ประเพณีทางศาสนาและภาคภูมิใจในศาสนาของตนเหมือนพวกยิวส่วนใหญ่ในสมัยนั้น ‘ศาสนา’ คืออุปสรรคขนาดใหญ่ที่มักขัดขวางมิให้คนมาเชื่อพระคริสต์

(2) พระเจ้ามักอนุญาตให้เกิดความเจ็บป่วยขั้นรุนแรงกับเด็กเพื่อดึงความสนใจในเรื่องฝ่ายวิญญาณของพ่อแม่ที่อาจยุ่งเกินไปจนไม่สนใจพระเจ้า จิตใจของชายคนนี้อ่อนลงและเปิดรับ เพราะความเจ็บป่วยของลูกชายของตน

ยอห์น 4:48-49 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ" 49 ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย"

พระเยซูทรงทำการทดสอบชายคนนี้เพื่อดูว่าเขาอาจจริงขนาดไหน พระองค์ทรงโอศุดครวญเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าคนมากมายในอิสราเอลจะไม่เชื่อนอกจากจะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์เสียก่อน กระนั้นชายคนนี้ก็ยังไม่ย่อท้อ มีความเร่งด่วนอยู่ในคำขอร้องของเขา “พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย” คำที่แปลว่า **พระองค์เจ้าข้า** (คูริออส) มักถูกแปลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ นักการเมืองที่มีจิตใจกระวนกระวายผู้นี้เต็มใจถ่อมตัวลงต่อเบื้องพระพักตร์ความเป็นจอมเจ้านายของพระคริสต์

ยอห์น 4:50-53 พระเยซูตรัสกับท่านว่า "กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย" ท่านก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป 51 ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า "บุตรชายของท่านหายแล้ว" 52 ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค้อยทุเลาขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า "ใช้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง" 53 บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้น

เป็นเวลาทีพระเยซูได้ตรัสกับคนว่า "บุตรชายของท่านจะไม่ตาย" และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้ง
ครวเรือนของท่านด้วย

พระเยซูเพียงตรัสสั่งให้ชายคนนีกลับไปยังบ้านของเขา พระองค์ตรัสว่า "บุตรชายของ
ท่านจะไม่ตาย" รูปกาลของคำกริยานี้อยู่ในรูปปัจจุบันซึ่งบอกเป็นนัยว่าเด็กคนนีไม่เพียงมีชีวิต
อยู่เท่านั้นแต่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปด้วย ให้เราสังเกตว่าขุนนางคนนี "เชื่อพระคำรัสที่พระเยซูตรัสกับ
ท่าน" นี้เป็นภาพประกอบที่ชัดเจนของความเชื่อ ชายคนนีเชื่อคำรัสของพระเยซู เขาวางใจใน
สิ่งที่พระองค์ตรัส นี่คือการเชื่อในรูปแบบที่เรียบง่าย มันคือการเชื่อคำรัสของพระเจ้า

ต่อมาชายคนนีเจอกับผู้รับใช้ที่มาแจ้งข่าวเขาว่าบุตรชายของเขาเริ่มมีอาการทุเลาขึ้นแล้ว
เขาถามพวกคนรับใช้ว่าเมื่อไร พวกเขาตอบว่าเมื่อวานนี้ประมาณบ่ายโมง (เจ็ดนาฬิกาตามเวลา
ของพวกยิว) ผู้เป็นบิดานึกย้อนถึงเมื่อวาน ณ เวลาดังกล่าวที่พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "บุตรชายของ
ท่านจะไม่ตาย" เมื่อเขาเล่าให้ครอบครัวฟัง คนเหล่านั้นก็เชื่อพระเยซูเช่นกัน

ยน 4:54 นี้เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจาก
แคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี ถึงแม้ว่านี่ไม่ใช่การอัศจรรย์ที่สองที่พระเยซูทรงกระทำในพันธกิจ
ของพระองค์ แต่มันก็เป็นการอัศจรรย์ที่สองที่พระองค์ทรงกระทำในแคว้นกาลิลีบ้านเกิดของ
พระองค์

ภาพรวมของยอห์น 5: ครึ่งแรกของยอห์น 5 นำเสนอเรื่องการที่พระเยซูทรงรักษา 'คน
ป่วย' ที่สระเบธซาธา จากนั้นพระองค์ทรงกล่าวตอบโต้การ โจมตีของพวกยิวที่ชอบวิจารณ์ ใน
ครึ่งหลังของบทนี้พระเยซูทรงให้ความสำคัญกับสองเรื่อง: (1) การพิพากษาของพระองค์เมื่อมี
การเป็นขึ้นจากตาย และ (2) พยานสี่ประการที่รับรองความจริงเกี่ยวกับพระองค์

ยน 5:1 หลังจากนั้นถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยัง
กรุงเยรูซาเล็ม "หลังจากนั้น" หมายถึง เหตุการณ์ต่างๆตั้งแต่การเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มครั้ง

คำสั่งของพระเยซูเพื่อไปร่วมถือพิธีบัพติศมาตามที่ได้บันทึกไว้ในยอห์น 2 เทศกาลเลี้ยงที่จะถึงนี้ คือเทศกาลอะไรเราไม่ทราบชัดเจน มีเทศกาลเลี้ยงใหญ่ๆของชาวยิวอยู่เจ็ดเทศกาลต่อปี นี่อาจไม่ใช่เทศกาลที่จัดในปีเดียวกันก็ได้ ข่าวดูประเสริฐของยอห์นดูเหมือนจะเติมเต็มช่องว่างในพันธกิจของพระเยซูซึ่งข่าวประเสริฐที่มีเนื้อหาเหมือนกันอีกสามเล่มไม่ได้พูดถึง

ยอห์น 5:2-4 ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง 3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม 4 ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจนน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปใต้น้ำก่อน ก็จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น

ยอห์นเล่าให้เราฟังถึงสถานที่แห่งหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มที่เรียกว่า เบธซาธา ซึ่งในภาษาฮีบรูแปลว่า ‘นิเวศแห่งความเมตตา’ มีสระน้ำแห่งหนึ่งที่มีไว้สำหรับให้คนมาตักน้ำ ไม่ว่าจะ เป็นกรณีใด สระน้ำแห่งนี้อยู่ใกล้กับประตูแกะของเมืองนี้ ซึ่งอยู่ตรงหัวมุมตะวันออกเฉียงเหนือของเมือง ศาลาห้าหลัง ได้ถูกสร้างขึ้นที่นั่น บางทีอาจไว้เพื่อให้ร่มเงา

ที่นั่นเองมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนพวกนี้เป็นคนที่ เป็นโรค คนเป็นง่อย หรือคนพิการและคนที่กำลังฟื้นตัวจากอาการเจ็บป่วย พวกเขาเฝ้าให้น้ำในสระกระเพื่อม ยอห์นบันทึกไว้ว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งจะมาจนน้ำในสระเป็นครั้งคราวและคนแรกที่ก้าวลงไปใต้น้ำก็ “จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น” (ถึงแม้ว่า modern critical text ตัดข้อความท้ายข้อ 3 และข้อ 4 ทั้งหมดออกไป แต่คริสตจักรที่เชื่อของพระเยซูคริสต์ตลอดหลายศตวรรษก็ยอมรับสองข้อนี้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของพระวจนะที่พระเจ้าทรงเก็บรักษาไว้)

ยอห์น 5:5-6 ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว 6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่า เขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ"

ที่สระนั้นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้วและเห็นได้ชัดว่าเขาไม่สามารถลุกเดินได้ คำอธิบายที่ว่า พระเยซู “ทรงทราบว่า เขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว” อาจหมายถึงหรือไม่

ได้หมายถึงความทรงสัพพัญญูของพระองค์ก็ได้ พระเยซูทรงทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่แล้ว หรืออาจมีคนมาบอกพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ได้ พระองค์จึงถามชายคนนั้นว่า “เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ”

ยอห์น 5:7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า "ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว"

ชายคนนี้อดครวญว่าเมื่อน้ำกระเพื่อมก็มักมีคนชิงลงไปก่อนเขาประจำเพราะว่าไม่มีใครช่วยเขา

ยอห์น 5:8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด" พระเยซูจึงสั่งเขาให้ทำสามสิ่ง: (1) “จงลุกขึ้น” (2) “ยกแคร่ของเจ้า” และ (3) “เดินไปเถิด” แคร่ของเขาอาจหมายถึงสิ่งที่ใช้ปรองตัวเขา

ยอห์น 5:9 ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต น่าสังเกตว่าในทันใดนั้นชายคนนั้นก็หายโรค ถึงแม้ว่าวันนั้นเป็นวันสะบาโต แต่เขาก็ยกแคร่ของเขาและเดินไปตามที่พระเยซูตรัสสั่ง

ยอห์น 5:10 ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า "วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ" พวกยิวรีบตำหนิชายคนนั้นที่แบกแคร่ในวันสะบาโต เราควรสังเกตว่าไม่มีคำสั่งห้ามมิให้ทำอย่างนั้นในพระคัมภีร์เลย แต่ประเพณีของพวกรับบีที่เสริมแต่งเข้าไปในพระคัมภีร์และเพิ่มรายละเอียดเล็กน้อยเข้าไปไม่จบสิ้น พวกยิวถือว่าประเพณีของรับบีเทียบเท่ากับพระวอนะของพระเจ้า พระเยซูไม่ทรงทำเช่นนั้น แต่เราเห็นว่าพระเยซูทรงสั่งให้ชายคนนั้นยกแคร่และเดินไปเอง

เราได้เห็นถึงสภาพความคิดและจิตวิญญาณของพวกผู้นำอิสราเอลที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาไม่ประทับใจที่ชายผู้นำสงสารคนนี้ได้รับการรักษาให้หาย พวกเขาสนใจเรื่องที่ประเพณีแบบรับบีของพวกเขาถูกฝ่าฝืนมากกว่า

ยอห์น 5:11-13 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า "ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า 'จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด'" 12 เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า "คนที่สั่งเจ้าว่า 'จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด' นั้น เป็นผู้ใด" 13 คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จกลับไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก

ชายที่ได้รับการรักษาให้หายโรคเล่าให้คนเหล่านั้นฟังว่า พระองค์ผู้ทรงรักษาเขาให้หายโรคได้สั่งให้เขายกแคร่ พวกเขายิวอยากรู้ว่าใครเป็นคนรักษาเขาให้หาย เขาไม่ทราบเพราะพระเยซูได้เสด็จกลับไปอยู่ในฝูงชนแล้ว

ยอห์น 5:14 ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า" ต่อมาพอได้พบคนนั้นในพระวิหาร พระเยซูก็ทรงกำชับเขาว่า "อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า" สิ่งที่ถูกสื่อออกมาอย่างชัดเจนก็คือว่า ความเจ็บป่วยเดิมของเขาเป็นผลของความบาป นี้ไม่ได้หมายความว่าความเจ็บป่วยทุกอย่างเป็นผลโดยตรงจากความบาป อย่างไรก็ตามความบาปบางอย่างและการทำบาปบางอย่างไม่เล็กก็มีผลที่เกิดขึ้นตามมาต่อร่างกาย ยกตัวอย่างเช่น ความบาปในเรื่องเพศยอมนำมาซึ่งโรคติดต่อทางเพศ เราไม่ทราบเกี่ยวกับความบาปและโรคของชายคนนี้อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงกำชับเขาเช่นนั้นทำให้เราเชื่อว่าปัญหาของเขาเป็นผลที่เกิดขึ้นจากความบาป เหตุผลหนึ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเราเกี่ยวกับความบาปก็คือว่า พระองค์ทรงทราบถึงผลที่ตามมาอันร้ายแรงของมัน

ยอห์น 5:15-16 ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รับการรักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู 16 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต

ชายที่หายโรคจึงบอกพวกยิวว่าผู้ใดเป็นคนการรักษาเขาให้หาย คำที่แปลว่า ข่มเหง (ดิโอโค) อาจแปลได้ด้วยว่า 'ติดตาม' และน่าจะเป็นความหมายหลังนี้ พวกเขาต้องการฆ่าพระเยซู เพราะพระองค์ได้รับการรักษาโรคในวันสะบาโต อีกครั้งที่เราได้เห็นถึงวิถีคิดที่วิปริตของพวกผู้นำชาว

ยิว พวกเขาไม่สนใจที่ชายคนหนึ่งได้รับการรักษาให้หายอย่างน่าอัศจรรย์จากโรคที่เป็นมานาน พวกเขาสนใจแต่การที่คำสั่งของพวกเขาถูกฝ่าฝืนจากการรักษาให้หายดังกล่าว

ยอห์น 5:17-18 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พระบิดาของเราก็ก็นั่งทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ก็นั่งด้วย" 18 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า

สิ่งที่พระเยซูตรัสต่อไปทำให้พวกหน้าซื่อใจคดที่เยอหังเหล่านี้ถึงกับอ้าปากค้าง วลีที่ว่า "พระบิดาของเราก็ก็นั่งทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ก็นั่งด้วย" มีความหมายว่า 'พระบิดาของเราก็ก็นั่งทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ก็นั่งกระทำอยู่ด้วย' ความหมายที่ถูกสื่อออกมา นั้นชัดเจนและพวกยิวก็เข้าใจ โดยการตอบเช่นนี้พระเยซูได้ทรงกระทำตนเทียบเท่าพระเจ้า พวกเขาจึงอยากฆ่าพระเยซูมากขึ้นไปอีก ความเกลียดชังของพวกเขาจึงเพิ่มเป็นสองเท่า (1) พวกเขาเห็นว่าพระเยซูได้ทรงฝ่าฝืนวันสะบาโตโดยการรักษาคนป่วยให้หาย และ (2) พระเยซูทรงทำตัวเทียบเท่าพระเจ้าผ่านทางคำตอบของพระองค์ อีกครั้งที่เราได้เห็นถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ พระองค์ทรงสามารถทำตัวเทียบเท่าพระเจ้าได้เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

ยอห์น 5:19 ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดก็ตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย พระเยซูทรงทำตัวเหมือนพระบิดาต่อไป (เราต้องไม่ลืมว่าในตรีเอกานุภาพมีพระเจ้าองค์เดียว แต่มีสามพระภาค) ถึงแม้ว่าแต่ละพระภาคมีความเท่าเทียมกันในความเป็นพระเจ้า แต่พระภาคทั้งสามก็แตกต่างกันและไม่เหมือนกัน) พระเยซูทรงอธิบายว่ามีแต่พระบุตรของพระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้ดังกล่าวได้ พระเยซูจึงตรัสว่า 'พระบุตรจะกระทำสิ่งใดก็ตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาก็ก็นั่งกระทำอยู่ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงกำลังกระทำอยู่ด้วย' ถึงแม้ว่าพระเยซูมิได้ทรงเทียบเท่าพระองค์

กับพระบิดา แต่พระองค์ก็เทียบเท่าสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ คือรักษาชายคนนั้นให้หาย กับสิ่งที่พระบิดาจะทรงกระทำ

ยอห์น 5:20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่ง ที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ พระองค์ทรงระบุพระองค์เองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าต่อไป การแปลตามตัวอักษรคงจะเป็นดังต่อไปนี้ ‘เพราะพระบิดากำลังรักพระบุตร และกำลังสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์กำลังกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ’ อีกครั้งที่เราได้เห็นความใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าและพระเจ้าพระบิดา มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่จะมีความรู้แบบใกล้ชิดขนาดนั้น ได้ อีกครั้งนี่เป็นการเปิดเผยชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า

ยอห์น 5:21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น

การตรัสคนเดียวของพระเยซูดำเนินต่อไป เราแปลตามตัวอักษรได้ว่า ‘เพราะพระบิดากำลังทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็กำลังกระทำเหมือนกันฉันนั้น’ พระเยซูทรงอ้างอิงถึงฤทธิ์เดชและสิทธิของพระบิดาในการทำให้คนตายเป็นขึ้นมา อาจเป็นไปได้ว่าชายที่ถูกรักษาให้หายคนนั้นอาจอยู่ในสภาพใกล้ตายแล้ว ถึงแม้ว่าไม่มีบันทึกว่าพระเยซูได้ทรงกระทำให้ผู้ใดเป็นขึ้นจากตายมาก่อน แต่ในไม่ช้าพระองค์จะทรงกระทำแน่ๆ ไม่ว่าจะในกรณีใด พระองค์ทรงถือว่าพระองค์มีสิทธิที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมี

ยอห์น 5:22 เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร นอกจากนี้ พระเยซูยังทรงเปิดเผยว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงมอบ “การพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร” นี่เป็นเรื่องน่าสนใจเพราะเหตุผลสองประการ (1) ดูเหมือน

ว่าพระเยซูจะทรงเป็นผู้ประทับบัลลังก์พิพากษา เช่น การพิพากษาที่บัลลังก์ใหญ่สีขาวตามที่มีบันทึกไว้ในวิวรณ์ 20 พระองค์จะทรงประทับที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์อย่างแน่นอน เห็นได้ชัดว่าพระองค์จะทรงเป็นผู้พิพากษาที่การพิพากษาอื่นๆทั้งสิ้น (2) นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูทรงอ้างสิทธิ์ที่เป็นของพระเจ้าเท่านั้น ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ปรากฏชัดอีกครั้ง

ยอห์น 5:23 เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา “เพื่อ” ดันข้อแปลมาจากคำกรีกที่พบบ่อย (ฮินา) นี่เป็นการเชื่อมโยงความคิดจากข้อที่แล้ว พระเยซูผู้ทรงเทียบเท่ากับพระเจ้าในทุกด้านได้รับอนุญาตเป็นพิเศษจากพระบิดาเพื่อ “คนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา” ความจริงถูกสื่อสารออกมาอย่างเปี่ยมด้วยพลังอีกครั้ง พระเยซูทรงอ้างสิทธิ์เดียวกับที่พระบิดาทรงมี และในทางกลับกัน ผู้ที่จะไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตรก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาด้วย ความเหมือนกันระหว่างพระเยซูคริสต์กับพระบิดาจนถึงขนาดเท่าเทียมกับพระบิดาในทุกด้านก็ปรากฏชัดเจน การปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ก็เป็นการปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระบิดา ทั้งสองแบบเป็นการหมิ่นประมาทซึ่งๆหน้า กระนั้นพวกพยานพระยะโฮวาก็ทำแบบนี้ทุกวันเมื่อพวกเขาปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

ยอห์น 5:24 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว เรามาถึงยอดบนสุดของคำเทศนาของพระเยซูแล้ว อีกครั้งที่คำว่า “เราบอกความจริง” คือคำกรีก (เอเมน) ซึ่งแปลว่า ‘จริงแท้แน่นอน’ หรือ ‘ไม่มีข้อสงสัยเลย’ ให้เราสังเกตการเรียงลำดับอันลึกซึ้ง (1) การได้ยินพระวาทะของพระเจ้ากลายเป็นเมล็ดพันธุ์ที่ทำให้คนๆหนึ่งบังเกิดใหม่ได้ ดู 1 เปโตร 1:23 และ โรม 10:17 พระวาทะของพระเจ้าจึงเป็นหนึ่งใน ‘พ่อแม่’ ฝ่ายวิญญาณที่จำเป็นสำหรับคนๆหนึ่งที่จะบังเกิดใหม่ได้ (อีกผู้หนึ่งคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ –

ยอห์น 3:5-6) เมื่อผู้คนอ้างว่าตัวเองรอดแล้ว แต่ไม่มีอะไรที่สอดคล้องกับพระวาทะของพระเจ้าเลย คำกล่าวอ้างของพวกเขาก็น่าสงสัย (2) นี่เป็นอีกครั้งที่ความเรียบง่ายของความเชื่อที่ช่วยให้รอดถูกนำเสนอ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดก่อเกิดจากพระวาทะของพระเจ้า มันคือการฟังวาจาพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจและฟังวาจาพระเยซูคริสต์โดยเฉพาะ

ให้เราสังเกตผลลัพธ์สามประการของความเชื่อที่ช่วยให้รอด (1) ผู้ที่ “ก็มีชีวิตนิรันดร์” คำกริยาอยู่ในรูปปัจจุบันกาล เมื่อคนๆหนึ่งเชื่อวางใจพระคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระวาทะของพระเจ้าไม่ได้กล่าวว่า ‘เขาจะมีชีวิตนิรันดร์’ นั่นเป็นอนาคตกาล คำกริยาในปัจจุบันกาลที่ถูกใช้บ่งบอกว่าชีวิตที่ไม่รู้สิ้นสุดในพระคริสต์มีให้ตอนนี้ คำอ้างที่ว่าคนๆหนึ่งสามารถทำชีวิตนิรันดร์หลุดหายได้เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกัน มันเป็นการทำให้ความหมายตามพระคัมภีร์ขัดแย้งกัน

(2) “และไม่ถูกพิพากษา” คำที่แปลว่า **พิพากษา** คือ คริซิส คำภาษาอังกฤษ crisis (วิกฤติ) มีที่มาจากคำกรีกนี้ คนที่หลงหายจะต้องเจอกับการตื่นรู้อันน่ากลัวเมื่อเขาเสียชีวิต วิกฤติแห่งชีวิตรอคอยพวกเขาอยู่ คำว่า *คริซิส* ปกติแล้วถูกแปลว่า ‘การพิพากษา’ หรือ ‘ความพินาศ’ มันเป็นการอ้างอิงถึงการพิพากษาชั่วนิรันดร์ในนรกโดยตรง คนที่ได้รับความรอดจะไม่เจอการพิพากษาดังกล่าว

(3) การ “ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” หมายถึง ความตายฝ่ายวิญญาณที่มีอยู่ก่อนได้รับ ความรอด (เอเฟซัส 2:1) ซึ่งถูกกลืนโดยชีวิตฝ่ายวิญญาณตอนบังเกิดใหม่ มันหมายถึงคุณภาพของชีวิตฝ่ายวิญญาณ มันคือชีวิตที่บริบูรณ์ ซึ่งมั่งคั่งและเต็มเปี่ยมยิ่งกว่าชีวิตธรรมดาที่ปราศจากพระคริสต์

ยอห์น 5:25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต พระเยซูทรงใช้คำว่า เอเมน สองครั้งอีกแล้ว มันเน้นความสำคัญของสิ่งที่พระองค์จะตรัส พระองค์ทรงเปลี่ยนมาตรฐานถึงการเป็นขึ้นจากตายสองครั้งในอนาคต ภาพรวม

ของการเป็นขึ้นจากตายทั้งสองครั้งที่เกิดขึ้นในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าอาจถูกสรุปย่อได้เป็นสองเหตุการณ์หลักๆ

(1) การเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกเป็นของคนที่รอดแล้วเท่านั้น มันมีหลายระยะ โดยเริ่มต้นด้วยคนที่ตายแล้วในพระคริสต์ตอนเหตุการณ์รับขึ้น ดู 1 เซสะโลนิกา 4:13-18 คนเหล่านั้นที่รับเชื่อพระคริสต์ในช่วงยุคแห่งความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่งและยอมพลีชีพก็ถูกรวมไว้ในเวลาต่อมา ดู วิวรรณ์ 20:4-5 เห็นได้ชัดว่าพวกอิสราเอลที่ได้รับความรอดในสมัยพระคัมภีร์เดิมก็ถูกรวมอยู่ในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนี้ด้วยและเป็นขึ้นในช่วงระหว่างสิ้นยุคแห่งความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่งและเริ่มต้นยุคพันปี ดู ดาเนียล 12 เมื่อเหตุการณ์ในยุคสุดท้ายเหล่านี้เกิดขึ้น พระเจ้าก็จะทรงเรียกร่างกายของคนในกลุ่มเหล่านี้ให้รวมเข้ากับจิตและวิญญาณที่อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว นี่เป็นส่วนที่อ้างถึง “บรรดาผู้ที่ไต่ยินจะมีชีวิต”

(2) การเป็นขึ้นจากตาย ‘ทั่วไป’ อีกครั้งจะเกิดขึ้นหลังยุคพันปีและก่อนฟ้าสวรรค์ใหม่และโลกใหม่ เรื่องนี้ถูกบรรยายไว้อย่างละเอียดในวิวรรณ์ 20:11-15 มันคือการเป็นขึ้นจากตายสู่การพิพากษา

เราควรสังเกตว่าจิตและวิญญาณของคนที่ตายแล้วจะถูกแยกจากร่างกายของเขา ศพของคนที่ตายแล้วทั้งผู้ที่รอดและไม่รอดก็อยู่บนโลกนี้ จิตและวิญญาณของผู้ที่รอดก็อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่เหตุการณ์ตรึงกางเขนเมื่อพระเยซูทรงพาเชลยไปเป็นเชลยอีก (การออกจากร่างกายคือการได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า) จิตและวิญญาณของคนตายที่ไม่รอดก็อยู่ในแดนคนตายตามที่บรรยายไว้ในลูกา 16:23-26 และจะถูกทิ้งลงในบึงไฟในภายหลังตามที่บรรยายไว้ในวิวรรณ์ 20:11-15 ในการพิพากษาที่บัลลังก์ใหญ่สีขาว

ยน 5:26-27 เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น 27 และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

พระเยซูทรงอธิบายต่อไปว่าเช่นเดียวกับที่พระบิดาทรงมีและทรงเป็นชีวิตในพระองค์เอง พระองค์ก็ทรงประทานสิทธิพิเศษนี้แก่พระบุตรด้วย ให้เราดู ยอห์น 1:3 นอกจากนี้ตามที่ได้หมายเหตุไว้ในข้อ 22 พระเจ้าได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นให้แก่พระบุตร การมอบอำนาจดังกล่าวได้ถูกกล่าวไว้เพิ่มเติมตรงนี้ ให้เราสังเกตความแตกต่างของบุตรมนุษย์มากกว่าพระบุตรของพระเจ้า เพราะว่าพระเยซูคริสต์ทรงประสบกับความเป็นมนุษย์ทุกประการ พระองค์จึงจะประทับบนบัลลังก์พิพากษามนุษย์ทุกคนด้วย ไม่มีใครสามารถบ่นในวันพิพากษาได้ว่าพระองค์ผู้พิพากษาทรงไม่ยุติธรรมเพราะพระองค์ไม่เคยเจอกับการทดลอง ความอ่อนแอ และการทดสอบที่มนุษย์ทุกคนต้องเจอ พระเยซูทรงถูกทดลองเหมือนกับเราทุกประการ แต่ก็ปราศจากบาป

ยอห์น 5:28-29 อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ 29 และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่วีชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพฤติชั่วก็ฟื้นขึ้นสู่พระอาชญา

มีการอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายสองประเภท ตรงนี้มีเนื้อหาสอดคล้องกับในดาเนียล 12:1-3 อีกครั้งที่เราต้องเข้าใจว่าสิ่งที่อยู่ในหลุมศพคือเศษซากของร่างกายมนุษย์จิตและวิญญาณของพวกเขาไปอยู่ที่สวรรค์หรือไม่ก็นรก อย่างไรก็ตาม เมื่อการเป็นขึ้นจากตายทั้งสองประเภทเกิดขึ้น ศพที่อยู่ในหลุมศพก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นมา ดังนั้น มนุษย์ทุกคนจะเป็นขึ้นจากตาย อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างจะเกิดขึ้นระหว่างวิธีและรูปร่างของคนที่รอดและของคนที่ไม่รอดในการเป็นขึ้นมาจากตาย

คนตายที่ชอบธรรมจะถูกรวมเข้ากับร่างกายที่สมบูรณ์แบบ เป็นนิรันดร์และเปี่ยมด้วยสง่าราศีเพื่อเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ ร่างกายที่ได้รับสง่าราศีของเราจะมีลักษณะเหมือนแต่ไม่เหมือนนเป็ยกับพระกายของพระเยซูตอนที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ ส่วนคนตายที่ไม่ได้รับความรอดก็ถูกชุบให้ฟื้นขึ้นจากตายเพื่อรับการพิพากษาครั้งสุดท้ายที่บัลลังก์ใหญ่สีขาวซึ่งเป็นที่ๆ พวกเขาจะฟังคำตัดสิน โทษ จิตและวิญญาณของพวกเขาอยู่ในนรก (หรือแดนคนตาย) แล้ว คราว

นี่คนที่ไม่รอดก็ถูกรวมเข้ากับร่างกายเดิมของตน ไม่มีพระคัมภีร์ตรงไหนที่บอกว่าคนที่ไม่รอด จะได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีหรือที่ถูกฟื้นคืนสู่ความเยาว์วัย เราสรุปได้เพียงว่าร่างกายที่ตายไปแล้วของพวกเขาจะถูกทำให้เป็นขึ้นมาในรูปของความเปื่อยเน่า ความพิการ ความชรา หรือโรคภัยใดๆที่พวกเขามีตอนยังมีชีวิต ช่างเป็นวันที่น่ากลัวอะไรเช่นนี้ ในวันนั้นเองพวกเขาก็จะถูกโยนลงไป在必ิงไฟและอยู่ในนั่นตลอดไป ดู วิวรรณ์ 20:11-15 และมัทธิว 25:41,46

ยอห์น 5:30 เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็อธิพาทษาอย่างนั้น และการพิพาทษาของเราก็อุตติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา นี่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ข้อ 19 เป็นต้นมาที่พระเยซูทรงกลับมาใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งอีกครั้ง พระองค์ทรงอธิบายว่าการพิพาทษาของพระองค์นั้นจะอุตติธรรม (ชอบธรรม) จะมีหลักเกณฑ์สองประการ (1) สิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และ (2) พระประสงค์ของพระบิดา กล่าวอีกนัยหนึ่ง พื้นฐานของการพิพาทษาอันชอบธรรมของพระเยซูในวันนั้นจะเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความรอด (หรือการไม่มีความรอด) ในความเกี่ยวข้องกับพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

ยอห์น 5:31-32 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็อไม่จริง 32 มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง

เพราะทรงทราบล่วงหน้าว่าพวกยิวที่ฟังพระองค์อยู่จะมีปฏิกิริยาในแง่ร้าย พระเยซูจึงทรงชี้ให้เห็นต่อไปว่ามีพยานอื่นๆที่เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชที่รับรองความจริงของพระองค์ พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าว่าพวกเขาจะอ้างว่าคำพยานจะเป็นที่เชื่อถือได้ก็โดยการมีพยานสองถึงสามปากตามที่บัญญัติของโมเสสได้กล่าวไว้ (กันดารวิถี 35:30, พระราชบัญญัติ 17:6)

ข้อความในข้อ 31 สามารถถอดความได้ว่า ‘หากเราเป็นพยานให้ตัวเอง พวกท่านก็จะว่า คำพยานของเราเชื่อถือไม่ได้’ อย่างไรก็ตาม ตามที่ เราจะเห็นในไม่ช้า พระเยซูไม่ทรงมีพยานแค่สองหรือสามปากเท่านั้น แต่ทรงมีถึงสี่พยานที่เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชและไม่มีผู้ใดจะคัดค้านได้ซึ่งรับรองความจริงของพระองค์

ยอห์น 5:33-35 ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหาขอห์น และขอห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง 34 เรามีได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวถึงเหล่านี้ก็เพื่อที่ท่านทั้งหลายรอด 35 ขอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของขอห์นนั่น

พยานผู้แรกคือขอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พระเยซูทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาว่าพวกเขาฟาริสีได้เดินทางมาจากกรุงเยรูซาเล็ม (ดู ขอห์น 1:24) เพื่อมาซักถามขอห์น อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงเสริมว่า ถึงแม้ว่าคำพยานของขอห์นจะสำคัญแต่ก็เป็นเพียงคำพยานของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พระองค์ต้องการจะบอกก็คือว่าพวกเขาอิสราเอลอาจได้รับความรอด ให้เราสังเกตวิธีที่พระเยซูทรงเรียกพระองค์เอง ('เรา' ในข้อ 34) เพื่อแยกแยะพระองค์เองจาก 'ท่านทั้งหลาย' ซึ่งเป็นพวกยิวในข้อ 33

ในการบรรยายถึงพันธกิจของขอห์น พระเยซูทรงเรียกท่านว่าเป็นโคมที่จุดสว่างไสว นั่นคือ ท่านเป็นแสงสว่างอันแรงกล้า ตามที่ขอห์นหมายเหตุไว้ใน 1:8 ขอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่เป็นแค่โคมไฟอันหนึ่ง ท่านเพียงสะท้อนสง่าราศีของความสว่างนั้นแบบเดียวกับดวงจันทร์สะท้อนแสงดวงอาทิตย์ พวกเขาวิตติงกับพันธกิจของขอห์นแค่ชั่วครู่ เหมือนกับคนมากมายสมัยนี้ที่พอความแปลกใหม่ของความตื่นเต้นฝ่ายวิญญาณได้ผ่านพ้นไป ความสนใจของพวกเขาในเรื่องฝ่ายวิญญาณก็จางหายไป พวกเขาวิตติงสมัยพันธกิจของขอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็เหมือนกัน ตอนนี้อยู่ที่ท่านคิดคูกอยู่

ยอห์น 5:36 แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของขอห์น เพราะงานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา พยานที่สองที่ถูกเรียกขึ้นมาเพื่อให้การนั้นก็ยิ่งใหญ่กว่าขอห์น งานต่างๆที่พระบิดาทรงมอบให้พระเยซูซึ่งพระองค์กำลังกระทำอยู่ งานเหล่านั้นก็เป็นพยานถึงพระองค์ การอัศจรรย์ต่างๆที่พระเยซูทรงกระทำต่อหน้าผู้คนก็รับรองว่าพระเจ้าทรงใช้พระองค์มา งานเหล่านี้มีไว้เพื่อรับรอง

และยืนยันว่าจริงๆแล้วพระองค์ทรงเป็นผู้ใด นั่นคือ พระบุตรของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเรา งานเหล่านี้เป็นพยานที่มีพลังถึงความจริงและความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

ยอห์น 5:37-38 และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์ 38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น

พยานที่สามซึ่งเป็นพยานสูงสุดที่ไม่มีผู้ใดคัดค้านได้ถูกนำเสนอ พระบิดาเองได้ทรงอวยพรพระเยซูตอนที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา ตามที่มีบันทึกไว้ในมัทธิว 3:17 พระเจ้าได้ทรงประกาศให้ทุกคนทราบว่าพระองค์ทรงพอพระทัยในพระบุตรผู้ทรงเป็นที่รักจริงๆ

พระเยซูทรงเตือนความจำพวกเขาต่อไปว่าพวกเขาไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า และไม่เคยได้เห็นรูปร่างของพระองค์ คำที่แปลเช่นนั้น (เออีคอส) มีความหมายว่ารูปลักษณ์หรือรูปแบบของบุคคล คนไม่เชื่อที่เคร่งศาสนาไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าจริงๆและไม่เคยได้เห็นพระองค์ นั่นคือพระเยซูกำลังตรัสว่า พวกเขาไม่รู้จักพระองค์จริงๆและไม่เคยได้เจอพระองค์เลย

นอกจากนี้พระวาระของพระองค์ก็ไม่อยู่ในตัวพวกเขาด้วย หลักฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่ทั้งเรียบง่ายและลึกซึ้ง พวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงใช้มา นี่จึงนำไปสู่พยานที่สี่ซึ่งเป็นพยานสุดท้าย

ยอห์น 5:39 จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา พยานสุดท้ายคือพระคัมภีร์ ตัวสะกดของคำที่แปลว่า **ค้นดู** (เอเรอูนันเท) สามารถอยู่ในรูปบอกเล่าหรือคำสั่งก็ได้ พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์นำเสนอคำนี้ในรูปของคำสั่ง ถึงแม้ว่าคำกริยาที่ตามมาอยู่ในรูปบอกเล่า (“ท่านคิดว่า”) หากเป็นเช่นนั้น ความหมายก็จะเป็น ‘ท่านทั้งหลายกำลังค้นดูพระคัมภีร์เพราะในพระคัมภีร์นั้นพวกท่านคิดว่าพวกท่านมีชีวิตนิรันดร์’ อย่างไรก็ตาม บริบทที่ตามมาจะสื่อถึงคำสั่งของพระเยซูเพราะพระองค์

ทรงหมายเหตุนั้นว่าแม้แต่พระคัมภีร์เดิมก็เป็นพยานถึงพระองค์ ความหมายจึงเรียบง่าย พระเยซูจึงตรัสว่า ‘พวกท่านคิดว่ามีชีวิตนิรันดร์ในพระคัมภีร์ ดังนั้น จงค้นหาและศึกษาพระคัมภีร์ พระคัมภีร์นั้นจะเป็นพยานถึงเรา’ พยานสุดท้ายในพยานทั้งสี่ได้ถูกนำเสนอแล้ว

ยอห์น 5:40 คำตรัสนี้เปิดเผยเรื่องที่น่าเศร้า แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต ที่มนุษย์ไม่รอดไม่ได้เป็นเพราะพวกเขาไม่เคยเห็นความสว่าง ปัญหาก็คือว่า พวกเขาไม่ยอมมาหาความสว่าง ผู้ใดใคร่มาก็มาได้ แต่พวกเขาไม่ยอมมา คนส่วนใหญ่ไม่รอดเพราะพวกเขาจงใจปฏิเสธพระคริสต์ พวกเขาไม่ยอมมา

ยอห์น 5:41-42 เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์ 42 แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน

ความหมายก็คือ พระเยซูไม่ได้กำลังแสวงหาเกียรติ (แปลตรงตัวว่า ‘สง่าราศี’) จากมนุษย์ นั่นไม่ใช่จุดประสงค์ของพระองค์ เช่นเดียวกับในข้อ 2:25 พระเยซูทรงทราบจิตใจของพวกเขา พวกเขาไม่รักพระเจ้า เพราะว่าพวกเขาไม่ได้รักพระบิดาจริงๆ พวกเขาจึงไม่ได้รักพระบุตรด้วย

ยอห์น 5:43-44 เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของตนเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น 44 ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร

การที่พวกเขาปฏิเสธพระบุตรยังเปิดเผยให้เห็นความบาปที่ร้ายแรงยิ่งขึ้นของพวกเขา ทั้งๆที่ใช้ศาสนาบังหน้า แต่พวกเขาก็ไม่ยอมรับพระบิดาเหมือนกัน น่าตลกที่พวกเขาจะยอมรับคนที่มาในนามของผู้อื่น นอกจากนี้ ความไม่เชื่อของพวกเขาที่ปรากฏชัดจากการที่พวกเขาเต็มใจรับคำสรรเสริญจากกันและกัน แต่ไม่สนใจเกียรติที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงให้ได้

ยอห์น 5:45-47 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวังใจอยู่ 46 ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสส

ได้เขียนกล่าวถึงเรา 47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเรายังไงได้"

พระเยซูจึงตรัสว่า 'พวกท่านไม่ต้องกังวลที่เรากล่าวหาพวกท่านต่อพระบิดาหรือ พวกท่านมีผู้กล่าวหาอยู่แล้ว' การอ้างถึงโมเสสนั้นไม่ได้เน้นตัวตนของเขามากเท่ากับสิ่งที่เขาเขียน (คือ บัญญัติของโมเสสซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้า) คำที่แปลว่า 'หวังใจ' ในที่นี้ (เอลพิคโซ) คือ คำว่า 'หวัง' พวกเราจึงมีความหวังในพระวจนะของพระเจ้า แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อมั่นจริงๆ

คราวนี้พระเยซูทรงใช้คำที่แปลว่า 'ความเชื่อ' หรือ 'ความวางใจ' (พิสเทออู) หากพวกเขาเชื่อพระวจนะของพระเจ้าซึ่งถูกเขียนโดยโมเสสจริงๆ (ซึ่งเป็นผู้ที่พวกเขาให้เกียรติแต่ภายนอก) พวกเขาก็จะเชื่อพระเยซู พระเยซูจึงอ้างอิงถึงการที่โมเสสก็เขียนถึงพระองค์ไว้ ด้วยเหตุนี้ ถ้าพวกเขาไม่ยอมเชื่อโมเสส พวกเขาจะเชื่อพระเยซูได้อย่างไรกัน เมื่อมนุษย์ปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาก็ไม่มีความหวัง

ภาพรวมของยอห์น 6: เนื้อหาส่วนแรกของยอห์น 6 นำเสนอเหตุการณ์ที่โดดเด่นหลาย เหตุการณ์ในพันธกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (1) พระองค์ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน จากนั้น (2) พระองค์ทรงตรัสคำเทศนาเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต เนื้อหาส่วนที่เหลือของยอห์น 6 ทำให้คำเทศนาเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิตสมบูรณ์ ถึงแม้สาระสำคัญของคำเทศนานี้เป็นเรื่องฝ่ายวิญาณ แต่พวกสาวกที่ตื่นเงินของพระคริสต์ก็แยกตัวไปจากพระองค์เพราะพวกเขาไม่มีใจรับรู้เรื่องฝ่ายวิญาณ ความจริงฝ่ายวิญาณบางครั้งจะแยกข้าวสาลีออกจากเปลือก

ยอห์น 6:1-4 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส 2 คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย 3 พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น 4 ขณะนั้นใกล้จะถึงปีศาจซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว

หลังจากเหตุการณ์ต่างๆในบทที่ห้า พระเยซูได้เสด็จกลับไปยังแคว้นกาลิลีและข้ามไปยังฝั่งตะวันออก (สังเกตว่าทะเลกาลิลีในที่นี้ก็คือทะเลทิเบเรียส) ผู้ชนหมู่ใหญ่ติดตามพระองค์ไป เพราะพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ก่อนหน้านั้นของพระองค์ เวลานั้นเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิ และใกล้ถึงเทศกาลปัสกา กระนั้นพระเยซูก็ไม่ได้เสด็จไปร่วมถือพิธีปัสกา นี้ เพราะเมื่อไม่นานมานี้พวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มมีใจคิดร้ายต่อพระองค์ นี่อาจเป็นพิธีปัสกาครั้งที่สามนับตั้งแต่การเริ่มต้นพันธกิจของพระเยซู เพราะต้องการหลีกเลี่ยงจากฝูงชนที่เบียดเสียดกันเพื่อเห็นการอัศจรรย์เพิ่มเติม พระเยซูจึงทรงหลบไปยังภูเขาแห่งหนึ่งพร้อมกับพวกสาวก

ยน 6:5-6 **เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟิลิปว่า "เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้"**
6 **พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟิลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด**

อย่างไรก็ตาม ฝูงชนก็ติดตามพระองค์ไปจนถึงบนภูเขา ห่างไกลจากชุมชนหรือแหล่งอาหาร พระเยซูจึงถามฟิลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้” น่าสนใจตรงที่ว่าคำถามของพระเยซูมีไว้เพื่อทดสอบเขา พระเยซูทรงทราบอยู่แล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำอะไร คำที่แปลว่า **ทดสอบ** (เพอราด โซ) มักถูกแปลว่า ‘ทดลอง’ อย่างไรก็ตาม ในที่นี้ความหมายคือการทดสอบ คำถามของพระเยซูจึงเป็นการลองดูว่าฟิลิปจะตอบอย่างไร

ยน 6:7 **ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า "สองร้อยเหรียญเดนาไรอันก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย"** คำตอบของฟิลิปที่ว่า “สองร้อยเหรียญเดนาไรอันก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย” เป็นเรื่องน่าสนใจ คำที่แปลว่า **เดนาไรอัน** (เดนาไรออน) เดิมทีเป็นราคาสำหรับลาสิบตัวในอาณาจักรโรมันโบราณ ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ นี่เป็นจำนวนเงินที่เท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง ต้องใช้เงินจำนวนมหาศาลในการซื้ออาหารสำหรับกินพออิ่มมาเลี้ยงฝูงชนที่รวมตัวกันนี้

ยอห์น 6:8-9 สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูล
พระองค์ว่า 9 "ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมขั้วบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว แต่เท่านั้นจะ
พออะไรกับคนมากอย่างนี้"

อันดรูว์จึงตอบว่ามีเด็กผู้ชายคนหนึ่งซึ่งมีขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว
ขนมปังนี้มีลักษณะเป็นขนมปังก้อน ไม่ใช่ขนมปังปอนด์แบบสมัยของเรา เห็นได้ชัดว่าแม่ของ
เด็กคนนี้ได้เตรียมอาหารเที่ยงใส่ย่ามมาให้เขารับประทานในขณะที่เขาติดตามพระเยซู อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม อันดรูว์ก็กล่าวด้วยน้ำเสียงไม่พอใจว่า "แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้" ตอนแรก
ดูเหมือนอันดรูว์ก็พอมีความเชื่ออยู่บ้าง ส่วนฟิลิปก็มองเห็นปัญหาและจากมุมมองของเขา
ทางออกก็คือการใช้จ่ายเงินจำนวนมหาศาล อันดรูว์เห็นทางแก้เล็กๆซึ่งโดยการจัดเตรียมของพระเจ้า
อาจแก้ปัญหาได้ แต่แล้วเขาเองก็ถอนตัวจากทางแก้เช่นกัน

ยอห์น 6:10 พระเยซูตรัสว่า "ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด" ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้น
จึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระเยซูทรงทราบอยู่แล้วว่าพระองค์จะทรงทำอะไร
แต่โดยการให้พวกสาวกเสนอทางแก้ พระองค์จึงเน้นย้ำลักษณะที่อัศจรรย์ของทางแก้ของ
พระองค์ ตอนนั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิ หญ้าก็เขียวจืด พระเยซูจึงตรัสสั่งให้บรรดาฝูงชนนั่งลงเป็น
กลุ่มๆ คำว่า **ผู้ชาย** (อัน โธรพอส) อาจหมายถึงผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่หรือผู้คนที่ได้ น่าจะเป็นความ
หมายแบบหลังในที่นี้ คนอย่างน้อยห้าพันคนนั่งลง ให้เราสังเกตว่าการเลี้ยงอาหารของพระเยซู
นั้นเป็นตามคำสั่งและเป็นระเบียบเรียบร้อย นี่เป็นแบบอย่างที่เราให้ทำทุกสิ่งอย่างเป็น
ระเบียบเรียบร้อย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่เคยทำอะไรตามอำเภอใจหรือทำแบบไร้ระเบียบ

ยอห์น 6:11 แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจก
แก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา สิ่ง
แรกที่พระเยซูทรงกระทำคือขอบพระคุณ นี่เป็นแบบอย่างที่เราให้ขอบพระคุณพระเจ้า
สำหรับอาหารที่เราจะรับประทาน จากนั้นพระองค์ทรงแจกจ่ายอาหารแก่พวกสาวกเพื่อแจกจ่าย
แก่ฝูงชน แต่ละคนได้รับอนุญาตให้รับประทานได้ "ตามที่เขาปรารถนา"

ยอห์น 6:12-13 เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป" 13 เขาจึงเก็บเศษขนมปังข้าวบาร์เลย์ห้าก้อน ซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม

คำที่แปลว่า อิ่ม คือ เอ็มพิเพลมิ จากนั้นพระเยซูทรงตรัสสั่งให้พวกสาวกเก็บเศษอาหารที่เหลือ เป็นความจริงที่พระเจ้าทรงตอบสนองความต้องการของเราเยอะเกินกว่าที่เราจะขอหรือคิดได้ พวกสาวกเก็บอาหารที่เหลือได้สิบสองกระบุงเต็ม ต่อไปนี้เป็นความเห็น (1) ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงให้พวกสาวกมีกระบุงคนละใบ ถึงแม้ว่าไม่มีหลักฐานสนับสนุนชัดเจน แต่มันก็เป็นข้อเสนอนะที่น่าสนใจ แต่จะเกิดคำถามขึ้นมาว่า แล้วเด็กผู้ชายที่มอบถวายอาหารเที่ยงของตน ตั้งแต่แรกเล่า (2) เป็นความจริงที่น้อยคือมากเมื่อพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วย พระเจ้าทรงสามารถให้ทรัพยากรอันน้อยนิดที่เรามีอยู่เพื่อตอบสนองความต้องการทุกอย่างได้ (3) พระเยซูไม่ทรงใช้อะไรสิ้นเปลือง พระองค์ทรงใช้ประโยชน์เต็มที่จากทุกสิ่งทีพระองค์ทรงจัดเตรียม (4) พระราชกิจและพันธกิจของพระองค์มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย พระองค์ไม่ทรงทิ้งเรียกราคาให้คนอื่น ต้องเก็บกวาด พันธกิจต่างๆในปัจจุบันก็ควรจดจำสิ่งเหล่านี้ไว้

ยอห์น 6:14 เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก" อีกครั้งที่คำว่า คนแปลมาจากคำว่า อัน โชรพอส ซึ่งหมายถึงผู้คน โดยทั่วไป พวกเขาจึงด่วนสรุปเลยว่าพระเยซูทรงเป็น "ศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก" นี่เป็นการอ้างถึงคำพยากรณ์ในพระราชาบัญญัติ 18:15, 18 ซึ่งเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ พระเยซูทรงเป็น "ศาสดาพยากรณ์นั้น" จริงๆ

ยอห์น 6:15 เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าเขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง น่าเสียดายที่พวกยิวมากมายในสมัยนั้นมองพระเมสสิยาห์ที่พระคัมภีร์พยากรณ์ไว้ว่าเป็นผู้นำทางการเมืองมากกว่าเป็นผู้ช่วยให้รอดฝ่ายวิญญาณ อันที่จริงแล้วพอครบกำหนดเวลาพระเยซูก็จะทรงเป็นทั้งสองอย่าง อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนจะ

เห็นได้ชัดว่าแม้แต่คนเหล่านั้นในแคว้นกาลิลีก็มองเห็นแต่การช่วยกู้ให้พ้นจากอำนาจพระราช
ของชาวโรมันที่ตนต้องทนอยู่

ชาวแคว้นกาลิลีจึงตั้งใจที่จะตั้งพระเยซูให้เป็นผู้นำการลุกฮือต่อต้านจักรวรรดิโรมัน มุม
มองของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์ในฐานะกษัตริย์จึงไม่ครบถ้วนและไม่ใช่มุมมองฝ่ายวิญญาณ
อย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้ เพราะเห็นว่าจะเกิดวิกฤติตามมา พระองค์จึง “เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่
ลำพัง” เห็นได้ชัดว่าพระองค์ต้องการใช้เวลาอธิษฐานส่วนตัวกับพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์

ยอห์น 6:16-17 พอลำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปทะเล 17 แล้วลงเรือข้ามฟาก
ไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มีดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา

ตอนนั้นค่ำแล้วพวกสาวกจึงตัดสินใจมุ่งหน้าข้ามทะเลกาลิลีเพื่อกลับบ้าน พวกเขาจึงลง
เรือและเริ่มพายเรือกลับไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ขณะเดียวกัน ความมืดได้คืบคลานเข้ามาและ
พระเยซูก็ไม่ได้ทรงอยู่กับพวกเขา

ยอห์น 6:18 ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า ขณะที่พวกเขาพายเรือฝ่าความมืดข้าม
ทะเลกาลิลี ลมก็พัดแรงจนทะเลกำเริบขึ้น

ยอห์น 6:19-20 เมื่อเขาทั้งหลายติกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระ
เยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว 20 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "นี่เป็นเรา
เอง อย่ากลัวเลย"

คำว่าห้าหกกิโลเมตรมาจาก 25 หรือ 30 furlongs (แปลจากคำกรีก สตาไดออน ซึ่งเป็น
ที่มาของคำภาษาอังกฤษ stadium) ระยะทางเท่านี้คือ 582 ฟุตหรือรวบเป็น 600 ฟุต ระยะทางใน
การข้ามทะเลกาลิลีคือ 40 furlongs (สตาเดียม) ดังนั้นพวกสาวกจึงเดินทางไปได้ระหว่าง 2 ใน 3
ถึง 3 ใน 4 ของระยะทางตอนที่พายุกำเริบขึ้น ขณะเดียวกันพระเยซูได้ปรากฏเหมือนดำเนินบน
ทะเลไปหาพวกเขา

ยอห์นไม่ได้รายงานเกี่ยวกับการที่เปโตรลงไปเดินบนทะเลกับพระเยซูด้วยหรือการที่พวกเขาคิดว่าพระเยซูทรงเป็นผี อย่างไรก็ตาม ยอห์นไม่ได้บันทึกเกี่ยวกับความกลัวสถานการณ์นี้ของพวกเขา คำตอบของพระเยซูเป็นที่สนใจเราจนถึงทุกวันนี้ “นี่เป็นเราเอง อย่างกลัวเลย”

ยอห์น 6:21 ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น ให้เราสังเกตว่าเมื่อพวกเขาต้อนรับพระองค์ อันตรายก็สิ้นสุดลง พวกเขาได้รับการช่วยให้พ้น ในทันใดนั้นเรือของพวกเขา “ก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น” ในแบบเดียวกัน เมื่อผู้คนจนถึงทุกวันนี้ต้อนรับพระคริสต์ ในทันใดนั้นพวกเขาก็รอดฝ่ายวิญญาณ!

ยอห์น 6:22-25 วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น 23 (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง หลังจากท้องพระผู้เป็นเจ้าของเขาได้ทรงขอบพระคุณแล้ว) 24 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม 25 ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร"

วันต่อมา ชาวแคว้นกาลิลีก็สังเกตเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือไปกับพวกสาวกด้วยในคืนก่อนหน้านั้น แต่พระองค์ก็เสด็จข้ามทะเลไปด้วยยอห์นดี (พวกเขาก็เดินทางกลับไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมด้วย) พวกเขาจึงอยากรู้ว่าพระองค์ทรงไปถึงที่นั่นได้อย่างไร

ยอห์น 6:26 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม พระเยซูทรงดำนิพวกเขาด้วยรู้แรงงูใจของพวกเขา พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่าความสนใจของพวกเขาไม่ใช่เรื่องฝ่ายวิญญาณ แต่พวกเขาสนใจอาหารที่พวกเขาได้รับประทานและได้กินอิมมากกว่า ความสนใจของพวกเขาน้อยกว่าเรื่องฝ่ายวิญญาณ

ยอห์น 6:27 อย่าชวนขวายนหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว" คำตอบของพระเยซูทรงประเด็นใจความสำคัญก็คือ 'อย่าทำงานเพื่ออาหารที่จะเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน' พระองค์ทรงอธิบายต่อไปว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงประทับตราพระองค์ไว้เพื่อจุดประสงค์นี้เอง การที่พระเยซูทรงได้รับการประทับตราโดยพระเจ้าน่าจะหมายถึงการที่พระองค์ได้รับตราประทับอนุมัติของพระเจ้าอยู่บนพระองค์ คำอธิบายนี้ก็ใช้ได้กับตอนที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาเช่นเดียวกับในยอห์น 5:37

ยอห์น 6:28-29 แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใดจึงจะทำงานของพระเจ้าได้" 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "งานของพระเจ้านั้นคือการทำท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น"

ธรรมชาติฝ่ายวิญญาณที่ตื่นเงินของคนเหล่านั้นที่ฟังพระเยซูได้รับการเปิดเผยเพิ่มเติม พวกเขาจึงอยากรู้ว่าพวกเขาควรทำอะไรเพื่อที่จะทำงานของพระเจ้าได้ ตามที่บริบทที่ตามมาจะเปิดเผยให้เห็น คำถามนี้ไม่ได้เป็นคำถามฝ่ายวิญญาณเหมือนอย่างที่เราเห็นในตอนแรกเลย (เราต้องไม่ลืมว่าแค่คืนก่อนพวกเขาอยากจับพระเยซูเป็นผู้นำทางการเมืองอยู่เลย ความคิดนี้น่าจะยังอยู่ในหัวพวกเขาอยู่)

คำตอบของพระเยซูทั้งตรงประเด็นและเป็นฝ่ายวิญญาณจริงๆ งานที่พระเจ้าทรงสนพระทัยคือการที่พวกเขาจะ "เชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น" พระเจ้าทรงสนพระทัยมากที่สุดในการที่มนุษย์ชาติที่หลงหายและบาปหนาจะหันมาวางใจในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์

ยอห์น 6:30 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำให้หมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง เช่นเดียวกับในกรณีที่เกิดขึ้นบ่อยๆกับพวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อ พวกเขาอยากให้เราพระเยซูกระทำให้หมายสำคัญอีกสัก

อันก่อนที่พวกเขาจะยอมเชื่อจริงๆ วลีสุดท้ายมีความหมายว่า ‘แสดงให้เราดูหน่อยว่าท่านทำอะไรได้บ้าง’

ยอห์น 6:31-32 บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์’” 32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย

พวกเขาเตือนความจำพระเยซูว่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร คำตอบของพระเยซูก็คือ ‘มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเรากำลังประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย’ น่าสังเกตว่าคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องอาหารแห่งชีวิตนี้มีขึ้นไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังจากพระเยซูทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน

ยอห์น 6:33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก” พระเยซูตรัสต่อไปว่า “เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก” ในรูปแบบเดียวกับเหตุการณ์ที่บ่อน้ำในบทที่ 4 พระเยซูทรงเชื่อมโยงพระองค์เองกับอาหารแห่งชีวิต เป็นความจริงที่พระเยซูทรงเป็นอาหารและเป็นกำลังสำหรับการเดินทางของชีวิต น่าเศร้าที่โลกนี้ไม่เคยลิ้มลองอาหารนั้น มานาที่ทรงประทานให้ผ่านโมเสสทำให้ท้องอืดแต่ไม่ได้ให้ชีวิต พระเยซูทรงประทานอาหารที่ให้ทั้งสองอย่าง ดังนั้นอาหารที่พระเยซูทรงประทานให้จึง (1) เป็นทั้งชีวิต และ (2) อาหารที่ให้กำลังฝ่าวิญญูณ

ยอห์น 6:34 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด” เช่นเดียวกับหญิงที่บ่อน้ำนั้น พวกยิวที่ไม่ค่อยเชื่อนักขอให้พระเยซูประทานอาหารนั้นให้พวกเขาเสมอไป นั่นคือ ต่อไปเรื่อยๆ พวกเขาไม่เข้าใจว่าพวกเขาจำเป็นต้องรับอาหารนั้นเพียงครั้งเดียวพอ

ยอห์น 6:35 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย พระเยซูตรัสตอบตรงๆว่าพระองค์ทรงเป็น "อาหารแห่งชีวิต" นั้น ในรูปแบบที่คล้ายกับคำเทศนาที่บ่อน้ำแห่งแคว้นสะมาเรีย พระเยซูตรัสว่า "ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย"

พระเยซูทรงเป็นอาหารแห่งชีวิตในหลายๆแง่ (1) อาหารนี้มีชีวิตในตัวเอง (2) อาหารนี้ให้ชีวิตแก่ผู้อื่น เช่นเดียวกับ น้ำแห่งชีวิต ให้เราสังเกตว่าอาหารแห่งชีวิตนี้มีให้เฉพาะเมื่อผู้คนมาหาพระคริสต์ การมาที่ว่าถูกอธิบายต่อไปว่าหมายถึงการเชื่อในพระองค์ อีกครั้งที่ความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือการพึ่งพา (คือ วางใจ) พระเยซูคริสต์อย่างสุดจิตสุดใจ อยากรู้ก็ตาม ในที่นี้อาจมีการพูดถึงมากกว่าแค่ความเชื่อที่ช่วยให้รอด คำว่า **เชื่อ** อยู่ในรูปปัจจุบันกาลซึ่งบ่งบอกถึงความเชื่อที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง เมื่อผู้เชื่อเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ และวางใจในพระองค์ทุกๆวัน เขาก็จะพบว่าตัวเองจะไม่หิวหรือกระหายเลย เช่นเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงจัดเตรียมน้ำออกมาจากหินในกันดารวิถี 20:8,9 สำหรับความกระหายที่เกิดขึ้นเรื่อยๆ พระเยซูก็ทรงจัดเตรียมสำหรับความต้องการนั้นเหมือนกัน

ยอห์น 6:36 แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ น่าเศร้าที่พระเยซูทรงให้ความเห็นว่าถึงแม้ว่าพวกเขาได้เห็นพระองค์แล้ว แต่พวกเขาก็ไม่ยอมเชื่อจริงๆ

ยอห์น 6:37 สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย พระองค์ทรงเอ่ยถึงเรื่องการเลือกสรรด้วย คริสตจักรในภาพรวมแล้วถูกเลือกสรรโดยพระเจ้าให้เป็นเจ้าสาวสำหรับพระบุตรของพระองค์ พระกายนั้นก็จะมาหาพระคริสต์แน่นอนที่การเข้าสู่พระกายนี้เป็นมาโดยความเชื่อ คือ ผู้ใดใคร่มาก็มาได้ กุญแจดอกหนึ่งที่ไขสู่ความเข้าใจเกี่ยวกับการทรงเลือกสรรก็คือ การมองผู้ที่ถูกเลือกสรรในรูปของกลุ่มคนมากกว่าเป็นคนๆไป พระกายที่ประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลาย (คือ คริสตจักร) ที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่พระคริสต์แล้ว ก็จะมาหาพระองค์จริงๆ

ความจริงที่สำคัญยิ่งเกี่ยวกับการทรงเลือกสรรก็คือความมั่นคงปลอดภัยของผู้เชื่อ เมื่อผู้คนหันมาวางใจเชื่อในพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว (คือ มาหาพระองค์) พระองค์ก็ “จะไม่ทิ้งเขาเลย” คำว่า **ไม่เลย** (อฮู เม) แปลได้ด้วยว่า ‘ไม่มีวัน’ พระเยซูจึงตรัสว่า ผู้ที่มาหาพระองค์จะ **ไม่มีวัน** ถูกทอดทิ้งเลย

ยอห์น 6:38-40 เพราะว่าเราได้ลงมาจกสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 39 และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษามอบผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด 40 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันที่สุดท้าย"

พระเยซูทรงขยายความเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระบิดา (1) พระองค์เสด็จลงมาจกสวรรค์มิใช่เพื่อทำตามพระประสงค์ของพระองค์เองแต่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดา (2) พระประสงค์ของพระบิดาก็คือ ที่จะให้ทุกคนที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้พระองค์แล้วจะไม่พินาศเลย นี่เป็นอีกครั้งที่เราได้เห็นความจริงที่ขนานกันของการทรงเลือกสรรและความมั่นคงปลอดภัยสำหรับผู้เชื่อ (3) พระประสงค์ของพระเจ้าคือ “ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์” คำที่แปลว่า เห็น (ซีโอเรโอ) มีความหมายว่า ‘รับรู้’ มากกว่าแค่เห็นพระองค์ด้วยตา ความหมายก็คือว่า ทุกคนที่รับรู้หรือเข้าใจว่าพระบุตรทรงเป็นผู้ใดและวางใจในพระองค์ เขาก็จะมีชีวิตนิรันดร์

ในที่นี้ความตั้งใจและเจตนาของแต่ละบุคคลถูกนำเสนอในตำแหน่งที่ตรงกันข้ามกับการถูกเลือก การเข้าสู่ความรอด ชีวิตนิรันดร์ และพระกายของพระคริสต์ก็ยังขึ้นอยู่กับการหันมาเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เป็นการส่วนตัว พระเจ้าได้ทรงเลือกพระกายของพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม การเข้าสู่พระกายนั้นเป็นโดยการมาหาพระคริสต์และวางใจพระองค์ อำนาจครอบครอง

ของพระเจ้าและเจตจำนงเสรีของมนุษย์ไม่ขัดแย้งกัน แต่เสริมกันและกัน (4) สุดท้ายแล้ว พระประสงค์ของพระเจ้าคือ การให้ผู้ที่วางใจในพระบุตรนั้นแต่ละคนฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย

ยอห์น 6:41-43 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า "เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์" 42 เขาทั้งหลายว่า "คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จะพูดว่า 'เราได้ลงมาจากสวรรค์'" 43 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า "อย่าบ่นกันเลย

บรรดาผู้ฟังชาวยิวจากแคว้นกาลิลีที่เมืองคาเปอร์นาอุมไม่เข้าใจสิ่งที่พระเยซูเพียงทรงสอนพวกเขามากเท่าใดนัก พวกเขาบ่นที่พระเยซูได้ตรัสว่า "เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์" พวกเขาพูดถึงโยเซฟที่พวกเขาคิดว่าเป็นบิดาของพระเยซูและมารดาของพระองค์ที่พวกเขารู้จัก พวกเขาจึงบ่นพึมพำว่าพระองค์จะมาจากสวรรค์ได้อย่างไร พระเยซูทรงดำนิพวกเขาที่บ่นอย่างนั้น

ยอห์น 6:44 ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย การชักนำในที่นี้ที่พระเยซูทรงใช้มีความหมายเหมือนกับการจับด้วยตาข่าย นี่ไม่ได้หมายถึงพระคุณที่มนุษย์ไม่อาจต่อต้านได้ แต่หมายถึงความจริงง่ายๆที่ว่าเมื่อพระเยซูทรงถูกยกขึ้น พระคุณแบบพระเจ้าของพระองค์จึงชักนำมนุษย์มาหาพระองค์ ดู ยอห์น 12:32 นอกจากนี้เรายังเห็นถึงการป้องกันโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย นี่เป็นอีกครั้งที่คำสัญญาเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของเราถูกเน้นย้ำ

ยอห์น 6:45-46 มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ว่า 'ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า' เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา 46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว

จากนั้นพระเยซูจึงทรงยกข้อความจาก อิสยาห์ 54:13 พระองค์ทรงให้ความเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวในข้อ 44 เมื่อมนุษย์ได้ยินพระวาทะของพระเจ้า เมล็ดพันธุ์แห่งความเชื่อก็ถูกปลูก ดู โรม 10:17 และอิสยาห์ 55:11 เมื่อพระวาทะของพระเจ้าถูกปลูกลงในใจมนุษย์ ผู้ทรง

เป็นดวงอาทิตย์แห่งพระคุณก็ทรงทำให้เมล็ดพันธุ์นั้นเติบโตและทรงชักนำมันมาหาพระองค์เอง เช่นเดียวกับต้นหญ้าที่เติบโตขึ้นสู่ท้องฟ้า (พระเยซูทรงอธิบายว่าไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้ายกเว้นพระองค์ “ที่มาจากพระเจ้า”)

ยอห์น 6:47 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์ ความจริงที่เรียบง่ายและลึกซึ้งถูกกล่าวชัดเจนอีกครั้ง โดยมีคำว่า ‘เอเมน’ สองครั้งเน้นย้ำ (Verily, verily คือ เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย) “ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์” น่าสังเกตว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดนำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์ *เดี๋ยวนี้* คำกริยา มีอยู่ในรูปปัจจุบันกาล ประธานกระทำในประโยคบอกเล่า มันบ่งชี้ว่าชีวิตนิรันดร์มีขึ้นทันที (คือ *เดี๋ยวนี้*) สำหรับผู้ใดก็ตามที่วางใจพระคริสต์ หากเป็นเช่นนั้นจริง และมันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ เราจะสูญเสียชีวิตนิรันดร์ที่เราได้มาครองแล้วไปได้อย่างไร หากมันเป็นชีวิตนิรันดร์ มันก็ไม่มีวันสิ้นสุด

ยอห์น 6:48-51 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น 49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต 50 แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย 51 เราเป็นอาหารที่ชำระชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา”

พระเยซูทรงเน้นย้ำสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านั้น (ข้อ 35) “เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น” พระองค์ทรงกลับมาพูดถึงเรื่องมานาในถิ่นทุรกันดาร ความคล้ายคลึงกันนั้นปรากฏชัดเจน มานาเป็นอาหารจากสวรรค์ที่บำรุงเลี้ยงร่างกาย พระเยซูทรงเป็นอาหาร *ฝ่ายวิญญาณ* ที่ลงมาจากสวรรค์ บรรพบุรุษของพวกเขาได้รับประทานมานาและสุดท้ายก็ตายเหมือนมนุษย์ทุกคน อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสบอกพวกเขาว่าถ้ามนุษย์มีส่วนในพระองค์ ผู้ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้นั้นก็จะไม่มีวันตาย

การประยุกต์ใช้ข้อนี้เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้เราจะเห็นในไม่ช้าว่า เหล่าคนที่มาฟังพระองค์ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร นอกจากนี้ พระเยซูทรงยกเรื่องการที่พระองค์จะทรงเป็นเครื่องถวายบูชาที่จะมาในการที่พระองค์จะประทานพระองค์เองเพื่อแลกกับชีวิตของคนทั้งโลก

พระองค์ได้ทรงนำเสนอข้อเท็จจริงที่สำคัญเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์เป็นค่าไถ่เพื่อแลกกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของคนทั้งโลก

ยอห์น 6:52-59 แล้วพวกยิวก็ทู่หมัดแย้งกันว่า "ผู้นี้จะเอาเนื้อของเราให้เรากินได้อย่างไร"

53 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน 54 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของเราก็มีชีวิตรัตนธรรม และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย 55 เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราก็เป็นของดื่มน้ำแท้ 56 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา

57 พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น 58 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตรัตนธรรม" 59 คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

กุญแจที่จะช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่ร่ออยู่เบื้องหน้าก็คือ การไม่ลืมว่าพระเยซูกำลังสอนอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งผู้คนที่นี่ถูกตำหนิหลายครั้งเพราะใจที่แข็งกระด้างของพวกเขา ดู ลูกา 10:15

พวกยิวที่มีดบอดฝ่ายวิญญาณเหล่านี้พลาดสิ่งที่พระเยซูกำลังสอนพวกเขา พวกเขาถกเถียงกันเองว่าพวกเขาจะกินเนื้อของพระองค์ได้อย่างไร บางทีด้วยจิตวิญญาณของ อิสยาห์ 6:9-10 พระเยซูทรงสอนพวกเขาต่อไปเกี่ยวกับการรับประทานเนื้อของพระองค์และดื่มน้ำโลหิตของพระองค์

กุญแจที่สำคัญกว่าถูกพบในข้อ 63 ที่พระเยซูทรงอธิบายว่า *พระวิญญาณทรงให้ชีวิต* บทเรียนเกี่ยวกับการรับประทานเนื้อและโลหิตของพระองค์จึงเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ ดังนั้น พระเยซูทรงสอนว่าชีวิตรัตนธรรมเป็นมาโดยการมีส่วนร่วมในพระองค์*ฝ่ายวิญญาณ* มันเป็นมาโดยการวางใจพระองค์ตามที่ได้ถูกนำเสนออย่างชัดเจนในบริบทนี้ ในข้อ 47-48

ยอห์น 6:60-61 ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า "ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้" 61 เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ

"เหล่าสาวกของพระองค์หลายคน" ไม่ได้หมายถึงอัครทูตสิบสองคน แต่หมายถึงฝูงชนที่ติดตามพระองค์มาแบบเหยาะแหยะ ไม่ว่าจะอย่างไร พวกเขาไม่เข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณที่พระเยซูกำลังสอนอยู่ ดังนั้น พระเยซูจึงทรงถามพวกเขาว่าพวกเขาไม่พอใจเพราะเหตุนี้หรือไม่

ยอห์น 6:62 ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร พระเยซูทรงน้อมนำความคิดของพวกเขาให้กลับมาสู่มุมมองฝ่ายวิญญาณ พระองค์ทรงกล่าวถึงการมีตัวตนอยู่ก่อนแล้วชั่ววันรันดร์ในสวรรค์ของพระองค์ คำเทศนาของพระองค์มีลักษณะเป็นฝ่ายวิญญาณมาตั้งแต่แรก บัดนี้พระเยซูทรงช่วยพวกสาวกให้กลับไปสนใจเรื่องดังกล่าวอีกครั้ง

ยอห์น 6:63 จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต กุญแจที่ไขสู่ทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสอนถูกสรุปย่อตรงนี้ จิตวิญญาณ (ในที่นี้อาจหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์) เป็นที่ให้ชีวิต เนื้อหนังเองไม่มีประโยชน์อันใด นอกจากนี้ ถ้อยคำของพระองค์ก็เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต ให้เราสังเกตการให้ความสำคัญต่อถ้อยคำของพระคริสต์อีกครั้ง

ยอห์น 6:64-66 แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ" เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ 65 และพระองค์ตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น"

66 ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป

ด้วยความทรงสัพพัญญูของพระองค์ พระเยซูทรงทราบจิตใจของพวกเขาและตรัสว่าบางคนในพวกสาวกที่ปากบอกว่าเชื่อจริงๆแล้วไม่ได้เชื่อเลย (นอกจากนี้พระองค์ทรงทราบมาตั้งแต่

แรกแล้วว่าคนเหล่านั้นคือใคร รวมถึงผู้คนที่จะทรยศพระองค์ด้วย) ในการทำเช่นนั้น พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าในข้อ 37 พระองค์ได้ทรงบอกพวกเขาแล้วว่าไม่มีผู้ใดมาถึงพระองค์ได้เว้นเสียแต่ว่า “พระบิดาทรงประทานแก่ผู้นั้น” การที่จะมาเชื่อได้นั้นสุดท้ายแล้วจึงมาจากพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูทรงนึกถึงยูดาสในฐานะเป็นคนที่จะทรยศพระองค์

เวลาแห่งการตัดสินใจสำหรับพวกสาวกหลายคนที่ยะแหยะจึงมาถึงในที่สุด พวกเขาติดตามพระเยซูมาตลอดเพื่อที่จะตื่นตาตื่นใจกับการอัศจรรย์ของพระองค์และได้กินขนมปังและปลา พวกเขายังมีเป้าหมายทางการเมืองอยู่ในหัวด้วย พวกสาวกที่สองจิตสองใจเหล่านี้ไม่สนใจในสิ่งต่างๆที่เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจึงเดินตบเท้าออกจากธรรมศาลาที่เมืองคาเปอร์นาอุม และไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับพระเยซูอีกต่อไป ผู้คนจะยึดติดกับคริสตจักรด้วยเหตุผลหลายประการ ตั้งแต่เพื่อการเข้าสังคม การพักผ่อนหย่อนใจ ไปจนถึงการเมือง อย่างไรก็ตาม เมื่อทั้งหมดนั้นถูกเอาออกไปและเหลือแต่คนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อแท้ก็จะปรากฏ

ยอห์น 6:67-69 พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ"
68 ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์ **69** และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแนใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์"

พระเยซูทรงหันไปถามพวกที่เหลือสิบสองคนว่า “ท่านทั้งหลายจะจากเราไปด้วยหรือ” บางทีเปโตรไม่รู้ตัวว่าคำตอบของเขานั้นลึกซึ้งขนาดไหน “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแนใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์” เป็นความจริงที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงมีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์ ขอขอบคุณพระเจ้าที่อย่างน้อยสิบเอ็ดคนจากสิบสองคนแน่ใจว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์และเชื่อ พวกเขาก็เหมือนพวกเราที่ไม่มีที่พึ่งอื่นนอกจากในองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ประเสริฐ (อีกครั้งที่เราควรสังเกตการให้ความสำคัญต่อถ้อยคำของพระเจ้า พระคัมภีร์ได้รับการคลไคลและถูกเก็บรักษาไว้โดยคำตรัส)

ยน 6:70-71 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย" 71 พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่งในอัครทูตสิบสองคน

ตลอดคำเทศนาเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต มีการพูดถึงแบบแฝงๆเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้ถูกชักนำโดยพระบิดาและที่จะไม่เชื่อพระเยซูซึ่งพระเยซูได้เลือกให้เป็นหนึ่งในอัครทูตสิบสองคนด้วย แต่บัดนี้พระองค์ทรงยอมรับว่าคนหนึ่งได้กลายเป็นศัตรูไปแล้ว คำที่แปลว่า มารร้าย (คือซาบดอส) นอกจากใช้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับซาตานแล้ว ในตัวเองแล้วหมายถึง 'ปฏิปักษ์' หรือ 'ผู้กล่าวหา' แน่นอนที่นี้หมายถึง ยูดาส อิสคาริโอทผู้ที่สุดท้ายแล้วจะทรยศพระองค์ เมื่อพวกสาวกที่ตื่นเงินได้จากไปแล้ว บางทียูดาสก็คิดที่จะตีกากเหมือนกัน กระนั้น เขาก็รักษาภาพว่าตัวอยู่ฝ่ายวิญญาณต่อไป

ภาพรวมของยอห์น 7: บทที่ 7 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเดินทางครั้งต่อไปของพระเยซูไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมถือเทศกาลอยู่เพิง พระองค์ทรงถูกพวกยิวลองภูมิอีกครั้ง ส่วนแรกของบทนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับคำตอบของพระเยซู ครึ่งหลังของยอห์น 7 บันทึกบทสนทนาอันดุเดือดของพระเยซูกับพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็ม นี่เป็นเวลาประมาณ 6 เดือนก่อนถึงพิธีปัสกาครั้งสุดท้ายของพระองค์และการถูกตรึงกางเขน และเป็นการเยือนกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้ายของพระองค์ ก่อนการสิ้นพระชนม์

ยน 7:1 ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ (ยอห์นใช้คำว่า "ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้" เจ็ดครั้งด้วยกัน) บทที่ 6 และบทที่ 7 มีช่องว่างห่างกันประมาณ 6 เดือน ข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่มีเนื้อหาสอดคล้องกันก็บันทึกว่าในช่วงเวลาดังกล่าว พระเยซูได้เสด็จไปยังเมืองซีซารียา ฟิลิปปี พระองค์ทรงหลีกเลียงแคว้นกาลิลีและแคว้นยูเดียเพราะ (1) ความเป็นปฏิปักษ์ต่อพระองค์ของพวกผู้นำชาวยิวที่กำลังก่อตัวขึ้นในทั้งสอง

แคว้น (2) พระองค์ทรงทราบว่าเวลาของการนำเสนอพระองค์เองต่อสาธารณชนในฐานะกษัตริย์ และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ยังไม่ถึง แต่พวกผู้นำชาวยิวในบทที่ 5 ก็พร้อมที่จะฆ่าพระองค์อยู่แล้วแม้กระทั่งในตอนนั้น เพื่อให้พระราชกิจของพระองค์สำเร็จ พระองค์จึงทรงหลีกเลียงคนเหล่านั้น

พระองค์จึงเสด็จกลับไปยังแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดียเป็นเขตแดนของกรุงเยรูซาเล็มและเป็นที่มั่นของศาสนายิวทั่วโลก พระองค์ไม่ได้เสด็จไปที่นั่นมาประมาณ 18 เดือนแล้ว อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงระลึกได้จากเหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกบันทึกใน ยอห์น 5:18 ว่าแม้กระทั่งในตอนนั้นพวกเขาก็พร้อมที่จะฆ่าพระองค์แล้ว

ยอห์น 7:2 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว “เทศกาลอยู่เพิง” หรือเป็นที่รู้จักในชื่อสุคคทเป็นหนึ่งในเจ็ดเทศกาลสำคัญของพระเยซูฮิวาห์ เทศกาลนี้มีขึ้นในปลายเดือนกันยายนหรือต้นเดือนตุลาคมและกินเวลาทั้งหมดแปดวัน (เลวีนิติ 23:34, พระราชบัญญัติ 16:13) มันเป็นหนึ่งในการประชุมสำคัญสามครั้งที่พวกยิวที่เลื่อมใสต้องเข้าร่วมทุกปี

ยอห์น 7:3-5 พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า "จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ 4 เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด" 5 แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มิได้เชื่อในพระองค์

พระเยซูทรงมีน้องร่วมมารดาหลายคน แต่น่าตลกตรงที่พวกเขาไม่ได้เชื่อพระองค์จริงๆ นี่อาจเป็นเพราะการชิงดีชิงเด่นในหมู่พี่น้องหรืออาจเป็นปัญหาฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งกว่านั้นก็ได้ การที่พวกเขาจะยื่นคำขอให้พระองค์เปิดเผยตัวต่อสาธารณชนไม่ได้เกิดจากความสนใจของพวกเขาในพันธกิจของพระองค์ แต่เกิดจากความต้องการที่จะทำให้พระองค์ขายหน้าต่อหน้าผู้คนมากกว่า พวกเขาอาจต้องการให้พระเยซูล้มเลิก “ความคิดที่ว่าตัวเองเป็นพระเมสสิยาห์” เสียทีก็ได้

ให้เราสังเกตความไม่เชื่อที่แฝงอยู่ในคำพูดนี้ “ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด” คำว่า *ถ้า* เป็นสัญญาณที่บ่งบอกถึงความไม่เชื่อและความสงสัย (เราจำได้ว่า ซาดานทอลองพระเยซูด้วยคำพูดที่ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (มัทธิว 4:3) ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงจะยื่นคำขอให้พระองค์เปิดเผยตัวต่อชาวโลก อย่างไรก็ตาม แรงจูงใจของพวกเขาก็ไม่ได้ใสสะอาดเท่าใดนัก

ยอห์น 7:6 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ" คำตอบของพระเยซูทั้งกระชับและตรงประเด็น เวลาหรือจังหวะเหมาะสำหรับการเปิดเผยพระองค์และความทุกข์ทรมานของพระองค์ยังไม่ถึง วัตถุประสงค์ท้ายของคำตอบของพระองค์ “แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ” อาจกล่าวใหม่ได้ว่า ‘แต่พวกท่านก็พร้อมเสมอ’ พระองค์ทรงทราบจังหวะเวลาอันเหมาะสมของพระเจ้า พวกเขาช่างไม่รู้เสียเลย ถึงแม้ว่าพวกเขาน่าจะพร้อมอยู่แล้วที่จะหันมาหาพระองค์ก็ตาม

ยอห์น 7:7 โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกล้วนชั่ว ชื่อนี้อาจกล่าวใหม่ได้ว่า ‘โลกไม่ได้เกลียดชังพวกท่าน แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเรากำลังเป็นพยานว่าการทำงานของโลกล้วนชั่ว’ โลกไม่ได้เกลียดคนของมันเอง แต่มันเกลียดคนเหล่านั้นที่เปิดเผยให้เห็นความชั่วร้ายที่ซ่อนอยู่ภายใต้ฉาบหน้าแห่งความน่านับถือ พระเยซูทรงเป็นพยานสูงสุดที่ยืนยันเกี่ยวกับเรื่องนี้ ด้วยเหตุนี้ชาวโลก รวมถึงพวกผู้นำทางศาสนาที่กรุงเยรูซาเล็มจึงเกลียดชังพระองค์

ยอห์น 7:8-9 พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา" 9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงบอกให้พวกน้องของพระองค์ล่วงหน้าไปเทศกาลนั้นที่กรุงเยรูซาเล็มก่อน วลีที่ว่า “เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา” อาจแปลตรงตัวได้ว่า ‘เพราะว่ากำหนดเวลาของเรายังไม่ครบถ้วน’ ถึงแม้ว่าคำพูดมีเนื้อหาแฝงเชิงคำพยากรณ์หน่อยๆ แต่พวกน้องของพระองค์อาจเข้าใจว่า ‘เรายังไม่พร้อม’ พระองค์จึงทรงอยู่ที่นั่นในแคว้นกาลิลีอีกหลายวัน

ย่น 7:10-11 แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย 11 พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า "คนนั้นอยู่ที่ไหน"

หลังจากที่พวกน้องๆของพระองค์ได้เดินทางไปแล้ว พระเยซูก็เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มเช่นกัน คำว่า "อย่างลับๆ ไม่เปิดเผย" ไม่ได้หมายถึงการเดินทางของพระองค์ แต่หมายถึงไม่ให้พวกน้องๆของพระองค์ทราบมากกว่า ขณะเดียวกัน พวกผู้นำชาวยิวในกรุงเยรูซาเล็มก็กำลังตามหาพระองค์อยู่ (พวกยิวในที่นี้หมายถึงพวกผู้นำที่เป็นรับบี) ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จไปที่นั่นมาสักพักแล้ว แต่พวกเขาก็ยังคงสอดส่องหาพระองค์อยู่ในช่วงเทศกาลสำคัญๆ ถ้าพระองค์ปรากฏตัว พวกเขาก็พร้อมที่จะเผชิญหน้าพระองค์

ย่น 7:12-13 และประชาชนก็ชุบชิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า "เขาเป็นคนดี" คนอื่นๆว่า "มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก" 13 แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

ในช่วงเทศกาลดังกล่าว กรุงเยรูซาเล็มก็เต็มไปด้วยเหล่านักแสวงบุญชาวยิวที่มาเยือนไม่ใช่จากแคว้นกาลิลีเท่านั้น แต่มาจากผู้นับถือศาสนาทั่วทุกมุมโลก มีหลายคนในหมู่คนเหล่านี้ที่มาจากแคว้นกาลิลีและรู้จักพระเยซู ผู้ชนจึงชุบชิบกันถึงพระองค์ บางคนก็คิดถึงพระองค์ในแง่ดี บางคนก็คิดว่าพระองค์เป็นคนหลอกลวง อย่างไรก็ตาม ไม่มีการพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะคนทั่วไปกลัวพวกผู้นำชาวยิว พวกผู้นำอาจตั้งกีดกันพวกที่สร้างปัญหาจากธรรมศาลาในพื้นที่หรืออาจใช้การลงวินัยแบบอื่น

ย่น 7:14-15 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน 15 พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า "คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย"

ประมาณช่วงกลางเทศกาลที่กินเวลาแปดวันดังกล่าว พระเยซูก็เสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และ "เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน" พวกผู้ปกครองชาวยิวประหลาดใจที่พระองค์

ทรงสามารถถกเถียงปัญหาทางศาสนศาสตร์ในสมัยนั้นได้ในระดับเดียวกับพวกธรรมาจารย์ที่อยู่
ที่นั่น วลีที่ว่า “คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย” เผยให้เห็นถึงอคติ
เกี่ยวกับมาตรฐานทางการศึกษา คำที่แปลว่า **ข้อความ** (กรามา ซึ่งเป็นที่มาของคำว่า grammar
ไวยากรณ์) มีความหมายว่า ‘วรรณกรรมแบบเป็นทางการ’ โดยในที่นี้คือ พระราชบัญญัติ คำที่
แปลว่า **เรียน** (มันธาโน) หมายถึงการศึกษาแบบเป็นทางการ พระเยซูไม่เคยเรียนที่สถาบันสอน
ศาสนศาสตร์ของรับบีที่กรุงเยรูซาเล็มทั้งสองแห่ง (ฮิลเลล และ ชมมัย) พวกเขาจึงตั้งที่พระองค์
ทรงถกเถียงปัญหาทางศาสนศาสตร์ได้อย่างคล่องแคล่วและถึงกับมีชัยในการถกเถียงหัวข้อที่
พวกธรรมาจารย์ยกขึ้นมาที่พระวิหารด้วย

ยอห์น 7:16 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของ
พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา คำตอบของพระเยซูคือ หลักคำสอน (คือ คำสอน) ของพระองค์ไม่ได้มา
จากพระองค์เอง แต่มาจากพระองค์ผู้ทรงใช้พระองค์มา กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูทรงตอบว่าสิ่ง
ที่พระองค์ทรงสอนมาจากเบื้องบน

ยอห์น 7:17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำ
สอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง พระองค์จึงทรงถือโอกาสสอนบท
เรียนฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งบทเรียนหนึ่ง วลีที่ว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของ
พระองค์” มีความหมายตามตัวอักษรว่า ‘ถ้าผู้ใดเต็มใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์’
คำว่า **คำสอน** (ดิดาคะ) ในที่นี้หมายถึงหลักคำสอนพื้นฐานของพระคัมภีร์

คำที่แปลว่า **รู้** (กิโนสโก) ในที่นี้หมายถึง ‘ความเข้าใจ’ สิ่งที่พระเยซูทรงสอนก็คือ ‘ถ้าผู้
ใดเต็มใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะมีความเข้าใจในคำสอนของพระ
คัมภีร์ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับพระเจ้า หรือเกี่ยวกับพระเยซูก็ตาม’

พระองค์ทรงเน้นย้ำเกี่ยวกับความเต็มใจที่จะประพฤติตามหรือเชื่อฟังพระประสงค์ของ
พระเจ้า เมื่อมนุษย์เต็มใจทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ความมีคบอดฝ่ายวิญญาณก็จะถูกขจัด
ออกไป และช่วยให้พวกเขาเข้าใจความจริง สดุดี 111:10 กล่าวว่า “บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพระ

บัญญัติของพระองค์ก็ได้ความเข้าใจดี” เมื่อเราเต็มใจทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ใจเราก็ถูกปรับให้ตรงกับความยากเย็นของพระวิญญาณของพระเจ้าและความจริงของพระองค์ นี่เป็นจริงสำหรับทั้งคนที่ยังไม่รอดและคนที่บังเกิดใหม่แล้ว เมื่อคนที่ยังไม่รอดเต็มใจที่จะแสวงหาพระเจ้าและทำตามพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงให้เขาได้รับรู้ข่าวประเสริฐแน่ๆ ในแบบเดียวกัน เมื่อผู้เชื่อเต็มใจเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ พระเจ้าก็จะทรงเปิดตาเขาให้เห็นมานาที่ซ่อนอยู่ ภูเขาแก็คคือ หัวใจและจิตวิญญาณที่ยินดีทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ยอห์น 7:18 ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีกรรมอยู่ในเขาเลย พระเยซูทรงกล่าวข้อความที่เป็นจริง เมื่อคนๆ หนึ่งกล่าวตามใจชอบตัวเอง เขาก็แสวงหาเกียรติสำหรับตัวเอง อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้นำสารแสวงหาเกียรติให้ผู้ที่ใช้เขามา คนนั้นก็เป็นผู้นำสารที่ไว้ใจได้ ความมุ่งหมายของพระเยซูคือการถวายเกียรติแด่พระบิดาเสมอ เมื่อพระองค์ทำเช่นนั้น คำตรัสของพระองค์ก็มีน้ำหนักและพระองค์ก็เป็นผู้ที่น่าเชื่อถือ

ยอห์น 7:19-23 โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม” 20 คนเหล่านั้นตอบว่า “ท่านมีผีสิงอยู่ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน” 21 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ 22 โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หีบ (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หีบ 23 ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หีบ เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ

คำตรัสตรงนี้ทำให้เรานึกถึงเหตุการณ์ในบทที่ 5 ซึ่งเป็นครั้งล่าสุดที่พระองค์ทรงอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม ตอนนั้นพระองค์ทรงรักษาคนง่อยที่สระน้ำเบธซาธาในวันสะบาโต พระองค์จึง

ถูกพวกยิวกล่าวหาอย่างรุนแรง พวกเขาคิดที่จะฆ่าพระองค์ พระเยซูยังไม่ทรงลืมเรื่องนี้ และ พวกเขาก็ยังไม่ลืมเช่นกัน

พระองค์จึงตำหนิความไม่เสมอต้นเสมอปลายของพวกผู้นำชาวยิวที่เป็นรับบี พระองค์ ทรงเตือนความจำพวกเขาว่า โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่พวกเขา แต่พวกเขาก็ละเมิดบัญญัติ นั้นเป็นประจำ พระองค์จึงถามพวกเขาว่าทำไมพวกเขาถึงอยากฆ่าพระองค์ (ที่ละเมิดวันสะบา โโต) ประชาชนทั่วไปซึ่งรวมถึงพวกที่มาแสวงบุญที่มาเยือนกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมงานเทศกาล ต่างไม่รู้เกี่ยวกับการเผชิญหน้าครั้งล่าสุดระหว่างพระเยซูกับพวกผู้นำชาวยิว พวกเขาจึงกล่าวหา พระองค์ว่าเป็นคนบ้า “ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน” คำที่แปลว่า ผี (ไดมอนิออน) แปลตรงตัวว่า ‘พวกผีปิศาจ’ มันเป็นส่วนหนึ่งที่คล้ายกับคำกล่าวหาในสมัยนี้ ‘ท่านบ้าไปแล้ว’

พระเยซูตรัสตอบว่าพระองค์ได้กระทำการหนึ่งและพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ (“สิ่ง หนึ่ง” ที่ว่าอาจหมายถึงการที่พระองค์ทรงรักษาคณง่อยครั้งล่าสุดที่เสด็จมากรุงเยรูซาเล็ม)

จากนั้นพระองค์ทรงแสดงให้เห็นความไม่คงเส้นคงวาและความหน้าซื่อใจคดของพวก เขา โมเสสได้ถ่ายทอดการทำพิธีเข้าสู่หน้ดในพระราชบัญญัติ ถึงแม้ว่าพิธีนี้มีจุดเริ่มต้นจากอับรา ฮัม ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงทำพิธีเข้าสู่หน้ดในวันสะบาโต พวกเขาตำหนิพระเยซูโทษฐานรักษาคณ ปวยในวันสะบาโต คราวนี้พระองค์ทรงเล่นงานพวกเขาบ้างและเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขา ก็ละเมิดวันสะบาโตโดยการให้คนเข้าสู่หน้ดในวันนั้น พวกเขาละเมิดพระราชบัญญัติเพื่อรักษา พระราชบัญญัติ การเข้าสู่หน้ดเป็นขั้นตอนทางการแพทย์ที่ส่วนปลายของหนังองคชาตถูกตัด ออกไป พระเยซูจึงถามพวกเขาว่าทำไมพวกเขาต้องโกรธด้วยในเมื่อพระองค์ทรงรักษาคณให้ หายป่วยในวันสะบาโต คำถามที่พระองค์ไม่ได้ตรัสออกมาก็คือ ทำไมพวกเขาถึงอยากฆ่า พระองค์ที่ทำดีกว่าพวกเขาในวันสะบาโต ความไม่คงเส้นคงวาและความหน้าซื่อใจคดของพวก เขาถูกเปิดเผย

ยอห์น 7:24 พระเยซูจึงตรัสสั่งว่า **อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบ ธรรมเถิด**" จงดูมากกว่าสิ่งที่ปรากฏภายนอกและจงตัดสินใจอย่างชอบธรรมจริงๆ ปัญหาอย่าง

หนึ่งของพวกรับบีชาวยิวในสมัยพระเยซูก็คือ การเน้นสิ่งที่ปรากฏภายนอกโดยเพิกเฉยต่อความต้องการฝ่ายวิญญาณที่มีอยู่แต่ไม่ปรากฏชัดเจน พวกเขาไม่ค่อยสนใจที่คนป่วยที่นำสงสารคนนั้นได้รับการรักษาให้หายครั้งล่าสุดที่พระองค์เสด็จมากรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาสนใจแต่เรื่องการละเมิดบัญญัติของรับบี เราถูกเรียกให้มีการแยกแยะอันชอบธรรม

ยอห์น 7:25-26 เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า "คนนี้มีไข้หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย 26 แต่คุณเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ทำอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้"

มีการถกเถียงกันอีกแล้วว่านี่ใช่คนที่พวกผู้นำรับบียากฆ่าหรือไม่ พวกประชาชนที่เห็นพระองค์เผชิญหน้ากับพวกผู้นำชาวยิวและพวกเขาก็ไม่ได้ตอบ บางคนสรุปเอาด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันว่าบางทีพวกยิวอาจรู้ว่านี่แหละคือพระเมสสิยาห์ น้ำเสียงในที่นี้ก็เหมือนกับคำตอบในสมัยนี้ 'ชายเลย'

ยอห์น 7:27 แต่เรารู้ว่าคนนีมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้ว่าพระองค์มาจากไหน" ในข้อก่อนหน้านั้น พวกยิวถามด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันว่าพวกผู้นำรู้จริงๆ ไหมว่านี่คือพระคริสต์ ในข้อนี้พวกเขาก็กล่าวเสริมอย่างคลุมเครือว่า "แต่เรารู้ว่าคนนีมาจากไหน" คนเหล่านี้จะเป็นนักแสวงบุญในกรุงเยรูซาเล็มที่มาจากแคว้นกาลิลี พวกเขาจึงกล่าวว่า 'เรารู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับชายคนนี้ได้' จากนั้นพวกเขาก็กล่าวเสริมอย่างเลื่อมใสว่า "แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้ว่า พระองค์มาจากไหน" ความเห็นของพวกเขาแสดงให้เห็นถึงความไม่รู้พระคัมภีร์ของพวกเขาเพราะมีข้อพระคัมภีร์เดิมหลายตอนที่不仅บอกถึงสถานที่ประสูติของพระเมสสิยาห์เท่านั้น (มีคาห์ 5:2) แต่ยังบอกถึงสถานที่ที่พระองค์จะปรากฏตัวด้วย (อิสยาห์ 9:1-6)

ยอห์น 7:28-29 ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า "ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามิได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรง

ใช้เรามา นั่นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์ 29 แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามา จากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา"

พระเยซูจึงทรงยืนในบริเวณพระวิหารและประกาศว่า "ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน" แต่จากนั้นพระองค์ก็เสริมว่า "แต่เรามีได้มาตามคำฟังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั่นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์" พระเยซูตรัสชัดเจนว่า (1) พระองค์ไม่ได้เสด็จมาตามอำเภอใจ (2) พระองค์ผู้ทรงใช้พระองค์มาทรงสัตย์จริง คือ พระเจ้าพระบิดา (3) นำเสรีภาพที่พวกเขาไม่รู้จักพระองค์ ดู ยอห์น 17:3 เพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักพระบิดา พวกเขาจึงไม่มีชีวิตนิรันดร์

ยอห์น 7:30 เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ พวกเขาผู้มีอำนาจในพระวิหารจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ กระนั้น เพราะว่าเวลากำหนดของพระองค์ยังไม่ถึง จึงไม่เกิดอะไรขึ้น พระชนม์ชีพและพันธกิจของพระเยซูถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนแล้ว โดยพระเจ้าพระบิดา พระองค์ยังวิ่งไปไม่ถึงเส้นชัยและพันธกิจของพระองค์ยังไม่เสร็จ เพราะ "ยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์"

ยอห์น 7:31 และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า "เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ" อย่างไรก็ตาม มีหลายคน (ฝูงชนที่มารวมตัวกันในและรอบพระวิหาร) เชื่อในพระองค์ พวกเขาหารือกันว่าเมื่อพระคริสต์เสด็จมา พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือไม่

ยอห์น 7:32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนชุบชิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกบูโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ เมื่อพวกฟาริสีสังเกตเห็นว่าผู้คนเริ่มพากันไปหาพระเยซู พวกเขาจึงใช้เจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นตำรวจประจำวิหารไปจับกุมพระองค์

ยอห์น 7:33-36 พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 34 ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา

และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้" 35 พวกยิวจึงพูดกันว่า "คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ" 36 เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า 'ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา' และ 'ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้'"

พระเยซูจึงนำเสนอปริศนาต่อฝูงชน พระองค์ตรัสว่าพระองค์จะทรงอยู่กับพวกเขาอีกหน่อยหนึ่ง (อันที่จริงแล้วเหลือเวลาอีกประมาณหกเดือนก่อนถึงปีสภาคครั้งสุดท้ายของพระองค์ เมื่อพระองค์จะถูกตรึงกางเขน เมื่อถึงตอนนั้นเวลากำหนดของพระองค์ก็จะมาถึง) พระองค์กล่าวเสริมว่าพวกเขาจะตามหาพระองค์แต่จะไม่พบพระองค์ นอกจากนี้ ที่ๆพระองค์จะเสด็จไป พวกเขาจะไปไม่ได้ด้วย พวกยิวที่มาชุมนุมกันจึงบ่นพึมพำว่าพระองค์จะไปที่ไหนที่พวกเขาจะหาพระองค์ไม่เจอ (แน่นอนว่าพระเยซูกำลังหมายถึงการที่พระองค์จะเสด็จกลับไปหาพระบิดา) พวกเขาทักท้วงว่าพระองค์วางแผนที่จะเสด็จไปหาพวกยิวที่กระจัดกระจายและไปสอนทั้งพวกยิวที่กระจัดกระจายและอาจสอนคนต่างชาติด้วยหรือไม่ (แน่นอนที่สิ่งนี้ไม่อยู่ในพระดำริของพระองค์ อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ก็กลับเป็นสิ่งที่พวกอัครทูตจะกระทำในภายหลัง) พวกคนที่มาฟังพระองค์จึงรู้สึกสับสน

ยน 7:37 ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า "ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่มน้ำ"

เทศกาลนั้นคือเทศกาลสุกคทหรือเทศกาลอยู่เพิงซึ่งกินเวลาแปดวัน วันสุดท้ายซึ่งเป็นวันสะบาโตหนึ่งในหลายๆสะบาโตก็เป็นวันใหญ่ ในช่วงเทศกาลสุกคทเป็นธรรมเนียมที่จะมีการใช้เหยือกน้ำทองคำใบหนึ่งไปตักน้ำจากสระสิโลอัมและมีคนถือไปพร้อมกับขบวนแถวปุโรหิตที่เดินขบวนไปยังพระวิหารพร้อมกับร้องเพลงจากอิสยาห์ 12:3 "เจ้าจะโง่งนด้วยความชื่นบานจากบ่อแห่งความรอด" น้ำดังกล่าวจึงถูกถวายบูชาทุกวันเป็นเครื่องดื่มถวายบูชา

ไม่แน่ว่ามีการทำสิ่งนี้ในวันที่เปดซึ่งถูกเสริมเข้าไปกับเจ็ดวันตามที่มิบอกไว้ในเลวีนิติหรือไม่ ถ้าไม่มี สิ่งที่พระเยซูร้องประกาศก็ยิ่งเหมาะสมเข้าไปใหญ่ “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่มน้ำ” นี่ทำให้เรานึกถึง ยอห์น 4:14 และ 6:35

เป็นความจริงที่พระเยซูทรงเป็นน้ำแห่งชีวิต สำหรับสิ่งมีชีวิต มีสองสิ่งที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต (1) อากาศ และ (2) น้ำ เมื่อไม่มีอย่างใดอย่างหนึ่ง ชีวิตก็ไม่อาจคงอยู่ได้ ชีวิตฝ่ายวิญญาณมีต้นกำเนิดมาจากพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งมักถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนลมหายใจ สายลมและอากาศ พระเยซูทรงประทานน้ำฝ่ายวิญญาณที่จำเป็นสำหรับชีวิตนิรันดร์ ตามที่พระเยซูจะกล่าวต่อไป พระองค์จะประทานลมหายใจแห่งชีวิตในพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกเขา ด้วย

ยอห์น 7:38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’ ข้อที่ดูเหมือนเป็นปริศยานี้มีคำตอบที่น่าสนใจ พระเยซูทรงบ่งชี้ว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสคือการทำให้พระคัมภีร์เดิมสำเร็จและก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ดูเหมือนว่าไม่มีการยกข้อความใดอย่างเจาะจงในที่นี้ แต่พระเยซูทรงหมายถึงข้อพระคัมภีร์เดิมหลายตอนรวมกันที่พูดถึงการที่พระเจ้าจะประทานน้ำแห่งชีวิตให้แก่พลไพร่ของพระองค์ได้ ตั้งแต่ น้ำจากหินในอพยพ 17:6 ไปจนถึงคำพยากรณ์ใน อิสยาห์ 55:1, 58:11, เศคาริยาห์ 13:1, 14:8 และเอเสเคียล 47:1

ข้อความที่ว่า “ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” ดูเผินๆ หมายถึงผู้ที่เชื่อ ภายในผู้นั้นก็ดูเหมือนหมายถึงคนที่เชื่อ แต่ ผู้นั้นน่าจะหมายถึงเราที่มาก่อนหน้ามากกว่า หากเป็นเช่นนั้น พระเยซูก็ทรงเป็นแหล่งน้ำที่ประกอบด้วยชีวิตซึ่งสอดคล้องกับบริบทโดยรวม

คำที่แปลว่า ภายใน (คอกอเลีย) แปลตรงตัวว่า ‘ท้อง’ อย่างไรก็ตาม สาธะสำคัญกว่าก็คือ น้ำประกอบด้วยชีวิตดังกล่าวจะไหลออกมาจากพระกายของพระองค์ คำที่แปลว่า แม่น้ำ (พอทามอส --- ซึ่งเป็นที่มาของชื่อแม่น้ำโพโตแมคในอเมริกา) ก็แปลว่าลำธารหรือสายน้ำได้ด้วย ความ

หมายโดยรวมอาจแปลได้ว่า ‘ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำ ประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในเรา’ นี้่น่าจะสอดคล้องกับบริบทที่ว่าพระเยซูทรงเป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตมากกว่า

ยอห์น 7:39 (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี) เมื่อนึกย้อนกลับไป หลายปีหลังจากวันฟื้นเทคอสต์นั้น ยอห์นเจียนเสริมว่า “สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ” นี่หมายถึงการที่พระเยซูจะทรงเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่คริสตจักรที่เพิ่งเกิดในไม่ช้า

คำอธิบายที่ว่า “เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้” ควรแก่การเสนอความเห็น คำที่แปลว่า *ประทาน* ไม่ได้อยู่ในต้นฉบับภาษากรีก แต่ถูกพจนานุกรมใส่เข้าไปเพื่อทำให้ความหมายชัดเจน พวกเขาน่าจะใส่คำว่า ‘เทลงมา’ ซึ่งถูกต้องตามพระคัมภีร์มากกว่า (กิจการ 2:17) และสื่อถึงความต่อเนื่องจากบริบทก่อนหน้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีตัวตนอยู่แล้วมาตลอด อย่างไรก็ตาม พันธกิจเพิ่มเติมของพระองค์ที่มีต่อคริสตจักรก็ถูกพยากรณ์ตรงนี้ แน่นอนที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลังจากผ่านไปไม่ถึงหนึ่งปีในวันฟื้นเทคอสต์หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ การรับสง่าราศี และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู ความจริงข้อนี้ถูกขยายความเพิ่มเติมใน ยอห์น 14:16-17 และ 16:7-13

ยอห์น 7:40-42 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า "แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น" 41 คนอื่นๆก็พูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์" แต่บางคนพูดว่า "พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ 42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือ ว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น"

ฝูงชนที่รวมตัวกันที่กรุงเยรูซาเล็มถกเถียงกันต่อไป (พวกยิวในสมัยนั้นไม่เชื่อว่าศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นที่ถูกพยากรณ์ถึงในพระราชบัญญัติ 18:15,18 คือพระเมสสิยาห์ ถึงแม้ว่าเป็นความเชื่อที่ถูกต้องก็ตาม พวกเขาสันนิษฐานว่าศาสดาพยากรณ์ผู้นี้เป็นใครสักคนที่เหมือนกับเอลี

ยาห์ผู้เบิกทาง แต่บางคนก็อ้างว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่มียากรณ์ไว้ในพระราชบัญญัติ 18 บางคนก็อ้างว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ แต่ก็มีคนถามว่าพระคริสต์จะเสด็จมาจากแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นทีี่พวกเขาคิดว่าพระเยซูอยู่ได้หรือ

เราเห็นชัดเจนถึงความไม่รู้เกี่ยวกับที่มาของพระเยซูและพระคัมภีร์ มีหลักฐานในพระคัมภีร์อย่างชัดเจนที่บ่งชี้ว่าพระเมสสิยาห์จะมาจากแคว้นกาลิลีในอิสยาห์ 9 แน่แน่นอนที่พวกเขาชี้ให้เห็นว่าในมีคาห์ 5:2 มียากรณ์ไว้ว่าพระคริสต์จะประสูติในเบธเลเฮม จากเชื้อสายของดาวิด พวกฝูงชนในกรุงเยรูซาเล็มไม่รู้ว่าจริงๆแล้วพระเยซูทรงประสูติอย่างไรและที่ไหน

ยอห์น 7:43 เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์ เพราะความไม่รู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์และข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ “ประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์” บ่อยครั้งเหลือเกินเกิดการแตกแยกและการแบ่งฝ่ายโดยไม่จำเป็น เพราะความไม่เข้าใจพระคัมภีร์หรือข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ กระแสและนิกายต่างๆ ได้ก่อตัวขึ้นมาเพราะรากฐานที่ไม่มั่นคงดังกล่าว จากนั้นความดีร้นและความเยอหยิ่งก็กัดกันไม่ให้พวกเขายอมรับว่าตัวเองผิด

ยอห์น 7:44-49 บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย 45 เจ้าหน้าที่จะกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า "ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา" 46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า "ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย" 47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า "พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ 48 มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ 49 แต่ประชาชนหมู่นี้ที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว"

ขณะเดียวกันพวกเจ้าหน้าที่ๆพวกผู้มีอำนาจประจำวิหารใช้มาจับพระเยซูก็ได้ยินพระองค์ตรัสเช่นนั้น และมีพวกเขาหลายคนที่ยากลงมือแล้วแต่ก็ไม่ได้ลงมือ (กำหนดเวลาของพระองค์ยังไม่ถึง) พอกลับไปหานายของตน พวกเขา ก็ตอบได้แค่ "ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย" ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ยากยอมรับมันก็ตาม แต่พวกเขาก็ได้ยินพระสุรเสียงของพระบุตรของพระเจ้า ฤทธิ์เดชที่ประกอบด้วยพระวิญญาณของพระองค์ไหลท่วมทับพวกเขา พวกเขา

ไม่กล้าลงไม้ลงมือต่อสิทธิอำนาจดังกล่าว พวกเจ้านายก็ทำได้แค่กระแนะกระเหน่ว่าพวกเจ้าหน้าที่ก็ถูกหลอกเหมือนกันและไม่มีใครในพวก (ที่คิดว่าตัวเป็น) ผู้นำเชื่อพระองค์เลย

พวกฟาริสีและพวกผู้นำรับบีดูถูกดูแคลนเหล่าสาวมัชยชน พวกเขามองประชาชนว่าเป็นคนโง่เขลา พวกเขาไม่ค่อยสนใจว่าฝูงชนที่โง่เขลาเหล่านี้เชื่อพระเยซู พวกเขาซึ่งเป็นชนชั้นผู้นำรู้สึกว่ พวกตาสีตาสาที่โง่เขลาในมุมมองของพวกเขาจึงถูกแข่งสาป

ยอห์น 7:50-51 นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งในพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า 51 "พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขา ก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ "

อย่างไรก็ตาม มิชนนางและฟาริสีอย่างน้อยคนหนึ่ง (และอาจมีอีกคนคือ โยเซฟแห่งบ้านอาริมาเธีย) ที่เชื่อในพระองค์ บุคคลผู้นี้คือนิโคเดมัสนั่นเอง นี่คือนักที่มาหาพระเยซูตอนกลางคืนในยอห์น 3

นิโคเดมัสทักท้วงว่า "พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขา ก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ" แน่นอน เขาพูดถูก แม้กระทั่งในสังคมที่เคร่งขร้งบัญญัติอย่างอิสราเอล ในศตวรรษแรก คนๆหนึ่งจะถูกถือว่าไม่มีความผิดจนกว่าพยานสองถึงสามปากมาให้การว่าเขา มีความผิด

ยอห์น 7:52 เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า "ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด เพราะที่ไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี" พวกสมาชิกที่เหลือของสภาซานเฮดรินไม่ยอมฟังนิโคเดมัสโดยตามอย่างเขาเยาะเย้ยว่า "ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ" พวกเขาเห็นว่าเขาไม่ได้มาจากกาลิลี แต่พวกเขาพยายามดูถูกนิโคเดมัสผู้เป็นขุนนางโดยบอกเป็นนัยว่าบางทีเขาเองก็มาจากแคว้นบ้านนอนที่ผู้คนไม่รู้หนังสืออย่างกาลิลี

ถึงแม้ว่าคนกลุ่มนี้น่าจะรู้ดีกว่าใครเพื่อน แต่พวกเขาก็ถือพรรคถือพวกและยกข้ออ้างประจำที่ว่า "ไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี" ข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ก็คือว่า โยนาห์ โฮ

เซยา นาฮูม และอาจเป็นเอลียาห์ เอลีซาห์ และอาโมสด้วยต่างมาจากแคว้นกาลิลีทั้งนั้น นอกจากนี้ อีซยาห์ 9:1-6 ก็กล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าถึงแม้ว่าพระเมสสิยาห์จะไม่ได้ประสูติในแคว้นกาลิลี แต่พันธกิจของพระองค์ส่วนหนึ่งจะเกิดขึ้นที่นั่น

ถึงแม้ว่าพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้แสวงยกชื่อพระคัมภีร์ประกอบ แต่จริงๆ แล้วพวกเขา ก็ (1) ไม่รู้พระคัมภีร์ หรือไม่ก็ (2) รู้พระคัมภีร์แต่ก็เต็มใจหลอกลวงเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตนไว้ บางทีอาจเป็นทั้งสองอย่าง น่าเศร้าที่ ‘ศาสนา’ มากมายดำเนินตามรอยเดียวกันนี้ พวกผู้นำของนิกายต่างๆ ปากก็ยกย่องพระคัมภีร์ในเมื่อพวกเขาไม่รู้พระคัมภีร์เลย ที่แย่งไปกว่านั้นก็คือ พวกเขา รู้ดีว่าแต่ก็ยังหลอกลวงพวกสาวกเพื่อรักษาอำนาจและความเป็นใหญ่ไว้

ยอห์น 7:53 ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน การที่ทุกคนต่างกลับไปบ้านของตนบอกเป็นนัยว่าพวกเขาถูกพ้องใจ โดยสิ่งที่พระเยซูตรัส พวกศัตรูของพระองค์ก็ถอยไปชั่วคราว เหตุการณ์ที่คล้ายกันเกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน ตามที่มีบันทึกไว้ในยอห์น 8:9

ตั้งแต่ข้อ 53 ไปจนถึง 8:11 เป็นเนื้อหาที่ถูกตัดออกไปจากสำเนาฉบับอเล็กซานเดรีย ซึ่งเป็นรากฐานของ modern critical text (พระคัมภีร์ใหม่ฉบับเนื้อหาขาดหายหลายตอน) อย่างไรก็ตาม คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ก็สืบทอดชื่อพระคัมภีร์ส่วนนี้มาสืบแปดศตวรรษ มันเป็นส่วนหนึ่งของพระวจนะที่ถูกเก็บรักษาไว้ของพระเจ้าอย่างแน่นอน

ภาพรวมของยอห์น 8: บทนี้เริ่มต้นด้วยการพยายามดักจับพระเยซู โดยการนำผู้หญิงที่ถูกจับได้ว่าล่วงประเวณีมาหาพระองค์ ตามมาด้วยคำประกาศของพระองค์ว่าทรงเป็นความสว่างของโลก พระองค์กล่าวโต้แย้งคำถามของพวกฟาริสีและพวกรับบีประจำพระวิหาร การเผชิญหน้าระหว่างพระเยซูและพวกผู้นำชาวยิวในพระวิหารทวีความรุนแรงขึ้นจนกลายเป็นการประลองฝีมือ อันที่จริงแล้วก่อนเรื่องนี้จะจบลง พวกเขาก็พยายามที่จะเอาหินขว้างพระองค์ให้ตายแล้ว กระนั้น กำหนดเวลาของพระองค์ยังไม่ถึงและพระองค์เสด็จจากไป

ยอห์น 8:1-2 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ 2 ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา

เหตุการณ์เหล่านี้ที่ถูกบรรยายไว้เกิดขึ้นหลังจากพระเยซูไปร่วมเทศกาลอยู่เพิงที่กรุงเยรูซาเล็ม การที่พระองค์เสด็จไปภูเขามะกอกเทศบอกเป็นนัยว่าพระองค์อาจไปค้างคืนที่นั่น อาจเป็นไปได้ด้วยว่าพระองค์ทรงพักที่บ้านของมารธา มารีย์และลาซารัสผู้อาศัยอยู่ติดกับภูเขามะกอกเทศ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด รุ่งเช้าวันต่อมา พระองค์ก็เสด็จกลับไปยังพระวิหาร ผู้ชนก็กรูกันเข้ามาฟังพระองค์สอนอีกครั้ง พระองค์จึงประทับและสอนพวกเขา น่าสังเกตว่าคำที่แปลว่า **คนทั้งหลาย** (ลาออส) หมายถึงประชากรทั่วไป (คือ คนธรรมดา) เราเห็นความแตกต่างเลยว่า พระเยซูจะไม่ทรงใช้เวลาส่วนใหญ่ของวันไปกับการโต้เถียงกับพวกเขาที่เห็นได้ชัดว่าเต็มใจฟังพระองค์ แต่จะทรงโต้แย้งกับพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ซึ่งเป็นพวกผู้นำชาวยิวมากกว่า

ยอห์น 8:3-4 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานเล่นชู้ และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้นั่งอยู่ท่ามกลางฝูงชน 4 เขาทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังเล่นชู้อยู่"

พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์จึงนำผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกจับฐานเล่นชู้มาหาพระองค์ (น่าสังเกตว่าข้อหาคือ เล่นชู้ ไม่ใช่ ล่วงประเวณี การเล่นชู้บ่งบอกถึงความไม่ซื่อสัตย์ต่อคู่สมรสซึ่งรุนแรงกว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ผู้หญิงคนนี้ได้แต่งงานแล้วและนางกำลังนอใจสามี หรือนางอาจเป็นหญิงแพศยาที่มีเพศสัมพันธ์กับชายที่แต่งงานแล้ว หากเป็นกรณีแรก สามีของนางอาจเป็นคนที่จับได้ว่านางเล่นชู้ และอาจเป็นในบ้านของเธอเองด้วย) น่าสังเกตว่าการจับนางมาประจานแบบนี้เป็นเรื่องผิดกฎหมาย มีศาลสำหรับคดีดังกล่าว เราเริ่มเห็นชัดเจนมากขึ้นว่าพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ต้องการหลอกให้พระเยซูติดกับ พวกเขาอยากได้ยืนยันว่าพระเยซูจะตรัสอะไรเกี่ยวกับคนบาปเช่นนี้ พวกเขารู้ว่าพระองค์น่าจะยกโทษให้นาง

ยอห์น 8:5 ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้" พวกฟาริสีรีบเตือนความจำพระเยซูว่าบัญญัติของโมเสสสั่งให้เอา

หินขว้างคนที่ทำบาปชนิดนี้ให้ตาย (ดู เลวีนิติ 20:10 และพระราชบัญญัติ 22:22) ให้เราสังเกตคำถามที่พวกเขาถามพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้ “ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้” นั่นคือพวกเขา กล่าวว่า โมเสสกล่าวว่าเป็นอย่างไร คราวนี้ท่านจะว่าอย่างไร พวกเขาต้องการจะหลอกให้พระเยซูติดกับนั่นเอง พวกเขาไม่ค่อยสนใจผู้หญิงที่เล่นชู้คนนั้นหรือการที่นางละเมิดพระราชบัญญัติ

ยน 8:6 เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย คำพูดต่อไปนี้ยืนยันการที่พวกเขาพยายามหลอกให้พระเยซูติดกับ “เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์” พวกเขาต้องการหลอกให้พระเยซูติดกับ พวกเขาให้พระเยซูเป็นจุดสนใจ เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้หาเหตุกล่าวหาพระองค์ได้ พระองค์ทรงตกเป็นเป้าของความโกรธแบบหลอกๆของพวกเขา

พระเยซูทรงตอบสนองโดยการเพิกเฉยต่อคนเหล่านั้น พระองค์ทรง “โน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย” เราไม่ทราบว่าพระองค์ทรงเขียนอะไร อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงเขียนข้อกล่าวหาเหล่านั้น อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงเขียนชื่อของเหล่าผู้กล่าวหาที่เยอหีง อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงเขียนชื่อพระคัมภีร์ เราคงไม่มีวันรู้จนกว่าเราจะได้เข้าสู่สวรรค์

มีผู้สันนิษฐานว่าพระเยซูทรงเขียนบนดินหรือทรายและคำที่แปลว่า ดิน (เก) ก็บอกเป็นนัยๆ อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ถ้าไม่ในตัวของพระวิหาร ก็ต้องเป็นบริเวณพระวิหาร พื้นที่ส่วนใหญ่ของพระวิหารเป็นพื้นหินปู ดังนั้น พระเยซูจึงเขียนลงบนพื้นวิหารในแบบที่คนอื่นมองไม่เห็นซึ่งทำให้สิ่งที่พระองค์เขียนเป็นปริศนาเข้าไปใหญ่

ยน 8:7 และเมื่อพวกเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” ขณะที่พระเยซูทรงเพิกเฉยต่อพวกเขา พวกเขาก็ยิ่งกดดันพระองค์เพื่อจะเอาคำตอบให้ได้ มีผู้เสนอว่าที่พระองค์ทรงลังเลที่จะตอบเป็นเพราะพระองค์ทรงอาย แต่ถ้าพระองค์ทรงอายจริงๆ ก็อาจเป็นเพราะความ

หน้าด่านหน้าท่นของพวกผู้กล่าวหาที่หน้าชื่อใจคดเหล่านี้มากกว่า ที่น่าเป็นไปได้มากกว่าก็คือว่า พระองค์ทรงเลือกที่จะพุ่งเป้าไปที่ความหน้าชื่อใจคดของพวกเขาโดยการเพิกเฉยต่อข้อกล่าวหาของพวกเขาและเขียนแบบปริศนาบนพื้นดิน

สุดท้ายแล้ว พระเยซูก็ทรงลุกขึ้นและตรัสว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” เห็นได้ชัดว่าคนที่ไม่อยู่ในที่นี้ก็คือ คนที่ถูกจับได้ว่าเล่นซู้กับนาง พวกเขารู้อยู่แล้วว่าชายผู้นี้คือใคร แต่พวกเขากลับเลือกเล่นงานหญิงเล่นซู้ที่ถึงคราวช่วยคนนี้เท่านั้น พวกเขาคงรู้อย่างไรว่าพระเยซูจะทรงตอบพวกเขาอย่างไร

พระเยซูทรงแต่งตั้งมือเพชรฆาตในกรณีนี้ คือ ผู้ที่ไม่มีบาป (1) พวกเขาทุกคนรู้ด้วยแล้วว่าตัวเองบาป (2) สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัยๆ ในบริบทนี้อาจเป็นการพิศมัยธรรมในเรื่องทางเพศ อาจเป็นไปได้ว่าพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์ที่ดูน่าเลื่อมใสและชอบโอ้อวดเหล่านี้ก็มีความผิดในเรื่องความบาปดังกล่าว

ยอห์น 8:8 แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่พื้นดินอีก อาจเป็นไปได้ว่าถ้าพวกเขาได้เห็นสิ่งที่พระเยซูทรงเขียนที่พื้นดิน พระเยซูคงทรงเขียนชื่อของพวกเขา และชื่อของคนที่พวกเขาเล่นซู้ด้วย หรือถ้าหญิงคนนี้เป็นหญิงโสเภณี เหตุการณ์นี้ก็คงเป็นการจัดฉากเพื่อเล่นงานพระเยซู นอกจากนี้ พวกศัตรูของพระเยซูบางคนอาจเคยยุ่งเกี่ยวกับหญิงคนนี้หรือโสเภณีคนอื่นด้วย สิ่งที่พระเยซูทรงเขียนอาจเป็นรายชื่อลูกค้าที่มาใช้บริการนางซึ่งอาจรวมถึงพวกเขาใหญ่บางคนในพระวิหารด้วย

ยอห์น 8:9 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจวินิจฉัยผิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนแรกคนแรกจนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น พวกผู้กล่าวหาที่หน้าชื่อใจคดค่อยๆ ถอยออกไปทีละคนๆ เพราะ “รู้สำนึกโดยใจวินิจฉัยผิดชอบ” คำที่แปลว่า **รู้สำนึก** (เอเลกโค) เป็นคำเดียวกับที่ใช้ในยอห์น 16:8 ที่พระเยซูตรัสว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงทำให้โลก**รู้สึก**ถึงความผิดบาป คำนี้มีความหมายว่า ‘ทำให้เชื่อ’ หรือ ‘ตำหนิ’ พวกผู้นำทางศาสนาที่ใจแข็งกระด้างเหล่านี้รู้สึกเหมือนถูกแทงใจดำเพราะ

จิตสำนึกของพวกเขาเองฟ้องใจพวกเขา ไม่ว่าจะเป็ความบาปของพวกเขาเองหรือจะเป็นการที่พระเยซูทรงเปิดโปงพวกเขา เราไม่ทราบ สิ่งที่ชัดเจนก็คือว่า พวกเขา รู้สำนึกและถอยออกไป เหลือแต่พระเยซูและหญิงคนนั้นเท่านั้นที่ยังยืนอยู่ในบริเวณพระวิหาร

ยอห์น 8:10-11 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย พวกเขาคือที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ" 11 นางนั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย" และพระเยซูตรัสกับนางว่า "เราก็คือไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก"

เมื่อพระเยซูตรัสถามนางว่าเหลือใครที่กล่าวหานางอีกไหม นางก็ตอบได้เพียงว่าไม่เหลือใครเลย เพราะพระเยซูทรงทราบจุดประสงค์แฝงของการที่นางถูกจับมาประจาน พระองค์จึงตรัสเพียงว่า "เราก็คือไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก" คำกำชับของพระองค์ชวนให้เรานึกถึงคำตรัสที่พระองค์ตรัสกับชายง่อยที่สระเบธซาธาหลังจากที่ทรงรักษาเขาให้หายแล้ว "อย่าทำบาปอีก"

ในการที่ทรงปล่อยหญิงที่ทำผิดศีลธรรมคนนี้ไป พระเยซูไม่ได้ทรงทำเป็นมองไม่เห็นความบาปของนางและไม่ได้ทรงเห็นชอบกับความบาปนี้ด้วย พระองค์ทรงเข้าใจว่านางถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อหลอกให้พระองค์ติดกับ อย่างไรก็ตาม น่าสังเกตว่าถึงแม้ว่าพระเยซูทรงประณามความบาปเรื่องเพศ แต่พระองค์ก็ทรงเข้มงวดกับการประณามความบาปอื่นๆมากกว่า เช่น ความเย่อหยิ่ง ความไม่เชื่อ ความหน้าซื่อใจคด และใจที่แข็งกระด้าง ในการที่พระเยซูทรงประณามความบาปแปดประการใน มัทธิว 23 ไม่มีวิบัติใดเลยในแปดวิบัติสำหรับความบาปเรื่องเพศ ทั้งหมดล้วนเป็นความบาปฝ่ายวิญญาณ บ่อยครั้งเหลือเกินในปัจจุบันที่เรายินดีประณามคนที่ทำบาปเรื่องเพศและเพิกเฉยต่อคนที่ทำความบาปที่มองไม่เห็นซึ่งเป็นความบาปของหัวใจและจิตวิญญาณ ความบาปทั้งสองแบบเป็นสิ่งที่ผิด แต่หลักฐานจากพระคัมภีร์ใหม่ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมองความบาปฝ่ายวิญญาณว่าร้ายแรงยิ่งกว่า พวกอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิมก็

เป็นเช่นนี้ในการที่พวกเขาเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณ หลักๆแล้วเป็นเพราะการไหว้รูปเคารพของพวกเขาที่ทำให้พวกเขาต้องตกไปเป็นเชลย

ยอห์น 8:12 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต" คำว่า อีกครั้งหนึ่ง (อ้ออุน) สื่อถึงความเป็นเหตุผลมากกว่าลำดับเวลา คำนี้มักถูกแปลเป็น 'ด้วยเหตุนี้' มากกว่า พระเยซูตรัสว่า "เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต"

สองครั้งแล้วในข่าวประเสริฐของยอห์นที่พระเยซูทรงถูกนำเสนอว่าเป็นความสว่างแท้ของพระเจ้า (ยอห์น 1:4-9 และ 3:19-21) เช่นเดียวกันในสดุดี 27:1 พระเยโฮวาห์ทรงถูกนำเสนอว่าเป็นความสว่างเช่นเดียวกับในอิสยาห์ 60:1-3, 19-20 ในช่วงเทศกาลอยู่เพิงที่เพิงผ่านไป มีเชิงเทียนอันหนึ่งที่ส่องสว่างในพระวิหาร เพื่อเป็นที่ระลึกถึงสามเมฆตอนกลางวันและเสาไฟตอนกลางคืน

ในข่าวประเสริฐของยอห์น พระเยซูทรงนำเสนอพระองค์เองว่าเป็น (1) น้ำแห่งชีวิต และ (2) อาหารแห่งชีวิต คราวนี้พระองค์ทรงนำเสนอพระองค์เองว่าเป็น (3) ความสว่างของโลก พระองค์ทรงเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามและทรงเป็นยารักษาความมืดของโรคนี้ การติดตามพระองค์คือสาระสำคัญของการเป็นสาวก ยิ่งเราติดตามพระองค์ใกล้ชิดมากเท่าไร แสงของพระองค์ก็ยิ่งส่องทางที่เราเดินชัดขึ้นมากเท่านั้น ชีวิตจริงๆแล้วก็เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณเท่านั้นเอง เมื่อเราติดตามพระองค์ พระเยซูคริสต์ก็จะทรงเป็นความสว่างแห่งชีวิตในฝ่ายวิญญาณซึ่งให้การชี้แนะกำลังใจและขับไล่ความกลัวไปเสีย

ยอห์น 8:13 พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า "ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง" พวกฟาริสีที่กลับมาพร้อมตัวกันเริ่มโจมตีพระเยซูอีกครั้ง พวกเขาอ้างข้อปดักย่อยในพระราชบัญญัติที่ว่าความน่าเชื่อถือจะมีได้เมื่อมีพยานสองถึงสามปาก บทสนทนาที่ตามมามีความคล้ายคลึงกับที่เราพบในยอห์น 5:31

ยอห์น 8:14-18 พระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า "แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน 15 ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามีได้พิพากษาผู้ใด 16 แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเรามีได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 17 ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า 'คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง' 18 เราเป็นพยานให้แก่ตัวเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ก็เป็นพยานให้แก่เรา"

คำตอบของพระเยซูก็คือว่า พระบิดาก็ทรงเป็นพยานถึงพระองค์เช่นกัน พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์มาจากไหน พระองค์เสด็จมาที่นั่นทำไม และพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกเขาไม่รู้เรื่องเหล่านี้เลยแม้แต่อย่างเดียว การที่พระเยซูคริสต์ถึงการพิพากษาตามเนื้อหนังอาจหมายถึงการที่พวกคนหน้าซื่อใจคดเหล่านั้นจับหญิงเล่นชู้คนนั้นมาประจาน คำตอบของพระเยซูก็คือว่า พระองค์ยังมีได้ทรงพิพากษาผู้ใดเลย แต่ถ้าพระองค์ทรงตัดสินพระทัยที่จะพิพากษาจริงๆ การพิพากษาของพระองค์ก็จะถูกต้อง เหตุผลก็คือพระบิดาทรงเป็นพยานร่วมกับพระองค์ด้วย เหตุนี้พระองค์จึงมีคุณสมบัติตรงตามหลักเกณฑ์ที่ว่าไว้ในพระราชบัญญัติที่ว่า "คำพยานของคนสองคนก็เป็นจริง" เช่นเดียวกับในยอห์น 5:37 พระเยซูทรงชี้ให้เห็นอีกครั้งว่าพระบิดาทรงเป็นพยานถึงพระองค์รวมถึงพระองค์ด้วย

ยอห์น 8:19 เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน" พระเยซูคริสต์ตอบว่า "ตัวเราก็คือ พระบิดาของเราที่ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย" พวกเขาจึงทำทนายพระองค์ด้วยคำถามที่ว่า "พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน" คำถามนี้ไม่เพียงมีน้ำเสียงประชดประชันแฝงอยู่เท่านั้นแต่ยังเจือด้วยความไม่เชื่ออีกด้วย นี่เท่ากับพวกเขาถามว่า (1) 'แล้วถ้าพระบิดาของท่านเป็นพยานจริง พระองค์ทรงอยู่ที่ไหนเล่า' (2) พวกเขาอาจหมายถึงผู้ที่เป็พ่อของพระเยซูด้วย พวกเขาอาจยกเรื่องที่ว่า โยเซฟไม่ใช่พ่อแท้ๆ ของพระองค์และพระองค์ทรงเป็นลูกนอกสมรส หรืออย่างน้อยก็เกิดมาอย่างลูกนอกสมรส ความคิดทั้งสองประการนี้อาจวนเวียนอยู่ในหัวของพวกเขาอยู่ก็ได้

คำตอบของพระเยซูก็คือว่า ปัญหาหลักของพวกเขาอยู่ที่ตรงที่พวกเขาไม่รู้จักพระบิดาของพระองค์ ประเด็นเดียวกันนี้ถูกพบใน ยอห์น 5:36-38, 7:28, 8:55 และ 16:3 พระเยซูยังทรงตำหนิพวกสาวกของพระองค์แบบเดียวกันนี้ในยอห์น 14:7-9 ด้วย

ยอห์น 8:20 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ (บทที่ 8) เกิดขึ้นที่พระวิหารใกล้กับคลังเงินซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับบริเวณลานของพวกผู้หญิง ที่นั่นเองมีหีบสิบสามใบรูปร่างคล้ายกับเตาที่ตั้งอยู่บนปากของมันเอง หีบเหล่านี้ถูกตั้งอยู่ในที่ๆคนเห็นชัดเจนในบริเวณพระวิหารเพื่อไว้ใส่เครื่องถวายบูชาด้วยใจสมัครของประชาชนและไว้ใส่ทองคำที่บังคับถวายและภาษีบำรุงพระวิหารที่มีกำหนดชำระในแต่ละปีด้วย

ฉะนั้น “แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์” ยังไม่ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงถูกจับกุมหรือจับตรึงกางเขน ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงจัดเตรียมมิให้พระเยซูทรงถูกจับกุม ในช่วงประเสริฐของยอห์น มีเจ็ดแห่งที่บันทึกเกี่ยวกับเวลาของพระองค์ (ยอห์น 2:4, 7:30, 8:20, 12:23, 13:1, 16:32, 17:1) ในแต่ละกรณี วลีนี้หมายถึงเวลาแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

ยอห์น 8:21-23 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้" 22 พวกยิวจึงพูดกันว่า "เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า 'ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้'" 23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้"

คำเทศนาแบบเป็นปริศนาของพระเยซูกับพวกปฏิปักษ์มีความคล้ายคลึงกับคำเทศนาในยอห์น 7:33-36 ที่มีขึ้นหลายวันก่อนหน้านั้น พระเยซูอาจคิดว่า ถึงแม้ว่าพระองค์จะเสด็จไปตามทางของพระองค์ แต่พวกเขาก็จะยังแสวงหาพระเมสสิยาห์อย่างหน้ามืดตามัวต่อไปและตายในการบาปของตนเพราะพวกเขาไม่รับรู้ความจริงที่ว่าพระเมสสิยาห์ได้ยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว

พระเยซูทรงทำให้พวกศัตรูมีนงต้อไปอีกโดยตรัสว่าที่ๆพระองค์จะเสด็จไปพวกเขาไปไม่ได้ พวกเขาคิดว่าคราวนี้พระองค์กำลังตรัสถึงการฆ่าตัวตายและพระองค์กำลังมุ่งหน้าไปสู่ นรกซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาคิดว่าตัวเองไม่มีวันได้ไปอยู่แน่ๆ

พระเยซูทรงย้อนกลับความคิดที่บิดเบือนของพวกเขา พวกเขาไม่เพียงมาจากเบื้องล่างคือ โลกนี้เท่านั้น แต่พวกเขายังเป็นลูกของพญามารอีกด้วย (8:44) ด้วยเหตุนี้ การพูดถึง “จากเบื้องล่าง” หมายถึงการที่สุดท้ายแล้วพวกเขามาจากนรก ที่พระองค์ตรัสถึงมาจากเบื้องบนคือหมายถึง จากสวรรค์นั่นเอง พวกเขาอย่างดีที่สุดก็เป็นของโลกรนี้ (คอสมอส) ดู 1 ยอห์น 5:19 สิ่งหนึ่งยังเป็นจริงอยู่ พระเยซูไม่ทรงเป็นของโลกรนี้ ไม่ว่าจะในตอนนั้นหรือในตอนนี้

ยอห์น 8:24 เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของท่าน" พระองค์เน้นย้ำสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วในข้อ 21 “ท่านจะตายในการบาปของท่าน” นี้เป็นความจริงสำหรับพวกนักศาสนา เป็นอาชีพที่พระองค์กำลังโต้เถียงด้วยอยู่ และเป็นจริงสำหรับทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสตเจจนถึงทุกวันนี้ วลีที่ว่า “ถ้าท่านมิได้เชื่อ” อาจแปลได้ว่า ‘เพราะยกเว้นว่าท่านเชื่อ’ หรือ ‘เว้นเสียแต่ว่าท่านจะมาเชื่อ’

วลีต่อมา “ว่าเราเป็นผู้นั้น” เปี่ยมล้นด้วยความหมาย คำว่า *ผู้หนึ่ง* ถูกผู้แปลใส่ลงไปและไม่มีในต้นฉบับเดิม (ถึงแม้ว่านั่นจะหมายถึงพระเยซูอย่างถูกต้องก็ตาม) ตลอดการใช้ของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามที่มีบันทึกในยอห์น พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต” (ยอห์น 6:35) “เราเป็นความสว่างของโลกนี้” (ยอห์น 8:12) “เราเป็นประตู” (ยอห์น 10:9) “เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี” (ยอห์น 10:11) “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” (ยอห์น 14:6) และ “เราเป็นเถาองุ่นแท้” (ยอห์น 15:1) สุดท้ายแล้วพระองค์ทรงเป็นเราเป็นผู้ยิ่งใหญ่ใน ยอห์น 8:58 ซึ่งเป็นการเทียบเท่ากับพระเยซูว่าพระเจ้า เว้นแต่ว่าและจนกว่าพวกเขาจะเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็น “เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่ พวกเขาก็จะพินาศในความบาปของตน

ยอห์น 8:25 เขาจึงถามพระองค์ว่า "ท่านคือใครเล่า" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็น
ดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น"

พระองค์ทรงกล่าวอ้างพระองค์เองว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์และเทียบเท่ากับพระเจ้า
(5:17-18) คราวนี้พวกเขาถามพระองค์ตรงๆว่าพระองค์ทรงเป็นใครเพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้ตั้ง
ข้อหาพระองค์ว่าหมิ่นประมาทได้ พระองค์ทรงตอบคำถามพวกเขาโดยตรัสว่า "เราเป็นดังที่เรา
ได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น" (ตั้งแต่เริ่มต้นพันธกิจของพระองค์)

ยอห์น 8:26-27 เขาก็ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรา
มานั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก" 27 เขาทั้งหลายไม่
เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา

พระเยซูตรัสว่าพระองค์ทรงมีสิ่งที่จะต้องตรัสอีกมากและมีเรื่องที่จะพิพากษาพวกเขาด้วย
กระนั้น ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสหรือกระทำก็มาจากพระบิดา พวกเขาไม่เข้าใจเพราะว่าพวกเขา
ไม่รู้จักพระบิดา (ข้อ 19)

ยอห์น 8:28 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้
แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราก็คือผู้นั้น และรู้ว่าเรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้
ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น ที่พระเยซูตรัสถึงการยกบุตรมนุษย์ขึ้นย่อมหมายถึงการ
ถูกตรึงกางเขน ท้าวข่าวประเสริฐของยอห์น พระเยซูทรงเรียกการถูกตรึงกางเขนว่าเป็นการที่
พระองค์ทรง "ถูกยกขึ้น" (3:14, 8:28, 12:32, 34) กว่าพวกเขาจะรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็สายเกินไป
แล้ว เมื่อมนุษย์จากโลกนี้ไปสู่นิรันดร์กาลโดยปราศจากพระคริสต์ เขาก็จะรู้ตัวว่าพระองค์ทรง
เป็นผู้ใดและพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งใด แต่มันก็สายเกินไปแล้วสำหรับพวกเขา

พระเยซูทรงเน้นย้ำอีกครั้งว่าพระองค์มิได้ทรงกระทำหรือตรัสสิ่งใดตามใจชอบ แต่
เฉพาะสิ่งทีมาจากพระบิดา ดู ยอห์น 7:16, 7:28, 8:42, 12:49, 14:10

ยอห์น 8:29 และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามีได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ" พระเยซูทรงเป็นพยานอีกครั้งถึงความช่วยเหลือของพระบิดา พระองค์ทรงสัญญาด้วยว่าพระองค์จะไม่ทรงทิ้งเราไว้เพียงลำพังเลย (มัทธิว 28:20, ฮีบรู 13:5) เพราะพระเยซูทรง "ทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ" เราก็ควรทำตามแบบอย่างของพระองค์เช่นกัน

ยอห์น 8:30 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์ มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่ามีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ไม่กี่คนที่เชื่อ

ยอห์น 8:31 พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า "ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง คราวนี้พระเยซูทรงตรัสถึงความแตกต่างระหว่างการเป็นผู้เชื่อและการเป็นสาวก แค่ความเชื่อในพระองค์ก็พอแล้วที่คนๆหนึ่งจะได้รับความปลอดภัย อย่างไรก็ตาม การเป็นสาวกต้องอาศัยการดำรงอยู่ในคำของพระองค์ คำที่แปลว่าดำรงอยู่ (เมโน) มักถูกแปลว่า 'คงอยู่' คำว่า อย่างแท้จริง (อะเล โธส) แยกออกมาจากคำว่า อะเลเซอีย ซึ่งแปลว่า 'ความจริง' คำแรกแปลว่า 'อย่างแท้จริง' หรือ 'อันที่จริงแล้ว' ดังนั้น พระเยซูจึงตรัสว่า 'ถ้าท่านทั้งหลายคงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราจริงๆ'

ยอห์น 8:32 และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท" พระเยซูตรัสหลักการอันเป็นนิรันดร์ที่พวกศัตรูของพระองค์ตีความผิดในทันที มีคำกรีกหลายคำที่ถูกแปลเป็น 'รู้จัก' อย่างไรก็ตาม คำตรงนี้ (กิโนสโค) มีความหมายว่าความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ นั่นคือ การรู้จักความจริงจากประสบการณ์ส่วนตัว มันเป็นมากกว่าแค่แบบฝึกหัดทางวิชาการ การดำรงอยู่ในพระวาทะของพระเจ้าจนถึงขนาดที่พระวาทะนั้นซึมซับเข้าสู่จิตใจและเปลี่ยนชีวิต คือความจริงในระดับที่ปลดปล่อยเราจากความบาปได้ คำที่แปลว่า ทำให้เป็นไท (เอเลอูเธอโอ) หมายถึงการ 'หลุดพ้นจากการตกเป็นทาส' การตกเป็นทาสที่พระเยซูทรงหมายถึงอยู่ในข้อ 34 นั่นคือการตกเป็นทาสความบาปนั่นเอง

ยอห์น 8:33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า 'ท่านทั้งหลายจะเป็นไท'"

การโต้เถียงทวีความร้อนแรงมากยิ่งขึ้น พวกยิวที่ได้เถียงกับพระเยซูอ้างว่าตนเป็นเชื้อสายของอับราฮัมและไม่เคยตกเป็นทาสใครเลย พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังหมายถึงอะไรกับความจริงข้อนี้ แต่ขณะที่การโต้เถียงกำลังทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น คำตอบของพวกเขานั้นก็ผิดถนัด พวกเขาลืมไปแล้วว่าพวกยิวเคยเป็นทาสในอียิปต์ แลเมื่อนั้นพวกเขาก็ยังเป็นทาสโรมอีกด้วย แลเมพวกเขาจำไม่ได้ด้วยว่าเคยตกเป็นทาสชาวบาบิโลน ชาวเปอร์เซีย ชาวกรีก และอีกหลายประเทศตลอดหลายยุคหลายสมัย พวกฟาริสีที่เยอหีงก็คิดว่าตัวเองเป็นเชื้อสายของซาราห์หญิงผู้เป็นไทมากกว่าเป็นเชื้อสายของฮาการ์หญิงที่เป็นทาส

ยอห์น 8:34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป"

คำตอบของพระเยซูพิสูจน์ประเด็นของพระองค์ "ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป" คำที่แปลว่า ทำ (พอยเอไอ) เป็นคำกริยาในรูปปัจจุบันกาลซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง คำที่แปลว่า ทาส คือ คออูลอส พระเยซูจึงสอนว่าคนที่ทำบาปอยู่เรื่อยๆ ก็จะกลายเป็นทาสของบาป นั่นนี่เป็นความจริงไม่ว่าจะเป็นความบาปแบบใดก็ตาม ความบาปทำให้เราตกเป็นทาส ในทางตรงกันข้าม การรู้และประพฤติตามความจริงก็ปลดปล่อยเราจากการตกเป็นทาสบาป

ยอห์น 8:35-36 ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป
36 เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ

พระเยซูทรงยกภาพประกอบที่คนสมัยนั้นเข้าใจในวัฒนธรรมที่การค้าทาสเป็นวิถีปฏิบัติที่ยอมรับได้และใช้แพร่หลาย ในบ้านที่มีทาสไว้ใช้งาน บุตรของนายก็มีฐานะที่ถาวรเพราะเขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ส่วนทาสมาแล้วก็ไปและไม่มีสิทธิอำนาจใดๆในครอบครัวนั้น ทาสคนหนึ่งไม่สามารถปลดปล่อยทาสอีกคนได้ อย่างไรก็ตาม หากบุตรชายของเจ้านายปลดปล่อยทาสคนหนึ่ง ทาสคนนั้นก็จะเป็นไทจริงๆ พระเยซูกำลังอธิบายความจริงที่ว่าพระบุตรของ

พระเจ้าทรงมีอำนาจและสิทธิในการปลดปล่อยมนุษย์จากบาป "ไม่มีมนุษย์คนใดหรือสถาบันใด (ทางศาสนาหรือไม่ใช่ทางศาสนาก็ตาม) ที่มีสิทธิอำนาจดังกล่าว

ยอห์น 8:37-38 เราเห็นว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน 38 เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน"

พระเยซูตรัสต่อไปว่าพระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่พวกเขาก็ต่างจากอับราฮัมตรงที่พวกเขาอยากฆ่าพระองค์เพราะพระวาระของพระองค์ไม่อยู่ในตัวพวกเขา คำที่แปลว่า "ไม่มีโอกาส (โคเร โอ) มีความหมายตรงตัวว่า 'ไม่ถูกรับ' กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาไม่ยอมรับพระองค์ (ยอห์น 1:11-12) หรือพระวาระของพระองค์ คำกล่าวโทษนี้ยังคงใช้ได้จนถึงทุกวันนี้

พระเยซูเริ่มชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างพ่อที่แท้จริงของพวกฟาริสีและพระบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงชี้ให้เห็นชัดเจนว่าพวกเขาไม่ได้มีพระบิดาฝ่ายวิญญาณองค์เดียวกับพระองค์

ยอห์น 8:39-40 เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า "อับราฮัมเป็นบิดาของเรา" พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ 40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้

พวกฟาริสีที่โอ้อวดรีบสวนกลับไปว่า "อับราฮัมเป็นบิดาของเรา" ซึ่งพระเยซูตรัสตอบว่า "ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ" กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าพวกเขาเป็นทายาทฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมจริงๆ พวกเขา也必须แสดงอุปนิสัยฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมให้เห็นแล้ว นอกจากนี้ อับราฮัมก็ไม่เคยหาโอกาสฆ่าคนอื่นเหมือนอย่างที่ท่านพวกเขากระทำต่อพระองค์

ยอห์น 8:41 ท่านทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ" เขาจึงทูลพระองค์ว่า "เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า" พระเยซูตรัสต่อไปว่า "ท่านทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ" พระองค์ทรงบอกเป็นนัยไปแล้วว่าพวกเขาไม่ใช่เชื้อสายของอับราฮัมแต่มีเชื้อสายฝ่ายวิญญาณอีกสาย เมื่อพวกเขาสวนกลับ การโต้เถียงก็ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น การที่พวกเขาบอกว่าพระเยซูทรงเป็นลูกนอกสมรสคือว่าพวกเขารู้ว่าโยเซฟไม่ใช่บิดาที่แท้จริงของพระองค์หรือ (พวกเขาคิดว่า) พระองค์ทรงเกิดมาแบบนอกสมรส เราพบเห็นบ่อยครั้งว่าเมื่อฝ่ายหนึ่งไม่สามารถเอาชนะในการโต้เถียงได้ เขาก็จะโจมตีอุปนิสัยของอีกฝ่าย พวกฟาริสีที่จุ่มมูจึงอาจใช้วิธีสกปรกนี้โจมตีพระเยซู จากนั้นพวกเขาก็ประกาศว่าตนมีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า

ยอห์น 8:42-43 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เรามีได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา 43 เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้

พระเยซูทรงตรัสตอบว่าถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพวกเขาจริงๆ พวกเขา ก็จะรักพระองค์เพราะพระองค์ทรงเป็นของพระเจ้าและมาจากพระเจ้า คำที่แปลว่า มาจาก (เอ็กเซรคอไม) บ่งบอกว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า ความจริงก็คือ เมื่อคนหนึ่งบังเกิดจากพระเจ้าจริงๆ เขาก็จะรักผู้ที่ เป็นของพระเจ้าด้วย (ดู 1 ยอห์น 5:1) พระเยซูจึงตรัสว่า พระเจ้าทรงใช้พระองค์มาจริงๆ

พระองค์ทรงถามคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบจากนั้นก็ทรงตอบคำถามนั้น "เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด" มีความหมายแฝงอยู่ในคำถามนี้ คำที่แปลว่า เข้าใจ (กิโนสโค) มักถูกแปลเป็น 'รู้' คำที่แปลว่า ถ้อยคำ (ลาเลีย) หมายถึงภาษาถิ่นหรือสำเนียงของผู้พูด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงบ้านเกิดเมืองนอนของผู้พูดนั้น พระเยซูทรงบอกเป็นนัยว่าพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสเพราะพวกเขาไม่คุ้นกับภาษาสวรรค์ของพระองค์และไม่เข้าใจสิ่งต่างๆ ที่เป็นของสวรรค์ พระองค์เสด็จมาจากเบื้องบนแต่พวกเขาไม่ใช่ คำตอบของพระองค์ที่ว่า "นั่นเป็นเพราะ

ท่านทนฟังคำของเราไม่ได้” เป็นสิ่งที่น่าสังเกต แน่แน่นอนที่พวกเขาได้ยื่นสิ่งที่พระองค์ตรัส แต่พวกเขาก็หุนหันวกลายวิญญูณ

ค่อนข้างเป็นไปได้ที่ว่า พระเยซูอาจทรงนึกถึงสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไปแล้วใน มัทธิว 13:14 ซึ่งเป็นการยกข้อความจาก อีสยาห์ 6:9 “คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า ‘พวกเขาจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้อะไร’ เหตุผลก็คือ พวกเขามาจากคนละเชื้อสายฝ่ายวิญญูณซึ่งจะถูกเปิดเผยในไม่ช้า

ยอห์น 8:44 ผู้นำของพวกเขาอิสราเอลจริงๆแล้วก็คือ พ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา

ในการเปิดโปงเชื้อสายฝ่ายวิญญูณของพวกเขาศัตรูของพระองค์ พระเยซูก็ทรงเปิดเผยความจริงฝ่ายวิญญูณหลายประการให้เราเห็น พวกเขาอิสราเอลที่ไม่เชื่อ ไม่เพียงสืบเชื้อสายฝ่ายวิญญูณมาจากพญามารเท่านั้น แต่จริงๆแล้วคนที่ไม่รอดทุกคนก็เป็นเหมือนกัน ถึงแม้ว่ามนุษยชาติสืบเชื้อสายมาจากพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกคน แต่ฝ่ายวิญญูณแล้วพวกเขาก็ถูกยกให้เป็นของซาตานเพราะการเข้ามาของความบาปในตัวอาดัม ด้วยเหตุนี้มนุษย์ที่ไม่ได้บังเกิดใหม่จึงเป็นเชื้อสายของพญามารในฝ่ายวิญญูณ นี่จึงเป็นเหตุว่าทำไมการบังเกิดใหม่จึงเป็นข้อบังคับของการได้ไปสวรรค์ ธรรมชาติใหม่ฝ่ายวิญญูณต้องถูกบังเกิดจากภายใน

นอกจากนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรายังทรงเปิดเผยให้เห็นถึงอุปนิสัยที่ตลบตะแลงของซาตานอีกด้วย ซาตานเป็นผู้ยุยงให้คาอินฆ่าอาเบลน้องชายของตน หากมีนิสัยเฉพาะตัวของซาตาน มันก็คงเป็นการชอบพูดโกหกจนคิดเป็นสันดาน อาณาจักรของมันตั้งอยู่บนการหลอกลวง ในพระธรรมวิวรณ์ทั้งเล่ม มีเจ็ดครั้งที่มันถูกเรียกว่าเป็นผู้หลอกลวง มันหลอกตัวเองตามที่มีบันทึกไว้ในอิสยาห์ 14: 12-14 ในการที่มันคิดว่าจะเป็นเหมือนพระเจ้าได้ มันโกหกเอาในสวนเอเดนโดยทำให้นางเชื่อว่านางจะไม่ตายแน่ๆ มันโกหกพระเยซูในถิ่นทุรกันดาร โดยการเสนอ

อาณาจักรทั้งสี่ของโลกแก่พระองค์ สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ของมันด้วยซ้ำ พญามารไม่เพียงเป็นผู้
มุสาเท่านั้น แต่มันยังเป็นพ่อของการมุสาทั้งปวงด้วย นี่ควรทำให้เรายับยั้งจิตใจเวลาที่เรากล
ลองใจให้โกหก เราได้เห็นถึงแหล่งที่มาของความไม่เชื่อสัตย์ทั้งปวง

ยอห์น 8:45-47 แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง 46 มีผู้ใดในพวกท่าน
หรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา 47 ผู้ที่มาจาก
พระเจ้าย่อมฟังพระวอนของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจาก
พระเจ้า"

พระเยซูทรงโจมตีพวกศัตรูของพระองค์ต่อไป เพราะพระองค์ทรงบอกความจริงแก่พวก
เขา พวกเขาจึงไม่ยอมเชื่อพระองค์ พวกเขาได้แขวนคอตัวเองแล้ว เพราะพระองค์ทรงมาจาก
พระเจ้า พวกเขาจึงไม่อยากร่วมเกี่ยวกับพระองค์ พวกเขาได้เปิดเผยอย่างเงิบๆว่าพวกเขายอม
สวามิภักดิ์ต่ออาณาจักรของใคร

พระเยซูทรงถามพวกเขาต่อไปว่า "มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป" คำ
ที่แปลว่า ชี้ให้เห็น (เอเล็กโค) มีความหมายว่า 'หักล้าง' หรือ 'ตัดสินว่ามีความผิด' ในบริบทนี้
พระเยซูจึงทรงถามว่า ถ้าเรากำลังโกหกอยู่จริงๆ มีผู้ใดในพวกท่านที่หักล้างเราได้ กล่าวอีกนัย
หนึ่ง พระเยซูตรัสว่า หากเราได้ทำบาปแล้วโดยการโกหกพวกท่าน มีผู้ใดในพวกท่านที่ตัดสินว่า
เรามีความผิด คำถามนี้ไม่ต้องการคำตอบ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว พวกเขาทำไม่ได้เพราะ
พระองค์ทรงพูดความจริง จากนั้นพระองค์ทรงเสริมว่า "และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่
เชื่อเรา" พระองค์ทรงต้อนพวกเขาจนมุมอีกแล้ว พวกเขาหักล้างสิ่งที่พระองค์ตรัสไม่ได้ แต่พวก
เขาก็ไม่ยอมเชื่อพระองค์

คนเหล่านั้นที่มาจากพระเจ้างี้เข้าใจภาษาสวรรค์ สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้มาจาก
พระเจ้า ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจได้ยินพระวอนของพระเจ้าด้วยหู แต่พระวอนนั้นก็ไม่เข้าถึงจิต
วิญญาณของพวกเขา เหตุผลก็คือว่าพวกเขาไม่ได้มาจากพระเจ้า พวกเขาอยู่คนละความถี่กับ
พระองค์

ยอห์น 8:48 พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ" เพราะพวกศัตรูของพระเยซูเริ่มหวั่นเสียว พวกเขาจึงกล่าวดูถูกพระองค์อย่างต่ำทรามที่สุด พวกเขาารู้อยู่แล้วว่าพระองค์ไม่ใช่ชาวสะมาเรีย แต่การเปรียบเทียบแบบนี้กับคนยิวถือว่าเป็นการดูหมิ่นอย่างรุนแรง นอกจากนี้พวกเขายังเพิ่มข้อกล่าวหาอีกว่าพระองค์ทรงมีผีสิง

ยอห์น 8:49-51 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่มีผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา 50 เรามีได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา 51 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย"

พระเยซูตรัสต่อไปว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมีผีสิงอยู่แน่นอน ส่วนเรื่องที่เขากล่าวหาพระองค์ว่าเป็นชาวสะมาเรียพระองค์ก็ทรงเห็นว่าไม่ใช่เรื่องที่ต้องเสียเวลาตอบเลย พระองค์กลับมุ่งที่จะถวายเกียรติแด่พระบิดาขณะที่พวกเขาพยายามที่จะหลู่เกียรติพระองค์ นอกจากนี้พระองค์ก็ได้กำลังแสวงหาเกียรติเข้าตัวด้วย อย่างไรก็ตาม มีผู้หนึ่งที่กำลังแสวงหาเกียรติให้พระองค์อยู่แล้วและทรงเป็นผู้พิพากษาคือ ผู้นั้นคือพระเจ้าพระบิดานั่นเอง

พระเยซูตรัสตอบกลับไปว่า "ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย" คำที่แปลว่า **ประพฤติตาม** (เทเรโอ) มีความหมายว่า 'ถือรักษาไว้' คำที่แปลว่า **คำ** (ลอกอส) เป็นคำที่มักใช้เรียกพระวจนะของพระเจ้า และความจริงก็คือ เมื่อมนุษย์ยอมฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ พวกเขาก็จะพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตจริงๆ ดู ยอห์น 5:24 และ ยอห์น 11:25-26

ยอห์น 8:52-53 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า "เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า 'ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ซึมความตายเลย' 53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า"

พวกศัตรูของพระองค์ฟังแล้วก็อึ้ง เนื้อหาของการโต้เถียงไม่เพียงทวีความรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น แต่อารมณ์ของพวกเขาก็เริ่มรุนแรงมากยิ่งขึ้นด้วย พวกเขาถวาทหาพระองค์อีกครั้งว่า ทรงมีฝีมือ พวกเขาคะโกนว่า “อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า ‘ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย’” น้ำเสียงของพวกเขาน่าจะไปถึงระดับของความบ้าคลั่งแล้ว “ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า”

ยอห์น 8:54-56 พระเยซูตรัสตอบว่า "ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราที่ไม่มี ความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่าเป็น พระเจ้าของพวกท่าน 55 ท่านไม่รู้จักร่องค์ แต่เรารู้จักร่องค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักร่องค์ เราก็คือคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักร่องค์ และประพฤติตามพระคำรัสของพระองค์ 56 อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมี ความยินดี"

พระเยซูตรัสตอบอย่างใจเย็นว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราที่ไม่มี ความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่าเป็นพระเจ้า ของพวกท่าน” พระเยซูทรงย้ำอีกทีว่าพระองค์ไม่ได้กำลังแสวงหาเกียรติเข้าตัว (ข้อ 50) แต่พระ บิดาของพระองค์ต่างหากที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ จากนั้นพระองค์ก็ทรงเหน็บพวกเขา “ผู้ ซึ่งพวกท่านกล่าวว่าเป็นพระเจ้าของพวกท่าน” พระองค์ทรงสื่อให้เห็นชัดเจนว่าถึงแม้ว่าพวกเขา ออกปากว่ารู้จักพระเจ้า แต่คำกล่าวอ้างของเขาก็ไม่มีแก่นสาร

นอกจากนี้พระองค์ยังกล่าวหาพวกเขาด้วยว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระองค์ อีกครั้งที่ คำที่ แปลว่า รู้จัก (กิโนสโค) บ่งบอกถึงความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ พวกเขาอาจรู้เกี่ยวกับพระเจ้า แต่พวกเขาก็ไม่รู้จักร่องค์ พวกเขาไม่เคยเจอพระองค์ (ดู ยอห์น 17:3) ในทางตรงกันข้าม พระ เยซูทรงอ้างว่าพระองค์ทรงรู้จักพระบิดาเป็นการส่วนตัวและเกี่ยวพันกันมานาน การอ้างนี่ยกกว่า นี้ก็จะทำให้พระองค์กลายเป็นผู้มุสาเหมือนกับพวกเขา คำกล่าวหาที่รุนแรงที่สุดอย่างหนึ่งก็คือ

การตราหน้าศัตรูว่าเป็นคนโกหกต่อหน้าสาธารณชน แต่พระเยซูก็ทรงทำแบบนั้นจริงๆ บางครั้งความจริงก็เสียค่างเหมือนดาบ

พระเยซูทรงเสริมว่า “แต่เรารู้จักพระองค์ และประพจน์ตามพระคำรัสของพระองค์” ถึงแม้ว่าเป็นครั้งที่สองที่พระเยซูทรงกล่าวอ้างว่ารู้จักพระเจ้าในข้อนี้ แต่พระองค์ก็ทรงใช้คำที่แตกต่างออกไปในที่นี้ ตรงนี้คำที่แปลว่า รู้จัก (เออีโค) มีความหมายว่า ‘รู้จักผ่านทางสายตา’ พระเยซูทรงสื่อว่าพระองค์ทรงรู้จักพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงเคยเห็นพระเจ้าแล้ว นอกจากนี้พระองค์ก็ประพจน์ตามพระคำรัสของพระองค์ด้วย นั่นคือ ‘พระองค์ทรงถือรักษาพระคำรัสของพระองค์’

ขณะที่พระเยซูใกล้ไปถึงจุดสูงสุดของคำเทศนา พระองค์ทรงเสริมว่า “อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี” ตามประเพณีของพวกเราระบิเชื่อกันว่าอับราฮัมเห็นประวัติศาสตร์ทั้งหมดของลูกหลานของเขาในนิมิตที่เขาเห็นในปฐมกาล 15:1-6 เราไม่ทราบชัดเจนว่าพระเยซูทรงคิดถึงเรื่องนี้หรือไม่ วันที่พระองค์ทรงหมายถึงคือ วันแห่งพระเมสสิยาห์และอาจเป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยโดยไม่ต้องสงสัย อาจเป็นไปได้ด้วยว่าอับราฮัมที่ตอนนี้อยู่ในเมืองบรมสุขเกษมเริ่มเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและการเสด็จมาของพระคริสต์

มีการเล่นคำตรงนี้ คำที่แปลว่า เห็น ตรงนี้ (เออีโค) เป็นคำเดียวกับที่พระเยซูทรงใช้ในข้อก่อนหน้านั้นเพื่อบรรยายถึงการที่พระองค์ทรงรู้จักพระเจ้า พระเยซูได้ทรงเห็นพระเจ้าแล้วฉันใดอับราฮัมก็ได้เห็นวันของพระเยซูแล้วฉันนั้น

ยอห์น 8:57 พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า "ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ" พวกเขาอึ้งอึ้งแล้วกับสิ่งที่พระองค์ตรัส พวกเขากล่าวด้วยความโมโหว่า "ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ" แน่นอนที่พระเยซูตอนนั้นอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี พระองค์ทรงมีอายุประมาณสามสิบสามปี แต่ห้าสิบปีเป็นตัวเลขของพวกยิวที่แสดงถึงความเป็น

ผู้ใหญ่นี้ตัว พวกเขาคงคิดว่า ท่านยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวเลย และท่านยังมาอ้างว่ารู้จักอับราฮัมแล้วหรือ

ยอห์น 8:58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น" พระเยซูทรงปล่อยหมัดเค็ดได้อย่างใจเย็น "ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น" เราได้เห็นถึงความเป็นนิรันดร์ก่อนเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระองค์ ให้เราสังเกตว่าพระองค์ไม่ได้ตรัสว่า "ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้น เราได้เป็นอยู่" แต่พระองค์ทรงอ้างถึงพระองค์เองโดยใช้คำกริยาปัจจุบันกาลซึ่งแสดงถึงการเป็นอยู่อย่างต่อเนื่อง คำที่แปลว่า บังเกิดมา (กินอไม) มีความหมายตรงตัวว่า 'กลายเป็น' สิ่งที่ถูกสื่อก็คือก่อนที่อับราฮัมเกิด พระเยซูก็ทรงเป็นอยู่แล้ว สิ่งที่ถูกสื่อชัดเจนในคำที่แปลว่า เป็น (เออิมิ) คือการมีตัวตน พระเยซูตรัสว่า ก่อนที่อับราฮัมมีตัวตน เราก็มียุติคุณอยู่แล้ว

มีการเล่นคำเพิ่มเติมตรงนี้ พระนามพระเยซูในพระคัมภีร์เดิมเป็นคำนามเอกพจน์บุรุษที่หนึ่งของคำกริยาภาษาฮีบรู 'เป็น' นี่เป็นคำกริยาเดียวกับที่พระเยซูทรงใช้ตรงนี้ถึงแม้ว่าจะถูกบันทึกเป็นภาษากรีกก็ตาม พระเยซูจึงเทียบเท่าพระองค์เองกับพระเยซูเจ้า พวกศัตรูที่เดือดดาลเข้าใจความหมายที่พระองค์สื่อเป็นอย่างดี

ยอห์น 8:59 คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น พวกเขาจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาเพื่อที่จะขว้างพระองค์ แต่เวลาของพระองค์ก็ยังไม่ถึง พระองค์จึงทรงหลบออกไปจากพระวิหาร "เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น" คำที่แปลว่า หลบ (ครุพโท) มีความหมายด้วยว่า 'หนี' เห็นได้ชัดว่านี่เป็นความหมายตรงนี้ พระเยซูไม่น่าหาที่ซ่อนตัวในพระวิหาร แต่เพราะพวกศัตรูโมโหและขุ่นใจให้เกิดการจลาจลเล็กๆขึ้นมา พระองค์ก็แค่ดำเนินเข้าไปในฝูงชนและจากไป พระองค์ทรงเป็นภาพของความสงบ ขณะที่พวกเขาเป็นภาพที่แสดงถึงความวุ่นวาย พระองค์ทรงเป็นองค์สันติราช ส่วนพวกเขาเป็นการสำแดงของความเดือดดาลแบบคนเถื่อน

ภาพรวมของยอห์น 9: ยอห์น 9 ทั้งบทพูดถึงเรื่องที่ทำให้คนตาบอดคนหนึ่งมองเห็นได้ และการโต้เถียงระหว่างพระองค์กับพวกฟาริสีที่เกิดขึ้นเพราะเหตุการณ์นี้

ยอห์น 9:1-3 เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด 2 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด" 3 พระเยซูตรัสตอบว่า "มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา

พอเสด็จออกมาจากพระวิหารและทิ้งความวุ่นวายกับพวกผู้นำไว้เบื้องหลัง พระเยซูก็ "เสด็จผ่าน" ชายตาบอดแต่กำเนิดคนหนึ่ง พวกสาวกของพระองค์อยากรู้ว่าความบาปของใครเป็นตัวการของการตาบอดของชายคนนี้ คือ ความบาปของเขาหรือของพ่อแม่เขา ตามที่บอกไว้ในยอห์น 5 และการรักษาชายง่อยที่สระเบธซาธา ความบาปอาจเป็นสาเหตุของความเจ็บป่วยทางกายได้จริงๆ พวกเขามักก็กักกันว่าโรคเป็นผลของความบาป ถึงแม้ว่านี่จะเป็นจริงบ่อยๆ แต่ตรงนี้พระเยซูก็ตรัสชัดเจนว่าสำหรับชายคนนี้แล้วไม่ใช่ (อันที่จริงแล้ว ตรรกะของพวกเขาก็ผิดพลาดเพราะพวกเขาก็กักกันว่าชายคนนี้ทำบาปก่อนที่เขาเกิดมา เขาเลยตาบอด) แต่พระเยซูทรงอธิบายว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้ชายคนนี้เกิดมาตาบอด "เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา" เราเห็นว่าพระเจ้าทรงยอมให้ชายคนนี้ตาบอดเพื่อที่ว่าพระเยซูจะได้ทรงรักษาเขา อันเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์

ยอห์น 9:4-5 เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้ 5 ตราบอดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก"

เพราะพระเยซูทรงทราบว่าพระราชกิจของพระองค์มีเวลาเหลืออีกไม่มากนัก (ประมาณ 6 เดือน) พระองค์จึงสั่งให้เห็นถึงการรีบเร่ง กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณแล้ว กลางคืนกำลังใกล้เข้ามา ในสมัยที่ยังไม่มีหลอดไฟใช้ คนต้องทำงานให้เสร็จก่อนค่ำ พระเยซูจึงทรงสั่งให้เห็นถึงความเร่งด่วนของเวลาตอนนั้น

โลก (คอสมอส) ไม่ใช่บ้านของพระเยซู ในข่าวประเสริฐของยอห์นทั้งเล่ม พระเยซูทรงถูกเรียกว่าความสว่าง (ยอห์น 1:4, 10; 8:12) ขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็ทรงเป็นความสว่างของโลก ความสว่างได้ส่องในความมืด แต่ความมืดก็ไม่รับความสว่างนั้น เวลาที่กำลังใกล้เข้ามาเร็วขึ้นเรื่อยๆ เมื่อความสว่างของพระองค์จะถูกเอาออกไปจากโลก

ยอห์น 9:6-7 เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น 7 แล้วตรัสสั่งเขาว่า "จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด" (สิโลอัมแปลว่า ไซ้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้

พระเยซูจึงใช้หลายขั้นตอนเพื่อรักษาชายตาบอดคนนั้น พวกเขาเชื่อกันว่าน้ำลายมีฤทธิ์ในการรักษาดวงตา อย่างไรก็ตาม มันไม่มีทางทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ นอกจากนี้ บัญญัติยังห้ามมิให้ใช้น้ำลายรักษาโรคในวันสะบาโตด้วย น้ำลายของพระเยซูไม่น่ามีฤทธิ์ในการรักษา แต่เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงปฏิบัติตามธรรมเนียมเดิมในการเริ่มวิธีการรักษาของพระองค์ คำที่แปลว่า ทา (เอพิคิริโอ) ตามตัวอักษรแล้วสื่อให้เห็นว่าพระองค์ทรงป้ายโคลนบางๆ ที่ตาของชายคนนี้

จากนั้นพระองค์ทรงสั่งให้ชายคนนี้ไปล้างที่สระสิโลอัม นี่เป็นสระน้ำที่มีไว้สำหรับพิธีชำระล้างจริงๆ แล้วสระนี้เป็นส่วนปลายของท่อส่งน้ำของเฮเซคียาห์ซึ่งถูกสร้างขึ้นหลายศตวรรษก่อนหน้านั้นเพื่อส่งน้ำเข้ามาในเมืองในช่วงของสงครามและการปิดล้อม อีกครั้งที่สระนี้ไม่มีฤทธิ์อำนาจในการเยียวยารักษา แต่น้ำในสระถูกใช้เพื่อล้างโคลนออกจากใบหน้าของชายตาบอดคนนี้ (นี่เป็นสระเดียวกับที่พระเยซูทรงอ้างถึงใน ลูกา 13:4 มีหอคอยหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียงซึ่งถล่มทับคนที่ไปทำพิธีชำระล้างจนพวกเขาเสียชีวิต) พอไปล้างแล้ว ชายคนนี้ก็ "กลับเห็นได้" พระราชากิจของพระเจ้าปรากฏชัดเจน!

ยอห์น 9:8-9 เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า "คนนี้มีไซ้หรือที่เคยนั่งขอทาน" 9 บางคนก็พูดว่า "คนนั้นแหละ" คนอื่นว่า "เขาคลายคนนั้น" แต่เขาเองพูดว่า "ข้าพเจ้าคือคนนั้น"

เพื่อนบ้านของเขาเริ่มพึมพำเกี่ยวกับสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นและสงสัยว่าเขาเป็นเพื่อนบ้านของพวกเขาจริงๆหรือไม่ ชายตาบอดคนนั้นจึงยืนยันว่าเป็นเขาเอง

ยอห์น 9:10-11 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร" 11 เขาตอบว่า "ชายคนหนึ่งชื่อเยชู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า 'จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย' ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้"

พวกเขาจึงถามว่าเขาหายได้อย่างไร ชายคนนั้นจึงเล่าให้พวกเขาฟังถึงสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาเขาซึ่งเขาก็กระทำตาม

ยอห์น 9:12-13 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ผู้นั้นอยู่ที่ไหน" คนนั้นบอกว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ" 13 เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี

พอถามต่อไปอีก พวกเขา ก็อยากรู้ว่าพระเยชูทรงอยู่ที่ไหน เขาไม่รู้ พวกเขาจึงพาขอทานคนนี้ไปหาพวกฟาริสี

ยอห์น 9:14 วันที่พระเยชูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต สาเหตุที่พวกเขาพาชายคนนี้ไปหาพวกฟาริสีก็คือ พระเยชูทรงทำการรักษาในวันสะบาโต ถึงแม้ว่าพวกเขายืนยันว่าไม่ผิดบัญญัติที่จะทาน้ำลายบนตาของคนอื่นเพื่อรักษาเขาในวันสะบาโต แต่พระคัมภีร์เดิมก็ไม่ได้มีข้อห้ามดังกล่าวเลย สิ่งใดก็ตามที่พระเยชูทรงละเมิดคือประเพณีของรับบี ไม่ใช่พระคัมภีร์ พระองค์ไม่ทรงเคารพประเพณีของรับบีมากนัก อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงรักษาโรคในวันสะบาโตก็ทำให้พวกฟาริสีเกรี้ยวกราด

ยอห์น 9:15 พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า "เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น" พวกฟาริสีที่ชอบจับผิดจึงซักไซ้ไล่เลียงชายคนนี้ทันทีว่าเขาหายได้อย่างไรและเขาก็เล่าเรื่องเดิมอีกครั้ง

ยอห์น 9:16 ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า "ชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขา มิได้รักษาวันสะบาโต" คนอื่นว่า "คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร" พวกเขา ก็

แตกแยกกัน ส่วนหนึ่งของพระราชกิจพระเยซูคือ การแบ่งแยกด้วยความจริง (ดู ลูกา 12:51) ตรงนี้ “พวกเขาก็แตกแยกกัน” พวกฟาริสีพูดว่า “ชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามีการรักษาวันสะบาโต” พวกเขาผิดพลาดตรงที่ว่าพวกเขาไม่รู้จักพระคัมภีร์เหมือนที่กล่าวอ้าง พระองค์ไม่ได้ฝ่าฝืนพระคัมภีร์ แค่ฝ่าฝืนประเพณีของรับบีที่พวกเขาได้เพิ่มเติมเข้ากับพระราชบัญญัติ คนอื่นก็เห็นพระราชกิจของพระเจ้าในการรักษาครั้งนี้เหมือนอย่างที่พระองค์ตั้งพระทัยไว้ พวกเขาสรุปว่าคนบาปไม่มีทางทำการอัศจรรย์แบบนี้ได้

ยอห์น 9:17 เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า “เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์” พวกฟาริสีที่ย่อหยิ่งซึ่งหวังว่าจะหลอกให้ชายตาบอดคนนี้ติดกับดักด้วยการถามว่า ถามว่าเขาคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระเยซู เขาเล็งคำถามนั้นและถือว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์

ยอห์น 9:18-21 แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตาบอดมองเห็นได้นั้นมา 19 แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น” 20 บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า “เราทราบว่าเขาเป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด 21 แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็ไม่ทราบ จึงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้”

พวกฟาริสี เหมือนกับพวกทนายที่โตสวนจึงเริ่มถามบิดามารดาของชายตาบอดคนนั้น ให้เราสังเกตความสงสัยในคำพูดของพวกเขา “ที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด” เห็นได้ชัดว่าพวกเขาต้องการค้นหาความจริงว่าชายคนนี้ได้เกิดมาตาบอดและเปิดโปงพระเยซูว่าเป็นคนหลอกลวง บิดามารดาจึงยืนยันว่าเป็นความจริง อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็กลัวอิทธิพลของพวกฟาริสีและบอกให้คนเหล่านั้นกลับไปถามลูกชายที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วของพวกเขา “เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้”

ยอห์น 9:22-23 ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา 23 เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า "จงถามเขาเถิด เขาโง่แล้ว"

ความกลัวของบิดามารดาผู้นี้โดยตรงข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาเห็นว่าพวกฟาริสีมีอิทธิพลที่จะขับพวกเขาออกจากธรรมศาลาได้ ซึ่งพวกยิวที่ถือบัญญัติถือว่าเป็นเรื่องที่น่าเกลียดชัง พวกเขาจึงโยนกลับไปให้ลูกชายของตนตอบ ช่างเป็นเรื่องที่น่าเศร้า ในวันที่พวกเขาควรดีใจที่ลูกชายของตนหายดี พวกเขากลับถูกซักไซ้ไล่เลียงและถูกข่มขู่โดยพวกผู้นำทางศาสนาที่มีใจคิดร้ายและไม่คิดถึงความรู้สึกคนอื่น

ยอห์น 9:24-25 คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า "จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้แล้วว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป" 25 เขาตอบว่า "ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้"

พวกฟาริสีที่มีใจแข็งกระด้างมุ่งมั่นที่จะให้คนหาว่าพระเยซูเป็นคนบาปให้ได้ พวกเขาจึงสอบสวนชายที่ได้รับการรักษาให้หายแล้วเพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าว พวกเขาแสร้งบอกให้เขาสรรเสริญพระเจ้า

ชายที่ได้รับการรักษาให้หายแล้วไม่ยอมตกหลุมพรางคำพูดของพวกเขา เขาหลบเลี่ยงโดยกล่าวว่า "ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้" นี้เท่ากับเขาพูดว่า 'ข้าพเจ้าไม่ทราบเกี่ยวกับสถานะของพระองค์ แต่ข้าพเจ้าทราบว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง' กับคำพูดของพวกเขาฟาริสีจึงย้อนรอยกลับมาทำร้ายพวกเขาเอง แทนที่จะกล่าวร้ายต่อพระเยซู ชายคนนี้ก็กลับถวายเกียรติและยืนยันถึงฤทธิ์เดชแบบพระเจ้าของพระองค์

ยอห์น 9:26-27 คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า "เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอะไรตาของเจ้าจึงหายบอด" 27 ชายคนนั้นตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ"

เหมือนพวกนายที่ไต่สวนในการพิจารณาคดี พวกฟาริสีคิดได้เพียงย้อนกลับไปยังคำถามเดิม "เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอะไรตาของเจ้าจึงหายบอด" ชายที่น่าสงสารคนนี้ซึ่งเริ่มเหนื่อยหน่ายเต็มทนจึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้บอกพวกท่านไปแล้ว บางทีพวกท่านอาจอยากได้ยินอีกเพื่อที่พวกท่านจะกลายเป็นสาวกของพระองค์ก็ได้"

ยอห์น 9:28-29 เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า "แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส 29 เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน"

"เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้น" เมื่อพวกเขาขอบเย้ยไม่รู้จะหาอะไรมาโต้แย้งได้อีก พวกเขา ก็กลับมามุ่งงานผู้ส่งสาร คำที่แปลว่า เย้ย (ลอยคอเรโอ) มีความหมายว่า โจมตีด้วยคำพูด พวกเขาโจมตีชายคนนี้ด้วยลิ้น จากนั้นพวกเขาก็โจมตีชายคนนี้ด้วยสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นคำดูถูกที่รุนแรงที่สุด "แกเป็นศิษย์ของเขา" แต่จากนั้นพวกเขาก็เสริมอย่างเย่อหยิ่งและน่าเกลียดไสว่า "แต่เราเป็นศิษย์ของ โมเสส" น่าตลกตรงที่พวกเขาไม่รู้เลยเกี่ยวกับพระองค์ผู้ที่โมเสสพยากรณ์ถึง

พวกเขาอดอ้างเกี่ยวกับ โมเสสต่อไปอีกว่า "แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน" พวกเขาโกหก พวกเขาารู้อยู่แล้วว่าพระองค์ทรงมาจากแคว้นกาลิลี แต่เพื่อสนับสนุนคำโต้แย้งของตน พวกเขาจึงแกล้งลืมเรื่องนี้ไปเสีย

ยอห์น 9:30-33 ชายคนนั้นตอบเขาว่า "เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ที่ท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด 31 พวกเราเห็นว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น"

32 ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้

33 ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้"

ชายที่ได้รับการรักษาให้หายตบกลับไปด้วยความเหลือรอด เขาตบกลับไปที่ประมาณนี้ 'นี่เป็นเรื่องน่ายมหัศจรรย์ พวกท่านฉลาดเสียจนรู้ไปหมดทุกอย่าง กระนั้น พวกท่านก็ไม่ได้รู้ด้วยซ้ำว่าพระองค์ทรงมาจากไหน แต่พระองค์ได้ทรงเปิดตาข้าพเจ้าแล้ว' การกล่าวเช่นนั้นเท่ากับทำให้พวกฟาริสีถูกเหยียดหยามและพระเยซูได้รับการยกชู ยิ่งพวกเขาค้นหุ้รังเถียงต่อไป พวกเขาก็มีแต่จะดูแย่งเท่านั้น

ชายคนนี้ก็กล่าวต่อไปว่า พระเจ้าไม่ทรงสดับฟังคนที่ยังใช้ชีวิตในความบาป แต่ถ้าคนๆ นั้นน้อมสการพระเจ้าและกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงฟังผู้นั้น (เขาบอกเป็นนัยว่า ถ้าพระเยซูมิได้ทรงมาจากพระเจ้า พระองค์ก็คงรักษาเขาให้หายไม่ได้) วลีที่ว่า "ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว" มีความหมายว่า 'ตั้งแต่เริ่มมีกาลเวลาขึ้น' นับแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่มีใครเคย "ทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้" ชายที่ได้รับการรักษาให้หายคนนี้จะเล่นงานจุดตายของฝ่ายตรงข้าม "ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้" การโต้เถียงสิ้นสุดลงแล้ว ชายที่เคยตาบอดคนนี้เป็นฝ่ายชนะ ส่วนพวกฟาริสีเป็นฝ่ายแพ้ พวกเขาทำได้แค่แก้เผ็ดชายคนนี้และพวกเขาทำจริงๆ

ยอห์น 9:34 เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า "แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ" แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย พวกเขาได้ตอบด้วยการสันนิษฐานว่าบิดามารดาของชายผู้นี้ต้องเคยใช้ชีวิตในความบาปมาก่อน เขาเลยเกิดมาตาบอด พวกเขาบอกเป็นนัยว่าเขาปฏิเสธขณะที่บิดามารดาของเขาล่วงประเวณีกัน นี่เป็นการเล่นได้เข้มงวดและเป็นการดูถูกที่ต่ำช้าที่สุด พวกเขาตอบด้วยน้ำเสียงที่เกือบขำคั่ง "แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ" แกเป็นใครถึงบังอาจมาสอนเรา! เราเป็นพวกฟาริสี แกเป็นแค่ผลผลิตที่น่าขยะแขยงของความบาป การที่เขาถูกไล่ออกไปน่าจะหมายถึงการถูกไล่ออกจากธรรมศาลา เพราะเขากล้าที่จะเห็นแย้งกับ

พวกนักศาสนามี้อาชีพในสมัยนั้น พวกเขาจึงอเปหิเขาเสีย การอเปหิแบบนี้นี้อาจกินเวลา สามสิบวันหรือนานกว่านั้นหรือไม่มีกำหนด เราไม่ทราบว่าเป็นกรณีนี้เขาถูกอเปหินานเท่าไร

ยอห์น 9:35-36 พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบ ชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า "เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ" 36 ชายคนนั้นทูลตอบว่า "ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้"

เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้น พระองค์จึงไปพบชายคนนั้นและตรัสว่า "เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ" ชายที่ได้รับการรักษาให้หายจึงถามกลับไปด้วยความตื่นเต็นว่า "ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้"

ยอห์น 9:37-38 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่นั้งเองที่กำลังพุดอยู่กับเจ้า" 38 เขาจึงทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพพระองค์เชื่อ" แล้วเขาก็มีศการพระองค์

พระเยซูตอบอย่างเป็นปริศนา "เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่นั้งเองที่กำลังพุดอยู่กับเจ้า" ชายที่ได้รับการรักษาให้หายไม่ต้องใช้เวลาคิดนานเลยก่อนที่จะตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพพระองค์เชื่อ" แล้วเขาก็มีศการพระเยซู น่าสังเกตว่าพระเยซูทรงยินดีรับการนมัสการนี้ซึ่งเป็นการเหมาะสมเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ชายคนนั้นจึงนมัสการพระองค์ อีกครั้งที่เราเห็นชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู

ยอห์น 9:39 พระเยซูตรัสว่า "เราเข้ามาในโลกเพื่อแก้การพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด" พระเยซูตรัสตอบอย่างเป็นปริศนา โดยมีเนื้อหาแบบเดียวกับ อีสยาห์ 6:9-10 พันธกิจของพระองค์แยกให้เห็นความแตกต่างระหว่าง คนที่จะยอมจำนนต่อพระองค์และคนที่ปฏิเสธพระองค์ เหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นชี้ให้เห็นอย่างชัดเจน ขอทานตาบอดคนนั้นไม่ได้เห็นเพียงแสงสว่างเท่านั้น แต่ยังเห็นความสว่างฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดด้วย ขณะที่พวกนักศาสนาที่ย่อยิ่งในสมัยนั้นยังอยู่ในความมืดบอดต่อไป พันธกิจของพระเยซูจึงกลายเป็นผู้พิพากษาสำหรับคนที่ยินดีต้อนรับความจริงกับคนที่หน้ามืดตามัว ปฏิเสธความจริงนั้น

ยณ 9:40-41 เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่
พระองค์ว่า "เราตาบอดด้วยหรือ" 41 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะ
ไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า 'เรามองเห็น' เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่"

พวกฟาริสีบางคนที่แอบได้ยินพระเยซูจึงถามว่าพวกเขาก็ตาบอดด้วยหรือไม่ คำตอบของ
พระเยซูเป็นปริศนาอีกแล้ว (อย่างน้อยก็สำหรับพวกเขา) บทเรียนง่าย ๆ ก็คือว่า ถ้าพวกเขาตาบอด
เหมือนชายตาบอดคนนั้น พวกเขาก็สามารถได้รับการปลดเปลื้องบาปเหมือนอย่างชายคนนั้น
ด้วยโดยการวางใจพระองค์ อย่างไรก็ตาม เพราะพวกเขาไม่ยอมรับความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ
ของตนและกล่าวอ้างอย่างผิดๆว่าตนเข้าใจเรื่องฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจึงอยู่ในความบาปของตน
ต่อไป ความเย่อหยิ่งทำให้คนตาบอดและตกเป็นทาส ความเย่อหยิ่งของพวกฟาริสีไม่เพียงทำให้
พวกเขาไม่เห็นความจริงเท่านั้น แต่ยังทำให้พวกเขาไม่เห็นว่าสภาพฝ่ายวิญญาณที่น่า
สมเพชของตนอีกด้วย

ภาพรวมของยอห์น 10: ครึ่งแรกของยอห์น 10 นำเสนอคำเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับผู้
เลี้ยงอันดี เราไม่ทราบชัดเจนว่าคำเทศนานี้มีขึ้นทันทีหลังเหตุการณ์ในบทที่ 8 และ 9 (ในฤดู
ใบไม้ร่วง) หรือเกิดขึ้นก่อนข้อ 22 เพียงนิดเดียว (ในฤดูหนาว) อย่างไรก็ตาม แกะปกติแล้วมัก
นอนในทุ่งหญ้าในสภาพอากาศเย็นสบาย แต่จะอยู่ในคอกเมื่อฤดูหนาวมาถึง ด้วยเหตุนี้ เราอาจ
สรุปได้ว่าเป็นฤดูหนาวในที่นี้ นอกจากนี้ เรื่องผู้เลี้ยงแกะและแกะก็ถูกใช้อีกครั้งในบทนี้และบ่ง
บอกว่าเป็นฤดูหนาว ในครึ่งหลังของบทนี้ พอพระเยซูเสด็จกลับมาที่พระวิหารอีกครั้ง พระองค์
ก็ถูกลองกุมโดยพวกยิวและพระองค์ก็ทรงแสดงความเป็นพระเจ้าของพระองค์อีกครั้ง พวกยิวชู้
ว่าจะเอาหินขว้างพระองค์ และพระองค์ก็ทรงนำเสนอหลักเหตุผลอันมีพลังจากพระคัมภีร์โดย
ยืนยันความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่ก็หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าที่รุนแรง เวลาของพระองค์
ยังไม่ถึง

ยอห์น 10:1 "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ป็นเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเน้นย้ำความสำคัญของสิ่งที่พระองค์ตรัสอีกครั้งด้วยวลีที่ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า" นี่เป็นวิธีของพระเยซูในการแจ้งล่วงหน้าแก่พวกสาวกว่าบางสิ่งที่สำคัญกำลังจะมา พระเยซูจึงตรัสถึงภาพเปรียบเทียบของการเลี้ยงแกะในตะวันออกกลาง พระองค์ไม่เพียงนิยามความรักและความห่วงใยของพระองค์ในฐานะผู้เลี้ยงใหญ่เท่านั้น (1 เปโตร 5:4) แต่ยังนิยามความรักและความห่วงใยสำหรับบรรดาผู้เลี้ยงฝ่ายวิญญาณที่จะดำเนินตามรอยพระองค์ด้วย

ในคริสต์ศตวรรษแรก ในแคว้นยูเดีย ผู้ที่จะเลี้ยงแกะจะสร้างคอกแกะไว้ติดกับบ้านของตน คอกแกะนี้มักเป็นส่วนหนึ่งของลานบ้านของเขา กำแพงหรือรั้วซึ่งเป็นส่วนนอกของบ้านก็ทำหน้าที่เป็นคอกแกะด้วยโดยเฉพาะในช่วงฤดูหนาว ในช่วงเวลานั้นของผู้เลี้ยงแกะก็จะนำฝูงแกะของเขาเข้าไปในคอกแกะ (ลานบ้านของเขา) ในตอนกลางคืน ประตูก็จะถูกลงกลอนและทุกคนก็เข้านอน จากนั้นในตอนเช้า เขาก็จะพาฝูงแกะออกไปกินหญ้าอีกครั้ง

เช่นเดียวกับในแถบอเมริกันตะวันตกที่มีคนเลี้ยงวัว พวกขโมยแกะก็เป็นที่ยึดใจในสมัยพระคัมภีร์ จุดประสงค์ของพวกเขาก็คือ การขโมยแกะไปขายเป็นเนื้อสัตว์หรือเอาไปขายต่อ พวกหัวขโมยมักทำงานตอนกลางคืนและปีนกำแพงเข้ามาเพื่อขโมยแกะ

ยอห์น 10:2-5 "แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ 3 นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะยอมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป 4 เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน 5 คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า"

เราเห็นความจริงอย่างชัดเจน ผู้เลี้ยงแกะเข้าออกทางประตู นายประตูคือ คนรับใช้ประจำบ้านผู้ซึ่งมีหน้าที่คอยดูว่าประตูถูกปิดหรือเปิดตามเวลาที่เหมาะสม เขาจะรับคำสั่งจากนายของตนผู้เป็นเจ้าของบ้านและผู้เลี้ยงแกะด้วย บางคนเปรียบนายประตูว่าเป็นเหมือนกับพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเตรียมและเปิดหัวใจ

ผู้เลี้ยงแกะชาวยิวในสมัยนั้นมักตั้งชื่อให้แกะของตน พวกเขาไม่เพียงรู้ชื่อของมันเองเท่านั้น แต่พวกมันยังรู้จักเสียงของผู้เลี้ยงแกะของมันอีกด้วย เหล่าศิษยาภิบาลจนถึงสมัยนี้รู้จักปรากฏการณ์ที่ว่าสมาชิกของพวกเขาจำเสียงพวกเขาได้ทางโทรศัพท์ ให้เราสังเกตด้วยว่าผู้เลี้ยงแกะนำฝูงแกะของเขาอย่างไร เพราะว่าพวกเขา รู้จัก รัก และวางใจผู้เลี้ยงแกะของมัน พวกมันจึงเต็มใจตามเขา พวกเขาบอญจะไล่ต้อนฝูงสัตว์ของตน อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ยอมโดนต้อน พวกมันแค่กระจัดกระจายออกไป ผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายที่ได้สร้างสายสัมพันธ์ ความไว้นือเชื่อใจ และความมั่นใจกับฝูงแกะของตนจะนำฝูงแกะไปและพวกมันจะตามเขาอย่างเต็มใจ

บางครั้ง มีแกะมากกว่าฝูงหนึ่งอยู่ในคอกแกะหนึ่งๆในตอนกลางคืน อย่างไรก็ตาม ในตอนเช้าเมื่อพวกเขาผู้เลี้ยงแกะจะพาฝูงแกะของตนออกไปกินหญ้า แกะแต่ละฝูงก็จะตามผู้เลี้ยงแกะของมันไป พวกมันรู้จักเขาและจำเสียงเขาได้ *คนแปลทหน้า* ในที่นี้อาจหมายถึงผู้เลี้ยงแกะคนอื่น แต่ฝูงแกะก็ไม่รู้จักเขา ด้วยเหตุนี้พวกมันจึงหนีไปจากเขาเพราะพวกมันไม่รู้จักเสียงของเขา

ยอ 10:6 คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระคำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย คำที่แปลว่า คำอุปมา ในที่นี้ (พารอยเมีย) ไม่ใช่คำที่มักใช้ในพระคัมภีร์ใหม่เพื่อหมายถึงคำอุปมา (พาราโบล) คำว่า พารอยเมีย มีความหมายว่าภาพเปรียบเทียบมากกว่า มันเป็นคำอุปมาแบบหนึ่ง และเป็นความจริงที่ว่า ภาพเปรียบเทียบของแกะกับผู้เลี้ยงแกะเป็นภาพที่ถูกต้องของความจริงฝ่ายวิญญาณเรื่องความสัมพันธ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ากับเรา และความสัมพันธ์ของผู้ที่พระองค์ทรงเรียกให้เป็นศิษยาภิบาลกับสมาชิกของพวกเขา น่าเสียดายที่ผู้ที่ฟังพระองค์อยู่ คือพวกยิวในพระวิหารและพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจภาพเปรียบเทียบนี้

ยอ 10:7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงกล่าวซ้ำภาพเปรียบเทียบนี้ แต่คราวนี้พร้อมกับการประยุกต์ใช้ที่เจาะจง อีกครั้งที่พระเยซูทรงเน้นความสำคัญของสิ่งที่พระองค์จะกล่าวต่อไปด้วยวลีที่ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า"

พระองค์ตรัสความจริงที่เรียบง่ายแต่ลึกซึ้ง “เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย” พระองค์ทรงใช้คำว่า “เราเป็น” นำหน้าอุปมาเกี่ยวกับพระองค์เองอีกครั้ง (เราจำได้เกี่ยวกับ “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต” ยอห์น 6:48; “เราเป็นความสว่างของโลก” ยอห์น 8:12) คำอุปมาเรื่องประตูเข้าคอกแกะบ่งบอกอย่างชัดเจนถึงคอกสวรรค์ พระเยซูทรงเป็นประตูเข้าสู่คอกนั้น นอกจากนี้พระองค์ทรงเป็นทางเข้าเดียวที่ชอบธรรม ด้วยความลึกซึ้งที่เรียบง่าย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสำคัญกว่าพิธีกรรมทางศาสนา การทำความดี และศีลศักดิ์สิทธิ์ในฐานะเป็นทางเข้าสู่คอกในสวรรค์

ยอห์น 10:8 บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มิได้ฟังเขา ผู้นำทางศาสนาหรือนักเทศน์คนใดที่นำเสนอทางอื่นเข้าสู่คอกนั้นนอกจากพระองค์ผู้ทรงเป็นประตูก็เป็น “ขโมยและโจร” นั่นเป็นการใช้คำที่แรง กระนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ทรงใช้คำดังกล่าวเพื่อเรียกใครก็ตามที่เสนอทางอื่นนอกจากทางพระองค์ ดู ยอห์น 14:6 แกะของพระองค์จะไม่ฟังคนเหล่านั้นเพราะแกะเหล่านั้นไม่รู้จักเสียงของพวกเขา คริสเตียนทั้งหลายที่ได้รับการสอนให้รู้จักพระสุรเสียงของพระองค์ก็รู้จักเสียงของผู้พยากรณ์เท็จได้ทันที พวกเขาอาจไม่สามารถบอกได้ชัดเจนว่าอะไรผิดปกติ แต่พวกเขาที่รู้ว่าคนๆ นั้นไม่ได้มาจากพระผู้เลี้ยงใหญ่

ยอห์น 10:9 เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร พระเยซูทรงเน้นย้ำและขยายความประเด็นของพระองค์ต่อไป พระองค์ไม่ทรงเป็นประตูเท่านั้น แต่โดยทางพระองค์ “ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร” ความจริงที่สำคัญก็คือว่า พระเยซูทรงเป็นประตูสู่คอกนั้น พระองค์ทรงเป็นประตูสู่ความรอด ไม่มีทางอื่นแล้ว นอกจากนี้ เมื่อผู้ใดยอมรับพระองค์ให้เป็นประตูและเป็นทางนั้น พระองค์ก็จะทรงเป็นทางเข้าสู่ไม่เพียงคอกแห่งสวรรค์เท่านั้น แต่ยังเป็นทางเข้าสู่ทุ่งหญ้าสีเขียวเพื่อการเติบโตที่ยั่งยืนด้วย พระองค์ทรงเป็นประตู

ยอห์น 10:10 ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์ ผู้ที่พยายามเข้าไปหาฝูงแกะโดยทางอื่นที่ไม่ใช่

ประตูกี้ถูกเรียกว่า *ขโมย* จุดประสงค์ของเขานั้นไม่จริงใจและเขาอาจใช้ความรุนแรง การทำลาย หรือกระทั่งการฆ่าให้ตาย (พวกลักขโมยแกะมาเพื่อขโมยแกะเพื่อเอาไปเป็นอาหารหรือเอาไปขาย พระเยซูทรงเปรียบเทียบพวกผู้นำทางศาสนาว่าเป็นเหมือนขโมยเพราะพวกเขาเสนอทางอื่นที่ไม่ใช่พระองค์ผู้ทรงเป็นประตุนั้น)

อย่างไรก็ตาม พระองค์ผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี ก็เสด็จมาเพื่อ “เขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์” องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่เพียงเสนอชีวิตนิรันดร์ในคอกแห่งสวรรค์เท่านั้น แต่พระองค์ทรงเสนอชีวิตอันครบบริบูรณ์ในระหว่างนี้ด้วย คำที่แปลว่า **อย่างครบบริบูรณ์** (เพริชชอส) มีความหมายว่า เหนือกว่า พิเศษ ที่เกิน ที่สุด และมากล้น ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับชีวิต มันเสนอคุณภาพชีวิตซึ่งมากล้นเกินกว่าอะไรก็ตามที่โลกจะเสนอให้เราได้ มันคือความครบบริบูรณ์สูงสุด สันติสุขสูงสุด และความสุขสูงสุด เราพบความครบบริบูรณ์นี้ได้ในพระคริสต์เท่านั้น!

ยอห์น 10:11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ คราวนี้ พระเยซูทรงนำเสนอความจริงที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระองค์เอง พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งที่เริ่มต้นด้วยคำว่า ‘เราเป็น’ “เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี” ในพระคัมภีร์ใหม่คำว่า ดี (ในที่นี้ คาลอส) สะท้อนถึงตัวตนของคุณธรรม ความสุจริต ความดีงาม และความรัก มีคำคุณศัพท์ไม่กี่คำที่สามารถบรรยายถึงคุณลักษณะตามแบบของพระเจ้าได้มากไปกว่าคำว่า ดี พระเยซูไม่ทรงเป็นเพียงผู้เลี้ยงของเราเท่านั้น แต่ทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดีด้วย นอกจากนี้ พระองค์ยังเพิ่มมิติใหม่เข้าไปด้วย ผู้เลี้ยงแกะพระองค์นี้จะทรงสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะของพระองค์ ในโลกแห่งความเป็นจริงของแกะและผู้เลี้ยงแกะ แม้แต่ผู้เลี้ยงแกะที่ดีที่สุดก็จะไม่ยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ เขาอาจสู้กับสัตว์ป่าเพื่อปกป้องแกะของเขา แต่เมื่อวิเคราะห์กันจริงๆ น้อยคนนักที่จะยอมสละชีวิตของตนเพื่อแกะตัวใดตัวหนึ่งของเขา แต่ความเหนือกว่าในเรื่องฝ่ายวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นฉายแสงออกมาอย่างชัดเจน พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์เพื่อฝูงแกะ และพระองค์ก็ทรงทำตามนั้นจริงๆ

น่าสนใจตรงที่คำที่แปลว่า ผู้เลี้ยง ในบทนี้ทั้งบท (พอยเมน) เป็นคำเดียวกับที่ถูกแปลว่า ศิษยาภิบาล (pastor ซึ่งเป็นคำภาษาละตินของคำว่า shepherd ผู้เลี้ยง) พระเยซูทรงบัญชาให้เปโตร “เลี้ยงแกะของเรา” ในยอห์น 21:17 ในแบบเดียวกันใน 1 เปโตร 5:2 เราอ่านว่า “จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย” ในข้อพระคัมภีร์ทั้งสองตอน คำว่า เลี้ยง มาจากคำว่า พอยไมโน ซึ่งเป็นคำกริยาของคำนาม พอยเมน คำว่า พอยไมโน แปลว่า ‘เลี้ยง’ (แกะ)

ยอห์น 10:12-13 แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป
13 ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย

เมื่อผู้ที่รับจ้างเห็นสุนัขป่ามา สัตว์ขาดญาณของเขาก็คือ การหนีไปและปล่อยให้สุนัขป่าเล่นงานฝูงแกะ ปัญหาของเขาก็คือ เขาไม่ห่วงฝูงแกะ สิ่งที่ถูกตีอย่างชัดเจนคือ พระองค์ผู้เลี้ยงที่ดีจะไม่ทรงปล่อยแกะของพระองค์ไว้กับพวกสุนัขป่า ดู อิสยาห์ 40:11 และเอเสเคียล 34:1-16

ยอห์น 10:14-15 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา
15 เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ

พระเยซูผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดีก็ตรงข้ามกับผู้เลี้ยงที่เป็น “ผู้รับจ้าง” พระองค์ทรงรู้จักแกะของพระองค์และพวกเขาก็รู้จักพระองค์ พระองค์ทรงอธิบายเพิ่มเติม เช่นเดียวกับที่พระบิดาทรงรู้จักพระองค์และพระองค์ก็ทรงรู้จักพระบิดา พระองค์ก็จะทรงสละชีวิตของพระองค์เพื่อฝูงแกะ การกล่าวซ้ำคำพยากรณ์นี้ยิ่งเน้นความสำคัญของมัน

ยอห์น 10:16 แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่ แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว ความคิดที่ค่อนข้างแปลกมาจากคำตรัสของพระองค์ “แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่” บางคนถึงกับพยายามเสนอว่าพระเยซูทรงหมายถึงอารยธรรมอื่นของมนุษย์ต่างดาวในกาแล็กซีอันไกลโพ้น แต่คำอธิบายจริงๆแล้วก็คือว่า ข่าวประเสริฐไม่เพียงไปถึงชนชาติอิสราเอลเท่านั้นแต่ไปถึงทุกคนต่างชาติด้วย ความจริงแล้วก็คือ ตรงข้ามกับพวกยิวส่วนใหญ่ที่ต่อต้าน พวกคนต่างชาติ

ต้อนรับข่าวประเสริฐมากกว่าจนถึงทุกวันนี้ ในเอเฟซัส 2:12-18 อัครทูตเปาโลขยายความว่า ทั้งพวกยิวและคนต่างชาตจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระคริสต์ นี่น่าจะเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงหมายถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว”

ยอห์น 10:17-18 ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก 18 ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”

พระเยซูไม่เพียงตรัสต่อไปถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เท่านั้นแต่ถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย น่าสนใจตรงที่ว่าพระองค์ทรงมีความรักอันมากล้นพอๆกับความรักที่พระบิดาทรงมีต่อพระองค์เพราะ “เราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก” นอกจากนี้พระเยซูตรัสชัดเจนว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์จะเป็นไปด้วยความสมัครใจ พระองค์จะทรงยินดีสละชีวิตเพื่อฝูงแกะของพระองค์

นอกจากนี้คำที่แปลว่า **สิทธิ** (เอ็กซออุเซีย) ถึงแม้มีความหมายว่า ‘สิทธิอำนาจ’ แต่ก็หมายความว่า ‘อำนาจในการเลือก’ ด้วย พระเยซูตรัสชัดเจนว่าพระบิดาทรงประทานให้แก่พระองค์ (“พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”) ซึ่งสิทธิอำนาจในการสละชีวิตของพระองค์ด้วยความสมัครใจและสิทธิอำนาจในการเป็นขึ้นอีกครั้งด้วย พระคัมภีร์ใหม่กล่าวถึงสิทธิอำนาจสองประการนี้เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย ในด้านหนึ่งพระเจ้าพระบิดาทรง “ชุบพระองค์ให้เป็นขึ้น” (โรม 10:9) กระนั้นพระเยซูก็ตรัสว่า พระองค์จะทรงสร้างพระวิหารของพระองค์ขึ้นใหม่ในยอห์น 2:19 อันที่จริงแล้วทั้งสองอย่างก็ถูกต้อง

ยอห์น 10:19 พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก มีการแตกแยกเกิดขึ้นในหมู่ผู้ฟังของพระองค์อีกครั้ง อันที่จริงแล้ว ความจริงบางครั้งก็ก่อให้เกิดความแตกแยก คนที่ฉลาดพอที่จะเข้าใจความจริงก็แตกแยกกับคนที่เข้าใจน้อยกว่า และคนที่ปรารถนาที่จะรู้ความจริงก็

แตกแยกกับคนที่ด้วยจุดประสงค์แอบแฝงต้องการที่จะให้ความจริงนั้นคลุมเครือ เราเห็นถึงคนที่ทั้งสองพวกในที่นี้

ยอห์น 10:20-21 พวกเขาหลายคนพูดว่า "เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม" 21 พวกอื่นก็พูดว่า "คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ"

เช่นเดียวกับในยอห์น 7:20 และ 8:48 พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่ามีผีสิงอีกแล้ว ประโยคนี้สื่อความหมายว่า 'ท่านบ้าไปแล้ว' คำที่แปลว่า บ้า (ไมนอไม) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ mania ด้วยเหตุนี้บางคนจึงเรียกพระองค์ว่าเป็น 'maniac' (คนบ้า) กระนั้นคนอื่นก็กล่าวปกป้องพระองค์ว่าคนที่ผีสิงคงไม่สามารถและไม่มีวันเปิดตาคนตาบอดได้ ถ้าพระองค์ทรงถูกผีสิงจริง พระองค์น่าจะควักตาคนอื่นออกมามากกว่า

ยอห์น 10:22-23 ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว 23 พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน

หลายเดือนผ่านไปนับตั้งแต่พระเยซูทรงร่วมเทศกาลอยู่เพิงและคำเทศนาของพระองค์ เรื่องแกะและผู้เลี้ยงที่ดี ตอนนี้เป็นฤดูหนาว (เดือนธันวาคม) พระองค์เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มและร่วมเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหาร นี่เป็นเทศกาลที่กินเวลาแปดวันซึ่งถูกเริ่มต้นโดยยูดาส มัคคาบีเยส ในก่อน ค.ศ. 164 เพื่อเป็นที่ระลึกถึงการชำระพระวิหารหลังจากชาวกรีกอันติโอคัส เอพิฟาเนส ได้ทำให้เป็นมลทิน บุคคลผู้นี้ได้ทำการมลทินหลายอย่างและได้ถวายบูชาเนื้อหมูปนแทนทองเหลือง ตามประวัติศาสตร์แล้วเทศกาลนี้เป็นที่มาของการฉลองเทศกาลฮานุกกาห์ในปัจจุบัน

เฉลียงของซาโลมอนเป็นส่วนเดียวของพระวิหารที่รอดพ้นจากการถูกทำลายโดยชาวบาบิโลน พื้นที่ส่วนนี้มีหลังคาเหมือนซุ้มไว้กันแดดกันฝน (อาจเป็นไปได้ว่าสภาพอากาศในเดือนธันวาคมนั้นรุนแรง พระเยซูถึงทรงเข้ามาหลบหนาวในบริเวณนี้ของพระวิหาร)

ยอห์น 10:24 แล้วพวกยิวก็พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า "จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดเจนเถิด" พวกผู้นำชาวยิวเข้ามาถามพระเยซูอีกครั้งโดยหวังว่าจะหลอกให้พระองค์ติดกับและจับกุมพระองค์ พวกเขาถามพระองค์ว่า "จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดเจนเถิด" ไม่ใช่เพราะพวกเขากำลังใคร่ครวญว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ แต่พวกเขาอยากทำให้พระองค์ประกาศตัวอย่างเปิดเผยมากกว่า เพื่อที่พวกเขาจะได้มีเหตุฟ้องพระองค์ได้ว่าการกบฏซึ่งพวกเขาก็ทำจริงๆ ต่อหน้าปีลาต พระเยซูทรงหลีกเลี่ยงการเรียกตัวพระองค์เองว่าพระเมสสิยาห์เพราะพระองค์ทรงตระหนักดีถึงความหมายทางการเมืองของคำดังกล่าว พระองค์ทรงจำได้ว่าพวกประชาชนในแคว้นกาลิลีต้องการให้พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์เพื่อนำการลุกฮือต่อต้านโรม (ยอห์น 6:14) ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงถูกพิจารณาคดีต่อหน้าสภาซานเฮดรินและทรงยอมรับว่าเป็นพระเมสสิยาห์ต่อหน้าคายาฟาส พวกเขาก็รีบประกาศทันทีว่าพระองค์ทรงกล่าวคำหมิ่นประมาท หลังจากนั้นพวกเขาก็พาพระองค์ไปหาปีลาตด้วยข้อหาพยายามล้มล้างอำนาจของซีซาร์ (มัทธิว 26:63) พระเยซูทรงทราบดีถึงกลยุทธ์ของพวกเขาและไม่ทรงยอมหลงกลไปด้วย

ยอห์น 10:25 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา พระองค์ทรงตอบแบบเป็นปริศนา "เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ" ในการไปเยือนพระวิหารครั้งก่อนๆ และได้เถียงกับพวกยิว พระองค์ได้ทรงแสดงให้เห็นแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระบิดา (ยอห์น 7:14-10:18) เช่นเดียวกับในยอห์น 5:17-47 พระองค์จึงตรัสว่า "การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา" นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า "ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อสิ่งที่เรากล่าว จงเชื่อกิจการต่างๆที่เราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราเถิด ท่านทั้งหลายไม่อาจโต้แย้งกิจการเหล่านั้นได้เลย กิจการเหล่านั้นเป็นพยานว่าเราเป็นผู้ใด" อยากรู้ก็ตาม พวกผู้นำชาวยิวก็ไม่ยอมรับทั้งสองอย่าง

ยอห์น 10:26-27 แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว 27 แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา

พระเยซูตรัสต่อไปว่า ท่านทั้งหลายไม่ยอมเชื่อ “เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่ เราได้บอกท่านแล้ว” พระเยซูเท่าความถึงเหตุการณ์เมื่อหลายเดือนก่อนที่พระองค์ตรัสใน 10:1-18 ว่าพวกเขาไม่ใช่แกะของพระองค์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่รู้จักพระองค์และจำพระองค์ไม่ได้ พวกเขาแสดงตัวว่าเป็นผู้นำทางศาสนาที่น่าเลื่อมใสทั้งๆที่ความจริงแล้วพวกเขาคือสุนัขป่าใน ครอบแกะ

พระเยซูทรงตรัสซ้ำแบบเดียวกับใน 10:4, 14 ว่าแกะของพระองค์ฟังเสียงของพระองค์ และตามพระองค์ไป เห็นได้ชัดว่าพวกผู้นำทางศาสนาไม่ทำทั้งสองอย่าง สิ่งที่น่าชื่นใจคือพระ เยซูทรงรู้จักแกะของพระองค์ คำที่แปลว่า รู้จัก (กิโนสโก) มีความหมายว่า ‘ความรู้ส่วนบุคคล’ หรือ ‘ความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์’ พระองค์ไม่เพียงรู้เกี่ยวกับเราเท่านั้น พระองค์ทรงรู้จักเรา (เป็นการส่วนตัว) มีการสื่อถึงการสามัคคีธรรมที่สนิทสนมเป็นการส่วนตัวในที่นี้

ยอห์น 10:28-29 เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใด แหยงชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ 29 พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่ กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้

นี่เป็นความมั่นใจอันเปี่ยมสุขของผู้เชื่อ พระเยซูผู้เลี้ยงที่ดีได้ประทาน “ชีวิตนิรันดร์” แก่ เรา โดยตัวมันเองแล้วชีวิตนิรันดร์คงอยู่ตลอดกาล มันไม่ได้อยู่บนกระทั้งความบาป ความสงสัย หรือช่วงเวลาแห่งความอ่อนแอทำให้เรา ‘หลงหายไป’ เพราะหากเป็นเช่นนั้นแล้ว ชีวิตนั้นก็ จะไม่นิรันดร์ คำกริยานี้อยู่ในรูปปัจจุบันกาลไม่ใช่อนาคตกาล พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า ‘เราจะให้ชีวิต นิรันดร์แก่คนเหล่านั้น (สักวันหนึ่ง)’ แกะเหล่านั้นมีชีวิตนิรันดร์แล้ว ดังนั้นถ้ามันอยู่เป็นนิรันดร์ และถ้าพวกเขามีมันแล้ว มันจะถูกลักไปได้อย่างไรกัน

นอกจากนี้พระองค์ตรัสเสริมว่า “และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย” คนที่อ้างว่าหลักคำสอน เรื่องความรอดมั่นคงไม่หลุดหายเป็นคำสอนของซาตานก็ได้แย้งกับพระวาจาของพระเจ้า พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า เราที่เชื่อจะไม่พินาศเลย ความมั่นคงปลอดภัยของผู้เชื่อนั้นชัดเจน เปี่ยม ด้วยพลัง และไม่คลุมเครือ

คนที่คิดว่าผู้เชื่อสามารถทำความรอดของตนหลุดหายได้มักใช้ส่วนท้ายของข้อนี้และอ้างว่าถึงแม้ว่าไม่มีใครสามารถชิงแกะไปจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ แต่ผู้เชื่อก็สามารถทำให้ตัวเองหลุดไปจากพระหัตถ์ของพระเจ้าได้ วลีนี้สามารถกล่าวอีกแบบได้ว่า ‘และจะไม่มีใคร (หรือสิ่งใด) สามารถแย่งชิงพวกเขาไปจากมือของเราได้’ นี่ทำให้เรานึกถึงสัตว์ป่า (เช่นสุนัขป่าหรือหมี) ที่พยายามแย่งชิงแกะที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ไปจากมือขององค์ผู้เลี้ยงที่ดี ความทรงสรรพพลาณาภาพของพระองค์ย่อมไม่ปล่อยให้เรื่องนี้เกิดขึ้นได้ นอกจากนี้มือที่ทรงพลังของผู้เลี้ยงแกะซึ่งขัดขวางสุนัขป่าไม่ให้เข้าใกล้แกะก็ปกป้องแกะจากสุนัขป่าด้วย ทั้งสองอย่างเกิดขึ้นพร้อมกัน การอ้างว่าแกะสามารถทำให้ตัวเองหลุดไปจากมือของผู้เลี้ยงและหลงไปทำบาปกับสุนัขป่าก็เป็นข้อโต้แย้งที่โง่เขลา พระองค์ผู้เลี้ยงที่ดีทรงห่วงใยแกะของพระองค์เป็นการส่วนตัว พระองค์ไม่เพียงปกป้องแกะของพระองค์จากสัตว์นักล่าเท่านั้นแต่ยังปกป้องพวกเขาจากความโง่เขลาของพวกเขาเองด้วย

นอกจากนี้แล้ว พระบิดาผู้ทรงประทานแกะให้แก่พระองค์ก็ “เป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง” เราเห็นไม่เพียงฤทธิ์เดชในการปกป้องและสิทธิอำนาจของพระผู้เลี้ยงที่ดีเท่านั้น แต่ของพระบิดาด้วย “และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้” คำว่า *ผู้ใด* ถูกผู้แปลใส่เข้ามา วลีนี้แปลได้ว่า ‘ไม่มีผู้ใด’ หรือ ‘ไม่มีสิ่งใด’ จงสรรเสริญพระเจ้า เพราะไม่มีสิ่งใดที่สามารถพรากเราไปจากพระหัตถ์ของพระบิดา ไม่ว่าจะเป็ “ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8:38-39) การที่กักเป็นอื่นก็เท่ากับเป็นการตั้งคำถามฤทธิ์เดชในการปกป้อง สิทธิอำนาจ และความใหญ่ยิ่งสูงสุดของพระเจ้า! พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่ง ซึ่งรวมถึงความบาปของเราเองด้วย

ยอห์น 10:30-31 เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” 31 พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย

ในการโต้แย้งกับพวกศัตรูของพระองค์ พระเยซูตรัสเสริมว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” คำกล่าวนี้สื่อให้เห็นว่าพระองค์กับพระบิดาทรงมีความเป็นอันหนึ่งอัน

เดียวกัน สภาพเดียวกัน จุดประสงค์เดียวกัน และอุปนิสัยเดียวกัน พระเยซูจึงทรงเทียบเท่าพระองค์เองกับพระเจ้า อีกครั้งที่เราเห็นชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พวกศัตรูเข้าใจความหมายของสิ่งที่พระองค์ต้องการสื่อเป็นอย่างดี พวกเขาหยิบก้อนหินมาเพื่อที่จะขว้างพระองค์ (อีก) อีกอ้างถึง ยอห์น 8:39 และ 5:18 นี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเขาพยายามเอาก้อนหินขว้างพระองค์ข้อหาที่พระองค์ทรงเทียบเท่าพระองค์เองกับพระเจ้า สิ่งที่ถูกสื่อเพิ่มเติมก็คือว่า พวกเขาพร้อมแล้วที่จะเอาหินขว้างพระองค์

ยอห์น 10:32-33 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า" 33 พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า "เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า"

คำตอบของพระเยซูก็คือว่าพระองค์ได้ทรงกระทำกิจการดีหลายประการต่อหน้าพวกเขา (เช่น การรักษาคนง่อยให้หายใน ยอห์น 5 และการรักษาคนตาบอดให้มองเห็นได้ใน ยอห์น 9) พระองค์จึงตรัสถามว่า "ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า" พระองค์ตรัสอย่างนี้แล้วพวกเขาก็เลยไปต่อไม่ถูก

พวกเขาจับกลุ่มกันอีกครั้งและตอบว่า "แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า" พวกเขาเข้าใจคำกล่าวอ้างของพระองค์อย่างชัดเจนในข้อ 30 เมื่อพระองค์ทรงอ้างความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พวกเขาไม่ยอมรับคำกล่าวอ้างของพระองค์และอ้างเลวีนิติ 24:16 เพื่อใช้เป็นข้อสนับสนุน กระนั้นเวลาของพระองค์ก็ยังไม่ถึง ด้วยวิหารอันชาญฉลาด พระเยซูจึงทรงใช้คำกล่าวหาของพวกเขาเล่นงานพวกเขา

ยอห์น 10:34-38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า 'เราได้กล่าวไว้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ' 35 ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้ 36 ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า 'ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท' เพราะเราได้กล่าวไว้ว่า 'เราเป็นบุตรของพระเจ้า' อย่างนั้นหรือ 37 ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย 38 แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา"

พระเยซูทรงยกข้อความจากเพลงสดุดี 82:6 ที่พระเยโฮวาห์เจ้าได้ทรงดำหนิพวกผู้นำชาวอิสราเอลในสมัยโบราณ โดยเรียกพวกเขาอย่างเหยียดหยันว่า 'พระ' พวกเขาในฐานะเป็นตัวแทน

ของพระเจ้าได้ใช้ตำแหน่งของตนในทางที่ผิดและพระเจ้าในเพลงสดุดี 82 ก็ทรงตำหนิพวกเขา คราวนี้พระเยซูทรงประยุกต์ใช้คำกล่าวหานี้กับพวกscribe ที่ขู่คำรามอยู่รอบตัวพระองค์ การใช้เหตุผลของพระองค์นั้นเปี่ยมด้วยพลังในการตอบข้อกล่าวหาเรื่องหมิ่นประมาท

สาระสำคัญก็คือ ‘ถ้าพระเจ้าทรงเรียกคนเหล่านั้นว่าพระ พวกท่านจึงกำลังกล่าวหรือว่า พระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงแยกตั้งไว้และทรงใช้เข้ามาในโลกกล่าวคำหมิ่นประมาทเพราะ พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ถ้าเราไม่ทำกิจของพระบิดา ก็อย่าเชื่อเรา แต่ถ้า เราทำกิจของพระองค์ ถึงแม้ว่าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรา ก็จงเชื่อกิจการเหล่านั้น เพื่อที่ท่านจะได้รู้ และเชื่อว่าพระบิดาทรงสถิตในเราและเราในพระองค์’

เพื่อที่จะสรุปเพิ่มเติม พระเยซูตรัสว่า ทำไมพวกท่านถึงกล่าวหาเราว่าหมิ่นประมาทถ้า พระเจ้าทรงเรียกบรรพบุรุษของพวกท่านว่าพระ หากไม่เป็นเพราะเหตุผลอื่นใดแล้ว จงเชื่อใน เราเพราะกิจการที่เราได้กระทำเถิด

วลีที่ว่า “และจะฝ่าฝืนพระคำมกิริ”ไม่ได้” แปลตรงตัวว่าพระคำมกิรินั้นไม่อาจถูกยกเลิก หรือเพิกถอนได้ ในการประยุกต์ใช้เพลงสดุดี 82:6 กับพวกเขา พระเยซูทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาจะทำไมไม่รู้ข้อนี้ไม่ได้ ดังนั้น พวกเขาจึงทำไมไม่รู้เกี่ยวกับพระองค์ไม่ได้ เหมือนกัน

สุดท้ายแล้ว พระเยซูทรงเทียบเท่าพระองค์เองกับพระบิดาในข้อ 38 อีกครั้ง ซึ่งเป็นการ เน้นย้ำคำกล่าวอ้างเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระองค์มากยิ่งขึ้นไปอีก พระองค์จะทรงอธิบาย และขยายความคำพูดนี้ในภายหลัง คือ คำพูดที่ว่า “พระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระองค์” ในยอห์น 14:10 และใน 17:22, 23 ให้เราดูคำอธิบายตรงนั้น

ยอห์น 10:39 พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจาก มือเขาไปได้ พวกเจ้าหน้าที่ยิวพยายามจับกุมพระองค์อีกครั้ง แต่เวลาของพระองค์ก็ยังไม่ถึง อยู่ดี คำที่แปลว่า รอดพ้น (เอ๊กเซรคอกอไม) มีความหมายตามปกติว่าจากไป พระเยซูแค่ทรงลุกขึ้น ขึ้นและอันตรธานไปในฝูงชน

ยอห์น 10:40-42 พระองค์เสด็จไปฝากแม่ น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ ยอห์นให้บังเกิดมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น 41 คนเป็นอันมากพากันมาหา พระองค์ และกล่าวว่า "ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้ เป็นความจริง" 42 และมีคนหลายคนที่นี่ได้เชื่อในพระองค์

จากที่นั่นพระองค์จึงเสด็จ “ไปฝากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น” ไปยังที่ๆ ยอห์นให้บัพติศมา ในตอนแรก นี่เป็นคำพูดเดียวกับยอห์น 1:28 ดังนั้น สถานที่ดังกล่าวน่าจะเป็นเบซาบารา (บ้านแห่งน้ำตื้น) และพักหลังๆ มักเป็นที่รู้จักในชื่อน้ำตื้นแห่งอาบาราห์ นี่อาจตรงกับ ลูกา 13:22 ในฐานะเป็นจุดเริ่มต้นของการที่พระเยซูทรงเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มเป็นครั้งสุดท้าย

ในขณะที่เดียวกัน “คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์” พวกเขาหมายเหตุน่าจะยอห์น ไม่ได้ทำการอัศจรรย์ใดเลย แต่ทุกอย่างที่ยอห์นกล่าวถึงพระเยซูนั้นก็จริง ด้วยเหตุนี้ “มีคนหลายคนที่นี่ได้เชื่อในพระองค์” พันธกิจก่อนหน้านั้นของยอห์นได้จัดเตรียมดินไว้ให้พร้อมสำหรับเมล็ดพันธุ์แห่งข่าวประเสริฐ บัดนี้เมล็ดพันธุ์นั้นก็งอกขึ้นและเกิดผลมากมาย

ภาพรวมของยอห์น 11: ครั้งแรกของยอห์น 11 นำเสนอเหตุการณ์ต่างๆ ที่นำไปสู่การเสียชีวิตของลาซารัสก่อนที่พระเยซูทรงชุบเขาให้เป็นขึ้นจากตาย ในตอนนั้นเองพระเยซูยังทรงอยู่ที่เบซาบาราข้างแม่น้ำจอร์แดน (10:40) ครั้งหลังของบทนี้นำเสนอการชุบให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายจริงๆ เมื่อพวกผู้นำชาวยิวทราบถึงเหตุการณ์นี้ พวกเขาก็ตั้งใจแล้วว่า จะกำจัดพระเยซูให้ได้ เหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกนำเสนอในบทนี้เกิดขึ้นหนึ่งหรือสองเดือนก่อนการถือพิธีปัสกาศครั้งสุดท้าย และเป็นครั้งสำคัญของพระเยซู

ยอห์น 11:1 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่ ณ บะธานีเป็นหมู่บ้านที่อยู่ฝั่งตะวันออกของภูเขามะกอกเทศ ประมาณสองไมล์ไปตามถนนที่ทอดยาวจากกรุงเยรูซาเล็ม ไปถึงเมืองเยรีโค มันเป็นบ้านของชายคนหนึ่งที่เขาเรียกว่าลาซารัสและพี่สาวของเขา มารธาและมารีย์ พวกเขาทั้งสามคนได้กลายเป็นเพื่อนสนิทของพระเยซู

ยอห์น 11:2 (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่) หลายปีต่อมา ยอห์นหมายความว่าหญิงคนนี้เป็นคนเดียวกับในยอห์น 12:3 “มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมระดาบบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาชโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์” บางคนพยายามสันนิษฐานว่านี่เป็นเหตุการณ์เดียวกับที่เกิดขึ้นใน ลูกา 7:37,38 อย่างไรก็ตาม นอกจากความคล้ายคลึงกันระหว่างทั้งสองเหตุการณ์แล้ว ไม่มีความเกี่ยวข้องกันระหว่างทั้งสองเหตุการณ์เลย หญิงคนบาปในลูกา 7 ไม่ใช่หญิงคนที่ถูกบรรยายถึง

ในที่นี้ ในแบบเดียวกันไม่มีหลักฐานที่สนับสนุนว่ามารีย์คนนี้เป็นมารีย์แม็กดาลาที่ถูกบรรยายถึงในที่อื่น ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ลาซาร์สน้องชายของนางก็ป่วยอยู่ที่บิธทจจะเผยให้เห็น

ยอห์น 11:3-4 ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูก่อน ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่" 4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า "โรคนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติ เพราะโรคนี้"

ทั้งมารีย์และมารธาต้องเคยได้ยินมาแล้วว่าพระเยซูได้ทรงรักษาคนมากมายให้หายป่วย ในพันธกิจของพระองค์ พวกนางจึงให้คนไปแจ้งข่าวแก่พระเยซู โดยหวังว่าพระองค์จะเสด็จมาที่บ้านเบธานีและมารักหาน้องชายของพวกนางให้หายด้วย กระนั้นพระเยซูก็ทรงมีแผนการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นในพระดำริ

ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงทราบดีว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับลาซาร์ (เขาจะเสียชีวิต) แต่พระองค์ก็ทรงทราบดีว่าความตายของเขาจะไม่ถาวร พระเยซูตรัสแบบปริศนาเหมือนเคยว่าเรื่องทั้งหมดนี้ (ความเจ็บป่วยและความตายของลาซาร์) จะเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า นอกจากนี้มันก็เป็นไป "เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนี้" คำว่า เพื่อ (ฮีบรู) บ่งบอกถึงประโยชน์ที่แสดงจุดประสงค์ เรื่องราวทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพื่อที่จะถวายเกียรติแด่พระเยซู แน่แน่นอน พระองค์จะได้รับเกียรติเมื่อพระองค์ทรงชุบลาซาร์ให้เป็นขึ้นจากตาย

ยอห์น 11:5 พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซาร์ เราได้เห็นถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างพระเยซูกับครอบครัวนี้ พระเยซูทรงรักพวกเขาทั้งสามคน เราได้เห็นด้วยว่าพวกเขาได้กลายเป็นเพื่อนสนิทที่สุดของพระองค์ คำที่แปลว่า รัก (อากาปาโอ) เป็นความรักในระดับที่ลึกซึ้งที่สุด มันคือการยอมเสียสละตัวเองเพื่อคนอื่น ดู ยอห์น 3:16

ยอห์น 11:6-8 ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซาร์ป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน 7 หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า "ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด" 8 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเรารู้ว่าพวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ"

สิ่งที่ดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกสำหรับทุกคนที่เกี่ยวข้องก็คือว่า พระเยซูไม่ได้ทรงรีบร้อนเสด็จไปยังบ้านเบธานีหรือไปหาลาซาร์ พระองค์ทรงพักอยู่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน สุดท้ายพระองค์ทรงประกาศแก่พวกสาวกว่า "ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด" ยูเดียเป็น

แคว้นที่อยู่ใกล้และอยู่รอบๆกรุงเยรูซาเล็มซึ่งแตกต่างจากที่ๆพระองค์ทรงอยู่ตอนนี้คือ ตามแนวแม่น้ำจอร์แดน ทางเหนือของทะเลตาย

แน่นอนว่าพวกคนที่เกลียดชังพระเยซูและพันธกิจของพระองค์ต่างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและบริเวณโดยรอบ (แคว้นยูเดีย) ในการไปเยือนครั้งก่อนๆ รวมถึงครั้งล่าสุดด้วย พวกยิวที่นั่นพยายามที่จะเอาก้อนหินขว้างพระองค์ให้ตาย พวกสาวกของพระองค์จึงถามแบบไม่อยากจะเชื่อว่าจะเพราะเหตุใดพระองค์ถึงอยากกลับไปที่นี่ “พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็วๆนี้พวกยิวหาโอกาสเอาก้อนหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ” น้ำเสียงของพวกเขาคงเจือไปด้วยความประหลาดใจเหลือขนาด

ยอห์น 11:9-10 พระเยซูตรัสตอบว่า "วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้ 10 แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา"

พระเยซูทรงตอบกลับไปโดยใช้โวหารเปรียบเทียบแบบปริศนา พระองค์ตรัสว่าช่วงกลางวันของพวกยิวมีสิบสองชั่วโมง (พระองค์ตรัสถึงจำนวนชั่วโมงคร่าวๆ ไม่ได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างฤดูร้อนและฤดูหนาว) ประเด็นของพระองค์นั้นชัดเจน ช่วงกลางวันเป็นเวลาที่คุณทำกิจกรรมหรือเดินทาง การเดินทางตอนกลางคืนทำได้ยากเพราะไม่มีแสงเทียน ประเด็นของพระองค์ก็คือว่า พระองค์ต้องทรงเร่งทำงานขณะที่ยังมีเวลา พระองค์ทรงทราบเป็นเวลาของพระองค์นั้นใกล้เข้ามาเรื่อยๆแล้ว อันที่จริงแล้ว นี่เป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์จึงใจไม่รีบเดินทางไปจากเบธานา โดยปล่อยให้ลาซารัสเสียชีวิต อย่างไรก็ตามตอนนี้ถึงเวลาต้องไปแล้ว วันเวลาของพระองค์มีจำกัดและพระองค์ก็ทรงทราบดี

ยอห์น 11:11-13 พระองค์ตรัสตั้งนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า "ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น" 12 พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี" 13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน

พระเยซูจึงประกาศแก่พวกสาวกว่า “ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว” ตรงนี้ลาซารัสถูกเรียกว่า สหาย ซึ่งแปลมาจากคำว่า φίλος เดียวเราจะเห็นชัดเจนว่า การใช้คำที่แปลว่า หลับ (คอยมาโอ) ของพระองค์เป็นคำที่ใช้แทนการเสียชีวิต พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพระเยซูทรงทราบเรื่องนี้ได้อย่างไร อาจเป็นเพราะความทรงสัมพัทธ์ของพระองค์หรือพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเปิดเผยเรื่องนี้ให้พระองค์ทราบ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงบอกพวกสาวกว่า ‘ให้เรา

ไปกันเถอะ เราจะได้ปลุกเขาให้ตื่น' พวกเขาคิดว่านั่นเป็นความคิดที่ดี พวกเขาคิดว่าจริงๆแล้ว
ลาซาร์สกำลังหลับอยู่ และถ้าเขานอนหลับอยู่ "เขาก็จะสบายดี" ความหมายตรงตัวก็คือว่า ลาซา
ร์สก็จะ 'หายดี' คำที่แปลว่า สบายดี (โศดโซ) เป็นคำที่มักแปลว่า 'ช่วยให้รอด' หรือ 'ทำให้หาย
ดี' แน่แน่นอนว่า พวกเขาวยังไม่ทราบถึงสภาพในตอนนั้นของลาซาร์ส

ยอห์น 11:14-15 ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า "ลาซาร์สตายแล้ว 15 เพื่อเห็นแก่
ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เราไม่ได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด"

พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาตรงๆว่า "ลาซาร์สตายแล้ว" พระองค์ตรัสเสริมว่า พระองค์
ทรงยินดีเพื่อเห็นแก่พวกเขาที่ว่าพระองค์ไม่ได้อยู่ที่นั่นก่อนที่ลาซาร์สเสียชีวิต พระเยซูทรงมีการ
อัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นเยอะให้กระทำ พระองค์ทรงทราบว่า การอัศจรรย์ครั้งนี้จะทำให้ความ
เชื่อของพวกเขาเข้มแข็งมากยิ่งขึ้นไปอีก คำที่แปลว่า เพื่อ คือ ฮีนา จุดประสงค์ของพระองค์
ไม่ใช่เพื่อถวายเกียรติแก่พระบิดาและพระองค์เองเท่านั้น แต่เพื่อทำให้ความเชื่อของพวกเขาเข้ม
แข็งขึ้นด้วย คำกริยา ท่านจะได้เชื่อ (พิสเทอู โอ) บ่งบอกว่าความเชื่อของพวกเขาจะเข้มแข็งยิ่งขึ้น
เมื่อได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในการเป็นขึ้นจากตายของลาซาร์ส วัสดุท้าย "แต่ให้เราไปหาเขากัน
เถิด" ในรูปแบบวลีภาษาพูดปัจจุบันจะเท่ากับ "ดังนั้น ไปกันเถอะ"

ยอห์น 11:16 โธมัสที่เรียกว่า ดิควมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวว่า "ให้พวกเราไปด้วยเถิด
เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์" สาวกที่ชื่อว่า โธมัส หรือดิควมัส เป็นคนที่น่าสนใจ ชื่อ โธมัส
เป็นชื่อภาษาอารามิกที่แปลตรงตัวว่า 'แฝด' ส่วนดิควมัสเป็นภาษากรีกซึ่งแปลว่า 'แฝด' เช่นกัน
ชื่อหลังอาจเป็นชื่อเล่นของเขา เราอาจสันนิษฐานได้ว่า โธมัสเป็นฝาแฝดคนหนึ่งจริงๆ อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม เขามองสถานการณ์นี้ในแง่ร้าย (โธมัสขี้สงสัย) เขาทราบดีว่าพระเยซูจะทรงได้รับการ
ต้อนรับแบบใดในแถบเยรูซาเล็ม ด้วยเหตุนี้เขาจะกล่าวแบบเศร้าๆว่า "ให้พวกเราไปด้วยเถิด
เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์" เขาคิดว่าคราวนี้พวกยิวคงฆ่าพระเยซูแน่ๆ เขาเสนอแนะให้
พวกเขาไปทนทุกข์และร่วมชะตากรรมเดียวกับพระองค์

ยอห์น 11:17 ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่า เขาเอาลาซาร์สไปไว้ในอุโมงค์ฝัง
ศพตั้งวันแล้ว พอไปถึงเบธานีแล้ว พวกเขาก็ทราบว่าลาซาร์สเสียชีวิตมาตั้งวันแล้วและถูกฝังแล้ว
นอกจากการล่าช้าไปสองวันซึ่งเป็นความตั้งใจของพระเยซูแล้ว เราไม่ทราบอีกว่าระยะเวลาผ่าน
ไปอีกเท่าไร อาจเป็นไปได้ว่าก่อนหน้านั้นผู้ส่งข่าวเรื่องการป่วยของลาซาร์สใช้เวลาหนึ่งวันในการ
เดินทางจากบ้านเบธานีไปยังที่ๆพระเยซูอยู่ พระเยซูและเหล่าสาวกก็อาจใช้เวลาหนึ่งวันในการ

เดินทางกลับมา พวกเขาพักอยู่สองวันที่เบซาบารา อาจเป็นไปได้ว่าหลังจากที่ผู้ส่งข่าวกลับไปแล้ว
ลาซาร์ก็เสียชีวิต

คำที่แปลว่า **อุโมงค์ฝังศพ** (มเนเมอออน) มาจากคำว่า ‘การระลึกถึง’ หรือ ‘อนุสรณ์’ มัน
บ่งบอกถึงเครื่องหมายสุสานเพื่อเป็นที่ระลึกถึงผู้ตาย ลาซาร์ก็เสียชีวิตมาตั้งแต่วันแล้ว ถูกฝังไว้ และ
มีเครื่องหมายบอกไว้อย่างชัดเจน

ยอห์น 11:18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร ระยะ
ทางระหว่างหมู่บ้านเบธานีและกรุงเยรูซาเล็มถูกบอกไว้ว่าเท่ากับ สิบห้าสตาไดออน ซึ่งคิดเป็น
600 ฟุต สิบห้าสตาไดออนจึงน้อยกว่าสองไมล์นิดหน่อยหรือประมาณสามกิโลเมตร บ้านเบธานี
ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของกรุงเยรูซาเล็ม แต่มันก็อยู่ใกล้เคียงและเป็นส่วนหนึ่งของแคว้นยูเดียแน่นอน

ยอห์น 11:19-20 พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอมโยนเธอเรื่องน้อง
ชายของเธอ 20 ครั้นมารธาเห็นว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์
นั่งอยู่ในเรือน

หลายวันหลังจากการเสียชีวิตของลาซาร์ พวกยิวในแถบนั้นก็มาปลอมโยนมารีย์และ
มารธาให้หายเศร้าใจจากการสูญเสียของพวกนาง เมื่อทราบข่าวว่าพระเยซูกำลังเดินทางมา มาร
ธาก็รีบวิ่งออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์ยังอยู่ในบ้าน บางทีอาจเพราะมีคนมาหาเยาะแยะและ
อาจรอดต้อนรับคนอื่นที่จะมาอีก

ยอห์น 11:21 มารธาจึงทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของ
ข้าพระองค์คงไม่ตาย พอได้เจอกับพระเยซู มารธาก็ตำหนิพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้า
พระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย" คำพูดของนางไม่เพียงสื่อถึงความผิดหวัง
เท่านั้นแต่ยังสื่อถึงความสะเทือนใจด้วย นางรู้ว่าพระเยซูคงรักษาน้องชายของนางให้หายได้
และนางก็ไม่พอใจที่พระองค์ไม่ได้มาถึงทันเวลา

ยอห์น 11:22 แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบว่ สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจาก
พระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์" อย่างไรก็ตาม ความเชื่อของนางในองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้สั่นคลอนแต่อย่างใด นางจึงบอกเป็นนัยว่า "แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบ
ว่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์" นางกำลัง
บอกเป็นนัยว่า ด้วยพระราชนุญาตของพระเจ้า พระเยซูทรงสามารถชุบลาซาร์ให้เป็นขึ้นจาก
ตายได้ ความเชื่อของนางมีการรู้ล่วงหน้า

ยอห์น 11:23-24 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก" 24 มารธาทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา"

เพื่อจัดฉากให้พร้อมสำหรับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น พระเยซูจึงตรัสตอบเพียงว่า "น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก" ในฐานะที่เป็นยิวที่เชื่อพระคำภีร์ นางเชื่อแน่นอนในเรื่องการเป็นขึ้นจากตายที่จะมา แต่พระเยซูทรงหมายถึงอะไรมากกว่านั้นหรือไม่ คำที่แปลว่า **ฟื้นขึ้นมาอีก** (อนิสเตมิ) มักถูกแปลเป็น 'ลุกขึ้น' ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสเพียงว่า 'น้องชายของเจ้าจะลุกขึ้น' คำกริยานี้อยู่ในรูปอนาคตกาล มารธาหวังชัดเจนว่าพระเยซูจะทรงให้การเป็นขึ้นจากตายของลาซารัสเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ไม่ใช่อีกนาน

ยอห์น 11:25 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก พระเยซูจึงใช้อุปมาอีกเรื่องที่เกิดขึ้นด้วย "เราเป็น" พระองค์เองทรงเป็นการเป็นขึ้นจากตาย สิ่งที่ถูกสื่อในที่นี้ก็คือ การเป็นขึ้นจากตายมีในพระเยซู ผู้ที่มีพระเยซูจึงมีสิทธิ์ในการเป็นขึ้นจากตายเพราะพระองค์ทรงเป็นการเป็นขึ้นจากตาย สาละสำคัญของเรื่องชีวิตนิรันดร์จึงถูกสื่อชัดเจนแก่มารีย์ผู้โศกเศร้า ไม่ใช่นางเท่านั้นที่เป็นผู้เชื่อ แต่ลาซารัสก็เป็นด้วย พระเยซูจึงตรัสว่า "ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก" คำพูดนี้แปลตรงตัวได้ว่า 'ผู้ที่กำลังเชื่อในเรา ถึงแม้ว่าเขาตายแล้ว เขาก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไป' ในพระเยซูไม่เพียงมีการเป็นขึ้นจากตายเท่านั้น แต่ในพระองค์นั้นมีชีวิตด้วย คือ ชีวิตนิรันดร์ ความตายสำหรับผู้เชื่อคือประตูทางเข้ามืดๆแคบๆเดียว มันเปิดไปสู่อีกด้านแห่งชีวิตนิรันดร์อันสว่างไสว

ยอห์น 11:26 และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ใหม่" คำที่แปลว่า **จะไม่ตายเลย** (อออุ เม อะอิโอน อะ โปธานอสเท) แปลตรงตัวว่า 'จะไม่ตายตลอดกาล' ความตายสำหรับผู้เชื่อเป็นเพียงประสบการณ์สั้นๆ จงเปรียบเทียบความตายแบบนี้กับช่วงเวลาชั่วนิรันดร์ของความตายครั้งที่สองสำหรับคนที่ไม่รอด คำพูดนี้สามารถกล่าวอีกแบบได้ว่า 'ใครก็ตามที่มีชีวิตอยู่และเชื่อในเราจะไม่ตายตลอดกาล' ชีวิตนิรันดร์ไม่เพียงมีให้สำหรับผู้รอดแล้วเท่านั้น แต่มีการเป็นขึ้นจากตายอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีรออยู่เบื้องหน้าด้วย พระเยซูจึงทรงทดสอบความเชื่อของมารธาเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้โดยถามว่า "เจ้าเชื่ออย่างนี้ใหม่"

ยอห์น 11:27 มารธาทูลพระองค์ว่า "เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก" คำตอบของนางอยู่ในรูปปัจจุบัน

กาลสมบูรณ คำพูดนี้แปลตรงตัวได้ว่า ‘เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้เชื่อแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์’ คำกล่าวรับแสดงความเชื่อของนางนั้นชัดเจน นางรู้ว่ากำลังพูดกับใครอยู่ พระองค์หาใช่ใครอื่นใดไม่นอกจากพระเมสสิยาห์ที่พวกยิวรอคอยมานาน พระบุตรของพระเจ้านี้เป็นมากกว่าแค่การค้นพบทางสติปัญญา นี่เป็นมากกว่าแค่ความเข้าใจที่กระจ่างแจ้ง นางทราบอยู่แล้วว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดและนางก็วางใจพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ ไม่ว่าพระองค์ได้ทรงชุบให้น้องชายของนางเป็นขึ้นมาหรือไม่ พระองค์ก็ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของนาง นอกจากนี้ แน่แน่นอนว่านางหวังว่าพระองค์จะทรงชุบให้น้องชายของนางเป็นขึ้นมาจากตายจริงๆ

ยอห์น 11:28-29 เมื่อเธอพูดดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า "พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า" 29 เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์

พอได้ประกาศความเชื่อของนางให้พระองค์ทราบแล้ว นางก็วิ่งกลับไปที่บ้านและแอบบอกมารีย์น้องสาวของนางว่าพระอาจารย์ได้เสด็จมาแล้วและ “ทรงเรียกเจ้า” คำที่แปลว่า พระอาจารย์ (ดิคัสกาลอส) แปลตรงตัวว่า ‘อาจารย์’ อย่างไรก็ตามพระเยซูทรงเป็นพระอาจารย์ สิ่งที่ถูกต้องก็คือว่า พระองค์ทรงเป็น ‘สหายของพระอาจารย์’ และพวกนางก็รู้ดี สิ่งที่ถูกต้องจากการที่นางกระซิบให้มารีย์ทราบ (แปลตรงตัวว่า เป็นการส่วนตัว) ก็คือว่า มารชาไม่ยากให้คนรู้เกี่ยวกับการมาของพระเยซู พวกยิวในแถบนั้นต่างไปๆมาๆเพื่อปลอมโยนพวกนาง พวกเขาอาจอยู่ที่นั่นด้วยตอนที่นางกระซิบให้มารีย์ทราบ พวกนางเข้าใจถึงอันตรายของการที่พระเยซูเสด็จมาที่นี่ จึงต้องการปิดบังเกี่ยวกับการมาถึงของพระองค์ มารีย์จึงลุกขึ้นออกไปหาพระเยซู

ยอห์น 11:30-31 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารชาพบพระองค์นั้น 31 พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอมโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า "เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์"

พระเยซูยังทรงอยู่แถวบริเวณรอบนอกของหมู่บ้านเบธานี คำที่แปลว่า เมือง (โคม) มีความหมายว่าหมู่บ้านมากกว่า ซึ่งเบธานีก็เป็นหมู่บ้านจริงๆ เมื่อมารีย์รีบลุกขึ้นและออกไป คนเหล่านั้นที่มาร่วมรำไห้กับนางก็ทักท้วงว่านางได้ตัดสินใจไปที่อุโมงค์เพื่อไปร้องไห้ที่นั่น ปกติแล้วคนเหล่านั้นที่มาร่วมรำไห้กับครอบครัวผู้ตายมีความปรารถนาดี หากมารีย์ออกไปร้องไห้จริงๆ พวกเขาก็ควรปล่อยนางตามลำพัง นั่นไม่ใช่ความตั้งใจของนาง อย่างไรก็ตาม คนเหล่านั้นก็ตามนางไป

ยอห์น 11:32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย" เหตุการณ์น่าสะเทือนใจได้ก่อตัวขึ้น เมื่อมารีย์มาเจอพระเยซู นางก็ทรุดตัวลงแทบพระบาทพระองค์ ร้องไห้สะอึกสะอื้น สิ่งที่ถูกสื่อคือ ความโศกเศร้าที่ถาโถมซึ่งทำให้น้ำตาไหลพร่างพรู จากนั้นนางก็โพล่งออกมาว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย" นี่เป็นคำพูดแบบเดียวกับที่มารธาเอ่ยไม่นานก่อนหน้านั้น มารีย์ไม่รู้เรื่องนั้น แต่พระเยซูทรงทราบ ถึงแม้ว่ามารธาโศกเศร้า แต่มารีย์ก็ถูกความทุกข์โถมทับ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงถูกดำเนินคดีสองหนโดยเพื่อนสนิทของพระองค์ด้วยข้อกล่าวหาที่ว่า ถ้าพระองค์รีบเสด็จมา พระองค์ก็คงป้องกันมิให้เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้ นอกจากนี้ในกรณีของมารีย์ ความทุกข์ของนางก็ทรมาณจิตใจยิ่งนัก

ยอห์น 11:33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มาด้วยเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์ พอได้เห็นความทุกข์ของมารีย์และการร้องไห้ของคนที่มาด้วยเธอร้องไห้ด้วย "พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์" คำที่แปลว่า คร่ำครวญ (เอมบริมาอไม) หมายถึง ปรักิิริยาทางอารมณ์แบบหนึ่งที่มีมาพร้อมกับการปล่อยลมหายใจ ซึ่งมีตั้งแต่การถอนหายใจไปจนถึงการสูดหายใจแรงๆ ในกรณีนี้ น่าจะเป็นแบบแรกมากกว่าแบบหลัง พอได้สัมผัสความทุกข์ของสหายของพระองค์ พระเยซูก็ทรงถอนหายใจแรงๆ เราได้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงรีบเสด็จไปโดยทรงทราบว่าพระองค์จะทรงชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นมาเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า กระนั้น ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ก็ได้ทรงเห็นถึงความทุกข์อันเหลือล้นของสหายสนิทสองคนของพระองค์เพราะเหตุความล่าช้าของพระองค์ พระเยซูทรงรู้สึกหวั่นไหวอย่างมากจริงๆ

ยอห์น 11:34-35 และตรัสถามว่า "พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน" เขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด" 35 พระเยซูทรงพระกัณฑ์แสง ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงถามอย่างเศร้าๆว่า "พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน" พวกเขาจึงตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด" พอไปถึงอุโมงค์แล้ว พระเยซูก็ทรงร้องไห้ คำที่แปลว่า ทรงพระกัณฑ์แสง (ดีครูโอ) แปลตรงตัวว่า 'ร้องไห้' บ่อยครั้งที่งานศพเมื่อเพื่อนสนิทและครอบครัวของผู้ตายได้เห็นโลงศพหรือสุสาน พวกเขาก็ไม่อาจหักห้ามความโศกเศร้าเสียใจได้อีกต่อไป ถึงแม้ว่าเรารู้ว่าคนที่เรารักได้จากไปแล้ว แต่การได้เห็นหลุมศพหรือโลงศพของเขาพร้อมกับการรู้ว่าคนๆนั้น ได้จากไปอย่าง

ไม่มีวันกลับก็ทำให้เราควบคุมอารมณ์ไว้ไม่อยู่ พอคนนำพระเยซูไปยังอุโมงค์ พระองค์ก็ทรงร้องให้เช่นกัน

ยอห์น 11:36-37 พวกยิวจึงกล่าวว่า "ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร" 37 และบางคนก็พูดว่า "ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ"

พวกยิวที่ยืนอยู่รอบๆออกความเห็นว่ “ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร” คำที่แปลว่ารัก (ฟีเลโอ) ถึงแม้จะไม่ลึกซึ้งเท่า อากาเป แต่ก็บ่งบอกถึงมิตรภาพที่แน่นแฟ้นเช่นกัน แน่ตอนที่พระเยซูทรงมีความรักแบบอากาเปต่อลาซารัส อย่างไรก็ตาม พวกยิวที่อยู่ที่นี่ใช้คำว่าฟีเลโอ

จากนั้นคนอื่นก็ถามว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ” ก่อนหน้านั้นมารีย์และมารธาที่คิดแบบนี้เหมือนกัน ที่พวกนางเศร้าหนักกว่าเดิมก็เพราะว่าพวกนางส่งข่าวไปบอกพระเยซูอย่างมีความหวังก่อนลาซารัสเสียชีวิต แต่พระองค์ก็ไม่รีบเสด็จมา พวกยิวจำได้ว่าก่อนหน้านั้นพระเยซูทรงทำให้คนตาบอดมองเห็น ได้ที่กรุงเยรูซาเล็ม (ดูยอห์น 9) พวกเขาคิดถูกแล้วที่กล่าวว่าถ้าพระองค์ทรงทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ พระองค์ก็ต้องสามารถทำให้ลาซารัสไม่ตายได้เช่นกัน

ยอห์น 11:38-39 พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้ 39 พระเยซูตรัสว่า "จงเอาศิลาออกเสีย" มารธาที่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ปานนี้ศพมึกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขายมาสี่วันแล้ว"

เมื่อได้ยินพวกยิวรอบข้างกล่าวเช่นนั้น พระเยซูก็ทรงคร่ำครวญอีกครั้ง (คือ ถอนใจแรงๆ) ขณะเสด็จไปถึงอุโมงค์ฝังศพ ตามที่ได้หมายเหตุไว้ก่อนหน้านั้น คำที่แปลว่าอุโมงค์ฝังศพ (มเนเมอออน) หมายถึงเครื่องหมายบอกที่ฝังศพหรือหินที่ระลึกลับ เราไม่ทราบว่ที่นั่นมีสิ่งนี้อยู่หรือไม่ อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์บอกเรว่ลาซารัสอยู่ในถ้ำซึ่งเป็นชั้นหินที่โผล่ออกมาซึ่งพบบ่อยู่ในบริเวณนั้น) ศิลา (น่าจะเป็นหินก้อนกลมซึ่งถูกสลักให้พอดีกับปากถ้ำ) “วางปิดปากไว้” ศิลาดังกล่าวซึ่งน่าจะเป็นเหมือนกับอันที่ปิดปากถ้ำอุโมงค์ฝังศพของพระเยซูน่าจะมีไว้ปิดปากถ้ำเพื่อกันลมกันฝน สัตว์ป่า หรือพวกโจรที่ปล้นหลุมศพ

พระเยซูทรงบัญชาให้พวกเขาเอาศิลาก่อนดังกล่าวออก คำที่แปลว่า จงเอาศิลาออกเสีย (ไอโร) อยู่ในรูปของคำสั่ง มารธารีบหักท้วงว่ลาซารัสตายมาสี่วันแล้วและปานนี้ศพเขาคงส่งกลิ่นแล้ว พวกยิวไม่อาบน้ยาศพ ในสภาพอากาศของตะวันออกกลางที่อบอุ่น ศพเน่าเปื่อยเร็วพร้อมกับส่งกลิ่นเหม็นตลบอบอวล มารธากังวลเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวและอาจไม่ยอากให้ศพ

น้องชายอันเป็นที่รักต้องเจอกับเรื่องน่าอายแบบนั้น นอกจากนี้ ถึกๆแล้วนางไม่อาจเข้าใจได้ว่า เพราะเหตุใดพระเยซูถึงอยากให้เปิดอุโมงค์ฝังศพของลาซารัส (ถึงแม้ว่านางได้เอ่ยถึงและพระเยซูได้ตรัสถึงการเป็นขึ้นจากตายก่อนหน้านั้นแล้วใน 11:23-26 แต่นางก็อาจลืมถึงเรื่องนั้นไปเลยเพราะอารมณ์ตอนนั้นพาไป)

ยอห์น 11:40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า" พระเยซูได้ตรัสกับเหล่าสาวกอย่างเฉพาะเจาะจงในข้อ 4 แล้วว่าความเจ็บป่วยของลาซารัสนั้นเป็นไปเพื่อถวายเกียรติแก่พระเจ้าและพระองค์เอง อย่างไรก็ตาม ตอนนั้นมารธาไม่ได้อยู่ด้วย เราเห็นสองสิ่งจากการที่พระองค์ตรัสกับนางว่า "เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า" (1) ในข้อ 25-26 พระเยซูได้ตรัสชัดเจนถึงเรื่องการเป็นขึ้นจากตายโดยบอกถึงการเป็นขึ้นจากตายของลาซารัสซึ่งเดี๋ยวจะเกิดขึ้นแล้ว มีสามครั้งในบริบทดังกล่าวที่พระเยซูใช้คำว่า **เชื่อ**

พระเยซูตรัสเป็นนัย (และทรงสันนิษฐานว่ามารธาจะสรุปเอา) ว่า ในการขอให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายนั้น สง่าราศีของพระเจ้าจะถูกสำแดง (2) อาจเป็นไปได้ว่าบทสนทนาทั้งหมดระหว่างพระเยซูและมารธาไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในข้อ 21-27 อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูได้ตรัสกับนางแบบเดียวกับที่ตรัสกับพวกสาวกในข้อ 4

คำว่า **ถ้าเจ้าเชื่อ** (พิสเทอโอ) อยู่ในรูปเงื่อนไขสมมติ แต่คำที่แปลว่า **เจ้าก็จะได้เห็น** (ออฟตานอไม) อยู่ในรูปอนาคตกาล ดังนั้นประโยคนี้อาจแปลได้ด้วยว่า 'ถ้าเจ้ายอมเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า' คำตรัสนี้ยังเป็นจริงจนถึงทุกวันนี้ ถ้าเราเชื่อ ในเวลาอันเหมาะสมเราก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า!

ยอห์น 11:41-42 พวกเขาจึงเอาศิลาออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์" 42 ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา"

เมื่อศิลาถูกเอาออกไป พระเยซูก็ทรงแหงนพระพักตร์ไปยังสวรรค์และตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์" ถึงแม้ว่าคำกริยานี้อยู่ในรูปอดีตกาลและมักถูกแปลเป็นรูปอดีตตามที่สื่อในที่นี้ แต่จริงๆแล้วคำๆนี้ไม่ได้บ่งบอกถึงเวลาที่เกิดการกระทำเลย ตามที่แปลออกมานั้น ข้อความนี้บอกว่าพระเยซูได้ทรงทูลขอให้พระเจ้าชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว (และจริงๆแล้วพระองค์อาจทูลขอไปแล้ว) อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม ข้อความนี้ไม่ได้สื่อเช่นนั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระเยซูทรงขอบพระคุณพระบิดาที่ทรงฟังพระองค์จริงๆ (ในตอนนั้น) นอกจากนี้พระเยซูตรัสต่อไปว่าพระเจ้า “ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ” จากนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า พระองค์ทรงกล่าวเช่นนี้ให้คนที่อยู่ที่นั่นได้ยินเพื่อที่พวกเขา “จะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา” พระเยซูทรงต้องการให้คนที่อยู่ที่นั่นทราบว่า พระองค์จะทรงชุบให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายโดยผู้ใดและอย่างไร คือ โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

ยอห์น 11:43-44 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า "ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด" 44 ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด"

จากนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด” คำกริยาที่แปลว่า “จงออกมาเถิด” (เดอรอ) อยู่ในรูปคำสั่ง ที่พระองค์เปล่งพระสุรเสียงก็เพื่อให้คนทุกคนที่อยู่ที่นี่ได้ยิน พระองค์ไม่ต้องการใครสงสัยว่าใครเป็นผู้ที่ทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย

ทันใดนั้น “ผู้ตายนั้นก็ออกมา” ตามธรรมเนียมการฝังศพของพวกยิวนั้นมีการห่อศพด้วยผ้าพันศพพร้อมกับพรมน้ำหอมเพื่ออำพรางกลิ่นเหม็นเน่า ถึงแม้ลาซารัสไม่ใช่ฆัมมี แต่สภาพก็น่าจะคล้ายๆ พระเยซูจึงตรัสสั่งให้พวกเขา “แก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด” เราคงได้แต่คาดเดาว่าลาซารัสคิดอย่างไรหลังจากที่ได้ผจญกับความเจ็บปวดแห่งความตาย ไปยังเมืองบรมสุขเกษม และถูกนำกลับมายังครอบครัวของเขาอีกครั้ง พระคัมภีร์ไม่ได้บอกอะไรต่อเกี่ยวกับชีวิตนับแต่นั้นของเขา แต่แน่นอนว่าเขาเสียชีวิตอีกในเวลาต่อมา

ยอห์น 11:45-46 ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์ 46 แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง

ผลลัพธ์ของการอัศจรรย์ใหญ่ครั้งนี้มีสองประการ (1) บางคน “เชื่อในพระองค์” (2) ส่วนคนอื่นก็กลับไปหาพวกฟาริสีที่กรุงเยรูซาเล็มและเล่าถึงสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำให้คนพวกนั้นฟัง แน่แน่นอนว่ามีพวกศัตรูแฝงอยู่ท่ามกลางพวกคนที่มาร่วมไว้ทุกข์ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่อาจปฏิเสธการอัศจรรย์ที่พวกเขาได้เห็น แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อในพระองค์เป็นการส่วนตัว พวกเขาไม่ยอมกลับมาหาพระองค์และต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาอาจอยู่ในกลุ่มคนที่ภายหลังตะโกนว่า “จริงเขาเสียที่กางเขนเถิด”

ยอห์น 11:47-48 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า "เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ 48 ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป"

พวกนักศาสนาที่กรุงเยรูซาเล็มเจอกับวิกฤติและพวกเขาที่ทราบดี วลีที่ว่า "เรียกประชุมสภา" แปลตรงตัวว่าพวกเขาเรียกประชุมสภาซานเฮดริน พวกเขาตกอยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก พวกเขาไม่อาจโต้แย้งเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ได้ และบัดนี้พระองค์ก็ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งสุดท้ายคือ ชุบคนตายให้เป็นขึ้นมา

ด้วยความกระหายอำนาจ พวกเขาไม่รู้เลยว่าในไม่ช้าคนอิสราเอลทั้งปวงจะติดตามพระองค์ไป ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่อยากจะยอมรับมัน แต่พวกเขาก็สันนิษฐานว่า พระองค์จะกลายเป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้พ้น อันที่จริงแล้วถึงแม้ว่าพวกเขาขัดขืนต่อการยอมรับเรื่องนี้ แต่พวกเขาก็เห็นพ้องตรงกันว่าพระองค์จะทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นไท แล้วพวกโรมก็จะมา "ริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป" ตรงนี้เองที่เราได้เห็นธาตุแท้ของพวกเขา สิ่งที่ว่าพวกเขากำลังจริงจังก็คือ การที่พวกเขาจะสูญเสียอำนาจของตัวเองไป ถ้าพระเยซูได้ขึ้นเรื่องอำนาจ หรือถ้าพวกโรมตอบโต้ต่อการจลาจล พวกเขาคือสภาซานเฮดริน ซึ่งเป็นขาใหญ่แห่งพวกอิสราเอลก็จะสูญเสียตำแหน่งของตน คำที่แปลว่า ที (ทอพอ) ในบริบทนี้หมายถึง 'ตำแหน่งแห่งอำนาจหรืออิทธิพล' นั่นเป็นสิ่งที่พวกเขากำลังมาตลอดพันธกิจของพระเยซู ส่วนความกังวลเรื่องชนชาติที่ยกขึ้นมานั้นเป็นเรื่องรอง

ยอห์น 11:49-50 แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย 50 และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ"

ขณะที่การหารือดำเนิน ไปอยู่นั้น คายาฟาส ผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้นลุกขึ้นกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย" ประโยคนี้แปลตรงตัวว่า 'ท่านทั้งหลายไม่รู้เลยว่าท่านทั้งหลายกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่' เขากล่าวต่อว่า "และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ" คำที่แปลว่า เป็นประโยชน์ (ซุมเฟโร) มีความหมายว่า 'นำข้อดีมา' ให้เราสังเกตว่าพวกเขาสนใจแต่เรื่องที่จะนำประโยชน์มาสู่พวกเขา คายาฟาสให้คำปรึกษาว่าจะเป็นประโยชน์แก่พวกเขาและชนชาติยิวถ้าคนๆหนึ่ง (คือ พระเยซู) มาตายแทนคนทั้งชาติ

ยอห์น 11:51-52 เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น 52 และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน

คายาฟาไม่รู้เลยว่าคำพยากรณ์ที่เขาเพิ่งกล่าวออกไปนั้นลึกซึ้งขนาดไหน อันที่จริงแล้วในการดำรงตำแหน่งมหาปุโรหิตในปีนั้น พระวิญญาณของพระเจ้าได้ตรัสผ่านเขาซึ่งทำให้เขากล่าวคำพยากรณ์หนึ่งที่ถูกต้อง เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า “พระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น” ในระดับไหน

ยอห์นจึงเสริมความเห็นเข้าไปว่า พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ “มิใช่แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว (คือ อิสราเอล) แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน” เขาเห็นชัดเจนว่าไม่ใช่แค่พวกยิวที่กระจัดกระจายไปเท่านั้น แต่ทุกคนในพระกายของพระคริสต์ตลอดยุคคริสตจักรที่จะถูกรวบรวมเข้ามา ยอห์นซึ่งเขียนหลายปีต่อมาอาจคิดถึงสิ่งที่เปาโลได้เขียนไว้ในเอเฟซัส 2:11-22 ที่บอกว่าทั้งยิวและคนต่างชาติจะกลายเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์

ยอห์น 11:53 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย ดังนั้น สภาซานเฮดรินจึงตัดสินใจในวันนั้นว่า “จะฆ่าพระองค์เสีย”

ยอห์น 11:54 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์ ถึงแม้ว่าพระเยซูอาจไม่ทราบถึงการตัดสินใจครั้งนี้ของพวกเขา แต่พระองค์ก็ทรงทราบดีถึงความเป็นปฏิปักษ์ของพวกเขา ดังนั้น พระองค์ก็ทรงทราบว่าคนเหล่านั้นได้ออกหมายจับพระองค์แล้ว และพระองค์ก็ทรงทราบด้วยว่าเวลาของพระองค์ยังมาไม่ถึงดี พระองค์ทรงทราบว่าแผนการของพระเจ้าคือการที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ในช่วงเทศกาลปัสกา ซึ่งใกล้จะถึงแล้ว ด้วยเหตุนี้ พระองค์ “จึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก” พระองค์กลับเสด็จไปยังถิ่นทุรกันดารทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงเยรูซาเล็มแทน คือ ไปยังเมืองหนึ่งซึ่งมีประชากรอยู่บางตาชื่อว่า เอฟราอิม ที่นั่นเองพระองค์ทรงใช้เวลากับพวกสาวกห่างไกลจากแผนการและการจับกุมของสภาซานเฮดริน พระองค์ทรงทราบว่าเกิดอะไรขึ้นในอนาคตอันใกล้ แต่พวกสาวกไม่ทราบ

ยอห์น 11:55 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกเขาแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว เทศกาลปัสกาครั้งสุดท้ายของพระเยซูใกล้เข้ามาแล้ว เวลาของพระองค์ใกล้ครบกำหนดแล้ว ขณะเดียวกันพวกเขิวทั่วแคว้นยูเดียก็กำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเตรียมตัวสำหรับพิธีปัสกาซึ่งรวมถึงการชำระตัวด้วย

ยอห์น 11:56-57 เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหาร เขาก็พูดกันว่า "ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ" 57 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

ฝูงชนที่รวมตัวกันที่เยรูซาเล็มเริ่มมองหาพระองค์ ปกติแล้วพระองค์จะเสด็จไปตอนที่เป็นวันใหญ่ของพระวิหาร ขณะเดียวกันพวกผู้มีความเชื่อได้ออกคำสั่งซึ่งเท่ากับเป็นหมายจับกุมพระองค์ คำที่แปลว่า จับ (พิอาคโซ) หมายถึง 'ฉวย' 'จับกุม' พระองค์

ภาพรวมของยอห์น 12: ครึ่งแรกของยอห์น 12 (1) นำเสนอการรับประทานอาหารเย็นของพระเยซูกับมารีย์ มารธา และลาซารัส ซึ่งในการรับประทานอาหารครั้งนี้เองมารีย์ชโลมพระองค์ด้วยน้ำหอม (2) เหตุการณ์นี้ต่อด้วยบันทึกเกี่ยวกับการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้พิชิตของพระองค์ สุดท้าย (3) พวกกรีกขอเจอพระเยซูและตามด้วยคำตอบของพระองค์แบบเป็นปริศนา ครึ่งหลังของยอห์น 12 คือบทสรุปการรับใช้สาธารณชนของพระเยซูตามที่ยอห์นบันทึกไว้ ส่วนที่เหลือของข่าวประเสริฐเล่มนี้คือ คำตรัสแบบเป็นการส่วนตัวที่พระองค์ตรัสกับพวกสาวกในวันสุดท้ายของพระองค์ ในบทนี้พระองค์ทรงตั้งหน้าตั้งตาคอยการถูกตรึงที่กางเขนด้วยความหวาดกลัว พระองค์ทรงปิดท้ายด้วยคำเตือนถึงพวกเขิวที่ไม่เชื่อและทรงประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ซึ่งจำต้องเกิดขึ้นจริงจากอิสยาห์ 6:9-10 กับพวกเขา

ยอห์น 12:1-2 แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย 2 ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งเฝ้าที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์

สัปดาห์สุดท้ายแห่งพระชนม์ชีพของพระเยซูใกล้เข้ามาแล้ว คำพูดที่ว่า "ก่อนปัสกาหกวัน" ยากที่จะระบุได้เพราะการถือเทศกาลปัสกาซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อมี

วันเตรียมตัวหลายวัน ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรวลนาว่าจะเป็นประมาณหนึ่งสัปดาห์ก่อนการ
สิ้นพระชนม์ของพระองค์

พระเยซูเสด็จกลับไปจากเอฟราอิม (11:54) ไปยังหมู่บ้านเบธานีซึ่งเป็นทีๆพระองค์ทรง
ชุบให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายก่อนหน้านั้นไม่นาน มีการจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นเพื่อเป็นเกียรติแก่
พระเยซูและอาจเพื่อลาซารัสด้วย บันทึกลงของท่านมาระโกบอว่าการรับประทานอาหารเย็นครั้ง
นี้มีขึ้นในบ้านของซีโมนคนโรครื้อนผู้ซึ่งพระเยซูทรงรักษาให้หายก่อนหน้านั้น มารธาช่วย
เสิร์ฟอาหารและลาซารัสก็ร่วมโต๊ะด้วย บางทีอาจในฐานะแขกผู้มีเกียรติอีกคน

ยอห์น 12:3 มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมระดาบวิสุทธิหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมี
ราคาแพงมากมาชโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ รื้อน
ก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น เหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกันแต่เป็นคนละเหตุการณ์เลยถูกบันทึกใน
ลูกา 7:36-40 แต่นั้นเป็นคนละเวลา คนละซีโมน และคนละมารีย์ ในที่นี้มารีย์แห่งบ้านเบธานี
น้องสาวของมารธาและลาซารัสเอา “น้ำมันหอมระดาบวิสุทธิหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมี
มีราคาแพงมากมาชโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์”
น้ำมันหอมระดาบวิสุทธิเป็นน้ำมันหอมราคาแพงมากและมีกลิ่นหอมมากๆ มันถูกนำเข้ามาจาก
ดินแดนตะวันออกไกลและมักถูกทำเป็นน้ำมันหรือน้ำมันหอม การกระทำของมารีย์เทียบได้กับ
การนมัสการที่พระเยซูทรงสมควรได้รับ ทั้งเรื่องที่มีทิวและมาระโกบันทึกไว้ (มัทธิว 26:7,
มาระโก 14:3) บอกว่านางชโลมพระเศียรของพระองค์ นี้ไม่ใช่ความแตกต่างในเรื่องรายละเอียด
แต่เป็นรายละเอียดเพิ่มเติมต่างหาก นางทำทั้งสองอย่าง ยอห์นบันทึกเพียงการที่นางชโลม
พระบาทของพระองค์ เราได้เห็นถึงการที่นางมารีย์ยอมจ่านนและนมัสการพระคริสต์โดยที่นาง
ชโลมพระบาทของพระองค์และเช็ดพระบาทด้วยผมของนาง ทั้งรื้อนจึงอบอวลไปด้วยกลิ่น
น้ำมันหอมฟุ้ง บางทีนี้อาจเป็นการทำให้ สดุดี 45:7-11 สำเร็จ หากเป็นเช่นนั้นจริง มารีย์ก็ได้
ชโลมจอมกษัตริย์แห่งอิสราเอลผู้ที่ในไม่ช้าจะถูกปฏิเสธ โดยที่นางรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม

ยอห์น 12:4-6 แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน
คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า 5 "เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาเรียน
แล้วแจกให้แก่คนจน" 6 เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย
และได้ถือย่าม และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น

ชื่อ ยูดาส อิสคาริโอท บ่งบอกว่าเขามาจากเมืองศิโรโธแห่งแคว้นยูเดีย เขาเป็นคนเดียว
ในหมู่อัครทูตสิบสองคนที่ไม่ได้มาจากแคว้นกาลิลี เขาอาจเป็นภาพของ ยอห์น 1:11 ที่กล่าวว่า

พระคริสต์เสด็จมาหาพวกของพระองค์และพวกเขาไม่ยอมรับพระองค์ วลีที่บอกว่า “จะทรยศพระองค์” ไม่ได้เป็นการลิขิตล่วงหน้าสำหรับยูดาสแต่เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับตัวเขา

ยูดาสซึ่งเป็นทรยศของพวกกลุ่มเป็นโจรและคนชอบชกขอก อุปนิสัยนี้แยกไม่ขาด คนที่ชอบลักขโมยจะก่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงยิ่งกว่าเดิม หากมองในแง่อุปนิสัยแล้ว การที่ยูดาสทรยศพระเยซูเพราะเห็นแก่เงินไม่ใช่สิ่งแบ่งแยกที่สำคัญ เขาชินกับการโกงอยู่แล้ว การที่เขาแอบทรยศพระเยซูไม่ได้แตกต่างในเรื่องอุปนิสัยมากไปกว่าการที่เขาแอบทรยศความไว้เนื้อเชื่อใจของพวกสาวกในการที่เขาชกขอกไปจากพวกเขา เป็นความจริงที่การรักเงินเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งปวง

ยาม (โกลสซอคคอมอน) คือ ถูหรือกระเปาะใบเล็กที่ไว้ใช้ใส่เงินของพวกเขา ตามรากศัพท์แล้วมันหมายถึงหีบหรือกระเปาะเล็กๆที่ใช้เก็บส่วนที่ใช้ปากเป่าของเครื่องดนตรีชนิดปากเป่า ต่อมามันกลายเป็นสำนวนเพื่อหมายถึงกระเปาะเงิน ยูดาสเคื่องที่มีริย็ทึงเงินสามร้อยเดนาริอันไปเป่าๆ คำว่า เดนาริอัน เป็นคำภาษาละติน ซึ่งในระบบเศรษฐกิจของกรีกโรมันในสมัยศตวรรษแรกมีค่าเท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน กล่าวในอีกนัยหนึ่ง มาริย์ได้ใช้เงินรายได้หนึ่งปีไปกับน้ำมันหอมที่นางใช้ชโลมพระเยซู การที่ยูดาสโต้แย้งว่าน่าจะขายน้ำมันนี้และเอาเงินไปแจกให้แก่คนยากจนต่อให้เห็นว่าเขาจะชกขอกเงินอีก หากนางเอาน้ำมันหอมนี้ไปขาย นางก็คงเอาเงินที่ได้ไปถวายแด่พระเยซูผู้ทรงมอบเงินนั้นให้แก่ยูดาสผู้เป็นทรยศ ยูดาสเห็นแต่ว่าเงินที่เขาควรจะได้หลุดลอยไปจากมือ

ยน 12:7 พระเยซูจึงตรัสว่า "ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา คำคำหานิยูดาสที่พระเยซูตรัสมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่านั้น พวกยิวใช้น้ำมันหอมดังกล่าวในพิธีฝังศพ นี่เป็นวิธีในการให้เกียรติผู้ตายเหมือนกับที่สมัยนี้เราส่งดอกไม้ไปที่งานศพ น้ำมันหอมนี้ยังช่วยอำพรางกลิ่นศพด้วยเพราะพวกเขาไม่ได้ใช้วิธีอาบน้ำยาศพเหมือนกับที่ชาวตะวันตกทำเป็นกิจวัตร ดังนั้น สิ่งที่นางมาริย์ทำจึงเหมือนกับการส่งดอกไม้ให้แก่พระเยซูก่อนงานศพ แทนที่จะชโลมพระองค์หลังจากที่พระองค์สิ้นพระชนม์ นางกลับทำอย่างนั้นขณะที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ มาริย์ทราบดีว่าพระเยซูกำลังเผชิญกับการปฏิบัติที่รุนแรงขนาดไหน หมู่บ้านเบธานีอยู่นอกกรุงเยรูซาเล็มคนเดียว นางน่าจะทราบดีเกี่ยวกับหมายจับพระเยซู นางน่าจะทราบว่าพวกข้าราชการระดับสูงของพวกยิวมุ่งมั่นที่จะฆ่าพระเยซู โดยเฉพาะหลังจากที่พระองค์ทรงชุบให้น้องชายของนางเป็นขึ้นจากตาย บางทีนางอาจอยากถวายเกียรติแด่พระองค์ขณะที่นางยังทำได้ พระเยซูทรงบอกว่าการกระทำของนางพยากรณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น

ยอห์น 12:8 **เพราะว่ามีคนจนอนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป"**

พระองค์ทรงดำเนินความหน้าซื่อใจคดของยูดาสที่แสวงอยากช่วยเหลือคนจน ความยากจนมีมาตลอดและจะมีอยู่เสมอไป (แหล่งที่มาของความยากจนเกี่ยวข้องกับธรรมชาติมนุษย์ที่บกพร่องมากกว่าปัญหาภายนอกทางเศรษฐกิจ) อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ทรงทราบว่าพระองค์จะจากไปในไม่ช้า

ยอห์น 12:9-11 ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย 10 แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย 11 เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

เราได้เห็นจุดประสงค์เพิ่มเติมของการที่พระเยซูทรงชุบลลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตายแน่นอนที่พระองค์ทรงชุบเขาให้เป็นขึ้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระบิดาและเพื่อเกียรติของพระองค์เองด้วย พระองค์ยังทรงชุบเขาให้เป็นขึ้นเพราะเห็นแก่มารีย์และมารธาสาวสนิทของพระองค์ แต่เราเห็นเหตุผลอีกประการหนึ่งด้วย การที่พระองค์ทรงชุบลลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตายถึงความสนใจของคนทั้งปวงที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็ม พวกฟาริสีและผู้นำของอิสราเอลจึงเดือดดาลและปรึกษากันว่าจะทำอะไรกับพระองค์ได้ นอกจากนี้ การเป็นขึ้นจากตายของลาซารัสก็เป็นหลักฐานชิ้นสุดท้ายสำหรับคนทั่วไปเพื่อให้พวกเขากลับใจเชื่อพระเยซู

วลีที่ว่า "เป็นอันมาก" (ฮีบรู ออคลอส พอลุส) แปลตรงตัว 'คนที่มีเยอะ' นี่เป็นสำนวนหมายถึงคนสามัญ บางครั้งมันถูกแปลว่า 'ฝูงชน' อีกครั้งที่เราได้เห็นความแตกต่างชัดเจนระหว่างพวกผู้นำทางศาสนาที่ใจแข็งกระด้างและคนสามัญ พวกเขาได้ยินเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของลาซารัสและพวกเขามาดูลาซารัสผู้เป็นขึ้นจากตายและพระเยซูผู้ทรงชุบเขาให้เป็นขึ้นจากตาย ผลลัพธ์ก็คือ คนเป็นอันมาก "ออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู" พวกผู้มีอำนาจเห็นถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจน พวกเขาจึง "ปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย" ลาซารัสซึ่งเป็นพยานหลักฐานที่สำแดงถึงอำนาจจากพระเจ้าของพระเยซูต้องถูกกำจัดด้วย (เราไม่ทราบว่าคุณมีความเชื่อมากขนาดไหน พวกเขาอาจเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่จะมาปลดปล่อยพวกเขาจากโรม เห็นได้ชัดว่าบางคนจากฝูงชนเหล่านี้จะร้องตะโกนว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขน" ภายในสัปดาห์นี้เอง)

ดูเหมือนว่าในวันถัดไปเมื่อพระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต ระดับความตื่น
เต้นและความกระตือรือร้นของฝูงชนจะยิ่งเพิ่มขึ้นเพราะการที่พระองค์ทรงชูปลาซาร์สให้เป็น
ขึ้นจากตาย แน่แน่นอนที่พระองค์ผู้ทรงชูปเขาให้เป็นขึ้นจากตายคือ พระเมสสิยาห์

ยอห์น 12:12-13 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยืมว่า พระเยซู
เสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม 13 เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า
"โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่ง
อิสราเอลทรงพระเจริญ"

ในวันถัดมา (ที่สมัยนี้เราเรียกว่า ปาล์มซันเดย์) ฝูงชนเป็นอันมากที่ได้เดินทางไปยังกรุง
เยรูซาเล็มเพื่อร่วมถือเทศกาลปัสกาได้ยืมว่า "พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม" คำว่า "คนเป็น
อันมาก" (ฮอ ออกลอส พอลุส) เป็นคำเดียวกับในข้อ 9 คำว่า "ถึงกรุงเยรูซาเล็ม" (เออิส ฮิเอโร
ซอลูมา) แปลตรงตัวว่า 'ข้างในกรุงเยรูซาเล็ม' คนทั้งหลายต่างรู้ว่าก่อนหน้านั้นพระเยซูทรง
พำนักหลายวันที่หมู่บ้านเบธานีนอกกรุงเยรูซาเล็ม คราวนี้ข่าวลือสะพัดไปว่าพระองค์กำลังเสด็จ
เข้าไปข้างในกรุงเยรูซาเล็ม คลื่นได้นำกำลังก่อตัวอยู่ พวกเจ้าหน้าที่ระดับสูงต้องการที่จะจับกุม
พระองค์และสุดท้ายก็ประหารชีวิตพระองค์ ทุกคนต่างรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ดี กระนั้นพวกคน
ธรรมดาก็ได้ข้อสรุปว่า ผู้ที่ทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่เหล่านี้ แม้กระทั่งชูปคนให้เป็นขึ้นจากตาย
จะต้องเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยมานาน

เหล่าฝูงชนที่รอคอยการเสด็จเข้ากรุงของพระองค์ได้ตัดใบต้นอินทผลัมมาโบกและปู
ตามทางที่พระองค์เสด็จ มันได้กลายเป็นธรรมเนียมของคนสมัยนั้นที่จะ โบกใบต้นอินทผลัม
และวางใบเหล่านี้ไว้ข้างหน้าผู้มีชัยชนะหรือกษัตริย์ ขณะที่พวกเขา "ออกไปต้อนรับพระองค์"
พวกเขาก็ร้องด้วยความตื่นเต้นว่า "โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้
เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ" นี้ไม่ใช่การกล่าวต่ำกว่าความเป็นจริง
เลย ฝูงชนเข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

คำว่า โฮซันนา เป็นคำภาษาฮีบรูซึ่งแปลตรงตัวว่า 'ขอทรงช่วยให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด' หรือ
'ขอทรงช่วยพวกเราให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด' เราเห็นชัดเจนถึงความหมายของคำๆนี้ อิสราเอลตกเป็น
ทาสของกองทัพโรมที่พวกเขาเกลียดชัง ความรอดที่พวกเขาแสวงหาคือ การช่วยกู้ให้พ้น
ทางการเมืองและไม่ใช่การช่วยให้รอดฝ่ายวิญญาณ จริงๆแล้วพวกเขากำลังหมายถึง สดุดี
118:25-26 ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้ยกข้อความจากที่นั่นตรงๆก็ตาม พวกเขาถือว่าพระเยซูทรง
เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลที่พวกเขารอคอยมานาน สภาซานเฮดรินเข้าใจถึงการกระทำนี้ของฝูง

ชน หลายวันต่อมาในการพิจารณาคดีของพระเยซู พระองค์ก็จะถูกกล่าวหาว่าเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์จึงมีความผิดข้อหาทกฏต่อหน้าปีลาต

ยอห์น 12:14-15 และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลานั้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า 15 'ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา'

ตามที่เราได้เห็นรายละเอียดเพิ่มเติมในข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เนื้อหาสอดคล้องกัน พระเยซู "ทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลานั้น" การทรงลูกลานั้นมีความหมาย ผู้พิชิตจะเข้ามาเพื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงชัยชนะในสงคราม อย่างไรก็ตาม ลาเป็นสัตว์ที่คนจับเป็นประจำ มันสื่อถึงการมาโดยสันติ พระเยซูทรงตั้งใจที่จะนำเสนอพระองค์เองไม่ใช่ในฐานะผู้พิชิตทางการเมือง พระองค์เสด็จมาอย่างสันติและอย่างถ่อมพระทัย อาณาจักรของพระองค์ไม่ใช่อาณาจักรทางการเมืองหรือใช้กำลังทหาร ยอห์นบันทึกว่านี่เป็นการทำให้ เศคาริยาห์ 9:9 สำเร็จโดยตรง

ยอห์น 12:16 ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์ ยอห์นหมายเหตุไว้ว่าในตอนนั้นพวกสาวกยังไม่เข้าใจถึงความหมายของเหตุการณ์นี้ อย่างไรก็ตาม ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงได้รับสง่าราศี พวกเขาก็จำได้ถึงข้อพระคัมภีร์นี้ที่พยากรณ์ถึงพระองค์และการที่ข้อพระคัมภีร์นี้สำเร็จในวันนั้น นี่เป็นคำพยากรณ์ข้อแรกในหลายๆข้อที่จะสำเร็จในช่วงหลายวันถัดมา

ยอห์น 12:17-18 เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกชาวรัสซาให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ 18 เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น

อีกครั้งที่เราได้เห็นถึงความหมายของการชุบลาวารัสซาให้เป็นขึ้นจากตาย ผู้คนที่ได้เห็นการอัศจรรย์ครั้งนั้นต่างจดจำได้ นี่จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่พระองค์ทรงได้รับการต้อนรับเข้ากรุงอย่างดี "พากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น" อีกครั้งที่คำว่า ประชาชน (ออกคอสต) หมายถึงคนสามัญ

ยอห์น 12:19 พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า "ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว" พวกฟาริสีตกอยู่ในภาวะลำบาก พวกเขาได้แต่ยืนมองอยู่ข้างทางขณะที่ประชาชนแห่กันไปต้อนรับพระเยซูเข้ากรุง พวกเขาได้ออกคำสั่งไปแล้วว่าถ้าผู้ใดพบว่า

พระองค์อยู่ที่ไหนให้รายงานพวกเขาให้ทราบ ตอนนี้พวกเขาารู้แล้วว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหนแต่ก็ทำอะไรไม่ได้เลย พวกเขาพร่ำบ่นกับตัวเองว่า “ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย คุณถึดโลกตามเขาไปหมดแล้ว” แผนทุกอย่างที่พวกเขาวางไว้พังหมด แต่โชคดีที่ว่ามันจะไม่เป็นแบบนี้ นานนักหรอก

ยอห์น 12:20-22 ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง 21 พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟิลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า "ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าจะใคร่เห็นพระเยซู" 22 ฟิลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟิลิปจึงไปทูลพระเยซู

พวกกรีก ซึ่งไม่ใช่พวกยิวนิยมกรีกแต่เป็นชาวกรีกจริงๆมาที่กรุงเยรูซาเล็มด้วย พวกเขา น่าจะเป็นผู้แสวงหาซึ่งเป็นคนต่างชาติ อาจเป็นผู้เข้าริตซึ่งยังไม่ได้เข้าสู่หน้ดแต่แสวงหาพระเจ้าแห่งอิสราเอล พวกเขาเข้าไปหาฟิลิปและขอพบพระเยซู แล้วฟิลิปก็ไปบอกพระเยซู อย่างไรก็ตาม น่าสังเกตว่าพระองค์ไม่ได้ไปพบพวกเขา อย่างไรก็ตามพระองค์ตรัสตอบไปแบบเป็นปริศนาและพวกกรีกอาจได้ยินด้วย อาจเป็นได้ว่าการที่พวกข้าราชการอิสราเอลจะปฏิเสธพระองค์นั้นใกล้เข้ามาเต็มทีจนพระองค์อยากพุ่งเป้าไปที่พวกยิวเป็นหลัก ในไม่ช้าชาวประเสริฐก็จะไปถึงพวกคนต่างชาติด้วย ถึงแม้ว่าพระเยซูไม่ได้ออกไปพบกับพวกกรีกเหล่านี้ แต่พวกเขาต้องได้ยินข่าวประเสริฐแล้วอย่างแน่นอน กางเขนต้องมาก่อนพระมหาบัญชา เราอาจสันนิษฐานได้ว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อแล้วหรือไม่ก็จะได้เป็นผู้เชื่อในเวลาไม่ช้า

ยอห์น 12:23-24 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี 24 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื้อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื้อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก

ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ได้ออกไปต้อนรับพวกเขา แต่พระองค์ก็ตรัสให้พวกเขาได้ยิน พระองค์ทรงกล่าวถึงความตายและการเป็นขึ้นจันจากตายของพระองค์ซึ่งใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว พระองค์ตรัสแบบเป็นลางว่า "ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี" เวลาของพระองค์ที่มีพยากรณ์ไว้มานานได้มาถึงแล้ว มีการพูดถึงเวลาที่ว่าในยอห์น 2:4, 7:30 และ 8:20 พระองค์จะตรัสถึงเวลาที่มาถึงนี้อีกในยอห์น 13:1 และ 17:1 'เวลาของพระองค์' หมายถึงความสมบูรณ์ของพันธกิจของพระองค์ที่กางเขน จุดเริ่มต้นแห่งจุดจบใกล้เข้ามาแล้ว โดยการสิ้นพระชนม์พระองค์จะทรงได้รับสง่าราศีในไม่ช้า ดู ฟิลิปปี 2:8-11

พระเยซูจึงแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งในตัวของความเชื่อแบบคริสเตียน ชีวิตมาจากความตาย นี้อยู่ในบริบทเกี่ยวกับเวลาของพระองค์และการที่พระองค์ได้รับสง่าราศี พระองค์ทรงยกตัวอย่างโดยใช้ภาพประกอบตามธรรมชาติของเมล็ดพืชที่ต้องตายและถูกฝังไว้ก่อนที่ชีวิตใหม่จะผุดขึ้นมา (เปาโลก็ใช้ภาพประกอบเดียวกันใน 1 โครินธ์ 15:36) อย่างไรก็ตาม โดยการสิ้นพระชนม์ พระองค์จึง “เกิดผลมาก” ดู ยอห์น 15:5 กุญแจที่นำไปสู่การเกิดผลมากคือ การยอมตายต่อตัวเอง ในที่นี้พระเยซูทรงตั้งตาคอยการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ซึ่งกำลังจะมาถึง

ยอห์น 12:25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้ในวันนั้น พระเยซูทรงขยายความถึงความขัดแย้งกันของชีวิตต่อไป คำที่แปลว่าชีวิต ในข้อนี้ (ซูล) เป็นคำที่มักแปลว่า ‘จิตวิญญาณ’ มากกว่า การรักตัวเอง (คือ จิตวิญญาณของตัวเอง) เป็นวิธีที่คนๆหนึ่งจะเสียมันไปอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม คนที่ยอมเกลียดตัวที่เห็นแก่ตัวของตน (คือ ปฏิเสธตัวเอง) “จะรักษาชีวิตนั้นไว้ในวันนั้น” พวกกรีกซึ่งได้ยืมพระองค์ตรัสมาจากวัฒนธรรมที่มีหลักปรัชญาแบบเอพิคูเรียน ‘จงสนุกกับตัวเอง’ ประเด็นสำคัญที่พระเยซูกำลังตรัสถึงคือ กุญแจที่ไขสู่เรื่องฝ่ายวิญญาณที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์คือ การที่คนๆหนึ่งจะเกลียดชังความปรารถนาที่เป็นบาปซึ่งมุ่งแต่จะตอบสนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนังของตนเอง การมีใจจดจ่ออยู่กับตัวเองคือแก่นของการใช้ชีวิตตามเนื้อหนังพร้อมกับกิจการที่เสื่อมทรามของมัน ดู กาลาเทีย 5:19-21 นอกจากนี้ นี่ยังตรงข้ามกับความนิยมในสมัยนี้ที่มุ่งแต่เรื่องการพัฒนาความมั่นใจในตัวเอง

ยอห์น 12:26 ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเรา ก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น

พระเยซูทรงปิดท้ายด้วยบทเรียนเรื่องการเป็นสาวก (บางทีเพื่อให้เห็นแก่พวกกรีกที่ฟังอยู่) ผู้รับใช้ย่อมอยู่ใกล้ นายของตน ด้วยเหตุนี้ “ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย” การรับใช้ที่แท้จริงต้องอาศัยการอยู่ใกล้ชิดกับนายของตน หากเราจะรับใช้พระองค์ เราก็ต้องอยู่ใกล้พระองค์

พระสัญญาที่ใกล้เคียงกับใน 1 ซามูเอล 2:30 ถูกกล่าวออกมา “ผู้ใดที่ให้เกียรติเราก็จะให้เกียรติผู้นั้น” พระเจ้าทรงให้เกียรติผู้ที่ปรนนิบัติพระองค์จริงๆทั้งในชีวิตนี้และชีวิตหน้า ดู วิวรณ์ 22:12 นำสังเกตรูปกาลของคำกริยาตรงนี้ วลีแรก “ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา” ถูกแสดงในรูปเงื่อนไขสมมติ มันสื่อว่า ‘ถ้าผู้ใดเต็มใจเลือกที่จะปรนนิบัติเรา’ วลีต่อมา “พระบิดาของเรา ก็จะ

ทรงประทานเกียรติแก่ผู้ขึ้น” อยู่ในรูปอนาคตกาล มันเป็นคำสัญญาในรูปของคำพยากรณ์ พระเจ้าจะทรงประทานเกียรติแก่ผู้ที่เต็มใจเลือกที่จะปรนนิบัติพระองค์ อีกครั้งที่กลุ่มผู้ฟังที่เป็นชาวกรีกน่าจะได้อินคำตรัสนี้ พวกเราทุกวันนี้ในฐานะที่เป็นผู้เชื่อคนต่างชาติดี้อยู่ในขอบเขตพระสัญญาด้วย สรรเสริญพระเจ้า

ยอห์น 12:27 บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ‘ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ หากมิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เอง เราจึงมาถึงเวลานี้ เราได้เห็นถึงความเป็มนุษย์และความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทรงกล่าวถึงสิ่งที่พระองค์ทรงทราบว่า จะเกิดขึ้นในไม่ช้า คำที่แปลว่า จิตใจ (ซุเค) มีความหมายหลายแบบในพระคัมภีร์ใหม่ ในความหมายที่แคบมากกว่าคำนี้หมายถึงจิตใจมนุษย์ ในความหมายที่กว้างกว่าคำนี้หมายถึง การมีตัวตนแบบมองไม่เห็นทั้งหมดของมนุษย์ ซึ่งรวมถึง จิตใจ วิญญาณและอารมณ์ ข้อนี้ น่าจะใช้คำนี้ตามความหมายแบบหลังมากกว่า จิตใจของพระเยซูเป็นทุกข์ วลีที่ว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้” อยู่ในรูปของคำสั่งหรือคำขอ พระองค์ทรงทูลขอพระบิดาให้ช่วยพระองค์ให้พ้นจากเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น

เวลาของพระองค์ที่มีพยากรณ์ไว้มานานใกล้จะมาถึงแล้วและในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ก็ทรงหวาดกลัว กระนั้น ในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงเตรียมจิตใจและจิตวิญญาณของพระองค์ให้พร้อมและตรัสกับตัวเองว่า “เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้” ถึงแม้ว่าในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทรงเป็นทุกข์เพราะสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่ในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงตั้งหน้าเหมือนหินเหล็กไฟเพื่อสู้กับภารกิจที่พระเจ้าทรงเรียกให้พระองค์มาทำ พระองค์ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ กระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ปราศจากบาป

ยอห์น 12:28-30 ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก” 29 ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆก็พูดว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์” 30 พระเยซูตรัสตอบว่า “เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา

เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงขอให้พระเจ้าช่วยพระองค์ให้พ้นจากสิ่งที่กำลังจะเกิด บัดนี้ในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงทูลขอให้พระบิดาทรง “ให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” บางทีเพื่อเสริมกำลังและหนุนใจพระเยซู พระเจ้าจึงตรัสมาจากสวรรค์โดยตรงว่า “เรา

ได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก” เช่นเดียวกับเขา โลกขณะเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส คนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ พระสุรเสียงนั้น บางคนคิดว่าเป็นเสียงฟ้าร้อง บางคนก็คิดว่าเป็นเสียงทูตสวรรค์

กระนั้น การสำแดงจากสวรรค์แบบนั้นยังรับรองเกี่ยวกับความจริงแท้ของพระเยซูให้คนเหล่านั้นได้ทราบ (เราไม่ทราบแน่ชัดว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่ไหน แน่แน่นอนว่านี่เกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม อาจในพระวิหารหรือในเขตพระวิหาร) สดุดี 29 เปรียบพระสุรเสียงของพระเจ้าว่าเป็นเหมือนกับพายุฝนที่รุนแรงและมีอำนาจมาก การตอบสนองของพระเจ้าจากสวรรค์ไม่เพียงเสริมกำลังพระเยซูสำหรับวิกฤติที่ใกล้เข้ามาเท่านั้น แต่ยังเป็นไปเพื่อคนเหล่านั้นที่ได้เห็นและได้ยินพระสุรเสียงนี้ด้วย ไม่ว่าพวกเขาจะตีความพระสุรเสียงนี้อย่างไร มันก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความสัมพันธ์ของพระเยซูกับสวรรค์

ยอห์น 12:31 บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว **เดี๋ยวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย** เวลาของพระองค์ได้มาถึงแล้ว จุดไคลแมกซ์ของยุคทั้งหลายมาใกล้แล้ว จุดเริ่มต้นแห่งการพิพากษาโลกนี้กำลังจะเริ่มแล้ว ความบาปจะถูกพิพากษาในพระกายของพระองค์บนกางเขน จุดจบแห่งอาณาจักรของซาตานพร้อมทั้งการคืนรณของมันใกล้จะเริ่มแล้ว ทั้งหมดใกล้จะสิ้นสุดแล้วและพระเยซูก็ทรงทราบดี “ผู้ครองโลกนี้” หาใช่ใครอื่นนอกจากซาตาน มันจะถูกโยนทิ้งออกไปแล้ว คำว่าโยนทิ้ง (เอกบัลโล) อยู่ในรูปอนาคตกาล จุดจบแห่งอำนาจในการครองโลกนี้ของซาตานใกล้จะเริ่มแล้ว ถึงแม้ว่าเมื่อเรามองย้อนกลับไปประวัติศาสตร์เกือบสองพันปี อำนาจของมันยังสืบต่อมาอยู่ก็ตาม แต่มันก็จะสิ้นสุดลงไปในไม่ช้า การเสื่อมลงจากอำนาจของมันได้เริ่มต้นขึ้นที่กางเขนและที่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู

ยอห์น 12:32-33 และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา" **33** พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

พระเยซูตรัสถึงการ “ถูกยกขึ้น” เช่นเดียวกับในยอห์น 3:14 บางคนคิดว่านี่หมายถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ข้อ 33 บอกชัดเจนถึงวิธีที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ คือ ทางไม้กางเขน ภูทองสัมฤทธิ์ถูกยกขึ้นในดินทุรกันดารฉนัได บุตรมนุษย์ก็จะถูกยกขึ้นขึ้นนั้น แต่ในการถูกยกขึ้นนี้ ฤทธิ์เดชแห่งกางเขนจะชักชวนมนุษย์ทุกยุคสมัยมายังพระองค์ผู้ทรงทุกข์ทรมาน หลังพระโลหิต และสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขาบนไม้กางเขนนั่น วิถีแห่งกางเขนจึงเป็นแม่เหล็กฝ่ายวิญญาณขนาดใหญ่ที่ดึงดูดคนทั้งปวงเข้ามา คำเชิญนี้มีไปถึงคนทั้งปวง แต่น่าเศร้าที่คนมากมายไม่ยอมมา

ยอห์น 12:34 คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสตเจ้าจะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น' บุตรมนุษย์นั่นคือผู้ใดเล่า" คนทั้งหลาย (ออกคอส ซึ่งบางครั้งแปลเป็น 'ฝูงชน' หมายถึงประชาชนคนธรรมดา) จึงถามพระองค์ว่าเหตุใดพวกเขาจึงได้ยินในพระราชบัญญัติว่าพระคริสตเจ้าจะอยู่เป็นนิตย์ แต่พระเยซูก็ตรัสว่าบุตรมนุษย์จะถูกยกขึ้น เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเข้าใจเลยว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ กระนั้นพวกเขาก็สับสนที่ว่า (1) ทำไมพระองค์ถึงต้องถูกยกขึ้น (คือ ถูกตรึงที่กางเขน) และ (2) บุตรมนุษย์ผู้นี้คือผู้ใด

ยอห์น 12:35-36 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะมาทับท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน 36 เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง" เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และชวนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา

แทนจะตอบคำถามของพวกเขาตรงๆ พระองค์กลับทรงใช้คำอุปมาที่ทรงใช้ก่อนหน้านี้ การเป็นความสว่างแห่งโลกนี้ของพระองค์ใกล้จะสิ้นสุดแล้ว พระองค์จึงหนุนใจพวกเขาให้ใช้ประโยชน์จากความสว่างนั้นเท่าที่ความสว่างนั้นยังอยู่กับพวกเขา ในเมืองต่างๆสมัยโบราณซึ่งไม่มีหลอดไฟฟ้าตามท้องถนนการเดินทางตอนกลางคืนเป็นเรื่องที่อันตรายมากๆ พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบนี้กับพระองค์เอง "เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง" ตรงนี้พระองค์ไม่เพียงสอนความจริงอีกเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินในความสว่างของพระองค์เท่านั้น แต่ยังสอนเรื่องการเชื่อพระองค์ในฐานะเป็นความสว่างของโลกนี้ด้วย พอตรัสเสร็จ พระองค์ก็เสด็จไป (เห็นได้ชัดว่าจากพระวิหาร) และทรงหลบให้พ้นจากสายตาประชาชน

ยอห์น 12:37 ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา เขาก็ยังไม่เชื่อในพระองค์ เราได้เห็นสภาพฝ่ายวิญญาณอันน่าเศร้าของชนอิสราเอล ถึงแม้ว่าพระองค์ได้กระทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่หลายประการและได้เทศนาความจริงอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชต่อหน้าพวกเขา "เขาก็คงยังไม่เชื่อในพระองค์" คำกริยาที่แปลว่า เชื่อ (พิสเทอโอ) แสดงถึงการกระทำเรื่อยไป นั่นคือ 'พวกเขายังคงไม่เชื่อในพระองค์อยู่เรื่อยไป' พวกเขายังคงค้างอยู่ในการไม่เชื่อพระองค์อยู่เรื่อยไปทั้งๆที่ได้เห็นความสว่างของพระองค์แล้ว ความบาปของพวกเขาไม่ใช่การไม่เชื่อ แต่เป็นการ *ไม่ยอมเชื่อ* ซึ่งทำให้ใจของพวกเขาปิดบอด

ยอห์น 12:38-41 เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด’ 39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า 40 ‘พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย’ 41 อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์

ยอห์นกล่าวว่าในเวลาต่อมาว่าเหตุการณ์ที่บันทึกไว้เหล่านี้เป็นการทำให้คำพยากรณ์หลายข้อที่บันทึกไว้ในพระธรรมอิสยาห์สำเร็จ ยอห์นอ้างถึงอิสยาห์ 53:1 ก่อนเป็นข้อแรก “พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด” บริบทของอิสยาห์ 53 พูดถึงกางเขนและพระเมสสิยาห์ผู้ทรงทุกข์ทรมานอย่างไม่ต้องสงสัย ยอห์นชี้ให้เห็นว่าแม้กระทั่งข้อแรกจากบทนั้นก็สำเร็จแล้ว ชนอิสราเอลจำนวนมากไม่ยอมเชื่อแม้จะได้เห็นพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าต่อหน้าต่อตาตัวเองแล้ว

จากนั้นยอห์นก็อ้างถึงคำพยากรณ์ที่เป็นลางยิ่งกว่าตามที่เขียนไว้ในอิสยาห์ 6:9-10 ท่านกล่าวว่า ด้วยเหตุนี้เองพวกเขาจึง “เชื่อไม่ได้” ความแข็งกระด้างแห่งจิตใจของพวกเขาที่ปฏิเสธการสำแดงอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชของพระบุตรของพระเจ้าได้ปิดตาใจของพวกเขาจนเชื่อไม่ได้ในการทำเช่นนั้น พวกเขาจึงทำให้คำพยากรณ์ที่อิสยาห์กล่าวไว้กว่า 700 ปีก่อนหน้านั้นสำเร็จ

เพราะความแข็งกระด้างแห่งจิตใจของชนอิสราเอลที่ไม่เชื่อ แม้กระทั่งในสมัยอิสยาห์ และในสมัยพระเยซูเองด้วย พระเจ้าจึงทรง “ปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย” คำแข่งسابนี้ที่ตกอยู่กับชนอิสราเอลเปิดเผยให้เห็นถึงอันตรายของการเล่นเกมกับพระเจ้า ตามประวัติศาสตร์แล้วชนอิสราเอลไม่เพียงเพิกเฉย ปฏิเสธ และไม่เชื่อพวกผู้พยากรณ์เท่านั้น แต่พระบุตรของพระเจ้าด้วย ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสว่า ‘เชิญพวกเจ้าตามสบาย’ ดังนั้นจนถึงทุกวันนี้พระองค์ได้ให้มีผ้าคลุมหน้าปิดใจชนอิสราเอลที่ไม่เชื่อจนพวกเขาเชื่อไม่ได้ (2 โครินธ์ 3:15 และ โรม 11:8-11)

จุดประสงค์ของโรม 11 จึงเตือนสติเราที่เป็นคนต่างชาติว่าอย่าหลงทำผิดแบบเดียวกัน “เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษถึงเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม (ชนอิสราเอล) ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน” (โรม 11:21) ผ้าคลุมที่ก่อให้เกิดความมืดบอดฝ่ายวิญญาณนี้ซึ่งอิสยาห์ได้พยากรณ์ไว้ และพระเยซูนำมาปรับใช้ตรงนี้ และเปาโลก็กล่าวถึงด้วย จะไม่ถูกเอา

ออกไปจนกว่าจะถึงยุคแห่งความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่งเมื่อชนอิสราเอลจะยอมรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ที่พวกเขาปฏิเสธมานาน ดูโรม 11:25-26 ในการกล่าวพยากรณ์เช่นนี้ อิชยาห์จึงมีโอกาสได้เห็น พระคริสต์ในสง่าราศีของพระองค์ในอิชยาห์ 6 เหมือนกับที่อับราฮัมได้เห็นวันของพระองค์แล้ว (ยอห์น 8:56)

ยอห์น 12:42-43 อย่างไรก็ดีแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา

43 เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า

ถึงอย่างไรแล้ว พวกเขาก็ยังได้เห็นความสว่างอยู่หน่อยหนึ่ง ในพวกขุนนางที่กรุงเยรูซาเล็มมีหลายคน “เชื่อในพระองค์” กระนั้นด้วยความกลัวพวกฟาริสีและกลัวที่จะถูกไล่ออกจากธรรมศาลาพวกเขาจึง “ไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผย” นำเศร้าที่พวกเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า (คำที่แปลว่า การสรรเสริญ ในที่นี้ (คอซา) คือคำที่มักแปลเป็น ‘สง่าราศี’ ช่างเป็นความเห็นที่น่าเศร้า พวกเขารักสง่าราศีอันจืดจางของโลกใบเล็กๆนี้มากกว่าสง่าราศีอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้า ข้อนี้ช่างเป็นจริงสำหรับบรรดาผู้เชื่อที่อายองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อหน้าเพื่อนๆของตน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนจืดจางเหล่านี้ไปอยู่ที่ไหนในหลายวันต่อมาเมื่อพระเยซูทรงเดินไปที่กางเขนเพื่อถูกปรับโทษถึงตาย

ยอห์น 12:44-45 พระเยซูทรงประกาศว่า "ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หากได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 45 และผู้ที่เห็นเราก็มองเห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

ในบันทึกสุดท้ายของยอห์นเกี่ยวกับพันธกิจต่อพวงชนของพระเยซู พระองค์ทรงประกาศว่า “ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หากได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” คำที่แปลว่า **ประกาศ** (คราด โช) ในที่นี้หมายถึง ‘ร้องเสียงดัง’ นี่เป็นคำประกาศให้ทุกคนได้ยิน ถึงแม้ว่าเราไม่ทราบว่าคำประกาศนี้มีขึ้นที่ไหนกันแน่ แต่มันต้องเป็นที่สาธารณะ อาจเป็นในหรือใกล้ๆ บริเวณพระวิหาร ความจริงในตอนนั้นก็ยังเป็นจริงอยู่ในตอนนี้ ความเชื่อในพระเยซูคริสต์ก็คือความเชื่อในพระเจ้าพระบิดา นอกจากนี้เมื่อพวกเขาได้เห็นพระเยซูก็เท่ากับพวกเขาได้เห็นพระบิดา นี่ไม่ได้หมายความว่าพระบิดาและพระบุตรเป็นบุคคลเดียวกัน แต่ตามที่มิถกกล่าวไว้ในฮีบรู 1:3 พระเยซูทรง “มีสถานะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” พระองค์ทรงมีสถานะเหมือนกับพระบิดาของพระองค์ทุกประการ ดู คำอธิบายใน ฮีบรู 1:3

ยอห์น 12:46 เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมืด พระองค์ทรงสรุปสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนและเทศนา พระองค์ในฐานะเป็นความสว่างของโลก

นี้ทรงสามารถขับไล่ความมืดไปจากโลกนี้ได้ กระนั้น การที่เราจะรับความสว่างนี้ได้เพื่อขับไล่ความมืดทั้งในตอนนั้นและตอนนี้ก็โดยความเชื่อในพระองค์ ความเชื่อในพระเยซูคริสต์จึงเป็นกุญแจสู่ความสว่างของพระองค์

ยอห์น 12:47 ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้รอด การเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูไม่ใช่เพื่อพิพากษาโลก จุดประสงค์ของการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์คือ เพื่อ “จะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” (ลูกา 19:10) อย่างไรก็ตามในการเสด็จมาครั้งที่สอง เหตุการณ์จะกลับตรงกันข้าม เมื่อนั้นพระองค์จะเสด็จมาเพื่อที่จะพิพากษาไม่ใช่เพื่อช่วยให้รอดแล้ว ในสมัยแห่งพระคุณของพระองค์ มนุษย์ชาติสามารถหันมาหาพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดได้ อย่างไรก็ตาม ถ้าพวกเขาปฏิเสธพระองค์ตอนนี้ พวกเขาก็จะเผชิญหน้ากับพระองค์ในฐานะผู้พิพากษาเมื่อถึงตอนนั้น

ยอห์น 12:48 ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย นอกจากนี้มาตรฐานที่จะใช้พิพากษาคคนไม่เชื่อก็คือ “คำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” มนุษย์สามารถเพิกเฉยปฏิเสธ และไม่ยอมรับพระองค์ได้ อย่างไรก็ตาม หลักการใช้พิพากษาพวกเขาก็ถูกเขียนไว้แล้ว พระวาระของพระเจ้าซึ่งมีเขียนไว้แล้วจะพิพากษาพวกเขา มนุษย์คิดว่าพวกเขาจะลอยนวลกับการปฏิเสธพระคริสต์ อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่อาจหลีกเลี่ยงพระวาระของพระองค์ได้ มันจะเป็นเกณฑ์ที่ใช้พิพากษาพวกเขาในวันนั้น

ยอห์น 12:49-50 เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา 50 เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็ตูตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา"

พระเยซูทรงสรุปพันธกิจของพระองค์ด้วยการตรัสว่าพระองค์ไม่ได้กล่าวตามใจพระองค์เอง “แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา” หากสิทธิอำนาจในการเป็นพระบุตรของพระเจ้ายังไม่พอ พระเยซูก็ทรงอ้างสิทธิอำนาจอีกแห่งซึ่งสนับสนุนพันธกิจของพระองค์ พระองค์ตรัสสิ่งที่มาจากพระเจ้าพระบิดา

พระบัญชาที่พระเจ้าพระบิดาทรงมีมาเกี่ยวข้องกับ “ชีวิตนิรันดร์” คนไม่เชื่อทั้งตอนนั้นและตอนนี้ยังคงปฏิเสธพระบัญชาของพระเจ้าที่เรียกให้มารับน้ำแห่งชีวิต อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พระเยซูตรัสก็เป็นสิ่งที่พระบิดาตรัสแก่พระองค์ นี่ไม่เพียงสนับสนุนพันธกิจของพระเยซูเท่านั้น

แต่ความโง่และพระพิโรธก็จะตกแก่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์และความจริงของพระองค์
ด้วย

ภาพรวมของยอห์น 13: เนื้อหาส่วนแรกของยอห์น 13 พูดถึงเหตุการณ์เบื้องต้นในพระ
กระยาหารค่ำมื้อสุดท้าย จุดสนใจสำคัญคือการทำที่พระเยซูทรงล้างเท้าของพวกสาวก การทรยศ
พระองค์ และการประยุกต์ใช้เรื่องนี้ของพระองค์ ในส่วนหลังของบทนี้ เหตุการณ์ต่างๆในพระ
กระยาหารค่ำมื้อสุดท้ายถูกนำเสนอ เรื่องที่น่าสนใจคือการทำที่พระเยซูทรงใช้ยูดาสไปในภารกิจ
แห่งการทรยศของเขาและการที่พระองค์ทรงมีพระบัญชาใหม่

ยอห์น 13:1 ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่
พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้
พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด ยอห์น 13 ถึง ยอห์น 17 นำเสนอเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในการ
ถือพิธีปัสกาครั้งสุดท้ายของพระเยซู ซึ่งปกติแล้วเรียกกันว่าพระกระยาหารค่ำมื้อสุดท้าย ความ
ลึกซึ่งฝ่ายวิญญาณของคำสอนของพระองค์ถูกนำเสนอในเย็นวันนั้นซึ่งไม่มีในข่าวประเสริฐอีก
สามเล่มที่มีเนื้อหาสอดคล้องกัน ความจริงอันยิ่งใหญ่หลายประการเกี่ยวกับความเชื่อแบบ
คริสเตียนสมัยพระคัมภีร์ใหม่ถูกพบในห้าบทต่อไปนี้และไม่มีบันทึกที่อื่นอีกเลยในพระคัมภีร์
พระองค์ตรัสคำสอนเหล่านี้ในเย็นวันนั้นก่อนที่พระองค์จะทรงถูกจับกุมในสวน

เวลาในตอนนี้เป็นก่อนการรับประทานอาหารในพิธีปัสกา ยอห์นกล่าวประโยคยาวหนึ่ง
ประโยคซึ่งถึงจุดสุดยอดในวลีสุดท้าย เวลาที่พระเยซูทรงรอคอยมานานใกล้จะถึงแล้วและ
พระองค์ก็ทรงทราบดี ‘เวลา’ ของพระองค์จะครบถ้วนเมื่อพระองค์เสด็จไปจาก โลกนี้และกลับ
ไปหาพระบิดาของพระองค์

เราได้เห็นถึงพระทัยอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ตลอดการรับใช้ของ
พระองค์บนโลกนี้ พระองค์ทรงรัก “พวกของพระองค์” ซึ่งในบริบทนี้น่าจะหมายถึงพวกสาวก
ทั้งๆที่ความไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของพวกเขา การที่พวกเขาชอบทะเลาะเบาะแว้งกันด้วย
เรื่องเล็กน้อยๆ ความเจ้าอารมณ์ของเปโตร และการทรยศหักหลังของยูดาส แต่ “พระองค์ทรง
รักเขาจนถึงที่สุด” คำที่แปลว่า **ที่สุด** (เทลอส) ในบริบทนี้อาจหมายถึงความครบสมบูรณ์ของ
พันธกิจของพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกเขาส่วนใหญ่จะละทิ้งพระองค์และหนีไปก่อนสิ้นคืนนี้ก็ตาม
ความรักอันยิ่งใหญ่นี้มีมาถึงคนของพระองค์จนถึงทุกวันนี้ ดู โรม 8:38-39

ยอห์น 13:2 ขณะเมื่อรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว พญามารได้คลายยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์ ตามที่ลูกา 22:3 ได้กล่าวไว้ ซาตานได้เข้าคลายยูดาสก่อนการรับประทานอาหารเช้าในพิธีปัสกา เมื่อยูดาสได้เข้าไปหาพวกมหาปุโรหิตและธรรมจารย์เพื่อเตรียมที่จะทรยศพระองค์ ตรงนี้เราได้เห็นว่าซาตาน ‘คลาย’ ยูดาสได้อย่างไร เมื่อรวมลูกา 22:3 กับข้อความตรงนี้ เราก็เห็นว่าซาตานไม่ได้เข้าคลายยูดาส แต่ใส่ความคิดและเจตนาที่จะทรยศเข้าไปในจิตใจของยูดาส ซาตานซึ่งเป็นวิญญาณตนหนึ่งสามารถมีอิทธิพลต่อจิตใจและความคิดของคนที่มีความต้องการที่จะทำตามประสงค์ของมันอยู่แล้ว หนึ่งในวิธีหลักของมันคือการใช้อิทธิพลกับจิตใจและความคิดของมนุษย์ มันพบว่าในตัวของคุณดาสดินก็พร้อมอยู่แล้วสำหรับเมล็ดพันธุ์ที่มันจะหว่าน การที่ยอห์น 6:70 เรียกยูดาสว่าพญามาร สามารถแปลตรงตัวได้ว่าเขาเป็น ‘ผู้ซัดขวาง’ (คำว่า ดิอาบอลอส ส่วนใหญ่แล้วโดยความหมายตรงตัวหมายถึงผู้ซัดขวางหรือปฏิบัติ) เมื่อรับรู้ได้ถึงความไม่จงรักภักดีและความชอบวิพากษ์วิจารณ์ของคุณดาส ซาตานจึงรู้ว่ามันจะทำงานได้ผลที่ใด พระเยซูก็ทรงทราบเช่นกัน

ยอห์น 13:3-5 พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า 4 พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเช้า ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ 5 แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้

ในการเรีนนำสำหรับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นตามมา ยอห์นเขียนไว้ว่าพระเยซูทรงทราบว่าพระบิดา “ได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า” ขณะที่พระเยซูกำลังจะเผชิญกับคำคืนที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว พระองค์ก็ทรงทราบว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด เสด็จมาจากไหน และจะเสด็จไปที่ไหน ดูมัทธิว 11:27, 28:18, ลูกา 10:22 และยอห์น 16:28 สำหรับคำอธิบายเพิ่มเติมว่าทำไมพระเยซูถึงทรงทราบว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดและพระองค์ทรงทำอะไรอยู่

ในบริบทนั่นเอง พระเยซูทรงลุกขึ้นจากโต๊ะกินข้าวและเตรียมตัวที่จะถ่อมพระองค์ลงต่อหน้าพวกสาวก เหตุการณ์ซึ่งถูกบรรยายดังต่อไปนี้ น่าจะเป็นการกระทำของคนรับใช้คนหนึ่ง การ “ถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้” ในที่นี้หมายถึงการถอดเสื้อคลุมชั้นนอกของพระองค์ออก คำที่แปลว่า ผ้าเช็ดตัว (เลนทือออน) หมายถึงผ้าขนหนูฝ้ายลินินหรือผ้ากันเปื้อนซึ่งคนรับใช้สวมเวลาจะทำงานรับใช้ ในกรณีนี้พระเยซูทรงคาดเอวด้วยผ้าเช็ดตัวนี้ พระองค์ “ทรงรับสภาพอย่าง

ผู้รับใช้” จริงๆ (ฟิลิปปี 2:7) ขณะที่พระองค์ทรงคุกเข่าลงทำงานของคนรับใช้ ดังนั้นพระองค์ทรงเริ่มล้างเท้าของพวกสาวกทีละคนๆและเช็ดเท้าของพวกเขาด้วยผ้าเช็ดตัวที่พระองค์ทรงใช้คาดเอวไว้ น่าสังเกตว่าหลายปีต่อมาเปโตรได้เขียนไว้ใน 1 เปโตร 5:5 ว่าจง “คาดเอวไว้ด้วยความถ่อมใจ” ในข้อนี้สำนวนนี้หมายถึงการที่คนรับใช้จะคาดเอวของตนไว้ด้วยผ้ากันเปื้อนเพื่อเตรียมตัวสำหรับทำงานและเพื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงการเป็นข้ารับใช้ มันเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความถ่อมใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทำเช่นนั้นนั้นเลยทีเดียว

ยอห์น 13:6-7 แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ" 7 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "สิ่งที่เรากระทำในขณะที่ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ"

เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงเปโตร เขาก็รีบยื่นเท้าไว้ (หรือรีบยกเท้าขึ้น) และร้องว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ” เราเห็นว่าเปโตรตกใจที่องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเขายอมลดตัวลงมาทำงานต่ำเช่นนี้

คำตอบของพระเยซูอาจแปลตรงตัวได้ว่า ‘สิ่งที่เรากำลังทำอยู่ท่านยังไม่เข้าใจตอนนี้ แต่ท่านจะรู้มันอย่างถ่องแท้หลังจากนี้’ คำที่แปลว่า **เข้าใจ** (เออีโค) หมายถึง การรู้แค่ ‘แบบเป็นแนวคิด’ หรือ ‘แบบเป็นทฤษฎี’ (คือ ความเข้าใจที่จำกัด) คำที่แปลว่า **เข้าใจ** ตรงท้ายข้อ (กินอสโค) มีความหมายว่า ‘ความรู้ที่เกิดกับตัว’ หรือความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า ‘ท่านไม่เข้าใจว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ แต่ท่านจะเข้าใจภายหลัง’

ยอห์น 13:8-9 เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้" 9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย"

เปโตรผู้ใจร้อนทักท้วงว่า “พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้” ซึ่งพระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้” พระเยซูกำลังหมายความว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้รับการชำระล้างในพระโลหิตที่มีค่าอันประเสริฐของพระองค์ คนๆนั้นก็จะมีส่วนกับพระองค์หรืออาณาจักรของพระองค์ ดู 1 ยอห์น 1:7, วิวรรณ์ 1:5 และวิวรรณ์ 7:14 ไม่ว่าเปโตรจะเข้าใจเรื่องนี้หรือไม่ (ซึ่งเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก) เขาก็ทูลขอพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย”

ยน 13:10-11 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน" 11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน"

พระเยซูตรัสตอบโดยชี้ให้เห็นถึงธรรมเนียมที่พระองค์ทรงถือปฏิบัติอยู่ เมื่อคนยิวชำระล้างสำหรับพิธี (ตรงนี้พระองค์ทรงใช้คำที่แตกต่าง คือ ลออุโอ ซึ่งแตกต่างจาก นิพโต ซึ่งถูกใช้มาตลอดเพื่อหมายถึงการชำระล้างตามพิธีที่พวกเขาปฏิบัติ) เขาก็จะไปจากสถานที่ชำระล้างนั้นเท้าของเขาซึ่งปกติแล้วสวมรองเท้าก็จะเปื้อนฝุ่นอีก เขาสะอาดแล้วสำหรับพิธียกเว้นเท้าของเขาที่สกปรก ด้วยเหตุนี้พอเขาเข้าบ้านไหนในฐานะแขก เข้าบ้านก็จะให้คนรับใช้มาล้างเท้าให้เขา ซึ่งทำให้เขา "สะอาดหมดทั้งตัว" คำที่แปลว่า **หมดทั้งตัว** (ออลอส) หมายถึง 'ครบถ้วน'

พระเยซูตรัสเสริมว่า "พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน" คำที่แปลว่า **สะอาด** (คาธารอส) ใช้เพื่อหมายถึงการถูกชำระล้างให้สะอาดสำหรับพิธี เพื่อปฏิบัติตามธรรมเนียมของพวกเขาแล้ว พระเยซูได้ทรงล้างเท้าของพวกเขาแล้ว จึงทำให้พวกเขาสะอาดฝ่ายพิธี อย่างไรก็ตาม พระองค์ตรัสเป็นกลางว่าไม่ใช่ทุกคนในพวกเขาที่สะอาดฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงล้างเท้าของยูดาแล้ว แต่เขาก็ไม่ได้รับการชำระล้างจากพระองค์ในฝ่ายวิญญาณ ยอห์นบันทึกว่าเขา "จะเป็นผู้ทรยศพระองค์" และทรงเชื่อมโยงเรื่องนี้กับคำตรัสของพระองค์ที่ว่าไม่ใช่ทุกคนที่สะอาด

นี่คงเป็นเรื่องที่ลำบากใจสุดๆสำหรับทั้งสองฝ่าย พระเยซูทรงทราบว่าขณะที่ทรงล้างเท้ายูดาว่าเขาเป็นใครและกำลังจะทำอะไร อย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ทรงโวยวายแต่ตรัสกว้างๆ เพียงว่าไม่ใช่ทุกคนในพวกเขาที่สะอาด ยูดาก็คงรู้สึกกระดากใจไม่น้อยเมื่อพระเยซูซึ่งเป็นผู้ที่เขา กำลังจะทรยศทรงแสดงพระกรุณาคุณต่อเขา โดยทำงานที่ต่ำต้อยขนาดนั้นเพื่อเขา

ยน 13:12-13 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอีกตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่าน หรือ 13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น"

พอได้ล้างเท้าพวกเขาแล้ว พระเยซูก็ทรงฉลองพระองค์อีก นั่งลงและถามพวกเขาว่า พวกเขาเข้าใจหรือไม่ว่าพระองค์ได้ทรงทำอะไรแก่พวกเขา ไม่เปิดโอกาสให้พวกเขาได้ตอบ พระองค์ก็ตรัสต่อไปว่า "ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียก

ถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น” พระองค์ทรงยอมรับฐานะทั้งสองประการที่พวกเขาใช้เรียก พระองค์ คำที่แปลว่า ถูกแล้ว (คาโลส) มาจากคำที่แปลว่า ‘ศิ’ พระองค์จึงตรัสว่า ‘ศิแล้วที่พวกท่านเรียกเราเช่นนั้น’

ยอห์น 13:14-15 ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย 15 เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน

คราวนี้พระเยซูทรงเน้นย้ำความขัดแย้งกันของสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระอาจารย์จริงๆ อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลง และได้กลายเป็นผู้รับใช้ในการล้างเท้าพวกเขา นี่เป็นภาพประกอบของความถ่อมใจอันยิ่งใหญ่ในการที่พระองค์เสด็จมารับสภาพมนุษย์โดย “ทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์” (ฟิลิปปี 2:7) แต่พระองค์ก็ทรงต้องการให้เรื่องนี้เป็นแบบอย่างสำหรับพวกสาวก (และสำหรับพวกเราในสมัยนี้ด้วย) ในเรื่องของการถ่อมใจ ในคำวันนั้นที่พวกเขาได้รับประทานอาหารค่ำมื้อสุดท้าย พวกสาวกมัวแต่ถกเถียงกันว่า “จะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด” (ลูกา 22:24) ถึงแม้ว่าข้อนี้ไม่ได้บันทึกเรื่องนี้ไว้ แต่เหตุการณ์นี้ก็เกิดขึ้นก่อนการรับประทานอาหารค่ำมื้อนี้สิ้นสุดลง

พระเยซูไม่ได้ทรงสนับสนุนให้การล้างเท้าเป็นพิธีหนึ่งสำหรับคริสตจักร แต่พระองค์ทรงสอนเรื่องการถ่อมใจแก่ทั้งพวกสาวกและพวกเรามาตลอดทุกยุคทุกสมัยมากกว่า แบบอย่างที่พระองค์ทรงหมายถึงก็คือว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ทรงเต็มใจทำงานต่ำต้อยแบบผู้รับใช้ พระเยซูไม่ทรงมีหัวใจแห่งความรักเท่านั้นแต่ยังมีหัวใจของผู้รับใช้ด้วย การที่พวกเขาถกเถียงกันว่าใครจะเป็นใหญ่ก่อนหน้านั้นสำแดงให้เห็นว่าพวกเขาต้องรู้จักการถ่อมใจจริงๆ

ยอห์น 13:16-17 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และทาสจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หาไม่ได้ 17 ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข

พระเยซูจึงทรงเตือนใจพวกเขาว่าพวกเขาที่เป็นสาวกไม่ได้ใหญ่ไปกว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่พระองค์จะทรงใช้ไปเป็นทูต (เหมือนกับที่พระองค์ทรงใช้พวกเขาไปแล้ว) ไม่ได้ใหญ่กว่าพระองค์ผู้ทรงใช้พวกเขาไป สิ่งที่พระองค์ต้องการสอนก็คือว่า พวกเขารวมถึงพวกเราด้วยควรรู้จักถ่อมตัวเหมือนกับที่พระองค์ทรงเต็มใจถ่อมพระองค์ลง

จากนั้นพระเยซูทรงเปิดเผยให้เห็นมานาที่ซ่อนอยู่ ผู้ที่จะมีความสุขที่สุดในชีวิตคือผู้ที่เต็มใจถ่อมตัวลงและเสียสละตัวเองเพื่อคนอื่น คนที่เยอหยิ่งและเห็นแก่ตัวก็มีแต่ความทุกข์ในชีวิต รูปกาลของคำกริยา **ประพฤติตาม** (พอยเอ โอ) คือ ปัจจุบันกาล ความหมายที่สื่อก็คือว่า ผู้ที่ประพฤติตามเรื่อยไปก็เป็นสุข ความไม่เห็นแก่ตัวและความถ่อมใจเรื่อยไปคือเคล็ดลับของความสุขที่แท้จริง คำที่แปลว่า **เป็นสุข** คือ มาการีออส

ยอห์น 13:18-19 เรามิได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสั้นทำต่อเรา' 19 เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้จะเกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น

พระเยซูตรัสว่าพระองค์ไม่ได้ทรงหมายถึงพวกเขาทุกคน (ข้อยกเว้นก็คือ ยูดาส ซึ่งเป็นตัวแทนของความเห็นแก่ตัว หลังจากเหตุการณ์ทั้งหมด เขาก็จะฆ่าตัวตายด้วยความหดหู่ใจ เขาเป็นภาพที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระเยซูเพิ่งสอนไป) พระเยซูตรัสว่าในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้พระคัมภีร์ก็จะสำเร็จ พระองค์ทรงยกข้อความจาก สดุดี 41:9 การกินข้าวร่วมโต๊ะกับใครสักคนและหันมาทำร้ายคนๆนั้นเป็นการเสียมารยาทอย่างรุนแรง คนอาหรับยังถือว่านี้เป็นเรื่องสำคัญอยู่ ยูดาสทำให้พระคัมภีร์สำเร็จโดยการทำเรื่องเสียมารยาทดังกล่าว

พระเยซูตรัสถึงเรื่องนี้ต่อหน้าพวกสาวกเพื่อที่ว่าพวกเขาจะมีความเชื่อที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น คำว่า **เชื่อ** (พิสเทอโอ) อยู่ในรูปปัจจุบันกาล คำว่า **เพื่อว่า** คือ ฮินาประโยคนี้อาจแปลได้ว่า 'บัดนี้เรากำลังบอกเรื่องนี้แก่พวกท่านก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อที่ว่าเมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว พวกท่านจะได้เชื่อเสมอไปว่าเราคือผู้นั้น' พระเยซูทรงทราบว่าก่อนที่จะสิ้นคืนนี้ พวกสาวกจะได้เห็นการจับกุมพระองค์เพราะการทรยศของยูดาส พระองค์ตรัสล่วงหน้าเพื่อให้เห็นแก่พวกเขาว่านี่เป็นการทำให้คำพยากรณ์สำเร็จเพื่อทำให้ความเชื่อของพวกเขาเข้มแข็งเกรงว่าความเชื่อของพวกเขาจะอ่อนแอลงเพราะเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอีกยี่สิบสี่ชั่วโมงข้างหน้า พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่าเมื่อเรื่องราวทั้งหมดนี้เกิดขึ้น จงจำไว้ว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้า เราคงนึกได้ถึงความคิดที่สับสนในหัวของยูดาส แต่ถึงอย่างไรแล้วทุกสิ่งก็ถูกเตรียมพร้อมหมดแล้ว เขาจะทรยศพระเยซูให้แก่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์

ยอห์น 13:20 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา" พระองค์สรุปคำตรัสคำนั้นด้วยการกล่าวว่าผู้ใดก็ตามที่รับผู้ที่พระองค์ทรงใช้ไปก็เท่ากับรับพระองค์ด้วย นอกจากนี้ใครก็ตามที่รับพระองค์ก็เท่ากับรับพระองค์ผู้ทรงใช้พระองค์มาด้วยคือ พระเจ้าพระบิดา แน่นอนที่พระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อ

เสริมกำลังพวกสาวกให้พร้อมสำหรับวิกฤติที่จะมา เบื้องต้นพวกเขาจะใจสลายเมื่อได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาถูกจับกุม ถูกตรึงกางเขน และสุดท้ายถูกฝังไว้ ตรงนี้พระเยซูทรงเตือนใจพวกเขาว่าเมื่อพระองค์ทรงใช้พวกเขาไป พวกเขาก็เป็นตัวแทนของพระองค์และของพระบิดา

ยอห์น 13:21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา" เมื่อเวลาในคำคั้นนั้นเดินหน้าไปเรื่อยๆ พระเยซูก็เริ่มทรงเป็นทุกข์ในพระทัย อีกครั้งที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงให้เราได้เห็นถึงความเป็นมนุษย์ของพระผู้เป็นเจ้าของเรา ถึงแม้ว่าในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ทรงเป็นองค์สันติราช แต่มีบางครั้งเช่นกันที่พระองค์ทรงวุ่นวายพระทัย พระองค์ทรงรู้ว่าจะมีผู้ทรยศพระองค์และสิ่งนี้ก็ทำให้พระองค์เป็นทุกข์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นเหมือนเราทุกประการและเผชิญกับสิ่งที่เราเผชิญ

ในความทุกข์นี้พระองค์ทรงเปิดเผยแก่พวกสาวกว่า "เราบอกความจริง (เอเมนสองครั้ง) แก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา" คำที่แปลว่า ทรยศ (พาราดีโดมิ) มักถูกแปลว่า 'มอบ' และเป็นความจริงที่ว่า การทรยศของยูดาสะจะมอบพระเยซูให้อยู่ในมือของพวกศัตรู

ยอห์น 13:22 เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด พวกสาวกพอได้ยินเช่นนี้ก็พากันสงสัย คำที่แปลว่า สงสัย (อะพอเรโอ) มีความหมายว่า 'มืดแปดด้าน' หรือ 'งุนงง' พวกเขาจึงมองหน้ากันและกันด้วยความมึนงง

ยอห์น 13:23-25 มีสาวกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู **24** ซิโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด **25** ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร"

ขณะที่พวกสาวกนั่งอยู่รอบโต๊ะรับประทานอาหาร จริงๆแล้วพวกเขากำลังนั่งอยู่บนฟูกบนพื้นในลักษณะกึ่งเอนกาย เห็นได้ชัดว่ายอห์นนั่งอยู่ข้างขวาพระเยซู ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงมีความรักฝ่ายวิญญูณให้แก่ยอห์นมากกว่าสาวกคนอื่นๆ เหมือนกับความรักที่พ่อมีให้แก่ลูกคนโปรด ยอห์นจึงนั่งอยู่ในลักษณะพิงพระทรงของพระเยซู เราเห็นได้ชัดถึงความสนิทสนมฝ่ายวิญญูณระหว่างพระเยซูกับพวกสาวก นี่เป็นความสนิทสนมที่บริสุทธิ์และไร้เดียงสา ถึงแม้ว่าภาพประกอบต่อไปนี้จะบ่งชี้แต่ความรักฝ่ายวิญญูณที่บริสุทธิ์ระหว่างยอห์นกับพระเยซูก็เหมือนกับภาพของสุนัขตัวโปรดนอนแนบนายผู้เป็นที่รักของมัน ความรักแบบอากาศระหว่างพระเยซูกับยอห์นอยู่ในระดับฝ่ายวิญญูณที่สูงที่สุดซึ่งไม่ได้สื่อว่าเป็นการรักร่วมเพศแต่อย่างใด

เปโตร (บางคนคิดว่าเปโตรนั่งอยู่เบื้องซ้ายของพระเยซู) ทำไม้ทำมือให้ยอห์น “ให้เขาทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั่นคือผู้ใด” คำที่แปลว่า **ทำไม้ทำมือ** (เนอูโอ) มีความหมายว่า ‘พยักหน้า’ พอได้ยินพระเยซูตรัสว่าคนใดคนหนึ่งของพวกเขาจะทรยศพระองค์ เปโตรจึงพยักหน้าให้ยอห์นถามพระองค์ว่า ‘ถามพระองค์สิว่าใคร’ นี่เป็นช่วงเวลาที่น่าหวาด เอะอะลาค์ซัปเปอ์ ของลีโอนาโด ดา วินชี พยายามจะสื่อ ยอห์นจึงเอียงตัวเข้าไปใกล้พระเยซูและอาจจะชิบว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนั่นคือใคร” คำที่แปลว่า **ทูลถาม** (เลโก) ถูกแปลถูกต้องและไม่ได้หมายถึงการกระซิบบน อย่งไรก็ตาม บริบทและสถานการณ์ดูเหมือนจะสื่อว่าเป็นการกระซิบบน

ยน 13:26 พระเยซูตรัสตอบว่า “คนนั่นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้” และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน ถึงแม้ว่าคำที่แปลว่าตอบ (อะพอกรินอไม) แปลถูกต้องแล้วและไม่ได้บ่งบอกถึงระดับเสียง แต่เราอาจสรุปได้ว่าพระองค์ตรัสตอบยอห์นเบาๆ เขาอยู่ใกล้พระองค์มากที่สุดแล้ว นอกจากนี้เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกคนอื่นๆ ไม่ได้ยินพระองค์ ท่ามกลางเสียงอึกทึกของการสนทนาในห้องนั้น คนอื่นคงไม่ได้ยินที่พระเยซูตรัสเบาๆ

ตอนนั้นเองพระเยซูตรัสว่า “คนนั่นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้” คำที่แปลว่าอาหาร (โซมิออน) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ชิ้นอาหาร’ หรือ ‘เศษขนมปัง’ ในธรรมเนียมสมัยนั้นจะมีแองหรือซูปซามหนึ่งเพื่อไว้จิ้มกับขนมปัง ขนมปังที่จิ้มแองนั่นเองที่เรียกว่า โซมิออน อาจเป็นไปได้ว่ายูดาสไม่ได้ยินที่พระเยซูตรัสกับยอห์น อย่งไรก็ตาม ถ้าเขาได้ยิน เขาคงถูกแทงใจดำและถูกจิตสำนึกฟ้องใจจริงๆ จากนั้น “เมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน” (คำที่แปลว่า **จิ้ม** คือ บัพโต มีความหมายตรงตัวว่า จุ่มลง คำๆนี้เป็นรากคำของคำว่า บัพติศมา ซึ่งแปลว่า ‘ให้บัพติศมา’ ในคำสองคำนี้ไม่มีการสื่อถึงการประพรมน้ำแต่อย่างใด)

ยน 13:27 เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด” น่าสนใจที่ว่าหลังจากที่พระเยซูทรงยื่นชิ้นอาหารนั้นให้ยูดาสแล้ว “ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา” เราไม่ทราบชัดเจนว่าซาตานมีส่วนรู้เห็นมากขนาดไหนในเรื่องราวที่กำลังเกิดขึ้นนี้ อย่งไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าซาตานซึ่งเป็นวิญญาณตนหนึ่งอาจอยู่ในห้องนั้นด้วยโดยทราบถึงเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นทั้งหมด เราไม่ทราบชัดเจนเกี่ยวกับโลกแห่งวิญญาณ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกชัดเจนว่าซาตานสามารถเข้าถึงคนตามใจชอบได้ขนาด

ไหน อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ไปล้อเล่นกับซาตานและยุ่งย่ามในอาณาจักรของมันก็เป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดที่มันจะควบคุมได้ แต่นี่ก็ไม่ได้ลดทอนความผิดของยูดาสแต่อย่างใด

ดูเหมือนว่าในการที่พระเยซูทรงบรรยายถึงผู้ที่จะทรยศพระองค์ๆ ทรงประทานโอกาสสุดท้ายให้เขากลับใจใหม่ แต่ยูดาสก็ไม่กลับใจและเดินหน้าทรยศพระองค์ต่อไป เห็นได้ชัดว่าซาตานรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ดีและควบคุมเขาให้ทำสิ่งที่เขาจะทำ พระเยซูจึงตรัสว่า “ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด” คำที่แปลว่า เร็วๆ (ทาคีออน) มีความหมายว่า ‘เร็วยิ่งขึ้น’ หรือ ‘เร็วกว่าเดิม’ กล่าวอีกแง่คือ พอพระเยซูประทานโอกาสให้ยูดาสกลับใจแต่เขาก็ไม่กลับใจ พระองค์เลยตรัสว่า ‘เจ้าจะทำอะไรก็รีบทำเถิด ยิ่งเร็วยิ่งดี’ มันเหมือนกับพระองค์ตรัสว่า ‘รีบให้มันจบๆ ไปเลยดีกว่า’

ยอห์น 13:28-29 ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น 29 บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า "จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น" หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง

ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกสาวกคนอื่นๆ ไม่เข้าใจจุดประสงค์ที่พระเยซูตรัสเช่นนั้นแก่ยูดาสยิ่งทำให้เราเชื่อว่าพวกเขาไม่ได้ยินที่พระเยซูตรัสก่อนหน้านั้น บางคนคิดว่าเพราะว่ายูดาสผู้เป็นเหรียญของกลุ่มถือถุงเงิน พระองค์จึงใช้เขาไปทำธุระ คำที่แปลว่า **ถุงเงิน** (โกลสซอคอมอน) เดิมทีหมายถึงกระเปาะเล็กๆ ที่ไว้เก็บส่วนที่ใส่ปากเป่าของเครื่องดนตรีชนิดเป่า ต่อมาคำๆ นี้เลยกลายเป็นคำที่ใช้เรียกกระเปาะใส่เหรียญซึ่งเป็นเงินที่ใช้กันในสมัยนั้น บางคนคิดว่าพระเยซูทรงใช้เขาไปซื้อของใช้เพิ่มเติมสำหรับพิธีปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อซึ่งเริ่มต้นในวันถัดไป และกินเวลาทั้งสิ้นแปดวัน คนอื่นก็คิดว่าพระเยซูอาจทรงใช้เขาไปให้ทานแก่คนที่ขัดสน

ยอห์น 13:30 ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน พอได้รับประทานอาหารชิ้นนั้นแล้ว ยูดาสก็ “ออกไปทันที” ในระหว่างนั้นกลางคืนก็คืบคลานเข้ามาแล้ว เป็นความจริงที่ความบาปที่เลวร้ายที่สุดกระทำกันในความมืดทั้งความบาปฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญาณ

ยอห์น 13:31-32 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า "บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ 32 ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดียวนั้น

พอยุคาสออกไป พระเยซูก็กล่าวคำตรัสที่น่าสนใจ เวลาของพระองค์ใกล้เข้ามาแล้ว อีกไม่นานนักจุดโคลเม็กซ์แห่งยุคก็จะมาถึง อันที่จริงแล้ว ก่อนที่จะผ่านไปยี่สิบสี่ชั่วโมง ความขัดแย้งแห่งยุคก็จะสิ้นสุดลง ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงตรัสว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์” ในการเชื่อฟังต่อความตายบนไม้กางเขนในวันถัดไป พระเจ้าก็จะทรงยกชูพระองค์ขึ้นสูงและประทานนามที่เหนือนามอื่นทั้งปวง ในการทำเช่นนั้น พระเยซูก็ได้รับเกียรติ และพระเจ้าพระบิดาก็ได้รับเกียรติในพระบุตร

นอกจากนี้ “ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร” พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีพระบุตรมีเกียรติยิ่งขึ้นไปอีก ดู ฟิลิปปี 2:8-11

ยอห์น 13:33 ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ ‘ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้’

วลีที่ว่า ลูกเล็กๆเอ๋ย (เทคนิออน) ถึงแม้ว่าตามตัวอักษรแล้วหมายถึงเด็กเล็กๆ แต่มันก็เป็นสำนวนที่อาจารย์ในสมัยนั้นใช้เรียกสาวกหรือลูกศิษย์ของตน โดยความหมายแล้วมันจึงแปลว่า ‘ศิษย์’ หรือ ‘สหาย’ มันเป็นคำที่แสดงถึงความสนิทสนมที่อาจารย์ใช้เรียกนักเรียนที่เขารู้จักดี พระเยซูตรัสต่อไปว่า “เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง” วันต่อมาพระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน หลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว พระองค์จะทรงมีเวลาอยู่กับพวกเขาเพียงสี่สิบวันก่อนที่จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ คำที่แปลว่า **ขณะหนึ่ง** (มิกรอน) บ่งบอกถึงเวลาที่น้อยนิดจริงๆ

อีกครั้งพระเยซูตรัสเหมือนกับที่ตรัสกับพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มว่า “เจ้าจะเสาะหาเรา... ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้” เมื่อมองย้อนกลับไปในเราทุกวันนี้เข้าใจดีว่าพระองค์ตรัสถึงอะไร แต่พวกสาวกในตอนนั้นไม่เข้าใจ

น่าสังเกตว่าพระเยซูตรัสถึง “พวกยิว” ราวกับว่าพระองค์ไม่ใช่ยิว ถึงแม้ว่าสมัยนี้คำว่ายิวหมายถึงใครก็ตามที่เป็นเชื้อสายของอิสราเอล แต่ในสมัยพระเยซูคำนี้หมายถึงคนที่อาศัยอยู่ในแคว้นยูเดีย นี่หมายถึงกรุงเยรูซาเล็มและบริเวณล้อมรอบ พระเยซูทรงมาจากแคว้นกาลิลีไม่ใช่แคว้นยูเดีย ในทางฝ่ายวิญญาณแล้ว คำว่ายิวหมายถึงผู้ที่เคร่งครัดในข้อปลีกย่อยของพระบัญญัติ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ที่กรุงเยรูซาเล็มเป็นตัวแทนของพวกยิวที่ว่า ในปัจจุบันพวกยิวก็คือสาวกที่เคร่งครัดของศาสนายิวที่พระเจ้าของพวกเขาถือการนมัสการบัญญัติและประเพณีของ

ยิว (คัมภีร์โทราห์และทารกัมส์) พวกยิวนี้เองซึ่งเป็นตัวแทนของข้าราชการยิวจะเรียกร้องให้
ประหารชีวิตพระเยซูในวันถัดไป

ยอห์น 13:34-35 เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลาย
มาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น 35 ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้
แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา"

ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า "เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลาย" บัญญัติที่ให้รักซึ่งกันและกัน
กันไม่ใช่บัญญัติใหม่เพราะมันถูกบัญญัติไว้โดยโมเสสแล้วในเลวีนิติ 19:18 ("เจ้าจงรักเพื่อน
บ้านเหมือนรักตัวเอง") จริงๆแล้วพระเยซูยังไม่ได้อธิบายบัญญัตินี้แบบเจาะจงแก่พวกสาวก บางที
เพราะเห็นถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นและการชิงดีชิงเด่นที่เกิดขึ้นในตอนเย็นวันนั้น พระเยซูจึงกำชับพวก
เขาว่า "เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น" คำที่แปลว่า รัก ที่ใช้
ตลอดคือ อากาปาโอ โดยความหมายแบบเรียบง่ายที่สุด มันหมายถึงการเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น
ดู ยอห์น 3:16 พระเยซูตรัสคำพูดนี้ในรูปของประโยคเสนอแนะ หากแปลตรงตัวแล้วคำตรัสนี้
คือ 'เจ้าควรรักซึ่งกันและกัน' อย่างไรก็ตามประโยคเสนอแนะในที่นี้ก็มีอำนาจของคำสั่งด้วย
กระนั้น ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเราควรรักซึ่งกันและกัน

คำพยานที่แสดงถึงความเป็นสาวกในสายตาของผู้ที่คอยเฝ้าสังเกตคือความรักที่พวก
สาวกมีต่อกันและกัน คุณสมบัติข้อนี้ยังมีอยู่จนถึงทุกวันนี้ ข้อกำหนดของการเป็นสาวกคือการ
รักพี่น้อง นี่เป็นคำบัญชาและเป็นสิ่งที่ผู้อื่นคอยเฝ้าดู

ยอห์น 13:36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน"
พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะ
ตามเราไป" พอได้ยินคำตรัสเช่นนั้นของพระเยซู เปโตรจึงถามกลับว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์
จะเสด็จไปที่ไหน" เขาไม่ได้สนใจที่พระเยซูทรงบัญชาให้รักซึ่งกันและกันเลย แต่เขาสนใจเรื่อง
ที่ว่าพระเยซูจะเสด็จไปที่ไหนมากกว่า พระเยซูทรงตอบอย่างถูกต้องและเป็นปริศนาว่า "ที่ซึ่งเรา
จะไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป" เปโตรไม่สามารถเข้าสู่
ความตายและพระราชกิจของพระเยซูในการพาพวกเขาเข้าไปเป็นเชลยอีกและการประหารพระ
โลหิตบนพระที่นั่งกรุณาในสวรรค์ อย่างไรก็ตาม ภายหลังเปโตรจะตามพระองค์ไปที่นั่นได้

ยอห์น 13:37 เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์
ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์" เปโตรถามด้วยความใจร้อนอีกว่าทำไม
จากนั้นท่านก็อาสาอย่างหุนหันพลันแล่นแล้วว่าท่านเต็มใจที่จะสละชีวิตเพื่อพระองค์

ยอห์น 13:38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" นี่ทำให้พระเยซูต้องตรัสคำพยากรณ์ระยะสั้นที่ขึ้นต้นด้วยวลีประจำตัว "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า" พระเยซูตรัสต่อไปว่า "ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" คำพยากรณ์นี้จะสำเร็จก่อนรุ่งเช้า บันทึกลงของท่านมาระโกเสริมว่าไก่จะขันสองครั้งก่อนที่เปโตรจะปฏิเสธพระเยซูสามครั้ง

ภาพรวมของยอห์น 14: เช่นเดียวกับในยอห์น 13 บทนี้นำเสนอคำตรัสของพระเยซูระหว่างการเสวยพระกระยาหารค่ำมื้อสุดท้ายและสวนเกทเสมานี อันที่จริงแล้ว ยอห์น 13-17 นำเสนอคำตรัสของพระเยซูต่อพวกสาวกในช่วงเวลาหลายชั่วโมงดังกล่าว ช่วงเป็นช่วงเวลาอันมีค่ายิ่งนัก ในสิบสองบทแรกของยอห์น พระเยซูทรงตรัสสอนในบรรยากาศที่เต็มไปด้วยศัตรูที่คอยจ้องจับผิดพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ตรัสหรือทรงกระทำ อย่างไรก็ตาม ในที่นี้พระองค์ทรงอยู่ลำพังกับพวกสาวก พระเยซูทรงทราบว่าเวลาของพระองค์มาถึงแล้ว นี่จะเป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่พระองค์จะทรงอยู่ลำพังกับพวกเขา พระองค์จึงสอนความจริงที่สำคัญหลายประการจากพันธกิจทั้งหมดของพระองค์แก่พวกเขา ก่อนที่จะสิ้นยี่สิบสี่ชั่วโมง พระเยซูก็จะทรงถูกฝังแล้ว รุ่งเช้าแห่งการเป็นขึ้นจากตาย คริสตจักร และพระราชกิจที่ขยายออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะขึ้นที่ขอบฟ้าแล้ว ครึ่งหลังของยอห์น 14 บันทึกคำตรัสหนุนใจของพระเยซูที่มีต่อพวกสาวกหลังการรับประทานอาหารค่ำมื้อสุดท้าย ในที่นี้พระองค์ทรงประทานพระสัญญาเกี่ยวกับพันธกิจที่ขยายออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความสัมพันธ์กันระหว่างการรักพระองค์และการรักษาบัญญัติของพระองค์ และความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของผู้เชื่อกับพระองค์และพระบิดา

ยอห์น 14:1 "อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย คำที่แปลว่า วิตก (ทาราช โซ) อยู่ในรูปของคำสั่ง พวกสาวกทราบดีว่ามีคนคิดร้ายต่อพระองค์ที่เยรูซาเล็มต่างๆ ที่พระองค์เสด็จเข้ากรุงอย่างผู้พิชิตเมื่อต้นสัปดาห์ก็ตาม ถึงแม้ว่าประชาชนยินดีต้อนรับพระองค์ แต่พวกผู้มีอำนาจก็จ้องเล่นงานพระองค์อยู่ พวกสาวกทราบดี นอกจากนี้ก่อนหน้านี้ไม่นานพระเยซูก็บอกพวกเขาแล้วว่าคนหนึ่งในพวกเขาจะทรยศพระองค์ การรู้ว่าจะมีคนทรยศเป็นเรื่องที่น่าวิตกกว่าเรื่องอื่นๆ มันก็ดีกว่าอนรากฐานแห่งความไว้วางใจซึ่งนำสันติสุขมาสู่ใจ ในความเป็นมนุษย์พระเยซูจึงทรงรับรู้ความกังวลนี้บนใบหน้าของพวกเขา ในความเป็นพระเจ้าพระองค์ก็ทรงทราบว่ามิอะไรอยู่ในใจของพวกเขา

“ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย” เราเห็นถึงความสับสนทางไวยากรณ์ คำกริยาทั้งสองที่ (พิสเทอโอ และพิสเทอเอเต) เป็นคำกริยารูปปัจจุบันกาลทั้งคู่ โดยอาจอยู่ในรูปบอกเล่าหรือคำสั่งก็ได้ พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์แปลให้คำแรกอยู่ในรูปบอกเล่า ส่วนคำที่สองเป็นคำสั่ง แต่คำกริยาทั้งสามคำในข้อนี้สามารถถูกแปลเป็นคำสั่งทั้งหมดเลยก็ได้ ความหมายของคำว่า พิสเทอโอ (มักถูกแปลว่า ‘เชื่อ’) มีความหมายว่า ‘วางใจ’ หรือพึ่งพาพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ ข้อนี้จึงแปลได้ด้วยว่า (หากคำกริยาอยู่ในรูปคำสั่งทุกคำ) ‘อย่าวิตกไปเลย จงวางใจในพระเจ้าและจงวางใจในเราด้วย’ (เราได้เห็นว่าคำตรัสนี้สื่อถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู การเทียบเท่าการวางใจพระเจ้าเท่ากับการวางใจพระเยซูบ่งบอกถึงความ เป็นพระเจ้าของพระองค์จริงๆ)

การที่พระเยซูตรัสถึง **ใจ** (การเคียด) แน่นนอนว่าหมายถึง **ใจฝ่ายวิญญาณ** มันเป็นที่นั่งของจิตวิญญาณ ที่นั่งของเจตจำนง ศูนย์กลางแห่งตัวตนของเรา ศูนย์รวมแห่งจิตใจและจิตวิญญาณ ความจริงที่สำคัญคือ เมื่อใจเราวิตก เราต้องวางใจพระองค์

ยอห์น 14:2 **ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว** พระเยซูทรงต้องการให้เรามองการณ์ไกล คือ เป้าหมายสูงสุด เมื่อใจเราวิตก จงหาที่ปลอดภัยโดยมองไปที่เส้นชัย ความหวังอันเปี่ยมสุขของสิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า ดังนั้น พระเยซูตรัสหลายสิ่งเพื่อให้พวกสาวกจ้องมองที่สิ่งต่างๆ ที่อยู่เบื้องบนและไม่ใช่สิ่งที่อยู่บน โลกนี้ พระองค์ทรงจัดลำดับสิ่งต่างๆ ตามลำดับความสำคัญที่แท้จริงของพวกมัน พระองค์ตรัสถึงสวรรค์ “พระนิเวศของพระบิดา” เมื่อทรงทำเช่นนั้น สิ่งต่างๆ ที่อยู่บน โลกก็ด้อยค่าลงไปถนัดตา เมื่อเปรียบเทียบกับความสว่างแห่งสง่าราศีและพระคุณของพระองค์

คำนามที่แปลว่า **คฤหาสน์** (มอเน) มาจากคำกริยา เมโน ซึ่งแปลว่า ‘อยู่’ หรือ ‘อาศัย’ คำๆ นี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘ที่อาศัย’ คำว่า คฤหาสน์ (mansion) ในภาษาอังกฤษหมายถึงบ้านของเชื้อพระวงศ์อังกฤษ ซึ่งสำหรับคนธรรมดาแล้วคือคฤหาสน์ ในบริบทนี้พระเยซูกำลังหมายถึงบ้านของเชื้อพระวงศ์ในเมืองกษัตริย์ของพระเจ้า เมื่อเปรียบเทียบกับที่อยู่อาศัยของเราแล้ว ที่อาศัยเหล่านั้นก็เป็นคฤหาสน์จริงๆ ถึงแม้ว่าในเรื่องนิรุกติศาสตร์แล้วคำว่า มอเน ไม่ได้สื่อถึงภาพคฤหาสน์ แต่บริบทในเรื่องสถานที่ของคำๆ นี้ก็สื่อว่าเป็นคฤหาสน์จริงๆ คำแปลในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ก็ถูกต้องแล้ว

“ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว” พระเยซูตรัสว่าหากไม่เป็นดังที่พระองค์ตรัสจริงๆ พระองค์ก็คงบอกพวกสาวกแล้ว พระองค์ต้องการจะบอกว่าพวกเขาที่เป็นสาวกที่สัตย์ซื่อมา

ตลอดมีสิทธิหวังในสิ่งเหล่านั้นจากพระองค์ ในฐานะกษัตริย์ พระองค์จะทรงดูแลพวกสาวกของพระองค์อย่างดี

(เราอาจสรุปได้ด้วยว่าพระสัญญาเรื่องภคานันท์ในสง่าราศีนี้มีไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่ติดตามพระเมษโปดกอย่างสัตย์ซื่อในโลกที่เป็นศัตรูนี้ด้วย ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่รอด (แต่เหมือนรอดจากไฟ) ที่ใช้ชีวิตคริสเตียนตามเนื้อหนังแบบไม่สัตย์ซื่อและไม่เกิดผล ถึงแม้ว่าพวกเขาจะได้ไปสวรรค์แต่พวกเขา ก็อาจจะไม่ได้รับภคานันท์ดังกล่าวเป็นมรดก พระสัญญาเรื่องบำเหน็จในสวรรค์ขึ้นอยู่กับภาระงานของบรรดาผู้รับใช้พระเจ้าหลังจากที่พวกเขาได้รับความรอด ดู วิวรณ์ 22:12 และลูกา 19:17-24

ยอห์น 14:2-3 เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย 3 และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอภัยรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย ตรงท้ายข้อ 2 พระเยซูตรัสชัดเจนว่าพระองค์จะเสด็จไปเตรียมที่แบบนั้นไว้ให้แก่พวกเขา (คือ ภคานันท์) ดังนั้น ถ้าพระองค์จะเสด็จไปเตรียมสถานที่ดังกล่าว พระองค์ก็จะเสด็จมารับพวกเขาให้ไปอยู่ที่นั่นกับพระองค์แน่นอน เพื่อที่ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน (คือ ในสวรรค์ หรือ นิเวศแห่งพระบิดา) พวกเขาก็จะอยู่ที่นั่นกับพระองค์ด้วย ดังนั้นถึงแม้ว่าพวกเขาต้องเจอกับความทุกข์ยาก แต่พวกเขาก็มีความหวังที่ยิ่งใหญ่ไว้คอยท่า นอกจากนี้เรายังเห็นถึงพระสัญญาเรื่องการเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วย ซึ่งเป็นความหวังอันเปี่ยมสุขสำหรับผู้เชื่อทุกคน

เราเห็นว่าพระเจ้าโดยทางพระเยซู (โคโลสี 1:16) ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งอย่างเป็นอยู่ในหกวัน หลังจากการหยุดพักชั่วคราวโดยการประทับเบื้องขวาพระหัตถ์พระบิดาหลังจากเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ที่ไม่กางเขน นับแต่นั้นเป็นต้นมาพระองค์ก็ทรงง่วนอยู่กับการจัดเตรียมสถานที่ให้กับพวกเราตลอด นับตั้งแต่เสด็จไปถึงสวรรค์เวลาก็ผ่านไปเกือบสองพันปีแล้ว ภคานันท์เหล่านั้นจะสวยงามขนาดไหนกันหนอ แน่แน่นอนที่สิ่งที่ตาไม่ได้เห็นและหูไม่เคยได้ยิน คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่รักพระองค์ (1 โครินธ์ 2:9)

ยอห์น 14:4-5 ท่านทราบว่าจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น " 5 โธมัสทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร "

พระเยซูตรัสแก่พวกสาวกต่อไปว่า "ท่านทราบว่าจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น" โธมัสผู้ชอบคิดลบลมกลับว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร" รูปกาลของคำกริยาทั้งสองคำ ทราบ และ รู้จัก

(เออีโค) คือ รูปกาลสมบุรณ์ หากจะถอดความแบบถูกต้อง โทมัสได้กล่าวว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่รู้เลยว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน และพวกข้าพระองค์จะรู้จักทางไปที่นั้นอย่างไรได้’ คำถามของโทมัสได้กระตุ้นให้พระเยซูตรัสคำกล่าวที่ลึกซึ้งที่สุดในการรับใช้ทั้งหมดของพระองค์

ยอห์น 14:6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา เราจำได้ว่าพระเยซูได้ตรัสกับพวกฟาริสีก่อนหน้านั้นว่า "เราเป็นประตู" (ยอห์น 10:9) และตรัสแก่มารธาว่า "เราเป็นการเป็นขึ้นจากตาย" (ยอห์น 11:25) และ "เราเป็นความสว่างของโลกนี้" (ยอห์น 8:12) และ "เราเป็นอาหารแห่งชีวิต" (ยอห์น 6:35) หลังจากได้ยินพระเยซูประกาศตัวว่าเป็นสิ่งเหล่านี้ตลอดสามปีหลังนี้ พวกเขาก็น่าจะทราบแล้วว่าพระองค์ต้องเป็นทางไปหาพระบิดาและพระนิเวศของพระองค์อย่างแน่นอน พระองค์จึงเป็นทางไปถึงพระเจ้า พระองค์คือความจริงที่มารับสภาพมนุษย์ (ให้เราเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอุปนิสัยที่ชอบธรรมแห่งความจริงของพระองค์กับศัตรูของพระองค์คือพญามารซึ่งเป็นตัวแทนของความหลอกลวง- ยอห์น 8:44) นอกจากนี้พระเยซูก็ทรงยืนยันว่าทรงเป็นชีวิตที่มารับสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างชีวิตทั้งฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญาณ อันที่จริงแล้วพระองค์ทรงเป็น "ชีวิต" ในยอห์น 10:10 พระองค์ได้รับรองไปแล้วว่าพระองค์ได้เสด็จมา "เพื่อที่พวกเขาจะได้ชีวิต" และในยอห์น 20:31 พระองค์ตรัสว่า "และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์" พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต

พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้เสด็จมารับสภาพมนุษย์ทรงเป็นทางเดียวเท่านั้นที่นำไปถึงพระเจ้าและพระนิเวศของพระองค์ ไม่มีทางอื่นเลย "ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า" (กิจการ 4:12)

ยอห์น 14:7-8 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่
นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์" 8 พิลิปทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ"

ในแบบเดียวกับ ยอห์น 11:30 พระเยซูทรงเทียบเท่าพระองค์เองกับพระบิดาอีกแล้ว เพราะว่าพระองค์ทรง "มีสถานะเป็นพินัยเดียวกันกับพระองค์" (ฮีบรู 1:3 มีความหมายตรงตัวว่า สारित्ठะเดียวกับพระบิดา) พระเยซูจึงทรงเตือนความจำพวกสาวกว่า "ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์" ในการได้มารู้จักกับพระเยซูเป็นการส่วนตัวตลอดการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พวกสาวก

ก็ได้เจอกับพระบิดาจริงๆ พระบิดากับพระบุตรไม่ได้เป็นบุคคลเดียวกัน แต่พระบิดากับพระบุตรทรงมีสารัตถะเดียวกัน อุปนิสัยเดียวกัน จุดประสงค์เดียวกัน แผนการเดียวกัน และความจริงเดียวกัน

การรู้จักพระเยซูก็คือการรู้จักพระบิดา คำว่า **รู้จัก** ในข้อ 7 (กิโนสโค) แตกต่างจากคำว่า **รู้จัก** ในข้อ 5 คำว่า **รู้จัก** ตรงนี้ (กิโนสโค) หมายถึงความรู้ที่เกิดกับตัวหรือความรู้จากประสบการณ์ส่วนตัว คำว่า **รู้จัก** ในข้อ 5 (เออีโค) หมายถึงความรู้ตามทฤษฎีหรือความรู้ในแง่ของแนวคิด พระเยซูกำลังบอกว่าเพราะว่าพวกเขาได้ใช้เวลาด้วยกันมานาน พวกเขาจึงรู้จักพระองค์จากประสบการณ์และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงรู้จัก (กิโนสโค) พระบิดาด้วย ฟิลิปที่ยังไม่เข้าใจพระองค์กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ”

ยอห์น 14:9 พระเยซูอาจด้วยความระอาใจตรัสกับเขาว่า "ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านมานานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ (คำตอบสำหรับคำถามเชิงโวหารนี้ชัดเจนอยู่แล้วแน่นอนที่จนถึงปานนี้แล้วฟิลิปรู้จักพระเยซูดี) พระองค์ตรัสต่อไปว่า **ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า 'ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น'** พระเยซูกำลังบอกว่าในการรู้จักพระองค์ พวกเขาก็ได้เจอกับภาพสะท้อนพระฉายาของพระบิดา

ยอห์น 14:10 **ท่านไม่เชื่อหรือว่า เรายู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา** คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ ในการถามคำถามต่อไปนี้พระเยซูทรงนำเสนอความจริงที่ลึกซึ้ง พระองค์ตรัสถามว่า “ท่านไม่เชื่อหรือว่า เรายู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา” เราเห็นได้ชัดอีกครั้งถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันฝ่ายวิญญาณของพระบิดาและพระบุตร พระองค์ทั้งสองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในด้านพระวิญญาณ พระคำริ พระประสงค์และความจริง ความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณในรูปแบบนี้สอดคล้องกันเสียจนเราไม่มีทางเข้าใจได้จนกว่าเราจะได้รับสง่าราศี

เพราะความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้เอง คำตรัสของพระเยซูจึงไม่ใช่ของพระองค์เองแต่เป็นของพระบิดาผู้สถิตอยู่ในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่กระทำกิจทุกประการ พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในเราฉันใด พระบิดาก็สถิตอยู่ในพระบุตรฉันนั้น ผู้เชื่อประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าและถูกควบคุมโดยพระองค์ฉันใด พระเยซูก็ทรงประกอบด้วยพระบิดาและถูกควบคุมโดยพระองค์ฉันนั้น

ยอห์น 14:11 พระเยซูซึ่งอาจเอื้อมระอาพวกสาวกที่ได้ยินสิ่งที่พระองค์ตรัสสอนมาตลอดจนพระองค์เสด็จขึ้นพันธกิจของพระองค์แล้ว ตรัสว่า จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเกิด คำกริยาทั้งสองคำเชื่อ (พิสเทอโอ) อยู่ในรูปคำสั่ง เช่นเดียวกับที่พระองค์ตรัสแก่พวกศัตรูว่า ถ้าพวกเขาไม่เชื่อพระองค์ อย่างน้อยก็จงเชื่อกิจการที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้วซึ่งชัดเจนเหลือเกิน ดู ยอห์น 10:37-38 ไม่น่าแปลกใจเลยว่าพวกศัตรูของพระองค์ไม่ได้เชื่อ แต่บางทีพระองค์ก็ทรงไม่สบายใจที่พวกสาวกของพระองค์ก็อ่อนแอในความเชื่อและความเข้าใจเหลือเกิน

ยอห์น 14:12 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำการซึ่งเราทำได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา พระเยซูทรงพยากรณ์ว่าผู้ที่เชื่อในพระองค์จะกระทำการที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พระองค์ได้ทรงกระทำหลังจากที่พระองค์เสด็จไปหาพระบิดาแล้ว เมื่อประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทกอสต์ เปโตรก็จะได้เห็นว่ามีคนเชื่อมากกว่าที่พระเยซูทรงทำได้ในการเทศนาของพระองค์เสียอีก ในบริบทที่ตามมาติดๆพระเยซูจะเริ่มสอนพวกสาวกเกี่ยวกับพระราชกิจที่ขยายออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งจะก่อตัวขึ้นหลังจากที่พระองค์จากไปแล้ว

ยอห์น 14:13-14 สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร 14 ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น ในบริบทเดียวกันนี้พระเยซูได้กล่าวคำตรัสที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับการอธิษฐาน ขณะที่พระองค์กำลังจะจากโลกนี้ไปแล้ว พระองค์ทรงสัญญาว่า “สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น” คุณเจที่ไขว่คว้าอธิษฐานที่ได้รับคำตอบคือ การอธิษฐาน ในพระนามของพระเยซู คำอธิษฐานของเราจะได้ผลก็ต่อเมื่อมันไปถึงเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในพระนามของพระเยซู การอธิษฐาน โดยไม่ออกพระนามพระเยซูก็เปล่าประโยชน์ พระองค์ทรงเป็นคนกลางแต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ เป็นความจริงที่ไม่มีผู้ใดไปถึงพระบิดาได้เว้นไว้ทางพระองค์ เราต้องไม่ลืมว่าเราต้องเข้าหาพระเจ้าในพระนามของพระเยซูเสมอ เมื่อเราทำเช่นนั้นพระเยซูก็ทรงสัญญาว่าจะทรงตอบคำอธิษฐานของเรา (แต่เราอาจกล่าวได้ว่า พระสัญญานี้มีแก่ผู้ที่ติดตาม และปรนนิบัติพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อโดยตรง (คือ เหล่าสาวกของพระองค์) ดังนั้นข้อนี้จึงอาจสอนว่า พระสัญญานี้มีแก่ผู้ที่ติดตาม เชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ คำสอนอื่นในพระคัมภีร์ใหม่ เช่น 1 ยอห์น 3:22 ก็สนับสนุนทัศนระดังกล่าว)

คำว่า **เพื่อว่า** (ฮินา) บ่งบอกถึงจุดประสงค์ของประโยคก่อนหน้า จุดประสงค์หนึ่งของคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบคือ “เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร” นอกจากนี้ให้เราสังเกตว่าในบริบทนี้พระเยซูจะทรงเป็นผู้ตอบคำอธิษฐาน ในฐานะเป็นพระภาคหนึ่งของตรีเอกานุภาพ พระองค์และพระบิดาทรงมีสิทธิพิเศษในการตอบคำอธิษฐาน

เคล็ดลับอีกประการนอกจากการอธิษฐานในพระนามของพระเยซูคือ การมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดเหมือนที่พวกสาวกมีกับพระองค์ พวกเขาคอยนั่งอยู่แทบพระบาทของพระองค์ และติดตามพระองค์ไปทุกที่ๆพระองค์เสด็จไปในพันธกิจของพระองค์ เห็นได้ชัดว่าความใกล้ชิดและการมีสามัคคีธรรมฝ่ายวิญญาณทำให้พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของพวกเขา หากเราตระหนักถึงศักยภาพของพระสัญญาที่พระองค์ทรงมีตอนนี้ เราก็คควรปรนนิบัติพระองค์อย่างสัตย์ซื่อเหมือนกับที่พวกสาวกได้กระทำ

ยอห์น 14:15 ขณะที่เวลาดำเนินต่อไปเรื่อยๆในคำค้ำประกันนั้น พระเยซูตรัสคำตรัสที่ลึกซึ้งซึ่งดำเนินต่อมาจนถึงทุกวันนี้ **ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงประพฤติตามบัญญัติของเรา** พระองค์จะทรงอธิบายหลักการนี้ต่อไปในข้อ 21, 23-24 อย่างไรก็ตามหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าเรารักพระเยซูก็คือ การที่เราเชื่อฟังบัญญัติของพระองค์ คำว่า **ประพฤติตาม** (เทเรโอ) มีความหมายว่า ‘ถือรักษา’ ในทางปฏิบัติแล้วมันหมายถึงการเชื่อฟังหรือการปฏิบัติตามบัญญัติของพระองค์

ยอห์น 14:16 เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทาน**ผู้ปลอบประโลมใจ**อีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป คำที่แปลว่า **ทูลขอ** ในที่นี้ (เอโรทาโอ) สื่อถึงรูปแบบหนึ่งของการอธิษฐาน แต่ให้เราสังเกตว่าพระเยซูทรงบอกพวกสาวกว่าพระองค์จะทรงทูลขอพระบิดาให้ประทาน “ผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่ง”

คำที่แปลว่า**ผู้ปลอบประโลมใจ** (พาราเคลทอส) มีความหมายตั้งแต่ ‘ทนายความ’ ไปจนถึง ‘ผู้ช่วยเหลือ’ ไปจนถึง ‘เพื่อนที่คอยให้กำลังใจ’ พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นผู้ปลอบประโลมใจผู้นั้น (ข้อ 26) รวมถึงกิจการทั้งหมดนี้ ความหมายแบบหลังคือ ‘เพื่อนที่คอยให้กำลังใจ’ หรือ ‘ผู้ช่วยเหลือ’ น่าจะเป็นความหมายของพระราชกิจของพระวิญญาณในบริบทนี้มากกว่าและในมุมมองของพระคัมภีร์ใหม่ทั้งเล่ม พระเยซูทรงทราบว่าเวลาที่พระองค์จะเสด็จจากไปนั้นใกล้เข้ามาแล้ว พระองค์ทรงทราบว่าพระราชกิจบนโลกนี้ของพระองค์อยู่เพียงชั่วคราว ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงสัญญาเรื่องผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งที่จะอยู่กับเราตลอดไป จงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระราชกิจนิรันดร์ถาวรของพระวิญญาณของพระองค์ที่มีต่อเราที่เชื่อ

ยอห์น 14:17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็น พระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และจะประทับอยู่ในท่าน พระวิญญาณของพระเจ้าทรงได้ชื่อว่า “พระวิญญาณแห่งความจริง” ในที่นี้ นี่เป็นภาพที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับวิญญาณแห่งความหลอกลวงซึ่งก็คือเจ้าแห่งโลกนี้ (ข้อ 30) อาณาจักรของมันมีแต่การ โทกหักและการหลอกลวง ในพระธรรมวิวรณ์ที่เขียน มีเจ็ดครั้งที่ซาตานถูกเรียกว่าผู้หลอกลวง แตกต่างเหลือเกินจากอาณาจักรแห่งความมีคของผู้ชั่วร้าย พระวิญญาณของพระเจ้าคือความจริงและทรงดำเนินในวิถีแห่งความจริง

โลกไม่สามารถรับพระองค์ได้เพราะโลกไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับพระองค์และไม่รู้จักพระองค์อย่างแน่นอน คำที่แปลว่า แล (เซ โอร โอ) มีความหมายว่า ‘รับรู้’ โลกไม่รับรู้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้โลกจึงเพิกเฉยต่อพระองค์

อย่างไรก็ตามพระเยซูทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาได้รู้จักพระองค์แล้ว “เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน” พระเยซูทรงบรรยายถึงพระราชกิจในตอนนั้นและในอนาคตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในตอนนั้น (ก่อนวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์) พระองค์ก็ทรงอยู่กับพวกเขาแล้ว คำที่แปลว่า กับ (พารา) มีความหมายว่า ‘เคียงข้าง’ หรือ ‘ข้างๆ’ นั่นดูเหมือนจะบรรยายถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีต่อพลไพร่ของพระเจ้า ก่อนวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ได้อย่างถูกต้อง อย่างไรก็ตาม วันนั้นกำลังใกล้เข้ามาเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าจะเข้ามาสถิตในตัวพวกเขา แน่แน่นอนที่นี่เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับการเข้ามาสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณ ดู 1 โครินธ์ 6:19

ยอห์น 14:18 เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน คำว่า เปล่าเปลี่ยว เป็นคำที่น่าสนใจ มันแปลมาจากคำว่า ออร์ฟานอส ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ orphan (เด็กกำพร้า) ดังนั้นความหมายของคำนี้คือ การถูกพรากพ่อแม่หรือครอบครัวไป ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงทราบว่าอีกไม่นานพระองค์จะต้องจากไปแล้ว แต่พระองค์ก็ทรงสัญญากับพวกเขาจนถึงทุกวันนี้ว่าพระองค์จะไม่ทรงทิ้งให้พวกเขาต้อง ‘กำพร้า’ ฝ่ายวิญญาณ พระเยซูทรงสัญญาว่าจะเสด็จมาหาพวกเขาโดยทางพระวิญญาณของพระองค์

ยอห์น 14:19 อีกหน่อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย ขณะที่พระเยซูทรงอธิบายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นให้พวกเขาฟังต่อไป (ถึงแม้จะแบบเป็นปริศนาก็ตาม) พระองค์ก็ทรงพยากรณ์ว่าอีกหน่อยหนึ่ง (คือ วันถัดไป) โลกก็จะไม่เห็นพระองค์อีกเลย แต่พวกเขาจะเห็นพระองค์ อีกครั้งที่คำที่แปล

ว่า เห็น (เซโอเรโอ) มีความหมายว่า ‘รับรู้’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูทรงบอกพวกสาวกว่าพวกเขาจะรับรู้ (คือ รู้จัก) พระองค์ และเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอยู่ พวกเขาก็จะเป็นอยู่เช่นกัน ถึงแม้ว่ารูปกาลของคำกริยา เป็นอยู่ (ซาโอ) ที่อ้างอิงถึงพระเยซูเป็นรูปปัจจุบันกาล แต่มันก็สื่อถึงชีวิตที่ดำเนินต่อไป มันจึงสื่อถึงอนาคตกาลด้วย เพราะชีวิตที่ดำเนินต่อไปของพระเยซู พวกสาวกก็จะเป็นอยู่ต่อไปเช่นกัน คำตรัสนี้ยังสื่อถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์และชัยชนะเหนือความตายที่จะตามมาด้วย

ยอห์น 14:20 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน คำว่า “วันนั้น” ที่พระเยซูตรัสในบริบทนี้หมายถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์อย่างชัดเจน หลังจากนั้นพวกสาวกก็จะเข้าใจว่าพระเยซูทรงอยู่ในพระบิดาจริงๆ นอกจากนี้ พวกเขา (และพวกเราด้วย) ก็อยู่ในพระองค์และพระองค์ (พระเยซู) ทรงอยู่ในเรา พระเยซูตรัสถึงการที่ตอนนี้ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระองค์ นี่คือสัมพันธภาพที่เป็นหนึ่งเดียวกันจริงๆ พระองค์ทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระองค์ นอกจากนี้แล้วพระองค์ทรงอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในพระองค์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า “หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8:39) ดู ยอห์น 10:38 และ 17:23 ด้วย

ยอห์น 14:21 ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและประพฤติตามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา” พระเยซูทรงอธิบายต่อไปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการรักพระองค์และการเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ทรงสอนชัดเจนว่าการรักษาบัญญัติของพระองค์ (คือ การเชื่อฟังบัญญัติเหล่านั้น) คือข้อพิสูจน์ถึงความรักที่คนๆหนึ่งมีต่อพระองค์ นอกจากนี้เมื่อคนๆหนึ่งรักพระองค์ (โดยการเชื่อฟังพระองค์) “พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา” ข้อเท็จจริงก็คือว่า พระเจ้าและพระเยซูทรงรักคนทั้งโลก (ยอห์น 3:16) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงสงวนความรักพิเศษไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์ นอกจากนี้พระองค์จะทรงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่คนเหล่านั้นที่เชื่อฟัง

ยอห์น 14:22 ยูดาส มิไซอัสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก" สาวกอีกคนที่ชื่อว่า ยูดาส (ไม่ใช่ยูดาสอิสคาริโอท) ถามพระเยซูทันทีว่าเพราะเหตุใดพระองค์ถึงทรงสำแดงพระองค์แก่

พวกเขาและไม่ทรงสำแดงแก่โลก (ยูดาสคนนี้มีชื่อว่าซัดเดอัสหรือเลเบเบอัส (มัทธิว 10:3, มาระโก 3:17) และเป็นพี่ชายหรือลูกชายของยาacob (กิจการ 1:13))

ยอห์น 14:23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะประพฤติตามคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา คำตอบของพระเยซูอาจเป็นคำพยากรณ์แบบปริศนาเกี่ยวกับพระราชกิจที่ขยายออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ตรัสตอบว่าถ้าผู้ใดรักพระองค์และประพฤติตามคำของพระองค์ (คือ ความเชื่อฟัง) พระองค์และพระบิดาก็จะทรงรักเขาเป็นพิเศษและมาอยู่กับเขา เมื่อเราเปรียบเทียบกับพระคัมภีร์ใหม่ทั้งเล่มและบริบทก่อนหน้าเกี่ยวกับการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรา ก็อาจสรุปได้ว่าพระเจ้าสามพระภาคมาสถิตอยู่กับเราผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เชื่อในยุคนี้คือพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 โครินธ์ 6:19) 1 โครินธ์ 3:16 กล่าวว่าพระกายที่ประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลายคือ วิหารของพระเจ้า (คริสตจักร) ซึ่งเราแต่ละคนต่างเป็นอวัยวะของพระกายนั้น สำหรับเราแต่ละคนแล้ว วิหารนั้นเป็นที่สถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 โครินธ์ 3:16)

ยอห์น 14:24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่ประพฤติตามคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระเยซูตรัสต่อไปถึงสิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างชัดเจน การไม่รักพระองค์ก็ถูกสำแดงผ่านทาง การไม่เชื่อฟังคำของพระองค์ คำที่แปลว่า คำ (ลอกอส) เป็นคำหลักที่ใช้เรียกพระวจนะของพระเจ้าในพระคัมภีร์ใหม่ (เพราะว่ามันเป็นคำพหูพจน์ พระเยซูจึงหมายถึงการประพฤติตามคำทั้งหลายของพระองค์ อีกครั้งที่มีการเน้นเรื่องคำเหล่านั้นของพระเจ้า) นอกจากนี้ พระวจนะที่พวกเขาได้ยินพระองค์ตรัสก็เป็นคำของพระบิดา

ยอห์น 14:25-26 เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน 26 แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

พระเยซูตรัสตอบ (อาจตอบยูดาส) ว่าพระองค์ตรัสสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขาขณะที่พระองค์ยังอยู่กับพวกเขา พระองค์หมายความว่าพระองค์กำลังจะถูกพรากไปจากพวกเขา พระองค์ตรัสอีกครั้งว่า "พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา" จะทรงมาแทนที่พระองค์ พระราชกิจหลักของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือ การสอน และทำให้พวกเขาระลึกถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทรงสอน หลังจากที่สำเร็จส่วนหนึ่งผ่านการเขียน

กิตติคุณที่เต็มโดยอัครทูตหลายท่าน จนถึงทุกวันนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยังคงทรงสอนเราอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราศึกษาพระวจนะที่พระองค์ทรงดลใจ พระองค์ยังทรงทำให้เรานึกถึงข้อพระคัมภีร์ที่เราเรียนรู้แล้วในยามที่เราจำเป็นต้องใช้ในการเป็นพยานหรือการเทศนาด้วย

ยอห์น 14:27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย พระเยซูเริ่มที่จะปิดท้ายคำเทศนาของพระองค์หลังการรับประทานอาหารค่ำมื่อนั้น ใกล้จุดที่พระองค์ได้เริ่มไว้ คือคำหนุนใจไม่ให้พวกเขาวิตก พระองค์สัญญาว่าจะให้สันติสุขแก่พวกเขา สันติสุขของพระองค์ไม่เหมือนกับสิ่งใดในโลกให้ได้ มันทำให้เราสงบลึกถึงก้นบึ้งของหัวใจ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเริ่มปิดท้ายด้วยคำกำชับว่า “อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย” คำกริยาทั้งสองตัวเป็นคำสั่ง พระเยซูจึงทรงบัญชาพวกเขาว่าพวกเขาอย่าปล่อยให้ใจของตัวเองวิตกหรือกลัว พระองค์ผู้ทรงเป็นองค์สันติราชกำลังจะประทานสันติสุขให้แก่พวกเขา พระองค์ทรงทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้นก่อนพันปีนั้น (น่าสังเกตว่าจดหมายฝากในพระคัมภีร์ใหม่เกือบทุกฉบับเริ่มต้นหรือไม่ก็ลงท้ายด้วยการทูลขอให้สันติสุขเกิดแก่ผู้อ่าน)

ยอห์น 14:28 ท่านได้ยืนยันเรากล่าวแก่ท่านว่า ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก’ ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า ‘เราจะไปหาพระบิดา’ เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา น่าสังเกตว่าความวิตกกังวลที่พระเยซูทรงสังเกตเห็นในใจพวกเขา คือ ความกังวลว่าพระองค์จะเสด็จจากไป พวกเขายังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายของการที่พระองค์ต้องเสด็จไป พระองค์ทรงดูพวกเขาเบาๆ โดยตรัสว่าพวกเขาควรดีใจมากกว่าเพราะว่าในที่สุดพระองค์จะเสด็จกลับไปอยู่กับพระบิดาผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าพระองค์

ยอห์น 14:29-30 และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 30 แต่ฉันไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่ามีผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา

จากนั้นพระองค์ทรงเตือนและพยากรณ์ถึงสิ่งที่จวนจะเกิดขึ้น จุดประสงค์หนึ่งก็คือ เพื่อให้ความเชื่อของพวกเขาเข้มแข็งขึ้นเมื่อเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยูดาสะจะเกิดขึ้นในคืนนั้น พระเยซูทรงต้องการให้พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้นและพระเจ้าเป็นผู้ทรงจัดเตรียมเหตุการณ์เหล่านี้ไว้แล้ว สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอีกยี่สิบสี่ชั่วโมงข้างหน้าจะทำให้ความเชื่อของพวกเขามั่นคงอย่างรุนแรง พระองค์พยายามที่จะค่อยๆ บอกพวกเขาล่วงหน้าถึงสิ่งที่กำลังจะเกิด เมื่อพวกเขามองย้อนกลับไปไปในเวลาต่อมา พวกเขาก็จะเข้าใจว่าพระเจ้า

เป็นผู้ทรงจัดเตรียมเหตุการณ์เหล่านี้ไว้แล้ว พระองค์จึงเตรียมความเชื่อที่มักอ่อนแอของพวกเขาให้พร้อม

การอ้างถึง “ผู้ครองโลกนี้” (นี่เป็นหนึ่งในสามครั้งที่ยอห์นใช้วลีนี้) ย่อมหมายถึง พญามาร นี่หมายถึงการที่ซาตานได้เข้าสิงและควบคุมยูดาสอิสคาริโอท อย่างไรก็ตาม ซาตานก็ถูกรั้งพระเยซูไว้ไม่ได้ ความหมายของวลีสุดท้าย “และไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา” อาจหมายถึงการที่ซาตานจะฆ่าพระเยซูในคืนนั้น แต่มันจะถูกรั้งให้พระองค์อยู่ในหลุมศพไม่ได้ คำที่แปลว่ามี (เอ โค) มีความหมายว่า ‘ถูกรั้ง’ ด้วย วลีนี้อาจถอดความได้ว่า ‘ซาตานจะถูกรั้งเราไว้ไม่ได้’ ภายในไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า พญามารจะชุ่มโงมตีพระเยซู แต่มันจะจับพระองค์ไว้ไม่ได้

ยอห์น 14:31 แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด” พระเยซูสรุปการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ว่า เพราะเหตุใดพระองค์จึงเสด็จมา พระองค์จะทรงเชื่อฟังพระบิดาโดยการเชื่อฟังจนถึงความมรณานันท์ไม่ว่าจะอย่างไร มันจะพิสูจน์ถึงความรักที่พระองค์ทรงมีต่อพระเจ้า มันจะเป็นคำพยานที่ลบไม่ออกให้โลกได้เห็นความรักที่พระองค์ทรงมีต่อพระบิดาในสวรรค์ พระเจ้าได้ทรงบัญชาให้พระองค์เสด็จมาและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เวลานั้นได้มาถึงแล้ว ด้วยเหตุนี้เพราะความรักที่ทรงมีต่อพระบิดา พระเยซูจึงทรงมุ่งหน้าไปยังกางเขนผ่านทางสวนเกทเสมณี คำตรัสของพระองค์ที่ว่า “จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด” เป็นคำที่แสดงถึงการสิ้นสุดการรับประทานอาหารค่ำมื้อสุดท้าย พวกเขาลุกขึ้นและเริ่มเดินทางไปยังภูเขามะกอกเทศและสวนเกทเสมณี พระเยซูทรงทราบว่ามิอะไรอยู่在那นั่น เห็นได้ชัดว่า คำสอนอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชของพระเยซูซึ่งมีบันทึกในยอห์น 15-17 เกิดขึ้นระหว่างทางไปสวนเกทเสมณีขณะที่พวกเขากำลังเดินทางไปสู่จุดนัดพบของพระองค์

ภาพรวมของยอห์น 15: อีกครั้งที่นี่เป็นช่วงเวลาระหว่างอาหารค่ำมื้อสุดท้ายกับสวนเกทเสมณี ครั้งแรกของยอห์น 15 พุคถึงอุปมาที่เปรียบพระเยซูว่าเป็นเถาองุ่นและเราเป็นกิ่ง จุดประสงค์ก็คือเพื่อการเกิดผลฝ่ายวิญญาณ ในส่วนท้ายของยอห์น 15 พระเยซูทรงสอนเราสี่สิ่ง: (1) ความก้าวหน้าของผู้เชื่อจากการเป็นผู้รับใช้ไปเป็นสหายและสุดท้ายเป็นบุตร; (2) จุดประสงค์ของการทรงเลือกเรา คือ เพื่อที่จะเกิดผล; (3) โลกจะเกลียดชังพวกสาวกเหมือนกับที่โลกได้เกลียดชังพระองค์ และ (4) พระราชกิจที่จะมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ยอห์น 15:1 "เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา ขณะที่พวกสาวกเดินเข้าไปยังสวนเกทเสมนีพร้อมกับพระเยซูหลังอาหารค่ำมื้อสุดท้าย พระองค์ทรงสอนความจริงที่เป็นนิรันดร์แก่พวกเขาเกี่ยวกับเถาองุ่น กิ่ง และการเกิดผล เมื่อเราคูทัยข้อ พระเยซูตรัสชัดเจนว่า *ผู้ดูแลรักษา* คือเจ้าของสวนองุ่น นี่อาจเป็นการทำให้ อีสยาห์ 5:1-7 สำเร็จ ในสวนองุ่นแห่งชนอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงปลูกพระเยซูคริสต์เป็นเถาองุ่นแท้ (หรือเหมือนในอิสยาห์ 5 "เถาองุ่นอย่างดี") ในโลกของการปลูกองุ่น พันธุ์เถาองุ่นมีความสำคัญมากต่อการผลิตองุ่นที่ดีที่สุด บางพันธุ์ก็ดีกว่าพันธุ์อื่น ในที่นี้พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่าเป็น "เถาองุ่นแท้" คือเป็นแหล่งชีวิตขององุ่น อาจเป็นไปได้ว่าขณะที่พระเยซูและพวกสาวกเดินไปยังสวนเกทเสมนี พวกเขาเดินผ่านสวนองุ่นแห่งหนึ่งซึ่งทำให้พระองค์ตรัสถึงเรื่องดังกล่าว (สวนองุ่นเป็นสิ่งที่คนพบเห็นบ่อยในดินแดนปาเลสไตน์ อันที่จริงแล้วเหรียญในสมัยมัคคาบีมีรูปเถาองุ่นเป็นสัญลักษณ์แทนชนชาติอิสราเอลด้วยซ้ำ)

ยอห์น 15:2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น ก่อนที่จะตรัสถึงเรื่องการออกผลในข้อต่อไป พระเยซูทรงนิยามว่าอะไรคือผล การใช้สัญลักษณ์ในคำอุปมานี้ชวนให้เราคิด พระคัมภีร์ใหม่บรรยายถึงผลฝ่ายวิญญาณสองชนิด ในพระธรรมกาลาเทียและเอเฟซัส เปาโลกล่าวถึงผลของพระวิญญาณ ในที่นั้นผลออกมาจากภายในอย่างชัดเจน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการเติบโตฝ่ายวิญญาณ อย่างไรก็ตามในข้อนี้ผลที่พระองค์ตรัสถึงคือการแพร่พันธุ์อุปนิสัย ในต้นองุ่น (เช่นเดียวกับพืชอื่นๆ) ผลเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการสืบพันธุ์ ถึงแม้ว่าผลองุ่นเป็นสิ่งที่น่ารับประทานและน่าปรารถนาในตัวของมันเอง จุดประสงค์ของมันก็สำคัญมากกว่าแค่การถูกรับประทาน ภายในผลองุ่น (หรือผลของต้นใดๆก็ตาม) คือเมล็ดซึ่งสามารถเกิดผลเป็นต้นองุ่นอีกต้นได้ ผลคือการก่อตัวเป็นรูปร่างของเมล็ดซึ่งก่อเกิดชีวิตใหม่

ในคำอุปมาของพระเยซูเรื่องผู้หว่านเมล็ดและเรื่องข้าวละมานและข้าวสาลีในมัทธิว 13 เมล็ดที่ถูกพุดถึงที่นั่นคือพระวจนะ (มัทธิว 13:23) หรือไม่ก็ลูกหลานของอาณาจักรนั้น (13:38) ทั้งสองเรื่องสัมพันธ์กันเพราะมันคือพระวจนะของพระเจ้า (ซึ่งเป็นเมล็ด) ที่ก่อเกิดลูกหลานแห่งอาณาจักรนั้น เปาโลกล่าวภายหลังว่าท่านได้ปลูก อดอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงให้เกิดผล (1 โครินธ์ 3:6) เห็นได้ชัดว่าบริบทตรงนั้นหมายถึงการเกิดผลฝ่ายวิญญาณในการประกาศข่าวประเสริฐและการนำวิญญาณมาถึงพระคริสต์

ในบริบทของพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับการประกาศข่าวประเสริฐ และภาพประกอบเรื่องเถาองุ่น ผลและเมล็ด ดูเหมือนว่าผลที่พระเยซูคริสต์ถึงในที่นี่คือผลของการสืบพันธุ์ฝ่ายวิญญาณ นั่นคือการนำผู้อื่นให้บังเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณ กล่าวโดยสั้นๆ มันคือการนำวิญญาณและการประกาศข่าวประเสริฐ การที่คริสเตียนคนหนึ่งจะเกิดผลตามที่พระเยซูได้ตรัสถึงในที่นี่ก็คือ การทำให้ตัวเองสืบพันธุ์ฝ่ายวิญญาณซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ในวิถีของธรรมชาติ พืช (เช่นเถาองุ่นในที่นี่เป็นตัวอย่าง) เกิดผลซึ่งมีเมล็ดสำหรับการเกิดผลโดยตัวมันเองอีก นอกจากความสำคัญของการเกิดผลฝ่ายวิญญาณแล้ว มีพระพรอันหอมหวานของการได้เฝ้าดูผลฝ่ายวิญญาณเจริญเติบโต ดู 3 ยอห์น 4 เราเห็นว่าพระคัมภีร์พูดถึงการคลอดบุตรว่าเป็น ‘ผลของกรรม’ (สดุดี 127:3 หรือลูกา 1:42) บุตรที่เกิดมาเป็นผลของการสืบพันธุ์ของมนุษย์นั้นใด การนำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์ก็เป็นผลของการสืบพันธุ์ฝ่ายวิญญาณนั้นนั่น ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจไม่เข้าใจสิ่งที่พระเยซูตรัสสอนพวกเขาในคำคั้นนั้นอย่างถ่องแท้ งานเขียนของพวกเขาในเวลาต่อมาที่เปิดเผยชัดเจนว่าพวกเขามาเข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสคั้นนั้นในภายหลัง การเกิดผลฝ่ายวิญญาณคือการสืบพันธุ์ตัวเองฝ่ายวิญญาณ ซึ่งก็คือ การนำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์

ให้เราสังเกตว่าแหล่งแห่งชีวิตในการเกิดผลดังกล่าวก็คือ เมื่อกิ่งยังติดอยู่กับเถาที่ให้ชีวิตแก่มัน จุดประสงค์ของสวนองุ่นคือการเกิดผล เมื่อกิ่งที่ติดอยู่บนเถาไม่เกิดผล เจ้าของสวนองุ่นก็จะตัดกิ่งนั้นออกไปเพื่อที่ว่ากิ่งอื่นจะได้เติบโตและเกิดผล นอกจากนี้กิ่งที่ไม่เกิดผลยังบ่งบอกถึงปัญหาด้วย กิ่งนั้นอาจถูกแมลงที่ดูดซึมชีวิตรังควาน มันอาจติดโรค มันอาจตายแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรเจ้าของสวนองุ่นก็จะหั่นตัดกิ่งที่ไม่ออกผลออกไป นอกจากนี้แล้วกิ่งที่ออกผลก็จะถูกลิดแขนงประจำ ผลลัพธ์ก็คือมันจะออกผลมากยิ่งขึ้น เป็นความจริงที่พระเจ้าบางครั้งก็ลิดแขนงชีวิตของเราจากสิ่งที่มาพัวพันซึ่งคอยขัดขวางเรามิให้เกิดผลเท่าที่ควร คำที่แปลว่า **ลิด** ในที่นี่คือ **คาไรโร**

ยอห์น 15:3 ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน ความจริงก็คือว่า พระวอนนะของพระเจ้า (คือ “ถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน”) มีคุณสมบัติในการชำระวิญญาณให้สะอาด ดู สดุดี 119:9 หรือเอเฟซัส 4:26 เมื่อน้ำแห่งพระวอนนะของพระเจ้าชะล้างจิตใจของเราอย่างต่อเนื่องมันก็ทำให้จิตใจเราสะอาด จิตใจมนุษย์คือสิ่งที่ต้องได้รับการชำระล้างให้สะอาดจริงๆ น่าสนใจที่คำว่า **สะอาด** ในที่นี่ (คาธารอส) และคำว่า **ลิด** ในข้อ 2 (คาไรโร) มีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดในเรื่องที่มาของคำ คำแรกแตกออกมาจากคำหลัง

พระเยซูอาจหมายความว่าพระวณะของพระองค์จะลิดชีวิตเราจากสิ่งพัวพันต่างๆที่ขัดขวางมิให้ เราเกิดผลให้แก่ชายของเรา

ยอห์น 15:4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน ก็จงออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น พระเยซูทรงเสนอความจริงที่ชัดเจนเหลือเกินแต่ถูกลืมบ่อยๆเหลือเกินด้วย ก็ที่ไม่ติดอยู่กับเถาไม่มีวันเกิดผลอะไรได้ คำที่แปลว่า **เข้าสนิท** (เมโน) มีความหมายว่า ‘คงอยู่’, ‘อาศัย’ หรือ ‘ทำต่อไป’ คำนี้อยู่ในรูปของคำสั่ง พระเยซูจึงบัญชาให้เราเข้าสนิทอยู่ในพระองค์ ถ้าเราไม่ติดสนิทกับพระองค์ผู้ประทานชีวิต เราก็ไม่สามารถถ่ายทอดชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่ผู้อื่นได้เลย คุณจงให้ความสำคัญที่ไขสู่การเกิดผลก็คือการติดสนิทอย่างต่อเนื่องกับพระองค์ผู้ทรงเป็นเถา นี่หมายถึงการมีสามัคคีธรรมอย่างใกล้ชิดซึ่งเกิดจากความสัตย์ซื่อต่อพระวณะของพระองค์ การอธิษฐาน และเรื่องต่างๆของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ก่อเกิด ‘น้ำเลี้ยง’ ที่ให้ชีวิตซึ่งช่วยให้เกิดผลได้

ยอห์น 15:5 เราเป็นเถาอ่อน ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย ตลอดขาวประเสริฐของยอห์น พระเยซูทรงใช้อุปถัมภ์ที่ขึ้นต้นด้วย “เราเป็น” ซ้ำหลายครั้ง (ประตู, ผู้เลี้ยงที่ดี, ความสว่างของโลกนี้, อาหารแห่งชีวิต) ตรงนี้ก็ซ้ำกับที่พระองค์ตรัสในข้อ 1 “เราเป็นเถาอ่อน” เมื่อเราเป็นกิ่ง พระองค์ผู้ทรงเป็นเถาอ่อนก็ประทานชีวิตและการเกิดผลดีแก่กิ่ง พระเยซูตรัสต่อไปว่า “ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก” คุณจงให้ความสำคัญที่ทำให้เราเกิด “ผลมาก” คือการเข้าสนิทอยู่ในพระองค์ ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว นั่นคือการมีสามัคคีธรรมกับพระองค์อย่างใกล้ชิดผ่านทางพระวณะของพระองค์และการอธิษฐาน คริสเตียนบางครั้งก็อยากเกิดผลแต่ไม่เต็มใจที่จะใช้เวลากับพระองค์ผู้ทรงเป็นเถาอ่อนซึ่งจำเป็นสำหรับชีวิตฝ่ายวิญญาณ วัสดุสุดท้ายเป็นคำสอน เราแปลตรงตัวได้ว่า ‘เพราะว่าถ้าไม่มีเราแล้ว พวกท่านไม่สามารถทำอะไรได้เลย’

ยอห์น 15:6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วยกเหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย ถึงแม้ว่าบางคนพยายามดึงข้อนี้ออกนอกบริบทเพื่อพิสูจน์ว่าคริสเตียนสามารถออกจากเถาได้ จึงสูญเสียความรอดของตนและถูกเผาในนรก แต่คุณจงให้ความสำคัญคือบริบท บริบทในข้อนี้คือการเกิดผล เราไม่ยุติธรรมต่อข้อพระคัมภีร์ถ้าเราตีความมันนอกบริบท พระเยซูแค่ขยายความเกี่ยวกับผลที่ตามมาของการที่กิ่งไม่ติดอยู่กับเถา ในสวน

องุ่นกิ่งที่ไม่เกิดผลหรือถูกตัดทิ้งไปก็ถูกเอาไปเผาไฟ กิ่งเหล่านั้นไม่มีค่าต่อเจ้าของสวนองุ่นอีกต่อไป ดังนั้นเราไม่ควรเป็นกิ่งที่ไร้ผล เป้าหมายของการที่กิ่งมีอยู่ก็คือเพื่อที่จะเกิดผล

ยอห์น 15:7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น การเข้าสนิทอยู่กับเราไม่เพียงทำให้เกิดผลเท่านั้น แต่มีข้อดีในเรื่องฤทธิ์เดชในการอธิษฐานด้วย เมื่อผู้เชื่อเข้าสนิทอยู่กับพระองค์ผู้ทรงเป็นเถาองุ่น พระเยซูก็ทรงสัญญาว่า “ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น” วัตถุประสงค์ทำแปลตรงตัวว่า ‘และจะเป็นตามนั้น’ เราเข้าใจว่าคำอธิษฐานของเราจะได้รับคำตอบเมื่อเรามีสามัคคีธรรมอย่างใกล้ชิดกับพระองค์ ความใกล้ชิดฝ่ายวิญญาณดังกล่าวทำให้พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเรา เราควรสังเกตด้วยว่าเมื่อเราใกล้ชิดกับพระองค์ ความประสงค์ของเราก็เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ และชีวิตในการอธิษฐานของเราก็เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ด้วย ดู 1 ยอห์น 5:14 คริสเตียนที่ไม่รู้จักโตมักต้องการให้พระเจ้าทรงทำตามพระสัญญาโดยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขแรกคือ เข้าสนิทกับพระองค์ก่อน

ยอห์น 15:8 พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา เราเห็นลำดับของการเกิดผลในข้อพระคัมภีร์ตอนสั้นๆนี้ ในข้อ 2 พระเยซูตรัสถึงผล จากนั้นพระองค์ตรัสถึงผลมากขึ้น ในข้อนี้พระองค์ตรัสถึงผลมาก เราเห็นพระพรสองประการของการเกิดผล (1) พระบิดาทรงได้รับเกียรติ (2) มันเป็นรากฐานของการเป็นสาวก ถึงแม้ว่าหลักเกณฑ์อื่นๆของการเป็นสาวกมีบอกอยู่ในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม แต่พระเยซูทรงสรุปหลักเกณฑ์ทั้งหมดที่การเกิดผลมาก นั่นแหละที่ทำให้คนๆหนึ่งเป็นสาวก และนั่นแหละทำให้พระบิดาได้รับเกียรติ อันที่จริงแล้วพวกสาวกก็เกิดผลมากในวันฟื้นเทออสต์และในพันธกิจที่ขยายออกต่อกันมาของพวกเขา การเกิดผลมากคือการทำให้การเป็นสาวกสำเร็จ

ยอห์น 15:9 พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เราได้เห็นความคิดรองในบริบทที่ใหญ่กว่า ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงเปลี่ยนเรื่องจากการเกิดผลไปเป็นการรักกันและกัน แต่พระองค์จะกลับมามตรัสถึงเรื่องการเกิดผลอีกทีในข้อ 16 ความคิดที่สำคัญกว่าก็คือ การรักพระองค์เป็นแรงจูงใจที่นำไปสู่การเกิดผลและการทำให้บัญชาดีของพระองค์สำเร็จ

ช่างเป็นความจริงอันน่ามหัศจรรย์ พระเยซูทรงรักเราในรูปแบบและระดับเดียวกับที่พระบิดาทรงรักพระองค์ เป็นความจริงที่ไม่มีสิ่งใดสามารถพรากเราจากความรักของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ได้ พระเยซูจึงทรงเล่นคำที่ไม่ปรากฏชัดเจนในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำที่แปล

ว่า **ยึดมั่น** (เมโน) เป็นคำเดียวกับที่ถูกแปลเป็น **เข้าสนิท** ในข้อก่อนๆ หน้า นอกจากนี้พระเยซูทรงใช้คำนี้ในรูปแบบของคำสั่ง กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระองค์ทรงบัญชาเราให้เข้าสนิทในความรักของพระองค์: ความรักของพระองค์ที่ทรงมีต่อเราและความรักของเรที่มีต่อพระองค์ เราเข้าใจตรงนี้ว่าการเข้าสนิทในพระองค์คือการยึดมั่นในความรักของพระองค์ เมื่อเรายอมให้ความรักของพระองค์ไหลผ่านตัวเรา ความรักนั้นก็ไหลผ่านไปยังผู้อื่น และสุดท้ายแล้วก่อให้เกิดผลผ่านตัวผู้อื่น

ยอห์น 15:10 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เราประพฤติตามพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ แรงจูงใจสำคัญที่ทำให้เราเชื่อฟังพระคริสต์ถูกนำเสนอ มันคือความรักที่เรามีต่อพระองค์ เมื่อเราประพฤติตาม (เชื่อฟัง) บัญญัติของพระองค์ เราก็ยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ ด้วยเหตุนี้การเชื่อฟังพระประสงค์และพระวาทะของพระองค์จึงกลายเป็นวิธีสำคัญที่ทำให้เรายึดมั่นอยู่ในพระองค์ พระเยซูได้ทรงเชื่อฟังพระบิดาฉันใด เราก็ควรเชื่อฟังพระองค์ฉันนั้น แรงจูงใจที่ทำให้พระเยซูเชื่อฟังพระบิดาก็คือความรักที่พระองค์ทรงมีต่อพระบิดา เราก็ควรเป็นเหมือนพระองค์เช่นกัน

ยอห์น 15:11 นี่คือนี่สิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นเคล็ดลับของการมีชีวิตคริสเตียนที่เปี่ยมไปด้วยความยินดี เรื่องทั้งหมดของการเกิดผลกลายเป็นรากฐานของความยินดีฝ่ายวิญญาณ ตามที่ขอร้องกล่าวต่อในภายหลัง มีความยินดีอย่างยิ่งในการได้เห็นลูกหลานฝ่ายวิญญาณดำเนินในความจริง (2 ยอห์น 4 และ 3 ยอห์น 4) มานาที่ซ่อนอยู่ในชีวิตคริสเตียนคือความยินดีของการนำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์และการเฝ้าดูพวกเขาเติบโตในองค์พระผู้เป็นเจ้า ดู **ฟิลิปปี 4:1** และ **1 เธสะโลนิกา 2:19-20** นอกจากนี้เมื่อเราเชื่อฟังนายของเรา เราก็มีความยินดีในความรอดของเรา **ดาวิด** เสียดายความยินดีนี้เมื่อเพราะการไม่เชื่อฟังของท่าน **ดู สดุดี 51:12** ไม่มีความยินดีใดเหมือนความยินดีที่เกิดจากการนำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์โดยการเชื่อฟังบัญญัติของพระคริสต์ มันคือความยินดีอันเต็มเปี่ยม

ยอห์น 15:12-14 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน **13** ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน **14** ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา

อีกครั้งที่พระเยซูทรงเน้นย้ำบัญญัติที่พระองค์ทรงประทานแก่พวกสาวกก่อนหน้านั้นในตอนรับประทานอาหารค่ำ พระองค์ทรงบัญชาให้เรารักซึ่งกันและกันในระดับเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงรักเรา ไม่ว่าเราจะบังเอิญชอบอีกคนหรือชอบสิ่งที่เขาทำหรือไม่ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ พระองค์ทรงบัญชาให้เรารักคนอื่นอยู่ดี เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงรักเราแล้ว

การทำให้ความรักสำเร็จคือ ความเต็มใจที่จะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย คู ยอห์น 10:11 และ 1 ยอห์น 3:16 เราได้เห็นว่าเป็นคำพยากรณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น ในวันที่พระองค์เสด็จไปที่กางเขน นิยามของความรักแบบอาคาเปคือ การเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น ความรักเช่นนั้นจะสำเร็จได้ก็โดยการเสียสละตัวเอง พระเยซูทรงยอมเสียสละตัวเองบนไม้กางเขนก่อนที่จะผ่านพ้นไปอีกหนึ่งวัน ถึงแม้ว่าพวกสาวกไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พระเยซูก็ทรงเตรียมพวกเขาไว้พร้อมสำหรับเหตุการณ์ดังกล่าว โดยตระหนักดีว่าพวกเขาจะจำสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้ได้ในภายหลัง พวกเขาจะตระหนักในไม่ช้าว่าสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำบนไม้กางเขนคือการทำให้ความรักที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขา (และพวกเรา) สำเร็จ

พระองค์ทรงนิยามมิตรสหายของพระองค์ว่าเป็นผู้ที่เชื่อฟังพระองค์ การเชื่อฟังพระคริสต์ไม่เพียงเป็นข้อพิสูจน์ที่แสดงถึงความรักของเราเท่านั้น แต่ยังแสดงถึงมิตรภาพที่เรามีต่อพระองค์ด้วย เห็นได้ชัดว่าการเชื่อฟังพระเยซูคริสต์เป็นองค์ประกอบสำคัญในการที่เรามีสามัคคีธรรมและเข้าสนิทกับพระองค์ พระเยซูจึงทรงอธิบายและขยายความเกี่ยวกับความหมายของการเข้าสนิทในพระองค์ มันเป็นมากกว่าการตั้งมั่นอยู่ในพระวอนะของพระองค์ มันคือการเชื่อฟังพระวอนะของพระองค์ การทำเช่นนั้นจะกลายเป็นรากฐานของการเป็นสาวกและความรักและมิตรภาพที่เรามีต่อพระองค์ ความจริงข้อนี้ทั้งเรียบง่ายและลึกซึ้ง การเชื่อฟังเป็นกุญแจสำคัญของชีวิตคริสเตียนจริงๆ!

ยอห์น 15:15 เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่าจะนายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว ในพระคัมภีร์เดิม อิสราเอลถูกเรียกว่า ผู้รับใช้ (ทาส) ของพระเจ้า (อิสยาห์ 41:8-9, 43:10 ฯลฯ) บัดนี้พระเยซูทรงเรียกพวกสาวกว่าเป็นมิตรสหาย (ฟิลลิป) ของพระองค์ แต่อย่างไรก็ตามที่มากกว่านั้นอีก เมื่อเรามาหาพระคริสต์ เราก็กลายเป็นบุตรและทายาท คือทายาทร่วมกับพระคริสต์ (ยอห์น 1:12, โรม 8:14-17) มีความแตกต่างมากเหลือเกิน ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ผู้รับใช้ (ดออลอส) ตามกฎหมายแล้วคือทาส เขาไม่มีสิทธิหรือเสรีภาพ การถูกเรียกว่ามิตรสหายนั้นคือความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ มันหมายถึงการอยู่ในฐานะทางสังคมระดับเดียวกับนายของ

คุณ อย่างไรก็ตาม การกลายเป็นบุตรโดยการรับอุปการะก็เป็นทางเลือกของนายที่จะรับเอาทาสคนเดิมนั้นเข้ามาอยู่ในครอบครัว การเป็น *ทายาทร่วม* ก็หมายความว่าบุตรที่ได้รับอุปการะนั้นบัดนี้มีสิทธิทุกประการร่วมกับบุตรที่เกิดในครอบครัว มันคือการเปลี่ยนแปลงจากฐานะอันต่ำต้อยที่สุดไปสู่ฐานะที่สูงที่สุด แต่ข้อเท็จจริงก็ยังคงอยู่ดังเดิม ถึงแม้ว่าเราเป็นบุตรในพระคริสต์ เราก็คงเป็นผู้รับใช้อยู่ และพระองค์ก็ทรงเป็นมิตรสหายที่ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง

ยอห์น 15:16 ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน ในการรับอุปการะเราเป็นบุตร พระเจ้าได้ทรงเลือกเรา การรับอุปการะบุตรในสมัยโบราณแตกต่างจากในสมัยปัจจุบัน สมัยนี้พ่อแม่ที่จะรับอุปการะบุตรต้องรับเด็กคนใดก็ตามที่หาได้ผ่านทางหน่วยงานจัดการเด็กเพื่อการรับเป็นบุตร อย่างไรก็ตาม ในสมัยโบราณ พ่อแม่ที่จะรับอุปการะบุตรเป็นผู้ตัดสินใจว่าเขาจะรับอุปการะเด็กคนใดเป็นบุตร เราเห็นถึงหลักการของการทรงเลือก การที่เราถูกรับเป็นบุตรขึ้นอยู่กับทรงเลือกของพระเจ้า คำที่แปลว่า *เลือก* (เอเคลกอไม) ทั้งสองที่สื่อถึงการเลือก (election) และเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษนี้ นอกจากนี้ พระเจ้าไม่เพียงเลือกเราเท่านั้นแต่ยังทรงแต่งตั้งเราด้วย คำที่แปลเช่นนั้นคือ (ทิเรมิ)

อย่างไรก็ตามให้เราสังเกตจุดประสงค์และเป้าหมายของการที่เราถูกเลือกและแต่งตั้ง มันคือ “ให้ (เพื่อที่ว่า (ฮินา)) ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร” พระเยซูทรงขยายความเรื่องเดิมที่ทรงตรัสไว้แล้ว เช่นเดียวกับกิ่งที่งอกจากเถา เป้าหมายของเราก็คือ เพื่อแพร่พันธุ์โดยการเกิดผล พระองค์ได้ทรงเลือกและแต่งตั้งเราเพื่อที่ว่าเราจะได้ (1) ไป, (2) “เกิดผล” และ (3) ผลของเราอยู่ถาวร เราได้เห็นล่วงหน้าถึงพระมหาบัญชาในการออกไปพร้อมกับข่าวประเสริฐ, นำวิญญาณผู้คนมาถึงพระคริสต์ และสอนพวกเขาให้เป็นสาวกเพื่อที่ผลของพวกเขาจะคงอยู่ พระเจ้าทรงเรียกเราไม่เพียงเพื่อนำผู้อื่นมาถึงพระคริสต์เท่านั้น แต่เพื่อสอนพวกเขาให้เป็นสาวกและช่วยเหลือพวกเขาให้เติบโตด้วย นี่แหละคือเหตุผลที่พระองค์ทรงเลือกเรา คือ เพื่อให้เราเกิดผล

วลีสุดท้ายเป็นข้อที่สอนเรา มีความเกี่ยวข้องระหว่างการเกิดผลและความเป็นไปได้ที่คำอธิษฐานของเราจะได้รับคำตอบ คุณเห็นๆทั้งสองสิ่งดูไม่สอดคล้องกัน กระนั้น ตามที่มีเขียนไว้ใน 1 ยอห์น 3:22 การประพฤติตามบัญญัติของพระองค์เป็นเงื่อนไขของฤทธิ์เดชในคำอธิษฐาน เรื่องทั้งหมดของการเกิดผล (แพร่พันธุ์ตัวเราเองโดยการนำวิญญาณผู้คนมาถึงพระคริสต์) อันที่

จริงแล้วเป็นเรื่องของการเชื่อฟังฝ่ายวิญญาณ ตามที่พระเยซูได้ทรงกำชับในพระมหาบัญชา การเล่าให้ผู้อื่นฟังเกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราเป็นบัญญัติข้อหนึ่ง บัญญัตินี้ถูกเน้นย้ำในพระธรรมกิจการ (กิจการ 1:8, 5:20, 22:15, 26:16-19) เมื่อเราปฏิบัติตาม บัญญัติข้อนี้ของพระคริสต์ พระองค์ก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเรา

ยอห์น 15:17 สิ่งเหล่านี้เราส่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน นี่เป็นครั้งที่สามแล้วในคำนี้ (ดู 13:34, 15:12) ที่พระเยซูทรงบัญชาให้พวกสาวก “รักซึ่งกันและกัน” เพราะพระองค์จะจากโลกนี้ไปก่อนตะวันตกในวันถัดไป พระองค์ทรงทราบว่ามันง่ายขนาดไหนที่พวกสาวกจะได้เถียงและแตกแยกกัน ดังนั้น พระเยซูตรัสสั่งสามครั้งในคืนสุดท้ายของพระองค์ ให้พวกเขา รักซึ่งกันและกัน พวกเราในสมัยนี้ก็ควรฟังคำสั่งของพระองค์ที่ตรัสสามครั้งในคืนสุดท้ายนั้นเช่นกัน

ยอห์น 15:18 ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน คราวนี้พระเยซูทรงเปลี่ยนเรื่องไปพูดถึงหัวข้อใหม่ โลกนี้เกลียดชังพระองค์เสมอมา ดังนั้น เราไม่ควรประหลาดใจที่โลกนี้จะเกลียดชังพวกสาวกของพระองค์ด้วย คำที่แปลว่า เกลียดชัง (มิเชโอ) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘ดูหมิ่น’ หรือ ‘เหยียดหยาม’ เราไม่ควรประหลาดใจที่ซาตานเป็นเจ้าและผู้ครองโลกนี้ มันเกลียดชังพระเยซูคริสต์ สังคมที่อยู่ใต้การนำของมัน (โลกนี้ คือ คอสมอส) จึงจะเกลียดผู้ที่ เป็นของพระคริสต์ จนถึงทุกวันนี้ โลกก็เกลียดชังคนเหล่านั้นที่เป็นของพระคริสต์จริงๆ ทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูคู่อาฆาตกัน อย่าประหลาดใจที่โลกนี้เกลียดชังพวกคริสเตียน เน้นหลักข้อเชื่อเดิมที่เชื่อพระคัมภีร์ อันที่จริงแล้วถ้าโลกนี้เป็นมิตรกับคริสเตียนแต่ปาก มันก็เป็นสัญญาณว่ามีอะไรผิดปกติแล้ว เท่าที่เป็นไปได้ นั่น คริสเตียนแต่ปากไม่ใช่คริสเตียนแท้ หรือไม่ถ้าเป็นคริสเตียนแท้ เขาก็เป็นคริสเตียนที่ทิ้งพระเจ้า

ยอห์น 15:19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน โลกยอมรับคนของมันเอง ถ้าเราเป็นคนของโลกๆก็จะรับเรา คำที่แปลว่า รัก ในที่นี้คือ ฟิเลโอ ซึ่งมีความหมายว่าเป็นเพื่อน โลกยอมเป็นมิตรกับคนของมันเอง แต่เพราะว่าเราไม่ใช่ของโลกนี้และพระคริสต์ได้ทรงเลือกเราออกจากโลกแล้ว โลกจึงเกลียดชังเรา

ยอห์น 15:20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา’ ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา เขาก็จะปฏิบัติตามคำของท่านทั้งหลายด้วย ขณะทรงสอนหลักการฝ่ายวิญญาณที่เป็นอมตะ พระเยซู

อาจทรงเตรียมพวกสาวกให้พร้อมสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากที่พระองค์จากไป พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาให้ “ระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว” พระองค์ไม่ได้หมายถึงสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไปก่อนหน้านั้นแล้ว แต่พระองค์ทรงกำชับพวกเขาให้ระลึกถึงสิ่งที่พระองค์กำลังจะกล่าวแก่พวกเขามากกว่า

คำที่แปลว่า **ได้กล่าว** (เอโพ) เป็นคำรูปอดีตและอาจแปลว่า ‘กล่าว’ ก็ได้ ‘จงระลึกถึงคำที่เรากล่าวแก่พวกท่าน’ เวลาที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้าเมื่อพวกสาวกจะเผชิญกับการข่มเหง มันเป็นเรื่องจริง ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของตน โลกนี้ได้ข่มเหงพระเยซูแล้วและจุดไคลเม็กซ์ของการข่มเหงดังกล่าวก็อยู่ห่างออกไปไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า พระเยซูจึงตรัสคำที่ไม่เพียงเป็นคำพยากรณ์เท่านั้นแต่ยังมีเหตุมีผลด้วย “ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย” พระเยซูตรัสคำเหน็บแนมแบบเคร่งขรึมในวลีสุดท้าย “ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา เขาก็จะปฏิบัติตามคำของท่านทั้งหลายด้วย” บริบทเป็นตัวช่วยในการตีความ โลกนี้ปฏิบัติตามคำของพระเยซูไหม คำตอบนั้นชัดเจนเหลือเกินอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้พวกสาวกก็คาดได้เลยว่าจะเจอเหมือนกัน โลกนี้เพิกเฉยต่อสิ่งที่พระเยซูตรัส พวกสาวกจนถึงทุกวันนี้ก็คาดได้เลยว่าจะเจอเหมือนกัน

ยอห์น 15:21 แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขา **ไม่รู้จักรบพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา** ปัญหาใหญ่สุดก็คือว่า โลกนี้ไม่รู้จักรบผู้ที่ทรงใช้พระเยซูมา โลกนี้ไม่เพียงไม่รู้จักรบพระเยซูเท่านั้น แต่ยังไม่รู้จักรบบิดาอีกด้วย พระของพวกเขาคือผู้ครองโลกนี้ มันผู้เป็นศัตรูตัวฉกาจของพระเจ้าได้ทำให้อาณาจักรของมันคือโลกนี้เกลียดชังพระองค์

ยอห์น 15:22 ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา ในคำพูดแบบเดียวกับที่เปาโลสอน (และแน่นอนว่าเปาโลยกคำพูดมาจากพระเยซู) ในโรม 7:9 การปรากฏของความสว่างจากพระเจ้าเปิดเผยความมืดแห่งความบาปในที่นี้พระเยซูทรงเปรียบพระองค์ว่าเป็นเหมือนความสว่างที่มาจากพระเจ้าซึ่งเปิดเผยความผิดบาปของมนุษย์ ในโรม 7 เปาโลใช้คำอุปมาว่าพระราชบัญญัติ (คือพระวาระของพระเจ้า) ก็ทำแบบเดียวกัน ในห้องใต้ดินที่มืดและอับชื้นจะมีใยแมงมุมและแมลงที่ชอบอาศัยอยู่ในที่มืดอย่างไคร้ก็ตาม เมื่อเปิดไฟ เราก็มองเห็นแมลงและฝุ่นเขรอะ พวกมันอยู่ที่นั่นอยู่แล้ว แต่การเปิดไฟช่วยเผยให้เห็นพวกมัน การที่พระเยซูเสด็จมาและทรงสอนได้เปิดเผยความชั่วร้ายของจิตใจมนุษย์แต่ละคนและของคนทั้งโลก ความชั่วร้ายนั้นมีอยู่แล้ว แต่บัดนี้พวกเขาไม่มี “ข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา” คำที่แปลว่า **ข้อแก้ตัว** (พอร์ฟาซิส) มีความหมายว่า ‘ฉากบังหน้า’ หรือ ‘ข้อ

แก้ตัว' ความสว่างของพระเยซูคริสต์ฉายทะลุความมืดแห่งใจมนุษย์ ไม่มีที่ที่จะหลบซ่อนได้ ไม่มีข้อแก้ตัวเลย พวกเขาจึงเกลียดชังพระองค์และคนเหล่านั้นที่ส่องสว่างเพื่อพระองค์

ยอห์น 15:23 นอกจากนี้ ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย ความเกลียดชังนั้นคงเสี้ยนคงวา โลกไม่เพียงเกลียดชังพระเยซูคริสต์และพวกสาวกเท่านั้น แต่มันเกลียดชังพระเจ้าพระบิดาด้วย

ยอห์น 15:24 ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามีได้กระทำการสิ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาจะไม่มาพบ แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา พระเยซูคริสต์สอนต่อไปอีกว่า สิ่งที่พระองค์ตรัสไม่เพียงปรับโทษโลกนี้เท่านั้น แต่การอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำก็ปรับโทษโลกด้วย การได้เห็นสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำก็เผยให้เห็นชัดว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด ทั้งสิ่งที่พระองค์ตรัสและสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำได้สาธิตแสงจากสวรรค์ลงบนความชั่วร้ายของจิตใจมนุษย์และสังคมของมัน คือ โลกนี้ พระเยซูจึงตรัสว่า "ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามีได้กระทำการสิ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาจะไม่มาพบ" กล่าวอีกนัยหนึ่ง แม้แต่การอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำก็เป็นการสำแดงให้เห็นความสว่างแบบพระเจ้าของพระองค์ซึ่งเปิดเผยความบาปของพวกเขา มิแต่พระเจ้าที่ทรงทำสิ่งที่พระองค์กระทำได้ หากพระองค์มิได้เสด็จมาและเปิดเผยความบาปของพวกเขา พวกเขาก็คงยึดมั่นอยู่ในความชอบธรรมของตัวเองต่อไป แต่เพราะพระองค์ทรงเปิดเผยความบาปของพวกเขา ซึ่งถูกสาธิตอย่างชัดเจน โดยสง่าราศีและพระคุณของพระองค์ พวกเขาจึงเกลียดชังทั้งพระองค์และพระบิดา

ยอห์น 15:25 แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า 'เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ' นอกจากนั้นความเกลียดชังดังกล่าวก็ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จ พระเยซูทรงยกข้อความจาก สดุดี 35:19 หรือ ไมเกี 69:4 หรือ ไมเกีทั้งสองที่ ถึงแม้ว่าเราเข้าใจได้ถึงความเกลียดชังของโลก แต่มันก็ไม่มีเหตุที่โลกต้องเกลียดชังพระองค์ ความเกลียดชังที่ไร้เหตุของโลกยิ่งฟ้องว่าโลกมีความผิด

ยอห์น 15:26-27 แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา 27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว"

พระเยซูกำลังไปถึงประเด็นสุดท้ายของคำเทศนาของพระองค์ อ้างกลับไปยังสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนก่อนหน้านั้นในเย็นวันนั้นตามที่บอกไว้ในยอห์น 14:16-17, 26 พระเยซู

ทรงเอ่ยอีกครั้งว่า “เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้น ได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา” ถึงแม้ว่าโลกจะเกลียดชังพระองค์ (และพวกเรา) พระองค์ทรงเตือนใจพวกเขาว่า พระองค์จะทรงใช้พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจ (พาราเคลตอส) มาในไม่ช้า คำนี้ไม่เพียงสื่อถึงผู้เสนอความแทนหรือทนายความเท่านั้น แต่ยังสื่อถึงผู้ให้กำลังใจด้วย

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีมาถึงเราเป็นการส่วนตัว พระองค์ทรงอยู่เคียงข้างเพื่อช่วยเหลือและให้กำลังใจประชากรของพระเจ้าถ้าเราจะยอมให้พระองค์ทรงกระทำ นอกจากนี้พระองค์ไม่เพียงเป็นของพระบิดาเท่านั้นแต่ทรงมาจากพระบิดาด้วย พระองค์ทรงเป็นการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าภายในตัวเรา สำหรับคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว พระเจ้าทรงอยู่ห่างไกลพอๆ กับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ภายในใจเรา

นอกจากนี้ยังมีพระราชกิจอันสูงส่งกว่านี้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์อีก พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณแห่งความจริง ความจริงมีตัวตนอยู่ในพระองค์ พระองค์ทรงถูกเรียกเช่นนั้นสี่ครั้ง (ยอห์น 14:17, 16:13, 1 ยอห์น 4:7 รวมถึงตรงนี้ด้วย) นอกจากนี้ส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์คือ การเป็นพยานถึงพระคริสต์ แน่อนที่นี้หมายถึงพระราชกิจของพระองค์ในการฟ่องใจ เมื่อพระวณะของพระเจ้าถูกประกาศออกไป พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะตรัสเบาๆ แก่ใจคนบาปว่า ‘ถูกแล้ว สิ่งที่เขาได้ยินอยู่นั้นเป็นความจริง เขาต้องกลับใจมาหาพระคริสต์’ ในการฟ่องใจ (หรือชักจูงให้เชื่อ) ดังกล่าว พระวิญญาณก็ทรงเป็นพยานถึงพระคริสต์ในใจของมนุษย์

อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของพระองค์ในการฟ่องใจและการเป็นพยานฝ่ายวิญญาณ จะได้ผลก็ต่อเมื่อเราเป็นพยานด้วย เมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐแก่คนบาปพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงกระทำกิจของพระองค์ เราเป็นแนวหน้าในการเป็นพยาน เมื่อพระวณะของพระเจ้าถูกนำเสนอต่อใจมนุษย์ ไม่ว่าจะโดยการเป็นพยานส่วนตัวหรือโดยการเทศนาในที่ประชุม พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงทำงานร่วมกับคำพยานของเราในการฟ่องใจโดยการเป็นพยานแบบเงียบๆ ต่อใจของคนบาป

ในแบบเดียวกับกิจการ 1:8 พระเยซูคริสต์ล่วงหน้าว่าเหล่าสาวกของพระองค์จะเป็นพยานด้วย พวกเขาอยู่กับพระองค์มาตั้งแต่พระองค์ทรงเริ่มพระราชกิจ คำพยานของพวกเขาจะอยู่ในรูปของคำพูดเมื่อพวกเขาเป็นพยานส่วนตัวหรือเทศนา และจะอยู่ในรูปของคำเขียนด้วยเมื่อพวกเขาบางคนจะเขียนพระคัมภีร์ใหม่บางส่วนในเวลาต่อมาตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจ วิถีที่ว่า “จะเป็นพยาน” แปรมาจากคำว่า มารทุเร โอ ซึ่งอยู่ในรูปปัจจุบันกาลและประธานเป็นผู้

กระทำ คำพูดนี้จึงแปลได้ว่า ‘และพวกท่านทั้งหลายก็กำลังเป็นพยานด้วยเพราะ’ พวกเขาสามารถเป็นพยานถึงพระเยซูได้เพราะพวกเขาได้อยู่กับพระองค์มาตลอดการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พวกเขาได้เห็นและได้ยินสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำและตรัส พวกเขาจะเป็นพยานโดยอาศัยความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ภาพรวมของยอห์น 16: เมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเข้าใกล้สวนเกทเสมนี พระเยซูก็ทรงประทานคำสั่งเสียสุดท้ายแก่พวกเขา พระองค์ตรัสซ้ำเกี่ยวกับพระราชกิจที่ขยายออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จากนั้นในส่วนที่เหลือของบทนี้พระองค์ก็ทรงพยายามที่จะเตรียมใจพวกสาวกให้พร้อมสำหรับความชอกช้ำฝ่ายวิญญาณที่จะเกิดขึ้นในอีกสิบแปดชั่วโมงข้างหน้า

ยอห์น 16:1 "เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุ้งใจ บทนี้ทั้งบทถูกสรุปย่ออยู่ในคำพูดนี้ ด้วยทรงทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้นแม้กระทั่งก่อนที่จะสิ้นคืนนี้ พระเยซูจึงทรงพยายามที่จะเสริมกำลังพวกสาวกให้พร้อมสำหรับการทดสอบที่จะมา คำที่แปลว่า **สะดุ้งใจ** (สกันดาลิไซ) มีความหมายตามที่สื่อในคำๆนี้ พระเยซูทรงพยายามที่จะเตรียมใจพวกเขาเกรงว่าพวกเขาจะ ‘สะดุ้ง’ เพราะพระองค์จะถูกจับกุมและถูกตรึงกางเขน และพวกเขาจะถูกข่มเหงในอนาคต

ยอห์น 16:2-3 เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า 3 เขาจะกระทำดั่งนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา นอกจากนี้พระองค์ทรงเตือนพวกเขาล่วงหน้าด้วยว่าพวกเขาจะถูกขับออกจากธรรมศาลา (ซึ่งพวกยิวที่เคร่งครัดถือว่าเป็นการปฏิเสธที่เลวร้ายมาก) พระเยซูทรงเตือนอีกว่าจะมีหลายคนคิดว่าตนปรนนิบัติพระเจ้าโดยการข่มขู่พวกเขา เหตุผลก็คือพวกศัตรูของพวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า สาเหตุหลักของการข่มเหงทางศาสนาก็คือว่า ผู้ที่ข่มเหงถึงแม้ว่าจะเคร่งศาสนาสักปานใดในความเป็นจริงแล้วก็ไม่รู้จักพระเจ้าเลย

ยอห์น 16:4 แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน พระเยซูทรงเตรียมใจพวกสาวกให้พร้อมสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นเพื่อที่ว่า “เมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว” พระเยซูตรัสว่าพระองค์ไม่ได้กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้แก่พวกสาวกในตอนเริ่มการรับใช้ของพระองค์เพราะว่าพระองค์จะทรงอยู่กับพวกเขาสักระยะเวลาหนึ่ง แต่นั่นกำลังจะเปลี่ยนในเวลาอีกไม่นานเกินรอ

ยอน 16:5-6 แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’ 6 แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก ถึงแม้ว่าพวกสาวกไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงคำตรัสล่วงหน้าเกี่ยวกับการเสด็จจากไปของพระองค์ แต่พวกเขาที่ทุกข์โศกที่พระเยซูกำลังจะเสด็จจากไป

ยอน 16:7 อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน คำที่แปลว่า อย่างไรก็ตาม (อัลลา) เป็นคำที่มักแปลว่า ‘แต่’ ตรงข้ามกับความโศกเศร้าที่เกิดจากการเสด็จจากไปที่พระองค์ตรัสล่วงหน้าไว้แล้ว พระเยซูก็ประทานพระสัญญาอันเปี่ยมสุขแก่พวกเขา อันที่จริงแล้วมันคือความจริง คำที่แปลว่า เพื่อประโยชน์ (ซุมเฟโร) มีความหมายว่า ‘มีประโยชน์’ หรือ ‘เป็นข้อดี’ พระเยซูจึงตรัสว่า ‘ข่าวร้ายก็คือเรากำลังจะจากไป ข่าวดีก็คือเรื่องนี้’ พระองค์ทรงใช้คำว่า ผู้ปลอบประโลมใจ (พาราเคลทอส) อีกครั้งเพื่อหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็น ‘ผู้ช่วยเหลือ’ ‘ผู้เสนอความแทน’ และ ‘ผู้ให้กำลังใจ’ พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่เราเพื่อช่วยเหลือเรา ให้กำลังใจเราและทรงเป็นผู้เสนอความแทนเราในยามที่พระเยซูไม่อยู่แล้ว พระเยซูตรัสชัดเจนว่าเมื่อพระองค์เสด็จไปจากพวกเขา พระองค์จะทรงใช้พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจมาหาพวกเขา

ยอน 16:8 เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้ถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา พระราชกิจที่ขยายออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในยุคนี้มีสามประการ พระองค์จะทรง “กระทำให้โลกรู้ถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา” คำที่แปลว่า ทำให้รู้ถึง (เอเล็ก โค) มีความหมายว่า ‘ฟ้องใจ’ ในแง่ของ ‘ชักจูงให้เชื่อ’ เมื่อพูดถึงการฟ้องใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ก็กำลังทำให้ใจเราเชื่อว่าเรามีความต้องการฝ่ายวิญญาณ คำๆ นี้ยังสื่อถึงการ ‘ตักเตือน’ ‘ตำหนิ’ หรือ ‘เปิดโปง’ ด้วย ตามที่มีสื่อไว้ในข้อต่อๆ ไป พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงตำหนิเราเรื่องความบาป จูงใจเราให้เชื่อว่าเราต้องการความรอด และเปิดเผยว่าสิ่งใดถูก

ยอน 16:9-11 ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา 10 ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก 11 ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

พระเยซูตรัสต่อไปเกี่ยวกับพระราชกิจในการฟ้องใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1) พระองค์จะทรงฟ้องใจคนบาปให้ทราบถึงความบาปของตนและความจำเป็นที่เขาต้องได้รับ

ความรอด ในการทำเช่นนั้นพระองค์จะทรงจูงใจพวกเขาให้เชื่อว่าพวกเขาตกอยู่ในสภาพที่หลงหายและพวกเขาจำเป็นต้องต้อนรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด การพ้องใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการกระชับเบาๆถึงใจของคนบาปว่า ‘เจ้าหลงหาย เจ้าถูกปรับโทษ เจ้าต้องได้รับความรอด จงกลับใจมาหาพระคริสต์’

(2) เมื่อพระคริสต์เสด็จไปจากโลกนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กลายเป็นเสียงกระซิบบ่อยๆที่ ‘จูงใจ’ ให้มนุษย์เชื่อว่าสิ่งใดถูก ถึงแม้ว่าพระวาระของพระเจ้าเป็นมาตรฐานสุดท้ายและเที่ยงตรงในเรื่องของความชอบธรรม แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงกระซิบบ่อยๆเข้าไปในใจมนุษย์ด้วยว่าสิ่งใดถูก ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเปิดเผยว่าสิ่งใดถูกในฝ่ายวิญญาณ จรรยาบรรณ ศีลธรรมและสิ่งใดที่ผิด

(3) สุกท้ายแล้วพระองค์จะทรงเปิดเผยแก่ใจมนุษย์ถึงการพิพากษาที่จะมา ถึงแม้ว่าโลกนี้เพิกเฉยต่อการสำแดงจากพระเจ้า แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงทำให้ใจมนุษย์ตระหนักถึงความจริงที่ว่าจะมีการพิพากษา นอกจากนี้ “ผู้ครองโลกนี้” (คือ ซาตาน) ถูกพิพากษาแล้ว รูปกาลของคำที่แปลว่า ถูกพิพากษา (ครีโน คือ ถูกปรับโทษ) คือ สมบูรณ์กาลและอยู่ในรูปประธานถูกกระทำ ซาตานได้ถูกพิพากษาแล้ว มันถูกปรับโทษแล้ว พระองค์ทรงชนะสงครามแล้ว ดังที่พระเยซูคริสต์ไว้ใจในท้ายข้อ 33 พระองค์ได้ทรงชนะ โลกแล้วซึ่งเป็นอาณาจักรของซาตาน

ยอห์น 16:12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ พระเยซูทรงประกาศโดยทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นว่าพระองค์ทรงมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกพวกเขา แต่พระองค์ทรงทราบว่าขณะนั้นพวกเขายังไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นได้ แต่พวกเขาจะรับได้หลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์

ยอห์น 16:13-14 เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น

14 พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

นี่เป็นครั้งที่สี่แล้วในคำคั้นนั้นที่พระเยซูตรัสล่วงหน้าถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (14:16-18, 26; 16:7 และตรงนี้) พระเยซูทรงเรียกพระองค์ว่าเป็นพระวิญญาณแห่งความจริงสามครั้ง (14:17, 15:16 และตรงนี้) พระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นจริงๆ พระองค์ทรงเป็นผู้ชี้ให้ผู้คนมาหาพระองค์ผู้ทรงเป็นความจริง (ยอห์น 14:6) พระองค์ยังทรงเป็นผู้ดูแลให้บันทึกความ

จริงลงในพระคัมภีร์ด้วย (2 ทิโมธี 3:16) ในการตรัสถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูไม่ได้หมายความว่าที่ผ่านๆมาไม่มีพระราชกิจหรือตัวตนของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย พระองค์ทรงกระทำกิจมาตลอดทั่วพระคัมภีร์เดิม ตั้งแต่การเนรมิตสร้างสรรพสิ่ง ไปจนถึงการคลอใจ ไปจนถึงการเจิมผู้คนโดยทำให้พวกเขาประกอบด้วยพระองค์ ไปจนถึงการอยู่ทุกหนทุกแห่งของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระเยซูกำลังหมายความว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงมีพระราชกิจที่ขยายออกไปยิ่งกว่าเดิมอีก พระเยซูทรงหมายถึงพระราชกิจที่จะมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่าการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูทรงเสริมรายละเอียดเพิ่มเติมสี่ประการดังนี้ (1) พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งมวล” พระองค์ผู้ทรงเป็นพระวิญญาณแห่งความจริงทรงเป็นผู้นำทางไปสู่ความจริงที่เหมาะสมที่สุด คำที่แปลว่า นำ (ฮีบรู) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘นำพา’ หรือ ‘สอน’ เป็นความจริงที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงนำไปสู่ความจริงเท่านั้น แต่พระองค์ทรงสอนคนทั้งหลายที่เต็มใจฟังความจริงด้วย (2) พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ให้ความสำคัญที่พระองค์เอง และไม่ได้ยกชูพระองค์เองด้วย แต่พระองค์ทรงนำความที่พระองค์ทรงได้ยินจากพระบิดาและพระบุตรมาแจ้งแก่เรา เราได้เห็นชัดเจนถึงหัวใจของผู้รับใช้ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ (3) “พระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น”

นอกจากนี้แล้ว เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงคลอใจเหล่าอัครทูตให้เขียนพระวาทะของพระเจ้าบางส่วน พระองค์ก็ทรงเปิดเผยให้พวกเขาทราบถึงเหตุการณ์ในอวสานกาล นอกจากนี้ในของประทานด้านการพยากรณ์ที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรยุคคินในยามที่พระคัมภีร์ใหม่ยังไม่สมบูรณ์ พระองค์ก็จะทรงเปิดเผยอนาคตผ่านทางผู้พยากรณ์ขณะนั้นบางท่าน (4) เป้าหมายของพระราชกิจของพระวิญญาณคือ เพื่อให้พระบุตรได้รับเกียรติและไม่ใช่พระองค์เอง พระเยซูตรัสเพิ่มเติมว่าพระวิญญาณจะทรงรับสิ่งที่พระเยซูมาสำแดงแก่ประชากรของพระเจ้า กล่าวโดยสรุปคือ พระองค์จะทรงทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข่าวจากพระที่นั่งของพระเจ้า

ยอห์น 16:15 ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่ พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย พระเยซูตรัสเพิ่มเติมว่าทุกสิ่งที่เป็นของพระบิดาก็เป็นของพระองค์ด้วย ด้วยเหตุนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงจะรับสิ่งเหล่านั้นจากพระองค์มาสำแดงแก่เรา (คำที่แปลว่า เอา ในที่นี้ (ลัมบาโน) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า เอา ในข้อ

ยอห์น 16:16-19 อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา" 17 สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า "ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า 'อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา' และ 'เพราะเราไปถึงพระบิดา' เหล่านี้หมายความว่าอะไร" 18 เขาจึงพูดกันว่า "นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า 'อีกหน่อย' เราไม่ทราบว่ สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร" 19 พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า 'อีกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา' "

เมื่อเวลาในคำคั้นนั้นเดินไปเรื่อยๆ เวลาของพระเยซูก็มาถึงแล้วจริงๆ พระเยซูก็ทรงพยายามเสริมกำลังพวกสาวกอีกครั้ง โดยเตือนล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น พระองค์ทรงหมายถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอีกหลายวันถัดมา พระองค์จะทรงถูกพรากไปด้วยความตายและพวกเขาจะไม่ได้เห็นพระองค์อีก กระนั้น "อีกหน่อย" หลังจากนั้นพระองค์ก็จะทรงฟื้นคืนพระชนม์และเจอกับพวกเขาอีก ปลายทางสุดท้ายของพระองค์คือ การเสด็จกลับสู่สวรรค์

พวกสาวกมีนงกับคำตรัสที่เป็นคำพยากรณ์ของพระองค์ พระเยซูทรงเห็นความสับสนของพวกเขา พระองค์จึงอธิบายเพิ่มเติม

ยอห์น 16:20 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี ถึงแม้จะตรัสแบบเป็นปริศนาอยู่ แต่พระเยซูก็ทรงบอกล่วงหน้าว่าพวกเขาจะร้องไห้และคร่ำครวญ พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะเป็นทุกข์โศกเมื่อได้เห็นพระองค์ถูกตรึงกางเขน พระองค์ตรัสเสริมว่า โลกจะชื่นชมยินดีที่พระองค์สิ้นพระชนม์ขณะที่พวกเขาร้องไห้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าซาตานและสมุนของมัน ในสภาพานเฮเดรินและบรรดาผีปิศาจในนรกจะเดินโลดด้วย ความยินดีเมื่อได้เห็นพระเยซูสิ้นพระชนม์อยู่บนไม้กางเขน แต่พระองค์ก็ประกาศว่าความโศกเศร้าของพวกสาวกจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี เมื่อมองย้อนกลับไป เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงตรัสถึงความยินดีของพวกเขาเมื่อได้ทราบถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ยอห์น 16:21 เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกรถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก จากนั้นพระองค์ทรงใช้ภาพประกอบของผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร ถึงแม้ว่านางจะเจ็บปวดเหลือขนาดขณะที่นางคลอดบุตร แต่นางก็ลืมความเจ็บปวดนั้นเสียเมื่อได้ยินดีกับทารกเกิดใหม่ของนาง

ยอห์น 16:22 **ฉันใดก็ดิฉันละ**นี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และ
ใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้ พระเยซูทรงย้ำว่าความ
ทุกข์โศกของพวกเขาจะแย่งก่อนที่จะทุเลา แต่หลังจากนั้นมันจะเปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดี
นอกจากนี้ไม่มีอะไรที่จะพรากความชื่นชมยินดีที่จะมาไปจากพวกเขาได้ด้วย การฟื้นคืน
พระชนม์ได้ทั้งเครื่องหมายของความชื่นชมยินดีและฤทธิ์เดชที่ตราตรึงอยู่ในใจพวกเขาไปจน
ชั่วชีวิตของพวกเขา

ยอห์น 16:23 **ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก** เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน การ
ตรัสถึง “ในวันนั้น” หมายถึงช่วงเวลาหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์อย่างไม่ต้องสงสัย
เมื่อถึงตอนนั้น พวกเขาก็จะไม่ถามอะไรพระองค์อีกแล้ว คำที่แปลว่า **ถาม** (เอโรทาโอ) หมายถึง
การถามคำถาม ส่วนคำที่แปลว่า **ขอ** (อาอิเทโอ) หมายถึงการทูลขอแบบเดียวกับในการอธิษฐาน
พระองค์ทรงประทานพระสัญญาอันแสนวิเศษในเรื่องการอธิษฐาน นับตั้งแต่การฟื้นคืน
พระชนม์ของพระองค์ พระเยซูได้ทรงสัญญาว่า “ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา
พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน” นั่นครอบคลุมเหลือเกิน ฤกษ์งามที่ไขสู่ฤทธิ์เดชในการ
อธิษฐานอันไร้ขีดจำกัดคือ การเข้าเฝ้าพระบิดาในพระนามของพระเยซู

จนถึงตอนนั้นพวกเขายังไม่ได้อธิษฐานในพระนามพระเยซูเลย พระสัญญาดังกล่าวไม่ได้
ได้หมายความว่าเราสามารถขอสิ่งที่เราต้องการจากพระเจ้าเพื่อตอบสนองความต้องการที่เห็นแก่
ตัวของเรา แต่พระสัญญานี้เป็นหลักการที่สอนว่าโดยพระนามของพระเยซูทุกสิ่งย่อมเป็นไปได้
ในการอธิษฐาน

ยอห์น 16:24 **แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้** เพื่อ
ความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม เพราะพระเยซูยังทรงอยู่กับพวกเขาๆ จึงไม่จำเป็นต้อง
อธิษฐานถึงพระเจ้าผ่านทางพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สถิตอยู่กับพวกเขา อย่างไรก็ตาม
บัดนี้เมื่อพระองค์ทรงออกจากโลกนี้ไป พวกเขาจึงสามารถเข้าเฝ้าพระบิดาในพระนามของ
พระองค์ได้แล้วโดยการทูลขอ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงบัญชาให้พวกเขา “ขอเถิดแล้วจะได้
เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม” ฤกษ์งามที่ไขสู่ฤทธิ์เดชดังกล่าวในการอธิษฐานคือ
การเข้าเฝ้าพระเจ้าโดยทางพระนามของพระองค์ (ดู ยอห์น 14:6) เมื่อทำเช่นนั้นพวกเขาก็จะ
ประสบกับความชื่นชมยินดีฝ่ายวิญญาณอีกแหล่งหนึ่งคือ พระพรของคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ

ยอห์น 16:25 เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอรรถ แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอรรถอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง พระเยซูทรงยอมรับพระองค์ไม่ได้ตรัสสอนพวกเขาตรงๆ คำที่แปลว่า คำอรรถ (พารอยเมีย) นอกจากจะหมายถึง ‘สุภายิต’ แล้ว ยังหมายถึง ‘คำอุปมา’ ‘สัญลักษณ์’ ‘อุปลักษณ์’ หรือ ‘โวหารเปรียบเทียบ’ ได้ด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่ง คำนี้หมายถึงการไม่กล่าวตามตัวอักษร เป็นความจริงที่พระเยซูทรงใช้คำอุปมาหลายครั้งตลอดการรับใช้ของพระองค์ และแม้กระทั่งในชั่วโมงสุดท้ายกับพวกสาวก พระองค์ก็ทรงใช้โวหารเปรียบเทียบอยู่

คำที่แปลว่า วันหนึ่ง (โอร่า) ปกติแล้วแปลเป็น ‘ชั่วโมง’ พระองค์ตรัสล่วงหน้าแก่พวกสาวกว่า ชั่วโมงนั้นจะมาถึงเมื่อพระองค์จะไม่ทรงใช้อุปมา สัญลักษณ์ หรือโวหารเปรียบเทียบอีกต่อไป แต่พระองค์จะทรงสอนตรงๆ อย่างชัดเจน อันที่จริงแล้วหลังจากที่ทรงฟื้นคืนพระชนม์ วิธีการสอนของพระองค์ก็เริ่มจะเป็นแบบตรงๆ มากขึ้น ก่อนถึงเวลานั้นพวกสาวกคงไม่เข้าใจเกี่ยวกับความจริงอันยิ่งใหญ่หลายประการ เช่น พระมหาบัญชา การเลี้ยงแกะของพระองค์ หรือการเสด็จกลับมาแบบไม่คาดคิดของพระองค์ การฟื้นคืนพระชนม์ช่วยให้พวกสาวกมีความเข้าใจคำสอนของพระองค์อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น เมื่อถึงตอนนั้นคำอุปมาจากสิ่งที่พบเห็นในชีวิตประจำวันก็ไม่จำเป็นอีกต่อไป

ยอห์น 16:26 ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน เมื่อถึงตอนนั้นพวกเขาก็สามารถเข้าเฝ้าพระบิดาได้โดยตรงในพระนามของพระองค์ พระองค์ไม่จำเป็นต้องอธิษฐานขอต่อพระบิดาเพื่อพวกเขาอีกต่อไป พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์ไม่จำเป็นต้องอธิษฐานเพื่อพวกเขาต่อไป การอธิษฐานไม่ใช่สิทธิพิเศษของพวกเขาเท่านั้น แต่เป็นความรับผิดชอบของพวกเขาด้วย

ยอห์น 16:27-28 เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า 28 เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก"

พระเยซูทรงเตือนใจพวกสาวกว่าพระบิดาทรงรักพวกเขาส่วนหนึ่งเป็นเพราะว่าพวกเขาได้รักพระองค์และเชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า (พระเจ้าทรงรักทุกคน อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงสงวนความรักเป็นพิเศษไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่รักพระบุตรและวางใจในพระบุตร การทำเช่นนี้ช่วยให้คนเหล่านั้นอยู่ในที่ๆ ได้รับพระพรเป็นพิเศษ)

พระเยซูจึงกล่าวสรุปการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จจากพระเจ้าเข้ามาในโลกนี้ ตอนนี้พระองค์จะเสด็จออกจากโลกนี้เพื่อกลับไปหาพระบิดาแล้ว

ยอห์น 16:29-30 เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอรรถ 30 เดียวนี้พวกข้าพระองค์รู้แน่ว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งและไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า"

เหล่าสาวก (เราไม่ทราบว่าใครเป็นคนพูด) ตอบกลับโดยไม่ทันคิดว่าบัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว ตอนนี้พวกเขาแน่ใจแล้วว่าพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พวกเขาจึงเชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า เมื่อพิจารณาการอัศจรรย์อันใหญ่ยิ่งต่างๆ ที่พวกเขาได้เห็นและคำเทศนาอันลึกซึ้งและเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชที่พวกเขาได้ยิน การที่พวกเขาทยอยมารับเอาพานนี้ก็คือเหมือนจะเข้าไปเสียหน่อย พวกเขาก็เหมือนพวกเราที่มักพูดอะไรที่ไม่ค่อยฉลาดสักเท่าไร

ยอห์น 16:31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ พระเยซูตรัสถามพวกเขาอาจด้วยน้ำเสียงประชดว่า 'เดี๋ยวนี้พวกท่านเชื่อจริงๆแล้วหรือ' หลังจากที่พวกเขาได้ยินและได้เห็นอะไรมามากมาย แค่ว่าคำตรัสของพระองค์ในข้อ 28 ก็ทำให้พวกเขาเชื่อได้แล้ว หรือ คำถามในข้อนี้ของพระองค์สื่อให้เห็นถึงความผิดหวังอยู่หลายๆ

ยอห์น 16:32 ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา พระเยซูสังเกตเห็นว่าเวลานั้นกำลังจะมาถึงเมื่อพวกเขาจะกระจัดกระจายไปยังที่ของตัวเอง และพระองค์จะถูกทิ้งไว้เพียงลำพัง คำพยากรณ์นี้จะสำเร็จในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า ดู มาระโก 14:50 อย่างไรก็ตามพระเยซูตรัสพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่ข้อหนึ่งที่มีในพระวาทะของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงปรับใช้พระสัญญานี้กับพระองค์เองในความทุกข์ทรมานของพระองค์เองก็ตาม แต่พระสัญญานี้ก็ใช้ได้กับผู้เชื่อในปัจจุบัน "แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา" ดู มัทธิว 28:20, ฮีบรู 13:5 ถึงแม้ว่าเราจะอยู่เพียงลำพังแต่เราก็ไม่จำเป็นต้องรู้สึกโดดเดี่ยว

ยอห์น 16:33 เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว" ก่อนที่จะเข้าสู่คำอธิษฐานของพระองค์ดังที่บอกไว้ในบทที่ 17 พระเยซูทรงทิ้งพระสัญญานี้ไว้แก่พวกสาวก ที่พระองค์เตือนล่วงหน้าถึงความทุกข์ยากที่จะมาก็คือเพื่อ "ท่านจะได้มีสันติสุข" จริงแท้แน่นอนที่ในโลกนี้

เราจะประสบความสำเร็จทุกอย่าง อย่างไรก็ตามพระองค์ก็ทรงหนุนใจเราว่าพระองค์ได้ทรง “ชนะโลกแล้ว” คำที่แปลว่า ชนะ (นิกาโอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘พิชิต’ มันอยู่ในรูปของสมบูรณ์กาล ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า ‘จงชื่นใจเถิด เราได้พิชิตโลกเรียบร้อยแล้ว’

ภาพรวมของยอห์น 17: บทที่ 17 ของยอห์นบันทึกคำอธิษฐานของพระเยซูหลังจากที่พระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากห้องชั้นบนและก่อนที่พวกเขาไปถึงสวนเกทเสมีนี่ เราไม่ทราบว่าพระองค์ทรงแหวะอธิษฐานในสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งไม่เปิดเผยหรือทรงอธิษฐานขณะที่ทรงดำเนินไป แต่นี่เป็นคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าจริงๆ ในชั่วโมงที่เหลือที่พระองค์ยังเป็นอิสระอยู่นั้น พระองค์ทรงอธิษฐาน (ก.) เพื่อพระองค์เอง ---เพื่อขอกำลังที่พระองค์จะไปเผชิญกางเขน โดยที่พระเจ้าจะทรงให้พระองค์ได้รับเกียรติ (ข.) เพื่อพวกสาวกและการที่พระเจ้าจะทรงปกป้องจิตวิญญาณของพวกเขาไว้ (ค.) เพื่อบรรดาผู้เชื่อในอนาคตและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพวกเขา

ยอห์น 17:1 พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า "พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ เมื่อพระเยซูเสด็จไปอธิษฐานในคำวันนั้น ให้เราสังเกตว่าพระองค์ "ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้า" เราได้เห็นถึงท่าทางในการอธิษฐาน พระเยซูตรัสอีกครั้งว่าเวลาของพระองค์ได้มาถึงในที่สุด จุดเปลี่ยนของนิรันดร์กาลได้มาถึงแล้ว พระองค์จึงทูลขอให้พระบิดาทรงโปรดให้พระองค์ได้รับเกียรติเพื่อที่พระองค์จะทรงถวายเกียรติแด่พระบิดาด้วย พระองค์ทรงได้รับเกียรติเมื่อพระองค์จะทรงทนต่อการดูหมิ่นเหยียดหยามตลอดทางไปจนถึงกางเขน เมื่อพระองค์ทรงทนความอับอายอันเหลือจะกล่าวบนกางเขน สง่าราศีของพระองค์ก็จะกลับคืนมา พระองค์ทรงได้รับสง่าราศีไม่เพียงบนกางเขนเท่านั้นแต่ทรงมีพระกายอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีในสวรรค์ด้วยหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ในการที่พระองค์ทรงตรัสถึงความบาปของเราไว้ที่กางเขน พระองค์ก็ทรงถวายเกียรติแด่พระบิดาในการแสดงให้เห็นถึงความรักและความเชื่อฟังของพระองค์

ยอห์น 17:2 ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น การทูลขอให้ทั้งพระองค์และพระบิดาได้รับเกียรติดำเนินต่อไปพร้อมกับบันทึกที่ว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดให้พระบุตรมี "อำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น" คำที่แปลว่า อำนาจ (เอ็กซออุเซีย) หมายถึง 'สิทธิ

อำนาจ' คำว่า เพื่อ (ฮินา) แสดงถึงจุดประสงค์ พระบิดาได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้นแก่พระบุตรเพื่อให้ “พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น” พระองค์ตรัสเสด็จถึงพระกายของพระคริสต์โดยอาศัยการทรงทราบล่วงหน้า และการทรงเลือกของพระองค์

ยอห์น 17:3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา พระเยซูตรัสต่อไปจนอะริษฐานโดยให้คำจำกัดความของคำว่าชีวิตนิรันดร์ ซึ่งก็คือ การรู้จักพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวและพระบุตรที่พระองค์ทรงใช้มา คำที่แปลว่า รู้จัก (กิโนสโค) เป็นคำสำคัญ มันบ่งบอกถึง ‘ความรู้จากประสบการณ์’ ซึ่งแตกต่างจากความรู้ที่เป็นทฤษฎี ในแง่ของบุคคล มันคือความรู้ที่เกิดจากการได้เจอกับคนๆนั้นและรู้จักเขาเป็นการส่วนตัว คนมากมายในโลกศาสนาารู้เกี่ยวกับพระคริสต์แต่พวกเขาไม่เคยเจอพระองค์ พวกเขามีความรู้เกี่ยวกับพระองค์แต่พวกเขาไม่รู้จักพระองค์ นี่เป็นความแตกต่างที่ลึกซึ้ง

ยอห์น 17:4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว พระเยซูทรงกล่าวแก่พระบิดาอีกหนว่า พระองค์ได้ทรงถวายเกียรติแด่พระบิดาแล้วขณะทรงอยู่บน โลกนี้ แบบอย่างของพระองค์มีไว้ให้เราปฏิบัติตาม นอกจากนี้พระองค์ก็ทรงกระทำกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้พระองค์กระทำสำเร็จแล้วด้วย ดังที่พระองค์ตรัสไว้เมื่อสามปีก่อนแก่พวกสาวกว่า “อาหาร” ของพระองค์คือ “การกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” (ยอห์น 4:34) บัดนี้พระองค์ทรงทำสำเร็จแล้ว นี่เป็นอีกครั้งที่พระองค์ทรงทิ้งแบบอย่างให้เราทำตาม พระองค์ทรงกระทำกิจของพระองค์จนสำเร็จ เราก็ควรทำแบบเดียวกัน

ยอห์น 17:5 บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา ขณะที่พระองค์ทรงตั้งตาคอยเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นอาจในอีกชั่วโม่งข้างหน้า พระเยซูก็ทรงทูลขอพระบิดาให้คืนเกียรติที่พระองค์ทรงมีก่อนที่พระองค์ทรงสละทิ้งสง่าราศีของพระองค์ในสวรรค์เพื่อเข้ามาในโลกนี้ พระองค์ไม่เพียงโหยหาสง่าราศีที่พระองค์ทรงมีร่วมกับพระบิดาในอดีตกาลนิรันดร์ “ก่อนที่โลกนี้มีมา” เท่านั้น แต่ทรงโหยหาความสนิทสนมฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ทรงมีร่วมกับพระบิดาในตอนนั้นด้วย

ยอห์น 17:6 ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้
ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษย์โลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้
ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้ปฏิบัติตามพระคำรัสของพระองค์แล้ว พระเยซูระลึกถึง
การที่พระองค์ได้ทรงสำแดงพระนามของพระเจ้าแก่ “คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่
ข้าพระองค์จากมวลมนุษย์โลก” นี้อาจหมายถึงพวกสาวกที่ติดตามพระองค์มาอย่างสัตย์ซื่อ
ตลอดระยะเวลาสามปี ประมาณสามปีก่อนหน้านั้น พระเยซูได้ทรงใช้เวลาทั้งคืนในการ
อธิษฐานเพื่อที่จะทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าว่าจะทรงเรียกใครมาเป็นอัครทูตในวันต่อมา
พระองค์ทรงเห็นพวกเขาเป็นของประทานจากพระเจ้าเพื่อช่วยเหลือในพระราชกิจของพระองค์
ในขณะนั้น (และอีกหลายปีนับจากนี้) พระเจ้าอาจมีการทรงเลือก ‘สำหรับงานรับใช้’ เป็นพิเศษ
เหมือนที่พระองค์ทรงเลือกโมเสส เฮอร์มีย์ และคนอื่นๆ เพื่อมารับใช้พระองค์ก่อนที่พวกเขาเกิด
มาด้วยซ้ำ พระเยซูตรัสว่าพวกเขาสัตย์ซื่อแม้พวกเขาจะอ่อนแอและหวั่นไหวไปบ้างก็ตาม พวกเขา
ได้ปฏิบัติตามพระคำรัสของพระเจ้า ช่างเป็นสิทธิพิเศษที่พระเยซูตรัสแก่พระบิดาว่าผู้เชื่อบาง
คนมีความสัตย์ซื่อและปฏิบัติตามพระคำรัสของพระองค์

ยอห์น 17:7-8 บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่คุณได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมา
จากพระองค์ 8 เพราะว่าพระคำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้
ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แล้วว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้
ทรงใช้ข้าพระองค์มา

นอกจากนี้พระเยซูได้ประกาศว่าพวกสาวกรู้แล้วว่าทุกสิ่งที่คุณได้ทรงกระทำและ
ตรัสในการรับใช้ของพระองค์ล้วนมาจากพระเจ้า เราได้เห็นอีกครั้งว่าพระองค์ทรงมาจากสวรรค์

นอกจากนี้พระเยซูกล่าวว่าพระองค์ได้ทรงประทาน “พระคำรัสที่พระองค์ตรัสประทาน
ให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้” พวกเขาารู้แล้วว่าพระเยซูทรงมา
จากไหน (คือ มาจากพระเจ้า) และพวกเขาก็ได้เชื่อแล้ว พระเยซูสามารถกล่าวชมพวกสาวกให้
พระเจ้าฟังมากกว่านี้อีกก็ได้ นี่เป็นแบบอย่างของพวกสาวกให้เราได้ทำตาม

ยอห์น 17:9-10 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคน
เหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ 10 ทุกสิ่งซึ่งเป็น
ของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้า
พระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น

สิ่งที่เห็นชัดเจนแล้ว พระเยซูตรัสอย่างเจาะจงในที่นี้ว่าพระองค์กำลังอธิษฐานเพื่อพวกเขา รูปกาลของคำที่แปลว่า **อธิษฐาน** (เอโรทาโอ) คือปัจจุบันและมีความหมายว่า ‘ทูลขอ’ กล่าวอีกนัยหนึ่งพระเยซูตรัสว่า ‘ข้าพระองค์กำลังอธิษฐานเพื่อพวกเขาอยู่ตลอด’ รูปกาลปัจจุบันบ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง การอธิษฐานของพระเยซูถึงพระบิดาเพื่อผู้คนที่พระองค์ดำเนินต่อไปในพันธกิจเสนอความแทนของพระองค์ ดู โรม 8:34 และฮีบรู 7:25

บริบทตรงนี้บ่งบอกว่าคนที่เป็นของพระองค์คือ พวกสาวกของพระองค์ อย่างไรก็ตามนี่ก็อาจหมายถึงทุกคนที่อยู่ในพระคริสต์ด้วย พระเยซูทรงได้รับเกียรติในคนเหล่านี้ อีกครั้งที่แบบอย่างของพวกสาวกเป็นเป้าหมายให้เราบรรลุ คือ เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

ยน 17:11 บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขาจะอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์ ในการตรัสถึงการจากโลกนี้ไปของพระองค์ พระเยซูทูลขอพระบิดาให้ “พิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์” ถึงแม้ว่าเราอาจมองเห็นถึงเรื่องความรอดมั่นคงไม่หลุดหายของผู้เชื่อ แต่บริบทที่ตามมาก็นำเราไปอีกทิศทาง

คำที่แปลว่า **พิทักษ์รักษา** (เทเรโอ) มีความหมายว่า ‘เฝ้าระวัง’ หรือ ‘คุ้มครอง’ คำว่า **เพื่อ** (ฮินา) สื่อถึงจุดประสงค์ (เพื่อที่ว่า) เหตุผลที่พระเยซูทรงทูลขอการคุ้มครองจากพระบิดาก็คือ **เพื่อที่ว่า** “เขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์”

ก่อนหน้านั้นตอนหัวค่ำพวกสาวกมัวแต่ถกเถียงกันว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุด (ลูกา 22:24) ความแตกแยกในคริสตจักรจะเป็นตัวบ่อนทำลายฝ่ายวิญญาณ ดังที่เราจะได้เห็นตลอดข้อที่เหลือของบทนี้ พระเยซูทรงอธิษฐานขอความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันฝ่ายวิญญาณในหมู่พวกสาวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่จะเสด็จจากพวกเขาไปแล้ว พระองค์ตรัสถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในตรีเอกานุภาพเพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับเรา

ยน 17:12 เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ พระเยซูตรัสเสริมว่าขณะทรงรับใช้กับพวกสาวก พระองค์ได้ทรง “พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์” ในการตรัสว่าพระองค์มิได้เสียผู้หนึ่งผู้ใดไปเลย ก็เห็นได้ชัดว่ายุคาสอิส

คาริโอทไม่ได้เป็นพวกสาวกเลยตั้งแต่แรก ในการตรัสถึงเขาว่าเป็น “ลูกแห่งความพินาศ” พระเยซูก็ทรงใช้คำที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงคลอใจเปาโลให้ใช้ในเวลาต่อมาเพื่อหมายถึงปฏิปักษ์พระคริสต์ (2 เธสะโลนิกา 2:3) ทั้งสองคนเกี่ยวข้องกับซาตาน นี่หมายความว่ายูดาสเป็นคนที่ของพญามารและซาตานอาจลอบ ‘ปลุก’ เขาไว้ท่ามกลางคนวงในของพระเยซู พระคัมภีร์ที่สำเร็จในที่นี้อาจหมายถึง สดุดี 41:9

ยอห์น 17:13 และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม เมื่อตรัสถึงการจากไปของพระองค์ในไม่ช้า พระเยซูก็ตรัสว่าสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวไปนั้นก็เพื่อ (ฮินา) “เขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม” พวกสาวกจะเจอกับวันร้ายในอนาคต พระเยซูจึงหวังว่าสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวไปแล้วนั้นจะทำให้พวกเขาชื่นชมยินดีอย่างเต็มเปี่ยม

ยอห์น 17:14 ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก คำตรัสตรงนี้ของพระองค์ยังเป็นจริงอยู่จนถึงทุกวันนี้ พระเยซูได้ทรงประทานพระวณะของพระเจ้าแก่พวกสาวกและโลกก็เกลียดชังพวกเขา ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย พวกเขา รวมถึงพระองค์ด้วยไม่ใช่ของโลก สมัยนั้นเป็นยังงั้นสมัยนี้ก็ยั้งงั้น คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วได้รับการไถ่โดยพระโลหิตและเชื่อพระคัมภีร์ไม่ใช่ของโลกนี้ โลกจึงเกลียดชังพวกเรา

ยอห์น 17:15 ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเราออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย ในยุคนี้ไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าจะที่เราออกไปจากโลกนี้ แต่พระเยซูทรงอธิษฐานขอต่อพระบิดาให้ทรง “ปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย” มีคนเปรียบเทียบว่าชีวิตคริสเตียนเป็นเหมือนเรือที่ลอยอยู่ในทะเลของโลก เราเจอปัญหาที่ต่อเมื่อเรายอมให้น้ำทะเลของโลกเข้ามาในเรือ พระเยซูทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงปกป้องผู้คนของพระองค์ในโลกนี้ให้พ้นจากความชั่วร้ายของโลกนี้ เราควรหมายเหตุไว้ว่า “ความชั่วร้าย” ในที่นี้สามารถหมายถึง ‘ผู้ชั่วร้าย’ ได้เช่นกัน ทั้งสองสิ่งมีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด ความชั่วร้ายของโลกนี้ย่อมมาจากผู้ชั่วร้ายนั้น

ยอห์น 17:16 เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก พระเยซูตรัสย้ำสิ่งที่ชัดเจนอยู่แล้วดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ 14 พวกสาวกและพวกเราด้วยไม่ใช่ของโลก

ยอห์น 17:17 ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวณะของพระองค์เป็นความจริง พระองค์จึงทูลขอพระบิดาให้ทรง “ชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง

ของพระองค์” ในที่นี้พระองค์ทรงใช้ประโยครูปแบบคำสั่งเพื่อทูลขอพระเจ้าสำหรับความต้องการหลายอย่างของพระองค์ คำที่แปลว่า **ชำระให้บริสุทธิ์** (ฮากิอาโซ) เป็นคำที่น่าสนใจ มัน เป็นคำที่เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับคำว่า ฮากิออส ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในพระคัมภีร์ใหม่เพื่อหมายถึง ‘บริสุทธิ์’ ดังนั้นความหมายของคำนี้ในรูปกริยา คือ ‘ทำให้บริสุทธิ์’ มันมีความหมายตรงตัวว่า ‘แยกตั้งไว้’ หรือ ‘แยกออกจาก’ อันที่จริงแล้วความบริสุทธิ์คือ การถูกแยกออกจากความชั่วร้ายของโลกนี้ บริบทตรงนี้มีผลสำคัญยิ่งต่อการที่เราจะเข้าใจความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้ ในข้อก่อนหน้านั้นพระเยซูตรัสว่าพวกสาวกไม่ใช่ของโลกนี้ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทูลขอพระบิดาให้ทรงแยกตั้งพวกเขาหรือแยกพวกเขาออกจากโลกนี้

สิ่งที่ทำหน้าที่แยกตั้งดังกล่าวคือความจริงของพระองค์ นอกจากนี้สิ่งที่นำพาความจริงของพระองค์มาคือ พระวาระของพระองค์ ดังนั้นหลักการในทางปฏิบัติก็คือว่า พระวาระของพระเจ้าจะแยกเราออกจากความเสื่อมทรามของโลกนี้และในทางปฏิบัติก็ก่อให้เกิดชีวิตที่บริสุทธิ์ ในการทำเช่นนั้นชีวิตเราก็ถูกชำระให้บริสุทธิ์ เราเห็นชัดเจนถึงความสำคัญของพระวาระของพระเจ้าในการดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวัน

ยอห์น 17:18-19 พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลก ฉะนั้น **19** ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน

เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงใช้พระองค์ให้เข้ามาในโลกนี้ พระเยซูก็ทรงใช้พวกสาวกออกไปเหมือนกัน มันเริ่มต้นจากพระบัญชาของพระองค์ใน มาระโก 3:14 และตรัสอีกครั้งในลูกา 9:2 และพระเยซูจะมีคำบัญชาใหม่อีกครั้งในพระมหาบัญชาของพระองค์ก่อนเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ในการที่พระองค์ตรัสว่าพระองค์ได้ทรงถวายตัวของพระองค์ (ชำระพระองค์ให้บริสุทธิ์) เพราะเห็นแก่พวกเขานั้น พระเยซูอาจทรงเล่นคำ พระองค์ในฐานะที่เป็นพระเจ้าที่มารับสภาพมนุษย์ทรงบริสุทธิ์อยู่แล้วและไม่จำเป็นต้องได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ อย่างไรก็ตามเราต้องไม่ลืมว่าความหมายพื้นฐานของคำว่า ฮากิอาโซ คือ ‘แยกตั้งไว้’ หรือ ‘แยกออกจาก’ นี่อาจหมายความว่าพระองค์ทรงใช้คำนี้เพื่อหมายถึงการเสด็จจากไปของพระองค์ซึ่งใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว ซึ่งพระองค์จะทรงถูกแยกออกจากพวกสาวกจริงๆ ด้วยเหตุนี้เมื่อถึงตอนนั้นพวกเขาจำเป็นต้องได้รับการ “ชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริง” เมื่อพระองค์ทรงจากไป สิ่งที่จะชำระพวกเขาในแต่ละวันก็จะกลายเป็นความจริงที่อยู่ในพระวาระของพระเจ้า นั่นแหละคือสิ่งที่พระเยซูทรงทูลขอให้พระบิดาทรงกระทำในข้อ 17

ยอห์น 17:20 ข้าพพระองค์มีอธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา คราวนี้เป้าหมายที่พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อเพิ่มจากพวกสาวกที่สัตย์ซื่อไปยัง “คนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา” นั้นหมายถึงคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระคริสต์จนถึงทุกวันนี้ซึ่งรวมถึงพวกเราด้วยเช่นกัน

ยอห์น 17:21-22 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา 22 เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น

ในแบบเดียวกับที่ทรงอธิษฐานเพื่อพวกสาวก พระเยซูทรงอธิษฐานขอให้เราทุกวันนี้ “เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” เช่นเดียวกับที่ตรีเอกานุภาพทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตรีเอกานุภาพด้วย เราเห็นทั่วพระคัมภีร์ใหม่ว่าความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพี่น้องคริสเตียนอยู่ในบริบทของคริสตจักรท้องถิ่นมาตลอด พระเจ้าทรงต้องการให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในคริสตจักร ซึ่งแตกต่างจากความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างคริสตจักร อันหลังก็เป็นสิ่งที่ดี แต่หน่วยพื้นฐานที่สำคัญคือคริสตจักรท้องถิ่น หากพี่น้องภายในคริสตจักรเดียวกันเข้ากันไม่ได้ ฤทธิ์เดชของคริสตจักรนั้นก็จะถูกทำลาย (คริสตจักรแต่ละแห่งอาจอ้อมข้อมหรือละทิ้งความจริงไปเสีย พระเจ้าไม่ได้บัญชาให้เราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับคำสอนผิด ในทางตรงกันข้ามพระเจ้าทรงบัญชาให้เราแยกออกจากการอ้อมข้อม การละทิ้งความจริง และคำสอนผิด)

ส่วนใหญ่แล้ว โลกนี้รู้จักคริสเตียนผ่านทางคริสตจักรท้องถิ่นและคริสเตียนที่พวกเขาปฏิบัติสัมพันธ์ด้วย เมื่อคริสเตียนในคริสตจักรแห่งหนึ่งแตกแยกและไม่ลงรอยกัน คำพยานของพวกเขาในชุมชนนั้นก็เสียไป นี่จึงเป็นเหตุว่าทำไมพระเยซูถึงทรงอธิษฐานขอให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในหมู่พี่น้องคริสเตียนเพื่อที่ว่า “โลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา”

ขณะที่พระเยซูทรงอธิษฐานต่อไป พระองค์ทรงอธิษฐานว่าพระองค์ทรงส่งต่อสง่าราศีมายังเราในวันนี้เพื่อที่ว่า “เขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น” อีกครั้งที่พระองค์ตรัสถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในหมู่พี่น้องคริสเตียน

ยอห์น 17:23 ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ ขอคบบนสุดของคำอธิษฐานของพระองค์ได้มาถึงแล้ว คำบรรยายเกี่ยวกับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเรากับพระคริสต์ส่องแสงดูยอดเขาแห่งความจริง พระเจ้าพระบิดาไม่เพียงทรงอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น แต่พระองค์ทรงอยู่ในตัวเราที่เป็นผู้เชื่อด้วย เราไม่เพียงมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันฝ่ายวิญญาณกับพระองค์เท่านั้น แต่ยังมีสามัคคีธรรมอันแสนวิเศษกับพระองค์ด้วย เช่นเดียวกับในการสมรสสองคนกลายเป็นหนึ่งเดียว เราก็คือเป็นเช่นนั้นในพระคริสต์ พระองค์ทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระองค์

พระเยซูทรงใช้วลี *เพื่อ* (ฮีบรู) อีกแล้ว (วลีนี้ปรากฏสิบสี่ครั้งในยอห์น 17) เรามีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระคริสต์เพื่อที่ว่า (1) เรา“จะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์” คำที่แปลว่า **สมบูรณ์** (เทเลอไอโอ) มีความหมายว่า ‘ถูกทำให้ครบถ้วน’ และเฉพาะในพระคริสต์เท่านั้นที่เราจะเป็นผู้ที่ครบถ้วนอย่างแท้จริง เหตุผลประการที่สองที่เรามีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันฝ่ายวิญญาณกับพระองค์ก็ (2) *เพื่อ* “โลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์” ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเรากับพระคริสต์ซึ่งควรสำแดงตัวในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในหมู่พี่น้องก็กลายเป็นคำพยานต่อชาวโลกในเรื่องพระคริสต์ ความรักของพระองค์ และข่าวสารของพระองค์

ยอห์น 17:24 พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ ก่อนที่จะทรงสร้างโลก ขณะที่พระเยซูทรงอธิษฐาน ใกล้จบ พระองค์ก็ทรงกลับมาเน้นเรื่องพวกสาวกอีกครั้ง พระองค์ทรงทูลขอพระบิดาให้ทรงโปรดให้ “คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์” แน่นอนที่พระเยซูทรงตั้งตาคอยเวลาที่พวกสาวก (และพวกเราด้วย) จะได้อยู่กับพระองค์ในสวรรค์ เมื่อถึงตอนนั้นเราก็จะมีสิทธิพิเศษในการได้เห็นพระองค์ในสง่าราศีซึ่งพระองค์ทรงมีมาตลอดก่อนที่โลกนี้มีมา เมื่อถึงตอนนั้นเราจะได้ทราบอย่างถ่องแท้ถึงความรักที่พระบิดาทรงมีต่อพระบุตรนับแต่เป็นต้นมา เราเห็นถึงการทรงอยู่มาตลอดชั่ววันรันดร์กาลของพระองค์อย่างชัดเจนในที่นี้

ยอห์น 17:25-26 โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 26 ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขา รู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา"

เมื่อจะทรงจบคำอธิษฐานของพระองค์ พระเยซูทรงเรียก "พระบิดาผู้ชอบธรรม" ความบริสุทธิ์ที่ออกมาเป็นการกระทำคือความชอบธรรม ตามที่ผู้เขียนเพลงสดุดีได้เขียนไว้ใน สดุดี 137:19 "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงชอบธรรม" พระองค์ทรงชอบธรรม! พระองค์ทรงสรุปโดยกล่าวว่าโลกไม่ได้รู้จักพระบิดา แต่พระเยซูและพวกสาวกรู้จักพระองค์และรู้ว่าพระเจ้าทรงใช้พระองค์มา

ความคิดปิดท้ายของพระองค์คือว่าพระองค์ได้ทรงประกาศพระนามของพระเจ้าแก่พวกสาวกแล้วและจะทรงกระทำอย่างนั้นต่อไปเพื่อที่ว่า "ความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา" ความคิดสุดท้ายของพระองค์ยังคงเกี่ยวกับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันฝ่ายวิญญาณ จุดประสงค์ของการที่พระองค์ทรงประกาศพระนามของพระเจ้าก็คือ เพื่อที่ว่าความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในเราและพระองค์จะทรงอยู่ในเรา ขอขอบคุณพระองค์!

ภาพรวมของยอห์น 18: เนื้อหาส่วนแรกของยอห์น 18 พุถึงการทรยศและการจับกุมพระเยซู พระองค์ทรงถูกมัดและพาตัวไปยังพวกผู้ใหญ่ของชาวยิวผู้ซึ่งหลังจากที่สอบสวนพระองค์แล้วก็ส่งพระองค์ไปยังปีลาต ยอห์น ไม่ได้ให้รายละเอียดมากเท่ากับข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่มีเนื้อหาสอดคล้องกัน แต่ท่านก็ให้รายละเอียดที่พวกเขาไม่ได้ให้ ตอนท้ายของยอห์น นำเสนอคำพูดของพระเยซูต่อหน้าปีลาต ข่าวประเสริฐของยอห์นให้รายละเอียดที่ไม่มีในอีกสามเล่มที่มีเนื้อหาสอดคล้องกัน

ยอห์น 18:1 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารจิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก วลีที่ว่า "เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว" หมายถึงคำอธิษฐานของพระองค์ในยอห์น 17 เป็นไปได้อย่างยิ่งที่พระองค์ทรงอธิษฐานขณะที่พระองค์และเหล่าสาวกเดินอย่างช้าๆ ไปยังสวนเกตเสมณี (ยอห์นไม่ได้เอ่ยชื่อสถานที่แห่งนี้ ขณะที่ข่าวประเสริฐอีกสองเล่มกล่าวชัดเจน มาระโก 14:32, มัทธิว 26:36) ยอห์นไม่ได้บันทึกคำอธิษฐานที่เต็มไปด้วยความทุกข์อย่างหนักของพระเยซูใน

สวนนั้นเหมือนกับเล่มอื่นที่บันทึกความทุกข์ของพระองค์ในระดับที่แตกต่างกันไป ยอห์นบันทึกเพียงการเสด็จมาถึงและการเข้าสู่สวนนั้น ท่านบันทึกว่าพวกเขาข้ามลำธารจิดโรน (แปลตรงตัวว่า ลำธารแห่งต้นสนสีดาร์) มันเป็นที่ๆเหมือนสวนสาธารณะซึ่งตั้งอยู่ติดเขาภูเขาเมกอกเทศ

ยอห์น 18:2 ยูดาผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ ยูดาผู้รู้จักสถานที่แห่งนี้ดีเพราะว่า “พระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ” เห็นได้ชัดว่าเมื่อพระเยซูทรงอยู่ในบริเวณกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์มักแวะไปปลีกวิเวกในสวนที่เป็นเหมือนอุทยานแห่งนี้และอยู่ที่นั่นเพื่ออธิษฐานในยามค่ำคืน เนื่องจากมันเป็นคืนก่อนวันบริสุทธิ์ ยูดาจึงเดาใจพระองค์ดีกว่าพระองค์จะเสด็จไปที่นั่นในคืนนั้น การโจมตีขณะที่คนกำลังอธิษฐานนี้เป็นอะไรที่ชั่วร้ายแบบขาดานจริงๆ ยูดาเดินทางตามนายที่แท้จริงของเขาทุกอย่างก้าวจริงๆ

ยอห์น 18:3 ยูดาจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ถือโคมถือไฟและเครื่องอาวุธไปที่นั่น ในการวางแผนทรยศพระองค์ ยูดาได้รับอนุญาตจากพวกผู้ใหญ่ของชาวยิวให้นำพวกเจ้าหน้าที่และพวกฟาริสีไปด้วยได้ คำที่แปลว่าพวกทหาร (สะเปอริรา) เป็นคำที่มาจากภาษาละตินและหมายถึงพวกทหารกองหนุนของโรม ถึงแม้ว่าจะไม่ได้มีการเอ่ยตรงๆ แต่พวกผู้ใหญ่ของชาวยิวได้ตกลงกับยูดาในการขอกำลังเสริมจากโรมเพื่อพวกสาวกของพระเยซูขัดขวางการจับกุมพระองค์ การพูดถึง “เจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่” น่าจะหมายถึงพวกตำรวจประจำพระวิหาร คือ กองกำลังตำรวจเลวีประจำบริเวณพระวิหาร พวกฟาริสีผู้เป็นศัตรูตัวฉกาจของพระเยซูก็มาด้วยเพื่อมาดูการจับกุมศัตรูที่พวกเขาเกลียดและอาจช่วยชีวิตพระองค์ในคืนนั้นด้วย ถึงแม้ว่าคืนนั้นเป็นคืนจันทร์เต็มดวงในช่วงเทศกาลปัสกา แต่พวกเขาถือ “ถือโคมถือไฟ” มาด้วย เราไม่ทราบว่ามันมีหรือไม่มี พวกเขาไม่ต้องการให้มีอะไรผิดพลาด พวกเขาเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี พวกเขาเตรียมโคมกับไฟ เครื่องอาวุธ และกำลังเสริมจากโรมมาด้วยเพื่อทำให้การจับกุมพระเยซูเป็นภารกิจที่สำเร็จชั่วคราวก่อนที่จะพวกเขาจะไปถึงด้วยซ้ำ เวลาของพระองค์ได้มาถึงแล้ว มันเป็นเวลาแห่งความมืดซึ่งเหมาะสำหรับกิจการของขาดาน

ยอห์น 18:4-5 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาหาใคร” 5 เขาทูลตอบพระองค์ว่า “มาหาเยซูชานาชาเร็ช” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราก็คือผู้นั้นแหละ” ยูดาผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย

เหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นไม่ได้ทำให้พระเยซูประหลาดพระทัยแต่อย่างใด ความทรง
สัพัญญูและการทรงทราบล่วงหน้าของพระองค์ทำให้พระองค์ล่วงรู้ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
พระองค์จึงเสด็จออกไปพบพวกทหารที่ถืออาวุธมาและถามว่า “ท่านทั้งหลายมาหาใคร”

คืนนั้นมีด ถึงแม้ว่าพวกเขาถือโคมถือได้มาด้วยแต่มันก็คงสว่างไม่พอ มีแต่ยูดาที่รู้จัก
พระองค์ดี (ยอห์น ไม่ได้บันทึกเกี่ยวกับการจับกุมพิชิตของผู้ทรยศ) พระเยซูจึงตรัสว่า “เราคือผู้นั้น
แหละ” จริงๆแล้วพระองค์ตรัสแล้วว่า “เราเป็น” คำว่า “ผู้นั้น” ถูกผู้แปลใส่เข้ามา มันเป็น
โครงสร้างวลีเดียวกับที่พระเยซูทรงใช้ในยอห์น 8:58 มันสื่อถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์
อย่างชัดเจน ซึ่งทำให้พวกฟาริสีในตอนนั้นเดือดดาลจนเกือบเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย ตามที่
พวกฟาริสีและพระเยซูทรงทราบดี พระนามพระเยซูในพระคัมภีร์เดิมมาจากคำกริยาบุรุษที่
หนึ่ง ‘เป็น’ มันจึงแปลว่า ‘ฉันเป็น’ ถึงแม้ว่าพวกโรมไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสถึงอะไร แต่
พวกฟาริสีก็เข้าใจความหมายของสิ่งที่พระองค์ตรัสเป็นอย่างดี

ตามที่มีพยากรณ์ไว้ใน สดุดี 41:9 ยูดาสได้ยกสั้นเท้าขึ้นใส่พระองค์และยืนอยู่ตรงนั้นเพื่อ
ที่จะทรยศพระองค์ เราสามารถเห็นถึงดวงตาของซาตานที่เฝ้าดูเหตุการณ์ผ่านสายตาของยูดาส
การทรยศของเขาสำเร็จแล้ว เขาได้ทรยศพระองค์ผู้เป็นเจ้าของสง่าราศีแล้ว เขาผู้เป็นลูกแห่ง
ความพินาศจะเข้าสู่ความพินาศในไม่ช้า

ยอห์น 18:6 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” เขาทั้งหลายได้
ถอยหลังและล้มลงที่ดิน เมื่อพระเยซูตรัสว่า “เราคือ (ผู้นั้นแหละ)” พวกทหาร เจ้าหน้าที่ตำรวจ
และพวกฟาริสีก็ “ถอยหลังและล้มลงที่ดิน” เมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับพระบุตรของพระเจ้า
ความเป็นพระเจ้าของพระองค์และฤทธิ์เดชของพระองค์ก็ทำให้พวกเขาหงายหลัง พวกเขาไม่มี
อำนาจเหนือพระองค์นอกจากที่พระองค์ทรงอนุญาต เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมาเป็น
ไปได้เพราะพระเยซูทรงให้ความร่วมมือแก่พวกเขาเป็นอย่างดี ถ้าพระองค์ไม่ทรงให้ความร่วม
มือแล้วกองทัพรวมกันทั้งโลกก็คงไม่มีทางแตะต้องพระองค์ได้

ยอห์น 18:7-9 พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า “ท่านมาหาใคร” เขาทูลตอบว่า “มหาเยซู
ชานาชาเรีธ” 8 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่าน
แสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด” 9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้ว
ว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว”

พระเยซูจึงตรัสถามซ้ำว่า “ท่านมาหาใคร” และพวกเขาก็ตอบว่า “มหาเยซูชานาชา
เรีธ” พระเยซูตรัสตอบพวกเขาเหมือนเดิมและตรัสต่อไปว่า “เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จง

ปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด” ยอห์นบันทึกว่าพระเยซูตรัสเช่นนั้นเพื่อให้คำพยากรณ์ที่พระองค์ตรัสไว้ก่อนหน้านั้นในตอนเย็นสำเร็จ “ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไป” (ยอห์น 17:12) น่าสังเกตว่ายอห์นเขียนว่า “เพื่อพระคำรัสจะสำเร็จ” วลีนี้ถูกสงวนไว้สำหรับการทำให้พระคัมภีร์สำเร็จ น่าสังเกตว่ายอห์นถือว่าพระคำรัสของพระเยซูมีความน่าเชื่อถือเท่ากับพระวาทะของพระเจ้า อันที่จริงแล้วทั้งสองอย่างคือพระวาทะของพระเจ้า

ยอห์น 18:10-11 ซิโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส 11 พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า "จงเอาดาบใส่ฝักเสียม เราจะไม่มีด้ามด้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ"

เมื่อเปโตรเห็นแล้วว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นเขาจึงชักดาบออกมา (เป็นการพิชิตบุญญัตติที่จะพกอาวุธในวันใหญ่อันบริสุทธิ์ แต่เปโตรซึ่งกลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์ไม่ดีขึ้นซึ่งก็เกิดขึ้นจริงๆก็เตรียมตัวมาพร้อมเหมือนกัน) เขาเหวี่ยงดาบไปที่ศัตรูที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดซึ่งบังเอิญเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต มีแต่ยอห์นที่เขียนว่าชายคนนั้นชื่อมัลคัส เมื่อเปโตรฟันดาบ หูข้างขวาของชายผู้นี้ก็ขาด

เห็นได้ชัดว่าเปโตรตั้งใจฟันคอของเขา เขาอาจจับดาบโดยใช้ทั้งสองมือและเหวี่ยงสุดแรง มัลคัสผู้ถึงคราวช่วยเมื่อเห็นว่าจะโดนฟัน จึงโยกตัวหลบแต่ก็โดนเปโตรฟันเข้าที่หูอยู่ดี ข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยท่านลูกาบันทึกว่าพระเยซูทรงรักษาหูของชายผู้นี้ (ลูกา 22:51) พวกเขาเห็นว่ากำลังตามหาพระเยซู ในความมืดพวกเขาจึงอาจจะไม่ได้ว่าสาวกคนไหนของพระเยซูที่เป็นคนทำร้าย ถึงอย่างไรแล้วพวกเขาก็ไม่ได้มาเพื่อจับกุมเปโตร พวกเขาได้คนที่ต้องการแล้ว

พระเยซูทรงสั่งให้เปโตรเก็บดาบใส่ฝัก เมื่ออ้างอิงถึงคำอธิษฐานของพระเยซูก่อนหน้านั้นไม่นาน (ลูกา 22:42) พระองค์ทรงถามว่า “เราจะไม่มีด้ามด้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ” ตอนอยู่ในสวนความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทำให้พระองค์กลัวเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น กระนั้นในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงยอมทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา เวลาของพระองค์ได้มาถึงแล้ว จุดประสงค์ของการเสด็จเข้ามาในโลกนี้ของพระองค์ใกล้จะเป็นจริงแล้ว พระองค์จะไม่ทรงถอยหนี พระองค์จึงทรงยอมให้พวกเขาจับพระองค์ไปแต่โดยดี

ยอห์น 18:12 พวกเขาพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกเขาจึงจับพระเยซูมัดไว้ ทันใดนั้นพวกเขาพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ก็ “จับพระเยซู” พวกเขายัง “มัด” พระองค์ไว้ด้วย ถึงแม้ไม่มีบันทึกไว้ชัดเจนแต่พระองค์อาจถูกมัดโดยให้พระหัตถ์ทั้งสองข้างไขว้ด้านหลังไว้ พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรที่ปราศจากบาปของพระเจ้า จอมสง่าราศี พระผู้เนรมิตสร้างและ

พระเจ้าแห่งจักรวาลทรงถูกจับไปขึ้นศาลปาทีในฐานะอาชญากรธรรมดาๆ คนหนึ่ง ซาดานและสมุนของมันคงตื่นโหดด้วยความยินดี

ยอห์น 18:13-14 แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาส ผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น 14 คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เราเห็นถึงรูปแบบการเมืองของพวกโรมและยิวตรงนี้ พระเยซูทรงถูกพาตัวไปหา “อันนาสก่อน” อันนาสไม่ใช่มหาปุโรหิตประจำการในขณะนั้นถึงแม้ว่าเขาเคยเป็นมาครั้งหนึ่งก็ตาม เขาถูกพวกโรมปลดออกจากตำแหน่ง และลูกเขยของเขา คายาฟาส ได้ถูกแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งมหาปุโรหิตแทนในที่สุด อย่างไรก็ตามพวกยิวบางคนก็ยังถือว่าอันนาสเป็นมหาปุโรหิตที่มีศักดิ์อยู่ไม่ว่าจะยังไงถึงแม้ไม่ได้ดำรงตำแหน่งอย่างเป็นทางการแล้วแต่เขาก็ยังมีอิทธิพลกว้างขวางอยู่ ยอห์นบันทึกว่าคายาฟาสคนนี่เองที่พยากรณ์ว่า “ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด” ดู ยอห์น 11:49-50

ยอห์น 18:15 ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต

ขณะเดียวกันเปโตรก็ติดตามพระเยซูไป (แบบห่างๆ) ยังคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต เห็นได้ชัดว่าการตัดสินใจความเบื่องั้นอาจมีขึ้นในลานบ้านของมหาปุโรหิต อาจเป็นไปได้ว่าอันนาสซึ่งเป็นพ่อตาของคายาฟาสมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้นมีที่พักที่นั่น ยอห์นเรียกตัวเองอย่างถ่อมตัวว่า “สาวกอีกคนหนึ่ง” เพราะเขารู้จักกับมหาปุโรหิตเขาจึงได้รับอนุญาตให้เข้าไปพร้อมกับพระเยซูได้ ยอห์นเป็นสาวกคนเดียวที่ไม่ทิ้งพระเยซู

ยอห์น 18:16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดคุยหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป ตอนแรกเปโตรไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไป อย่างไรก็ตามยอห์นได้เข้าไปพูดคุยหญิงที่เฝ้าประตูและนางก็ยอมให้เปโตรเข้าไปในลานบ้านด้วย

ยอห์น 18:17 ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า “ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เขาตอบว่า “ข้าไม่เป็น” พอได้เข้าไปถึงลานบ้านซึ่งสว่างกว่า หญิงที่เฝ้าประตูคนนั้นก็ถามเปโตรว่า “ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” อาจพร้อมกับชี้ไปที่พระเยซูอย่างเขี่ยหยัน การที่ยอห์นขอร้องให้อนุญาตให้เขาเข้าไปด้วยก็เพียงพอแล้ว ถึงแม้ว่านางคิดว่าเขาเป็นสาวก แต่

คำถามของนางก็ช่วยให้เปโตรตอบได้ง่ายขึ้นว่า “ข้าไม่เป็น” การปฏิเสธครั้งแรกของเปโตรได้เกิดขึ้นแล้ว เป็นความจริงที่ซาตานมักช่วยให้คนล้มลงในความบาปได้ง่ายขึ้น

ยอห์น 18:18 พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย ตอนนั้นเป็นช่วยดันฤดูใบไม้ผลิ กลางคืนจึงอากาศหนาว พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่จึงก่อก่อไฟแล้วก็ยื่นผิงไฟกัน ในรูปแบบที่ขัดแย้งกับสดุดี 1:1 เปโตรยืนอยู่ในวิถีของคนบาปโดยผิงไฟกับพวกเขา

ยอห์น 18:19 มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์ ตามที่มีบันทึกในข้อ 24 อันนาสก็ส่งพระเยซูไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิตประจำการ เห็นได้ชัดว่าสถานที่ดังกล่าวเป็นที่ประชุมของสภาซานเฮดรินซึ่งถูกเรียกประชุมอย่างเร่งด่วนในตอนกลางคืน บางทีเหตุผลที่ต้องส่งพระเยซูไปหาอันนาสก่อนก็เพื่อจะได้มีเวลาเรียกประชุมสภาซานเฮดริน เมื่อมาครบองค์ประชุมแล้ว พระเยซูก็ถูกคายาฟาสมหาปุโรหิตไต่สวน คายาฟาถามพระเยซูเกี่ยวกับ (ก.) “เหล่าสาวกของพระองค์” และ (ข.) “คำสอนของพระองค์” เขาต้องการทราบว่าพระเยซูมีอำนาจอะไรในการตั้งกลุ่มสาวกขึ้นมา พวกเขาติดตามพระองค์ในฐานะรับบีคนหนึ่งหรือพวกเขาติดตามพระองค์เพราะพวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์? เขาต้องการให้พระเยซูปรักปรำตัวเองโดยการกล่าวว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาบอกอวยมานาน ด้วยเหตุนี้เขาจึงถามพระองค์เกี่ยวกับคำสอนของพระองค์

ยอห์น 18:20-21 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราตั้งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย 21 ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร"

พระเยซูทรงเพิกเฉยต่อคำถามเกี่ยวกับพวกสาวก ในส่วนของคำสอนของพระองค์ๆตรัสว่าพระองค์ได้ทรงสอน “ให้โลกฟังอย่างเปิดเผย” พระองค์ได้ทรงสอนในธรรมศาลา พระองค์ได้ทรงสอนหลายเรื่องแม้กระทั่งในสัปดาหานั้นในพระวิหาร ผู้ซึ่งได้ยินพระองค์สอน เราเห็นว่าในคำตรัสต่อไปของพระองค์ๆไม่ได้แสดงอาการหลบหลู่หรือทำทายเป็นแต่อย่างใด พระองค์แค่ถามว่า “ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร” พระเยซูทรงทราบกลยุทธ์ของพวกเขาดี พระองค์ทรงทราบว่ามหาปุโรหิตต้องการให้พระองค์ปรักปรำตัวเองด้วยคำตรัสของพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเลี่ยงไม่ตอบ

คำถาม ที่สุดท้ายที่มหาปุโรหิตต้องการทำคือการเรียกพยานมา เพราะขึ้นเรียกพยานมาพวกเขาก็จะยิ่งให้การสนับสนุนความจริงที่พวกปุโรหิตคืนรนสุดชีวิตที่จะปิดบัง

ยอห์น 18:22-23 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า "เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ" 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิคนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเราทำไม"

ทันใดนั้นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งในพวกตำรวจประจำพระวิหารได้ "ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขา" เพราะเขาคิดว่าพระเยซูไม่ทรงให้ความร่วมมือกับมหาปุโรหิต เท่านั้นยังไม่พอเขาถามพระองค์อย่างเหยียดหยันอีกว่า "เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ" พระเยซูตรัสตอบว่า "ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิคนั้น" และถามเขาด้วยว่า "แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเราทำไม"

อย่างไรก็ตามนี่เป็นศาลปาหี่ ขั้นตอนการตัดสินความที่เหมาะสมนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาริบประชุมกลางดึกหลังจากได้รับแจ้งกะทันหันก็เพียงพอแล้วในเรื่องความยุติธรรมนั้นลืมนำไปได้เลย พวกเขารู้อยู่แล้วว่าจะทำอย่างไรกับพระเยซู การไต่สวนเป็นเพียงแค่การทำพอเป็นพิธีเท่านั้น และพวกเขาก็รู้ด้วยว่าพวกเขาต้องได้รับอนุมัติจากผู้ว่าการของโรม คือปอนทัสปีลาตเสียก่อน พวกเขาจึงจะเล่นงานพระเยซูได้ ถึงแม้ว่านี่เป็นกลางดึก เมื่อพวกเขาจับสภาซานเฮดรินได้รับแจ้งว่า 'เราจับเขาได้แล้ว' พวกเขาก็รีบลุกขึ้นแต่งตัวและเดินทางไปยังห้องพิจารณาคดีของสภาทันที

ยอห์น 18:24 อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ ด้วยเหตุนี้เองอันนาสจึงส่งตัวพระเยซูไปหาคายาฟาสและสภาซานเฮดริน

ยอห์น 18:25-27 ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า "เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ" เปโตรปฏิเสธว่า "ข้าไม่เป็น" 26 ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรพันหูขาดก็เดินเข้ามาถามเปโตรว่า "ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ" 27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไถ่ก็จับ

ขณะเดียวกัน เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่ในลานบ้าน คนอื่นที่อยู่ที่นั่นด้วยจึงถามเขาว่า "เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ" เปโตรปฏิเสธพระองค์เป็นครั้งที่สอง สุดท้ายแล้วญาติคนหนึ่งของผู้รับใช้ที่เปโตรพันหูขาดก็เดินเข้าไปถามเปโตรว่า "ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ" อาจด้วยความกลัวที่จะถูกเปิดโปงว่าเป็นคนร้ายและถูกตั้งข้อหาพยายามฆ่า เปโตรจึงปฏิเสธพระองค์อีกครั้ง "ทันใดนั้นไถ่ก็จับ" ชาวประเสริฐเล่มอื่นๆ ให้ความละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการที่

ไถ่ขันสองหน เปโตรสวดสาบาน และเขาหนีไปด้วยความสิ้นหวังเมื่อรู้ว่าได้ทำอะไรลงไป บัดนี้พระเยซูจะถูกลงโทษไปหาปีลาตแล้ว

ยน 18:28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาไปยังศาลปรียโทเรียม เป็นเวลา เช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปรียโทเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้ หลังจากไต่สวนพระเยซูต่อหน้าคายาฟาผู้เป็นมหาปุโรหิต พวกเขา ก็พาพระเยซูไปยัง “ศาลปรียโทเรียม” นี่น่าจะเป็นพระราชวังที่สวยงามใหญ่โตที่เฮโรดมหาราชได้สร้างไว้ในกรุงเยรูซาเล็ม และผู้ว่าการของโรมเข้ามาอาศัยอยู่ในยามที่เขาเข้ากรุงเยรูซาเล็ม นี่อาจจะเป็นปราสาทอันโทเนีย ซึ่งเป็นป้อมปราการของโรมที่ถูกสร้างให้อยู่ติดกับพระวิหารก็ได้

ตอนนั้นเป็นช่วงเช้าตรู่ หลังรุ่งสางนิดเดียว และเป็นช่วงที่คนเตรียมตัวสำหรับการถือเทศกาลปัสกา ธรรมเนียมของยิวห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปในที่อาศัยของคนต่างชาติ อันจะทำให้ผู้นั้นเป็นมลทิน ด้วยเหตุนี้และเฉพาะอย่างยิ่งเป็นเทศกาลปัสกา พวกผู้นำของยิวจึงยืนรออยู่ข้างนอก เพราะเกรงว่าตัวจะเป็นมลทินก่อนเทศกาลปัสกา

ยน 18:29 ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า "พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้" สภาซานเฮดรินและพวกมหาปุโรหิตยิวดีที่จะลุกขึ้นมากลางดึกเมื่อได้ยินว่าพระเยซูถูกจับแล้ว แต่ปีลาตไม่ได้ยินดีสักเท่าใด ถึงแม้ว่าตอนนั้นเป็นช่วงเช้าตรู่แต่มันก็ยังมืดอยู่ เขาคงไม่พอใจนักที่ถูกคนปลุกแต่เช้า และโดยเฉพาะอย่างยิ่งถูกพวกผู้นำชาวยิวปลุก เขาน่าจะเดินไปที่ระเบียงและมองลงไปที่พวกเขาซึ่งยืนอยู่ตรงลานหน้าบ้าน

เขาอาจถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้” (คำที่แปลว่า ฟ้อง (คาเทกอเรีย) ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ category มีความหมายว่า ‘ข้อกล่าวหา’ ในทางอาญา)

ยน 18:30 เขาตอบท่านว่า "ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน" พวกยิวตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงอวดดี พวกเขาไม่ได้ชอบโรมหรือปอนที่อัสปิลาตแต่อย่างใด แต่ละฝ่ายแทบจะทนอีกฝ่ายไม่ไหวแล้วด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้พวกเขาต้องการคำอนุญาตจากโรมเพื่อที่จะประหารพระเยซู พวกเขาจึงตอบอย่างอวดดีว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน” คำที่แปลว่า ผู้ร้าย (คาคอปอยออส) มีความหมายว่า ‘คนเลว’ ‘คนถ่อย’ หรือ ‘อาชญากร’

ยน 18:31 ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า "พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด" พวกยิวจึงเรียนท่านว่า "การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้น

เป็นการผิดกฎหมาย" พวกยิวลืมนึกปิลาตว่าพวกเขาได้ไต่สวนพระเยซูแล้ว (พวกเขาบังเอิญ ฝ่าฝืนบัญญัติของยิวสองประการ: (1) พิจารณาคดีที่มีโทษประหารชีวิตในตอนกลางคืน และ (2) ตัดสินบทลงโทษในวันเดียวกับที่มีการพิจารณาคดี) ปิลาตซึ่งไม่รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้จึงบอกพวกเขา ด้วยความรำคาญไม่น้อยว่า "พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด" พวกยิว ทักท้วงว่าเป็นการผิดกฎหมายที่พวกเขาจะประหารชีวิตคน พวกเขาไม่ต้องการการพิจารณาคดีที่ ยุติธรรม พวกเขาต้องการคำอนุญาตตามกฎหมายที่จะฆ่าพระเยซู

ยอห์น 18:32 **ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะ ทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร** ยอห์นบันทึกหลายปีต่อมาว่าพระดำรัสนั้น (และสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมา) ได้ทำให้สิ่งที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 12:32-33 เกี่ยวกับกางเขนสำเร็จ ตำนวนแบบเดียวกันเลย ถูกใช้ในทั้งสองที่ดังกล่าว

ยอห์น 18:33 **ปิลาตจึงเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ"** เมื่อได้ทราบว่ายิวมีความตั้งใจที่จะประหารชีวิตพระ เยซู ปิลาตจึงเดินกลับเข้าไปในศาลปริทอเรียมอย่างขุ่นเคืองและถามพระองค์ว่า "ท่านเป็น กษัตริย์ของพวกยิวหรือ" ถึงแม้ว่าคำถามหานี้ยังไม่ได้ถูกพูดถึง แต่ปิลาตก็ทราบดีถึงพระเยซู และพระราชกิจของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม

ยอห์น 18:34 **พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมี คนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา"** พระเยซูอาจทรงต้องการทำให้สภาซานเฮดรินขายหน้า เลยตอบ กลับไปด้วยคำถามว่า "ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของ เรา" นี่เป็นวิธีถามแบบสุภาพของพระเยซูว่าปิลาตได้ยินเรื่องนี้เกี่ยวกับพระองค์ได้อย่างไร

ยอห์น 18:35 **ปิลาตทูลตอบว่า "เราเป็นยิวหรือ ประชาชาติของท่านเองและพวกปุโรหิต ใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร"** ปิลาตถามกลับไปอย่างเยาะเย้ยว่า "เราเป็นยิวหรือ" คำถามนี้ไม่เพียงมีคำตอบที่ชัดเจนอยู่แล้วเท่านั้นแต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงความดูแลคนที่เขามีต่อ ชาวยิวด้วย เขาถามต่อด้วยความเหลือรอดว่า "ประชาชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบ ท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร" นี่เท่ากับปิลาตถามพระเยซูตรงๆว่า 'ตกลงท่านทำอะไรลงไปกัน แน่?'

ยอห์น 18:36 **พระเยซูตรัสตอบว่า "อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักร ของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักร ของเรามีได้มาจากโลกนี้"** ถึงแม้ว่าคำตอบของพระเยซูจะเป็นปริศนาสำหรับปิลาต แต่มันก็เปิด

เผยให้เห็นถึงพระราชกิจบน โลกนี้ของพระองค์ อาณาจักรของพระองค์ไม่ใช่อาณาจักรทางการเมืองหรือเป็นอาณาจักรที่จับต้องได้ หากเป็นเช่นนั้นพวกสาวกของพระองค์ก็จะออกโรงต่อสู้เพื่อพระองค์ไปแล้ว ถึงแม้ว่าเปโตรพยายามตัดศีรษะศัตรูของเขาในสวนนั้นแต่พวกสาวกของพระเยซูก็ยังไม่เคยใช้กำลังต่อสู้หรือแสวงหาความเป็นใหญ่ในทางการเมืองเลย อันที่จริงแล้วพระองค์ทรงหลีกเลี่ยงการยกชูพระองค์ให้เป็นใหญ่ในแคว้นกาลิลีด้วยซ้ำ พระองค์ตรัสสรุปด้วยความจริงอันลึกซึ้งว่าอาณาจักรของพระองค์นั้น “มิได้เป็นของโลกนี้” มันไม่ใช่อาณาจักรของโลกนี้หรือของการเมืองของมนุษย์ แต่มาจากเบื้องบน

ยอห์น 18:37 ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า "ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ" พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา" ด้วยความที่ปีลาตจึงถามพระองค์ว่าทรงเป็นกษัตริย์หรือ พระเยซูตรัสตอบไปโดยกล่าวว่า "ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์" กล่าวอีกนัยหนึ่งพระองค์ตรัสว่า 'ท่านว่าเราเป็น' แต่พระองค์ตรัสต่อไปว่า "เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา" พระเยซูทรงเป็นความจริงที่มารับสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นที่มาของความจริง พันธกิจทั้งหมดของพระองค์ล้วนเป็นพยานถึงข้อนี้ ในโลกที่เต็มไปด้วยการหลอกลวงและการหนีจด พระองค์ในฐานะเป็นประกาศการแห่งแสงสว่างทรงเป็นพยานถึงความจริงของพระเจ้า นำเสรีภาพที่มนุษย์รักความมืดมากกว่าความสว่างเพราะกิจการของเขาชั่ว

ยอห์น 18:38 ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า "ความจริงคืออะไร" เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า "เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย ปีลาตถามกลับไปด้วยคำถามแง่ลบที่โง่งมของเขาว่า "ความจริงคืออะไร" เรื่องประชดประชันทั้งในตอนนั้นและตอนนี้ก็คือว่าโลกนี้และเหล่าผู้นำของมันต่างไม่รู้จักความจริง พวกเขาต่างแหวกว่ายอยู่ในความคดโกง การหลอกลวง และการหันเหจากความจริง สำหรับพวกเขาแล้วไม่มีอะไรที่เป็นความจริงตายตัว ทุกอย่างขึ้นอยู่กับแต่ละคน ปีลาตอาจไม่ได้พยายามประชดก็ได้ ความจริงสำหรับเขาแล้วเป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับผลประโยชน์ทางการเมืองและสิ่งที่เป็นประโยชน์ นักการเมืองและชาวโลกโดยทั่วไปจนถึงทุกวันนี้ก็ยังเหมือนเดิม

เขาจึงเดินกลับไปทีระเบียงและพูดกับพวกยิวว่า "เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย" คำที่แปลว่า ความผิด (ไอเทีย) มีความหมายตรงตัวว่า 'สาเหตุ' ปีลาตจึงกล่าวว่า 'เราไม่เห็นเหตุที่จะต้องตั้งข้อกล่าวหาเขาเลย'

ยอห์น 18:39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ" เช่นเดียวกับนักการเมืองและผู้พิพากษามากมาย ปีลาตเป็นคนที่รู้จักอ่อนปรนตามสถานการณ์ การตัดสินใจขึ้นอยู่กับผลประโยชน์ทางการเมือง ถึงแม้ว่าเขาเป็นผู้ว่าการของโรมซึ่งไม่ต้องชิงชัยในการเลือกตั้ง แต่เขาก็ต้องการแรงสนับสนุนทางการเมืองเพื่อที่จะได้ปกครองโดยไม่มีอะไรมาขัดจังหวะ หากมีการลุกฮือหรือการจลาจลขึ้นมาหน้าที่การงานของเขาจะเสียหายได้ ความปรารถนาของข้าราชการโรมทุกคนที่ต้องไปประจำในดินแดนปาเลสไตน์ก็คือการได้เลื่อนขั้นเพื่อที่จะได้ไปพ้นๆจากที่นั่น ปาเลสไตน์เป็นดินแดนล้าหลังของจักรวรรดิโรมัน ความปรารถนาเดียวของเขาคือการทำให้อำนาจของเขาที่กรุงโรมพอใจเพื่อที่จะได้เลื่อนขั้นไปอยู่ตำแหน่งดีกว่านี้ จุดประสงค์นี้ส่งผลต่อการตัดสินใจคดีของพระเยซูทุกประการ

ปีลาตจึงเตือนความจำพวกผู้นำยิวเกี่ยวกับธรรมเนียมในการปล่อยตัวนักโทษคนหนึ่งให้แก่พวกเขาเพื่อแสดงถึงความปรารถนาดีต่อพวกเขาในช่วงเทศกาลปัสกา บางทีอาจด้วยอารมณ์ขัน เขาจึงเสนอที่จะปล่อยตัวพระเยซูทั้งๆที่รู้ดีว่าพวกยิวจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

ยอห์น 18:40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า "อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส" บารับบัสนั้นเป็นโจร เราเคยได้เคยว่านี่เหมือนกับกร โยนแมวตัวหนึ่งเข้าไปในฝูงสุนัข พวกยิวเดือดดาลขึ้นมาทันที คำที่แปลว่า ร้อง (คราอุกาโซ) มีความหมายว่า 'ตะโกน' พวกเขาตะโกนกลับไปว่า "อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส" ยอห์นบันทึกว่าบารับบัสเป็นโจร ลูกาบันทึกไว้ว่าเขาเกี่ยวข้องกับกร ลุกาเป็นต่อต้านโรมและเป็นฆาตกร เขาอาจอยู่ในหน่วยกองโจรใต้ดินเพื่อต่อต้านโรมในฐานะกบฏและผู้ก่อความไม่สงบ โจรสองคนที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมพระเยซูอาจอยู่ในกลุ่มของบารับบัส พระเยซูอาจทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนที่เตรียมไว้สำหรับบารับบัส

ภาพรวมของยอห์น 19: ส่วนแรกของบทนี้พูดถึงการสวมมงกุฎหนามบนพระเศียรของพระเยซูต่อด้วยการปรากฏตัวครั้งสุดท้ายของพระองค์ต่อหน้าปีลาต ส่วนหลังของยอห์น 19 นำเสนอเรื่องการตรึงพระเยซูที่กางเขน ยอห์นบันทึกรายละเอียดหลายอย่างที่ไม่พบในข่าวประเสริฐอีกสามเล่ม

ยอห์น 19:1 ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโบยตี ในการสั่งให้เอาพระเยซูไปโบยตี ปีลาตก็เริ่มแสดงให้เห็นถึงการขาดซึ่งใจเมตตา ความยุติธรรมและศีลธรรม เขาไม่สนใจพระเยซูไม่ว่าในเรื่องฝ่ายวิญญาณหรือเรื่องใดๆ เขาแค่อยากให้เห็นสถานการณ์คลี่คลายโดยเสียต้นทุน

ทางการเมืองน้อยที่สุด ถึงแม้ว่าเขาประกาศไปแล้วว่าพระเยซูบริสุทธิ์ แต่เขาก็เริ่มกระบวนการที่นำไปสู่การประหารชีวิตพระองค์อยู่ดี

ยอห์น 19:2-3 และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง 3 แล้วทูลว่า "ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ" และเขาก็ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือ

พวกทหารของโรมจึงพาตัวพระเยซูไปเล่นสนุก พวกเขาเอาหนามมาสานเป็นมงกุฎและเอาหนามสวมพระเศียรพระเยซูเพื่อล้อเลียนพระองค์ว่าเป็นกษัตริย์ พวกเขาเจอผ้าคลุมสีม่วง (ซึ่งอาจเป็นผืนเดียวกับเสื้อคลุมสีม่วงที่ มัทธิว 27:28 กล่าวถึง) ผ้าคลุมดังกล่าวไม่ใช่ของแปลกสำหรับพวกทหารโรม ความหมายไม่ได้อยู่ที่สีของผ้าคลุม พวกเขาตั้งใจใช้ผ้าคลุมสีใดก็ได้เพื่อเยาะเย้ยพระองค์ในฐานะกษัตริย์ของพวกยิว พวกเขาไม่เพียงจงใจเยาะเย้ยพระองค์เท่านั้นแต่เยาะเย้ยชนชาติอิสราเอลด้วยซึ่งพวกเขาเหยียดหยาม

พวกเขาเยาะเย้ยพระองค์ต่อไปโดยกล่าวว่า "ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ" ท่ามกลางเสียงหัวเราะเยาะพระองค์พวกเขา "ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือ" พวกเขาตบพระพักตร์พระองค์และเยาะเย้ยพระองค์ไปด้วยกับความคิดที่ว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ของพวกยิว พวกเขาสนุกกับมันมาก พวกเขามีโอกาสเยาะเย้ยและตบพระพักตร์กษัตริย์ของพวกยิว

ยอห์น 19:4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า "ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย" จิตสำนึกที่อ่อนแอของปีลาตยังคงพ้องใจเขาอยู่ เขาเดินกลับไปทีระเบียงและพูดกับพวกยิวว่าเขาพาพระองค์กลับมาให้พวกเขาเพื่อให้ (ฮีบรา "เพื่อที่ว่า") "ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย" ปีลาตกล่าวอีกครั้งว่าเขาไม่เห็นเหตุที่จะตั้งข้อกล่าวหาพระองค์ได้เลย

ยอห์น 19:5-6 พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฎทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ดูคนนี่ซิ" 6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย" ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า "พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย"

ปีลาตจึงพาพระเยซูออกมาที่ระเบียงพร้อมกับสวมมงกุฎหนามและเสื้อคลุมสีม่วง บางทีเพราะการเยาะเย้ย บางทีเพราะความสงสาร บางทีเพราะสารรูปที่น่าสังเวชของพระเยซูน่าจะทำให้พวกยิวพอใจแล้ว ปีลาตจึงประกาศว่า "ดูคนนี่ซิ" แทนที่จะทำให้พวกยิวหายโกรธ พวกเขากลับเคียดดาลยิ่งกว่าเดิม พวกเขาตะโกนอีกครั้งว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย"

เพราะความไร้ศีลธรรมของเขา ปีลาตจึงยอมให้มีการตัดสินโทษอันไม่เป็นธรรมเกิดขึ้น เขาพูดเป็นครั้งที่สามว่า “เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย” นี่เท่ากับเขาพูดว่า ‘เท่าที่เรามองเห็นเขาก็บริสุทธิ์’ แต่ถ้าพวกเจ้าอยากตรึงเขาที่กางเขน ก็เชิญตามสบาย’ ปีลาตเป็นคนที่ซื่อสัตย์และไร้ศีลธรรม ถึงแม้ว่าเขาสามารถใช้อำนาจของโรมได้เต็มที่ เขาก็ยอมเสียดชะพระเยซูเพื่อเห็นแก่ความก้าวหน้าทางอาชีพการงานของตน ถ้าการประหารพระเยซูทำให้พวกยิวสงบและทำให้สถานการณ์ทางการเมืองในตะวันออกกลางคงที่ ก็ให้เป็นไปตามนั้น นี่ยิ่งจะช่วยให้เขาได้รับการเลื่อนตำแหน่งพ้นๆ ไปจากที่นั่นเร็วยิ่งขึ้น

ยอห์น 19:7 พวกยิวตอบท่านว่า "พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า" พวกยิวช่วยให้ปีลาตตัดสินใจได้ง่ายขึ้นโดยกล่าวว่า ตามกฎหมายของพวกเขาแล้ว พระเยซูสมควรตาย “เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

ยอห์น 19:8-9 ครั้นปีลาตจึงได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น 9 ท่านเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีกและทูลพระเยซูว่า "ท่านมาจากไหน" แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด

ภรรยาของปีลาตได้บอกเขาแล้วว่านางฝันร้ายในคืนนั้นเกี่ยวกับพระเยซู คราวนี้พอได้ยินคำอ้างของพระองค์ว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ความมงงายของปีลาตก็ยิ่งทำให้เขาตกใจมากขึ้นไปอีก เขากลับเข้าไปในศาลปริทอเรียมและถามพระองค์ว่า “ท่านมาจากไหน” พระเยซูทรงเมินเฉยต่อคำถามนี้ ปีลาตผู้ไร้ศีลธรรมและกระหายในอำนาจทางการเมืองเริ่มกระวนกระวายใจ บุคคลที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาเป็นใครกันแน่?

ยอห์น 19:10 ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้" ปีลาตถือว่าการไม่พูดของพระเยซูเป็นการดูถูกเขา อาจด้วยความเหลือรอด ปีลาตประกาศแก่พระองค์ว่าเขามีอำนาจที่จะตรึงพระองค์ที่กางเขนหรือปล่อยพระองค์ไปก็ได้ คำที่แปลว่า อำนาจ (เอ็กซออุเซีย) มีความหมายว่า ‘สิทธิอำนาจ’ ในทางมนุษย์แล้วปีลาตก็มีสิทธิอำนาจนั้นจริงๆ

ยอห์น 19:11 พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน" ในการตรัสว่าการปกครองทุกอย่างของมนุษย์และสิทธิอำนาจทุกประการที่มาพร้อมกับมันถูกประทานจากสวรรค์แก่มนุษย์ พระเยซูจึงตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน” พระองค์ตรัสด้วยว่าผู้ที่มอบพระองค์ไว้แก่เขาก็มีความผิดบาป

มากกว่าเขา เราไม่ทราบชัดเจนว่าพระเยซูทรงหมายถึงใคร พระองค์อาจหมายถึงมหาปุโรหิต และสภาซานเฮดริน หรืออาจหมายถึงยูดาสอิสคาริโอท (คำที่แปลว่า มอบ (พาราดีโดมิ) เป็นคำเดียวกับที่ถูกแปลว่า ‘ทรยศ’ เมื่อพุดถึงยูดาส) ถึงแม้ว่าปีลาตผู้ซึ่งขาดมีสิทธิอำนาจที่จะตรึงกางเขนพระเยซูได้ แต่คนอื่นก็จะมีคามบาปมากยิ่งขึ้นกว่าเขาเสียอีก

ยอห์น 19:12-13 ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า "ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พุดต่อผู้ซีซาร์" 13 เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูนศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา

ปีลาตจึงเริ่มลังเล และพวกยิวก็สังเกตเห็นชัดเจน พวกเขาตะโกนขึ้นมาจากลานบ้านว่า "ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พุดต่อผู้ซีซาร์" คำพุดนี้ใช้ได้ผลกับปีลาตดังที่พวกยิวต้องการ ความสงสารพระเยซูของปีลาตถูกแทนที่ด้วยความเป็นจริงในทางการเมืองทันที การโอนอ่อนให้กับข้อหาของยิวที่อ้างตัวเป็นกษัตริย์ถือเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับโรม ความก้าวหน้าทางการเมืองของเขาจะสะดุดได้ ปีลาตจึงกลับไปนั่งลงบนบัลลังก์พิพากษา (คำที่แปลว่า บัลลังก์พิพากษา คือ เบมา มันเป็นที่ๆผู้พิพากษาชาวกรีกหรือโรมันจะนั่งพิพากษาคดีความ) มันตั้งอยู่บนยกพื้นซึ่งในที่นี้ถูกแวดล้อมด้วยลานปูนศิลา

ยอห์น 19:14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพุดกับพวกยิวว่า "ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย" วันเตรียมปัสกาน่าจะหมายถึงวันที่มาก่อนเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ยอห์นบอกว่าเป็นเวลาหกนาฬิกาตามเวลาของชาวโรมัน มันเป็นช่วงหกโมงเช้าหรือหลังจากนั้นไม่นาน การได้ทราบเกี่ยวกับช่วงเวลาของการพิจารณาคดีนี้เกิดขึ้นช่วยให้เราเห็นถึงความเหลวไหลของเรื่องราวทั้งหมด ถึงแม้ว่ายอห์นไม่ได้บันทึกเกี่ยวกับบทสนทนาต่อไป ปีลาตก็น่าจะนั่งบนบัลลังก์นั้นด้วยความไม่พอใจ จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นและเดินกลับไปกระเบียงด้วยน้ำเสียงประชดประชันและเย้ยหยัน เขากล่าวแก่พวกยิวว่า "ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย" ความยินยอมของเขาที่จะประหารชีวิตคนบริสุทธิ์มีอำนาจมากกว่าการคูหมิ่นพวกยิวที่เขาปกครองอยู่

ยอห์น 19:15 แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า "เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน" ปีลาตพุดกับเขาว่า "ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ" พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า "เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์" ด้วยไม่รู้แน่ชัดว่าปีลาตหมายถึงอะไรในคำพุดเมื่อที่ว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ พวกยิวและฝูงชนที่รวมตัวกันก็ร้องอึงว่า "ตรึงเขาเสียที่

กางเขน” ปีลาตอาจต้องการเห็นบนแนมพวกยิวอีกสักครั้งจึงถามพวกเขาว่า “ท่านจะให้เราตรึง กษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ” บรรดาผู้นำของสภาซานเฮดริน รวมถึงพวกมหา ปุโรหิตด้วยเป็นพวกสะคูลีซึ่งไม่ได้รอคอยพระเมสสิยาห์เหมือนพวกฟาริสี ดังนั้นพวกเขาจึง ไม่มีปัญหากับการปฏิเสธแนวคิดเรื่องการให้พระเจ้าเป็นกษัตริย์และการปกครองของพระเมสสิ ยาห์ พวกเขาตะโกนเหมือนพวกเสรีนิยมว่า “เว้นแต่ซีซาร์แล้วเราไม่มีกษัตริย์” ทุกอย่างถูกเตรียม ไว้พร้อมแล้ว อนาคตของพระเยซูถูกประทับตราแล้ว

ยน 19:16 แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซู ไป ถึงแม้ว่ายอห์น ไม่ได้บันทึกเกี่ยวกับการล้างมือของปีลาตเพื่อแสดงความไม่รับผิดชอบใน เรื่องโลหิตของพระเยซู แต่เขาก็บันทึกว่าปีลาตมอบพระเยซูให้แก่พวกเจ้าหน้าที่ของยิวเพื่อพา ไปตรึงกางเขน (ถึงแม้ว่าพวกทหารของโรมจะเป็นคนประหารชีวิตพระองค์ก็ตาม) การที่ พระองค์ทรงถูกพาไปอาจหมายถึงการที่พระองค์ทรงถูกมอบไว้แก่กองทหารของโรมผู้ซึ่งจะพา พระองค์พร้อมกับอาชญากรอีกสองคนไปตรึงกางเขนพร้อมกันเลยทีเดียว

ยน 19:17 และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียก ว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา ธรรมเนียมของโรมมีอยู่ว่า อาชญากรที่ถูก ตัดสินว่ามีความผิดจะลากกางเขนของตนไปยังที่ประหารชีวิต ถึงแม้ว่ายอห์น ไม่ได้บันทึกเกี่ยว กับเรื่องนี้ ข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เนื้อหาเหมือนกันก็บันทึกว่าพระองค์ไม่สามารถแบก กางเขนอันหนักอึ้งด้วยพระองค์เองได้ ซีโมนชาวบ้าน ไชรินจึงถูกเกณฑ์ให้มาช่วยแบกกางเขน ของพระองค์

ถึงแม้ว่ามีการถกเถียงจนถึงทุกวันนี้เกี่ยวกับสถานที่ๆพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน แต่มัน น่าจะเป็นเนินผาลาดชันที่อยู่ใกล้กับสถานที่ๆวันนี้เรียกกันว่า Gordon's Tomb (อุโมงค์ฝังศพของ กอร์ดอน) จากทิศตะวันออก หน้าผานี้ละม้ายคล้ายกับใบหน้าของกะโหลกมนุษย์ ซึ่งเป็นความ หมายของคำฮีบรู (อารามค) โกลโกธา นี่จึงไม่น่าใช่เรื่องบังเอิญแต่อย่างใดที่พระบุตรของ พระเจ้าทรงสิ้นพระชนม์บนเนินเขาที่หน้าตาคล้ายกับหัวกะโหลกคน คำกรีกที่แปลว่า กะโหลก ศีรษะ (ครานีออน) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ/ละติน cranium

ยน 19:18 ณ ที่นั่น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นสองคน คนละข้างและ พระเยซูทรงอยู่กลาง ณ ที่นั่นเองพระองค์ผู้ทรงเป็นจอมแห่งสง่าราศีทรงถูกตรึงเหมือนกับ อาชญากรธรรมดาๆคนหนึ่งระหว่างคนอื่นสองคนที่สมควรรับโทษดังกล่าวแล้ว อาชญากรทั้ง สองคนซึ่งถูกเรียกต่างกันไปว่าโจร ขโมย และคนเลวน่าจะเป็นสมาชิกของกองโจรบาร์บัส ถ้า

ปีลาตไม่เข้ามาสอดคล้องด้วยความโมโห บาร์บัสก็ยังคงถูกตรึงอยู่บนกางเขนตรงกลางนั้นแล้ว พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แทนคนบาปจริงๆ พระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปมารับโทษแทนคนบาป

ยน 19:19-22 ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า "เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว" 20 พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน 21 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า "ขออย่าเขียนว่า 'กษัตริย์ของพวกยิว' แต่ขอเขียนว่า 'คนนี้บอกว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว'" 22 ปีลาตตอบว่า "สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป"

ปีลาตจึงเขียนคำประจานบนแผ่นไม้กระดานตามธรรมเนียมของโรมว่า "เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว" คำที่แปลว่า คำประจาน (ติตลอส) มีความหมายโดยทั่วไปว่าคำเขียนอย่างไรก็ตามพวกโรมมีธรรมเนียมว่าผู้ต้องโทษประหารชีวิตต้องมีคำเขียนประจานที่ระบุชื่อของเขาและความผิดที่เขากระทำผิดไว้ที่กางเขนด้วย ยอห์นบันทึกว่าปีลาตเขียนคำประจานนั้นเป็นภาษาฮีบรู ซึ่งเป็นภาษาของชนชาติอิสราเอล, ภาษากรีก ซึ่งเป็นภาษากลางของจักรวรรดิโรมัน บางทีเพื่อให้คนที่ไม่ได้ใช้ภาษาเขียนที่เป็นตัวอักษรฮีบรูเข้าใจได้; และภาษาลาติน ซึ่งเป็นภาษาราชการของโรม

สิ่งที่ปีลาตเขียนในทางเทคนิคแล้วถือว่าถูกต้อง เขายอมให้พระเยซูถูกประหารชีวิต เพราะเหตุที่พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ที่ไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งเป็นมูลเหตุพอที่จะตั้งข้อหาบฏตามกฎหมายของโรมได้ นอกจากนี้เขาอาจจงใจประชดพวกผู้นำยิวที่เขาดูหมิ่นด้วยก็ได้ พวกปุโรหิตใหญ่เล็งเห็นถึงการเสียดสีของปีลาตจึงทักท้วงให้เขาเปลี่ยนคำประจานเป็น "คนนี้บอกว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว" แต่ปีลาตไม่สนใจและตอบกลับไปว่า "สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป"

ยน 19:23-24 ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทิ้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชิ้นในด้วย ฉลองพระองค์ชิ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง 24 เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า "เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้" ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน' พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้

ขณะเดียวกันพวกทหารที่ควบคุมการประหารชีวิตพระเยซูก็ง่วนอยู่กับการแย่งเสื้อผ้าของพระองค์ ถึงแม้จะไม่มีบอกไว้ชัดเจน แต่พวกเขาน่าจะเป็นกองทหารของโรมที่ได้รับมอบ

หมายให้จัดการตรึงกางเขนนักโทษแต่ละคนในวันนั้น มีบันทึกไว้ว่าของใช้ส่วนตัวของพระเยซู ถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วน ข้าวของเหล่านั้นอาจเป็นรองพระบาทของพระองค์ เสื้อคลุมชั้นนอกของพระองค์ เข็มขัดของพระองค์ และผ้าคลุมที่มีหมวกคลุมศีรษะของพระองค์

อย่างไรก็ตามพวกเขาตัดสินใจจับสลากเพื่อดูว่าใครจะได้ฉลองพระองค์ชั้นในของพระองค์ คำที่แปลเช่นนั้นคือ คิโตน ดังที่มีเขียนไว้ว่าเครื่องแต่งกายชิ้นนี้ไม่มีตะเข็บทอตั้งแต่บนตลอดล่าง มันจึงน่าจะมาจากวัสดุที่เป็นผ้าฝ้ายนุ่ม ถึงแม้ว่าจะทำด้วยวัสดุที่ไม่ยุ่งยากแต่มันก็เป็นเครื่องแต่งกายที่สวมสบายและถือว่ามีค่า มีการเสียดสีตรงที่ว่าทหารชาวโรมพวกนี้พนันขันต่อกันว่าใครจะได้เสื้อชั้นในของพระบุตรของพระเจ้า (ถ้าพระเยซูไม่ได้ถูกเปลื้องผ้าจนเปลือยเปล่าขณะถูกตรึงกางเขน พระองค์ก็เกือบเปลือย นอกจากจะถูกทำร้ายร่างกายและจิตใจในวันนั้นแล้ว พระองค์ยังถูกดูหมิ่นเหยียดหยามอย่างเหลือขนาดด้วย)

ด้วยรายละเอียดเยอะขนาดนี้ก็มีเขียนไว้อีกว่าเพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ ยอห์นยกข้อความจากสดุดี 22:18 “เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน”

ยอห์น 19:25-27 ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับน้ำสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมัคดาลา 26 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า "หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด" 27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า "จงดูมารดาของท่านเถิด" และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน

ใต้กางเขนของพระเยซูยังมีสาวกที่สตัยชื่อหลงเหลืออยู่หลายคน ท่ามกลางสาวกสิบสองคนมีแต่ยอห์นคนเดียวเท่านั้นที่ใจกล้าพอที่จะเผชิญกับจุดจบที่มาถึง เขายืนอยู่ที่นั่นพร้อมกับสตรีที่รักพระเจ้าอีกหลายคนที่อยู่ต่อเพื่อดูเหตุการณ์จนจบ ยอห์นบอกว่ามีมารีย์มารดาของพระเยซู น้องสาวของนาง ผู้ซึ่งชื่อว่ามารีย์เหมือนกันและเป็นภรรยาของเคลโอปัสและมารีย์มัคดาลา มีความขัดแย้งกันในข่าวประเสริฐเนื้อหาคล้ายกันอีกสามเล่มในเรื่องชื่อของมารีย์คนที่สองในรายชื่อของยอห์น บันทึกของมัทธิว (27:55) บอกว่ามารีย์คนที่สองในยอห์นคือมารดาของบุตรของเศเบดี ในมาระโก 15:40 สตรีคนนี้มีนามว่าสะโลเม เห็นได้ชัดว่าน้องสาวของมารดาของพระเยซูมีนามว่ามารีย์และสะโลเมเหมือนกับธรรมเนียมการมีชื่อจริงและชื่อกลางในปัจจุบัน สามีนางก็มีชื่อมากกว่าชื่อเดียวด้วย คือ เศเบดีและเคลโอปัส นี่หมายความว่าทั้งยากอบและยอห์นเป็นลูกพี่ลูกน้องของพระเยซู

หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็ยิ่งสมเหตุสมผลที่พระเยซูทรงฝากให้ยอห์น ลูกพี่ลูกน้องของพระองค์ดูแลมารดาของพระองค์ เห็นได้ชัดว่าโยเซฟสามีของนางเสียชีวิตไปตั้งนานแล้ว เราไม่ทราบว่าตอนนั้นพวกน้องๆของพระเยซูอยู่ที่ไหน แต่เห็นได้ชัดว่า พระเยซูทรงต้องการให้คนที่ดูแลมารดาของพระองค์ไม่เพียงเป็นญาติเท่านั้นแต่ยังเป็นสาวกที่สัตย์ซื่อและไว้ใจได้ด้วย

พระเยซูไม่ได้ทรงหยาบคายแต่อย่างใดในการที่พระองค์ทรงเรียกมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย” เหมือนกับที่คนในสมัยนี้ใช้กัน ความหมายของวลีนี้น่าจะเหมือนกับวลี ‘สุภาพสตรีของฉัน’ หรือ ‘คุณผู้หญิง’ ในปัจจุบัน มันเป็นคำที่แสดงถึงความเคารพและความเหมาะสม นี่อาจเป็นไปได้ด้วยว่าพระเยซูไม่ได้ให้ความสนใจกับครอบครัวบนโลกนี้ของพระองค์อีกต่อไปมากเท่ากับภารกิจในการไถ่ นี่ไม่ได้สนับสนุนคำสอนของโรมันคาทอลิกที่ให้ความสำคัญต่อ ‘มารดาของพระเจ้า’ แต่อย่างใด ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเกี่ยวข้องกับภารกิจที่สำคัญที่สุดแห่งทุกยุคสมัย แต่พระองค์ก็ทรงให้เกียรติมารดาของพระองค์โดยการทำให้แน่ใจว่ามีคนดูแลนางเป็นอย่างดี

ยอห์น 19:28-29 หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า "เรากระหายน้ำ" 29 มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์

ยอห์นบันทึกเกี่ยวกับสภาพจิตใจเล็กๆของพระเยซูทรงนี้ พระองค์ไม่เพียงมีสติคืออยู่ที่นั่นแต่พระองค์ทรงทราบดีถึงความหมายของสิ่งที่พระองค์กำลังทำอยู่บนไม้กางเขนด้วย วลีที่ว่า “พระเยซูทรงทราบว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว” แปลได้ด้วยว่า ‘พระเยซูทรงทราบว่า ทุกสิ่งกำลังถูกทำให้สำเร็จ’ คำที่แปลว่า สำเร็จ (เทเลโอ) มีความหมายว่า ‘ทำให้จบ’ หรือ ‘ทำให้สมบูรณ์’ มันอยู่ในรูปสมบูรณ์กาลและอยู่ในรูปประธานถูกกระทำ ด้วยทรงทราบว่าทุกสิ่งกำลังเป็นไปตามแผนการของพระเจ้าและตามที่มีพยากรณ์ไว้ พระองค์จึงทรงทำให้คำพยากรณ์อีกข้อสำเร็จโดยตรัสถึงการกระหายน้ำของพระองค์ นี่น่าจะเป็นการทำให้ สดุดี 69:21 สำเร็จ ส่วนหนึ่งของการทรมานโดยการตรึงกางเขนของพวกโรมันคือการปล่อยให้แห้งตายภายใต้ดวงอาทิตย์อันแผดเผาเหนือทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ดวงอาทิตย์ทำให้ร่างกายของผู้ถูกตรึงเสียน้ำไปเรื่อยๆอย่างรวดเร็ว ซึ่งทำให้ลิ้นเขาววมและปากแห้งผาก การตรึงกางเขนของคนโรมันถูกตั้งใจให้เป็นการประหารให้ตายนับพันครั้ง ซึ่งที่ทรมานไม่น้อยก็คือการปล่อยให้เจอกับแสงแดดอันร้อนระอุของดวงอาทิตย์ที่สาดส่องเหนือดินแดนตะวันออกกลาง

เครื่องคัมของพวกทหารโรมที่ถูกพุดถึงในที่นี้คือ **น้ำองุ่นเปรี้ยว** (ออซอส) มันคือส่วนผสมของน้ำองุ่นเปรี้ยวกับน้ำ ในการทำให้เปรี้ยว ส่วนที่เป็นแอลกอฮอล์ส่วนใหญ่จะระเหยไป และเครื่องคัมนี้เหมาะที่จะใช้เพื่อกระตุ้นประสาทเหมือนกับกาเฟลสมัยนี้ เห็นได้ชัดว่าพวกทหารรู้ว่าพวกเขาจะต้องมาเฝ้าอยู่ที่ทางเขนนี้หลายชั่วโมง พวกเขาจึงเตรียมให้น้ำองุ่นเปรี้ยวนี้มาด้วย พอได้ยินพระเยซูตรัสว่า “เรากระหายน้ำ” ก็มีทหารคนหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงนั้นเจอฟองน้ำ จุ่มมันในน้ำองุ่นเปรี้ยวและเสียบฟองน้ำนั้นบนปลายไม้หุสบ ไม้หุสบที่โตเต็มที่อาจยาวได้ถึงสามถึงสี่ฟุต เมื่อรวมกับความยาวของแขนคนที่ยึดเต็มที่แล้ว ไม้นี้ก็คงไปถึงพระโอรุฐ์ของพระเยซูได้ เขาจึงยื่นฟองน้ำนี้ถึงพระโอรุฐ์ของพระเยซู

ยอห์น 19:30 เมื่อพระเยซูจึงทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า **"สำเร็จแล้ว"** และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป พระเยซูจึงรับประทานน้ำองุ่นเปรี้ยวจากฟองน้ำนั้น ยอห์นบันทึกคำตรัสสุดท้ายของพระองค์ที่ว่า “สำเร็จแล้ว” ส่วนลูกาบันทึกคำตรัสสุดท้ายของพระองค์ที่ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46) อย่างไรก็ตามเมื่อเราเข้าใจว่ายอห์นเป็นผู้ที่เคิมรายละเอียดที่เหลือซึ่งไม่ได้มีบอกไว้ในข่าวประเสริฐเนื้อหาเหมือนกันอีกสามเล่ม เราก็สันนิษฐานได้ว่าคำตรัสของพระเยซู “สำเร็จแล้ว” ตามที่บันทึกไว้ตรงนี้ก็เป้นคำตรัสสุดท้ายของพระเยซูบนไม้กางเขนจริงๆ แล้วพระองค์ก็ก้มพระเศียรลง “ปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป” (คำที่แปลว่า **พระวิญญาณจิต** ในที่นี้คือ **พินอมา** ซึ่งเป็นคำที่มักแปลเป็น ‘วิญญาณ’ คำที่แปลว่า **ปล่อย** (พาราดีโดมิ) เป็นคำที่มักแปลเป็น ‘มอบให้’ ในการสิ้นพระชนม์ พระเยซูก็ทรงมอบวิญญาณของพระองค์คืนแก่พระเจ้า ตามที่สดุดี 31:5 ได้บอกไว้

คำที่แปลว่า **สำเร็จแล้ว** (เทเลโอ) ถูกนำเสนอในรูปสมบูรณ์กาลและประธานเป็นผู้ถูกกระทำ (เทเทเลสไท) มันสื่อว่าพระราชกิจของพระองค์นั้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว พระองค์ได้ทรงกระทำพระราชกิจที่พระบิดาทรงมอบให้พระองค์กระทำสำเร็จแล้ว (ดู ยอห์น 4:34) คำว่า **เทเทเลสไท** เป็นคำที่ใช้ในสมัยนั้นเพื่อหมายถึงการทำธุรกรรมทางการเงินเสร็จสิ้น มันสื่อถึงการที่เงินงวดสุดท้ายถูกชำระไปแล้วและไม่มีหนี้ติดค้างอีกต่อไป เป็นความจริงที่พระเยซูทรงชำระครบถ้วนแล้ว พระองค์ได้ทรงไถ่เราแล้วด้วยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์ ราคา่างวดแห่งความบาปของเราได้ถูกชำระแล้ว พระราชกิจของพระคริสต์สำเร็จเสร็จสิ้นแล้ว

ยอห์น 19:31-34 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทูลขอให้ผู้ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่ทางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็น

วันใหญ่) 32 ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลบาทษาของคนที่หนึ่ง และบาทษาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับ
พระองค์ 33 แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงมิได้ทูลบาทษาของ
พระองค์ 34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ลิ้นข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมา
ทันที

วันที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนเป็น “วันเตรียม” สำหรับเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อที่จะ
มาถึงซึ่งเป็น “วันใหญ่” การพูดถึงมันว่าเป็น “วันสะบาโต” ตามที่มีเขียนไว้ไม่จำเป็นต้องหมายถึง
ถึงวันที่เจ็ดของสัปดาห์ วันสะบาโตใหญ่เช่น ปัสกาหรือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ อาจเป็นวัน
ไหนของสัปดาห์ก็ได้ มันน่าจะเป็นวันพฤหัสบดี (ดูคำอธิบายสำหรับ มัทธิว 12:40 ว่าทำไมพระเยซู
ถึงไม่ได้ถูกตรึงในวันศุกร์) ไม่ว่าจะยังไง พวกผู้นำชาวยิวที่จู้จี้ไม่ยอมแม้แต่จะยุ่งเกี่ยวในทาง
อ้อมกับศพคนตายในวันบริสุทธิ์ซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น ด้วยเหตุนี้ในตอนบ่ายแก่ๆของวันนั้น พวก
เขาจึงขอปีลาตให้นำศพคนตายทั้งสามลงมาทันทีและฝังก่อนเริ่มต้นวันบริสุทธิ์ของพวกเขา (เมื่อ
ดวงอาทิตย์ตก)

การตรึงกางเขนของชาวโรมันปกติแล้วกินเวลาตั้งแต่สามสิบหกถึงเจ็ดสิบสองชั่วโมง
ขณะที่ผู้ถูกตรึงค่อยๆสิ้นใจไปเพราะความเหนื่อยอ่อน การเจอกับแสงแดด การเสียน้ำในร่างกาย
การหดตัวของกล้ามเนื้อ และอาการบาดเจ็บต่างๆ มันคือความตายนับพันครั้งจริงๆ ส่วนหนึ่ง
ของการทรมานที่พวกโรมันตั้งใจไว้คือ การที่เพชรฆาตจะยกกางเขนที่มีผู้ตรึงขึ้นในแบบที่
กางเขนนั้นจะตกลงไปในหลุมของมัน แรงกระแทกของกางเขนที่มีน้ำหนักถ่วงเมื่อตกถึงก้น
หลุมจะทำให้กระดูกซี่โครงใหญ่ๆของผู้ถูกตรึงหลุดจากข้อ ปกติแล้วข้อต่อไหล่ของผู้ถูกตรึงจะหลุด
จากข้อเมื่อกางเขนหล่นถึงก้นหลุม นี่ทำให้กล้ามเนื้อกระบังลมซึ่งควบคุมการหายใจไม่ทำงาน
ตามปกติอีกต่อไป ผู้ถูกตรึงจะหายใจได้ก็ต่อเมื่อเขาพยายามเกร็งขาและยันตัวขึ้นบนเท้าที่สั่นเทา
ทุกลมหายใจของเขาจะนำความเจ็บปวดมาให้ วิธีง่ายๆที่จะทำให้ผู้ถูกตรึงกางเขนตายเร็วขึ้นก็คือ
การทำให้กระดูกหน้าแข้งของเขาหัก เขาจะหายใจไม่ได้อีกและความตายที่มาจากหายใจไม่
ออกก็จะมาถึงในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า พวกยิวทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ดี พวกเขาจึงขอให้ปีลาตหัก
กระดูกขาของเหยื่อทั้งสามเพื่อจบชีวิตของพวกเขา

โจรสองคนจึงถูกปลิดชีวิต แต่พอพวกทหารมาถึงพระเยซู พวกเขาก็พบว่าพระองค์ทรง
สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาจึงไม่หักกระดูกขาของพระองค์ คำพยากรณ์เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์
ของพระเมสสิยาห์จึงสำเร็จ ประการแรกคือ *แบบของลูกแกะ* ปัสกาที่ถูกบรยายไว้ในอพยพ
12:46 และกันดารวิถี 9:12 จากนั้นคำพยากรณ์ที่มีในสดุดี 34:20 ที่บอกว่ากระดูกของพระองค์จะ

ไม่หักสักรั้วเดียวก็สำเร็จ ทหารคนหนึ่งด้วยความโกรธหรือความโหดจึงใช้ทวนแทงสีข้างของพระองค์

ยอห์นบันทึกว่า “โลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที” นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคนๆ หนึ่งตายด้วยใจที่แตกสลาย ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวคำพยากรณ์ว่า “การเยาะเย้ยกระทำจิตใจข้าพระองค์ชอกช้ำ” ในเพลงสดุดี 69:20 ที่พยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์ ความเครียดหรือความทุกข์ที่รุนแรงสามารถทำให้ห้องหัวใจแตกออกได้ เยื่อหุ้มหัวใจซึ่งมีของเหลวคล้ายน้ำหุ้มอยู่รอบหัวใจก็จะคงไปด้วยน้ำและเลือด ทหารคนนั้นที่เอาทวนแทงเข้าสีข้างของพระองค์ก็แทงเข้าที่เยื่อหุ้มหัวใจนี้เอง ซึ่งทำให้น้ำและเลือดที่คั่งอยู่ไหลออกจากหัวใจที่แตกสลายเพราะความชอกช้ำ อาจเป็นเพราะความบาปของเราวมเข้ากับความชอกช้ำที่พระองค์ต้องทนเพราะการถูกปฏิเสธโดยคนของพระองค์ทำให้พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ในลักษณะนี้

ยอห์น 19:35-37 คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระอัครทูตของพระองค์จะไม่หักสักรั้วเดียว’ 37 และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า ‘เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง’

ยอห์นซึ่งเรียกตัวเองเหมือนเป็นบุคคลที่สามและกล่าวว่า เขาเป็นพยานผู้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ยืนยันว่าสิ่งที่เขาเห็นเป็นความจริง “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ” เขาบันทึกอีกครั้งว่าข้อพระคัมภีร์ได้สำเร็จจากการที่กระดุกของพระองค์ไม่หักสักรั้วเดียว เขายังยก เศคาริยาห์ 12:10 ด้วยที่บอกว่าพระเมสสิยาห์ผู้ทนทุกข์จะถูกแทง

ยอห์น 19:38-40 หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆ ของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป 39 ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามลิบกว่ากิโลกรัมมาด้วย 40 พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว

สาวกแบบแอบๆ สองคนในที่สุดก็มีความกล้าพอที่จะแสดงจุดยืนของตน โยเซฟแห่งบ้านอาริมาเธียขอพระศพของพระเยซูจากปีลาต พอได้รับอนุญาตเขาก็ “มาอัญเชิญพระศพของพระเยซูไป” ช่างเป็นงานที่ไม่น่าอภิมรย์ (แต่เป็นสิทธิพิเศษยิ่ง) ที่จะเอาพระศพของพระเยซูลงมา

จากกางเขน นิโคเดมัสก็ออกมาช่วยเขาด้วย เขานำ “เครื่องหอมผสม คือมดยอบกับกฤษณาหนัก ประมาณสามสิบกว่ากิโลกรัมมาด้วย”

ธรรมเนียมของพวกยิวมีอยู่ว่า ก่อนที่จะห่อศพในผ้าป่านจะมีการใส่เครื่องหอมลงไปบนศพด้วย เครื่องหอมช่วยปกปิดกลิ่นเน่าเหม็นของศพ เครื่องหอมผสมมดยอบกับกฤษณาสามสิบกิโลกรัม (มีค่าเท่ากับ 100 ปอนด์โรมันหรือประมาณ 12 ออนซ์) มีราคาแพงมาก ถึงแม้ว่าพวกของพระองค์ปฏิเสธพระองค์ แต่โยเซฟและนิโคเดมัสก็ช่วยคิดว่าพระองค์ไม่เพียงได้รับการฝังศพอย่างเหมาะสมเท่านั้นแต่ต้องเหมาะสมกับเจ้าของศพหนึ่งด้วย คำพยากรณ์จากอิสยาห์ 53:9 ก็สำเร็จอีกข้อในการที่พระองค์ทรงถูกฝังในอุโมงค์ของเศรยฐี

ยอห์น 19:41-42 ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย 42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

โยเซฟแห่งบ้านอาริมาเธียบังเอิญมีอุโมงค์ฝังศพที่สกดเข้าไปในหินแบบที่บรรจุได้หลายศพซึ่งเขาเตรียมไว้กรณีที่เขาเสียชีวิต อีกครั้งที่คำพยากรณ์อีกข้อสำเร็จตรงที่มันเป็นอุโมงค์ฝังศพของเศรยฐี เพราะว่าอุโมงค์นี้อยู่ใกล้สถานที่ตรึงกางเขนและวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว พวกเขาจึงฝังพระศพของพระเยซูที่นั่น

ภาพรวมของยอห์น 20: บทที่ 20 ของยอห์นบันทึกเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ เหมือนเดิมที่ข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยยอห์นมีรายละเอียดที่ไม่มีในข่าวประเสริฐ เนื้อหาเหมือนกันอีกสามเล่ม เพราะยอห์นเขียนข่าวประเสริฐของตนหลังอีกสามเล่มหลายสิบปี ต่อมา พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงคลอใจเขาอย่างชัดเจนให้เพิ่มเติมรายละเอียดที่อีกสามเล่มไม่มี

ยอห์น 20:1-2 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามีด มารีัยชามักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว 2 เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า "เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าจะเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน"

ในช่วงเช้ามีดของวันต้นสัปดาห์ มารีัยมักดาลาได้มาที่ฝังพระศพของพระเยซูก่อนรุ่งสาง เธอตกใจมากที่เห็นว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์ได้ถูกเอาออกไปแล้ว นางจึงวิ่งไปบอกเปโตรและยอห์น (ยอห์นเรียกตัวเองในฐานะบุคคลที่สาม โดยเรียกตัวเองว่า "สาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้น" คำที่แปลว่า รัก ในที่นี้คือ ฟิเลโอ ยอห์นใช้คำว่า วิ่ง และ มา ในรูป 'ปัจจุบันกาลใน

อดีต' ความหมายก็คือ ถึงแม้ว่าการกระทำตามที่ถูกบันทึกไว้เป็นอดีตไปแล้ว แต่มันก็ถูกนำเสนอราวกับว่าผู้อ่านร่วมอยู่ในเหตุการณ์ด้วย

เราสามารถจินตนาการได้ถึงความตื่นเต้นของมารีย์เมื่อนางวิ่งหอบไปหาเปโตรและ ยอห์นและบอกเขาทั้งสองว่า “เขาเอองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” พวกเราในที่นี้หมายถึงพวกผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ไปกับนางด้วยซึ่งลูกาและมัทธิวได้บันทึกไว้แต่ยอห์น ไม่ได้บันทึกไว้ คำว่าเขาที่มารีย์มักกาลาใช้สื่อให้เห็นว่านางคิดว่าพวกผู้ใหญ่ของยิวเอาพระศพของพระเยซูไป

ยอห์น 20:3-4 เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น 4 เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน

เจือด้วยความตกตะลึง หรือความประหลาดใจและความสับสนงุนงงด้วย ทั้งเปโตรและ ยอห์นจึงวิ่งจากที่ๆพวกเขาอยู่ไปยังอุโมงค์ฝังศพ ยอห์นวิ่งแซงเปโตร ไปถึงทางเข้าอุโมงค์ก่อน

ยอห์น 20:5-7 เขาก็มองดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน 6 ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าป่านวางอยู่ 7 และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก

หยุดพักหายใจสักครู่ที่ทางเข้าอุโมงค์ ยอห์นจึงก้มตัวลงมองเข้าไปในอุโมงค์ เขาสังเกตเห็นอะไรบางอย่างที่แปลกมากๆและไม่น่าจะใช้การลักขโมยของมีค่าในอุโมงค์ฝังศพ ผ้าป่านที่ใช้พันรอบพระศพของพระเยซูยังวางอยู่ที่เดิม ร่องรอยที่แสดงถึงพระกายพระเยซูยังอยู่ได้เปลือกนอกที่ห่อหุ้มแต่พระกายนั้นไม่อยู่แล้ว ขโมยคงทำอย่างนี้ไม่ได้และก็คงไม่มาเสียเวลาทำอย่างนี้ด้วย นอกจากนี้ยอห์นเขียนอีกว่า “และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก” พวกยิวมีธรรมเนียมในการพันศีรษะของผู้ตายด้วยผ้าลินินอีกผืนซึ่งเป็นเหมือนผ้าเช็ดหน้า ยอห์นกล่าวว่า ผ้าพันพระเศียร ถูกพับไว้ต่างหาก (คำว่า พัน (เอ็นทูลิชโซ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ม้วนขึ้น’) แม้กระทั่งในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูก็ทรงดูแลตัวเอง เราเห็นถึงอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

ยอห์นหยุดยั้งคิดอยู่ที่ทางเข้าอุโมงค์ เปโตรที่มาถึงทีหลังก็รีบผลุนผลันเข้าไปข้างใน

ยอห์น 20:8-10 แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ 9 เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย 10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

ในที่สุดยอห์นก็รวบรวมความกล้าและเข้าไปในอุโมงค์ฝังศพขององค์พระผู้เป็นเจ้า เปโตรมีความกล้ามากกว่าอย่างเห็นได้ชัด ส่วนยอห์นมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งกว่า “เขาได้เห็นและเชื่อ” เขาเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น พระศพของพระเยซูไม่ได้ถูกเอาไปแต่อย่างใด พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วต่างหาก ยอห์นไม่ได้บันทึกเกี่ยวกับปฏิกิริยาของเปโตรถึงแม้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมาก็ยืนยันว่าเขามีความเชื่อเช่นกัน

ยอห์นบันทึกว่าความเชื่อมั่นของเขาในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายในตอนแรกเป็นเพราะเขาได้เห็น เขาได้เห็นกับตา เขาบอกต่อไปว่าสาวกคนอื่นๆในตอนแรก “ไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย” คำที่แปลว่า **เข้าใจ** คือ เออีโด ในตอนนั้นพวกสาวกยังไม่เข้าใจความหมายของข้อพระคัมภีร์เช่น สดุดี 16:10 และความสัมพันธ์ในด้านคำพยากรณ์ของมันกับการฟื้นคืนพระชนม์ การพูดถึงการที่พวกเขากลับไปยังบ้านของตนสามารถแปลตรงตัวได้ว่า ‘กลับไปยังที่ของตนอีกครั้ง’ อาจเป็นไปได้ว่าพวกสาวกตอนนั้นพักอยู่ที่บ้านของยอห์นผู้ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม หรือพวกเขาอาจพักอยู่ในห้องชั้นบนซึ่งเป็นที่ๆพวกเขามาประชุมกันก่อนหน้านั้นและหลังจากนั้นหลายต่อหลายครั้ง

ยอห์น 20:11-13 แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็มองดูที่อุโมงค์ 12 และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท 13 ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” เธอตอบทูตทั้งสองว่า “เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

อย่างไรก็ตามมารีย์ (มักดาลา) “ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์” ขณะที่นางร้องไห้ นางก็ “ก้มลงมองดูที่อุโมงค์” (มเนเมอออน ซึ่งแปลว่า ‘หลุมศพ’ หรือ ‘อุโมงค์ฝังศพ’) และเห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ตรงที่พระเยซูทรงอยู่แต่ก่อน เราไม่ทราบว่าทำไมยอห์นถึงไม่เห็นพวกเขา เห็นได้ชัดว่าพวกเขาปรากฏตัวหลังจากที่เปโตรและยอห์นไปแล้ว พวกเขาถามนางว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” เห็นได้ชัดว่ามารีย์ยังไม่ได้ข้อสรุปเหมือนกับที่เปโตรและยอห์นได้ นางยังคิดอยู่ว่ามีคนเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของนางไปและนางไม่ทราบว่าพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน

ยอห์น 20:14-15 เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าพระองค์พระเยซู 15 พระเยซูตรัสถามเธอว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เข้าตามหาผู้ใด”

มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า "นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป"

หลังจากนางได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว นางก็รับรู้ได้อย่างชัดเจนว่ามีคนอยู่ข้างหลังนาง นางหันไปและเห็นพระเยซูแต่จำพระองค์ไม่ได้ เราไม่ทราบว่าเป็นเพราะตอนนั้นยังเข้ามึนอยู่หรือ เพราะพระกายของพระองค์เปลี่ยนแปลงไปหลังจากได้รับสง่าราศีแล้ว น่าจะเป็นเพราะเหตุผลแรกมากกว่า พระองค์ทรงถามคำถามเดียวกับที่พวกทูตสวรรค์ถามนาง "หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม" นางคิดว่าพระองค์ทรงเป็นคนทำสวน บางทีเขาอาจเอาพระศพของพระองค์ไป นางจึงขอร้องพระองค์ว่า "นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป"

ยน 20:16 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "มารีย์เอ๋ย" มารี๋ยจึงหันมาและทูลพระองค์ว่า "รับโบนี" ซึ่งแปลว่า อาจารย์ ด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมด้วยความรักและความกรุณาเพราะเห็นแก่ความทุกข์ของนาง พระเยซูจึงเรียกชื่อของนางในแบบที่มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ทำได้ นางจำพระสุรเสียงของพระองค์ได้ทันที นางหันไปร้องว่า **รับโบนี** น้ำเสียงของนางคงบอกถึงความยินดีอันเปี่ยมล้นเจอไปด้วยความยำเกรงและความตกตะลึง คำว่า **รับโบนี** เป็นคำภาษาอารามคและมี ความหมายเหมือนกับ**อาจารย์** (ดีดาสกาลอส ในภาษากรีก) คนยิวอย่างมารีย์ปกติแล้วพูดภาษาอารามคในชีวิตประจำวัน ยอห์นซึ่งเขียนข่าวประเสริฐเป็นภาษากรีกสื่อถึงคำที่นางใช้จริงๆ ในตอนนั้น

ยน 20:17-18 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย" 18 มารี๋ยมักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูจึงเตือนนางว่า "อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา" คำที่แปลว่า **แต่ต้อง** (ฮัพโตไม) มีความหมายปกติว่า 'เกาะ' และถูกนำเสนอในกาลปัจจุบันในรูปของคำสั่ง เห็นได้ชัดว่านางหมอบกราบที่พระบาทของพระองค์ (ดู มัทธิว 28:9) นี้ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงห้ามผู้ใดแต่ต้องพระองค์ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ครั้งแรกของพระองค์แต่หมายความว่าพระองค์ไม่ทรงต้องการให้นางขัดขวางพระองค์ พระองค์จำต้องเสด็จไป

พระองค์จึงบัญชาให้นางไปหาพวกพี่น้องของพระองค์ (คือพวกสาวก) และบอกพวกเขาว่าพระองค์จะขึ้นไปหา “พระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูบอกนางให้บอกพวกเขาว่าพระองค์กำลังจะเสด็จกลับขึ้นไปหาพระเจ้าพระบิดา การเสด็จขึ้นครั้งนี้ไม่ใช่อันเดียวกับในกิจการ 1:9-11 แต่เป็นอันที่ถูกพูดถึงในเอเฟซัส 4:8-10 น่าจะเป็นครั้งนี้ที่พระเยซูเสด็จลงไปในเมืองบรมสุเกษมและนำพวกวิสุทธิชนสมัยพระคัมภีร์เดิมขึ้นไปยังสวรรค์โดยตรง และน่าจะเป็นครั้งนี้ด้วยที่พระองค์ทรงนำพระโลหิตอันมีค่ามากของพระองค์ไปประพรมพระที่นั่งกรูณาในสวรรค์ ดูฮีบรู 9:12 นางจึงไปบอกพวกสาวกถึงสิ่งที่นางเห็นและได้ยิน

ยอห์น 20:19-20 คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด" 20 ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี

เย็นวันอาทิตย์เดียวกันนั้นเองพวกสาวกได้ประชุมกัน (อาจในห้องชั้นบน) เพื่อตรึกตรองถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในหลายวันมานี้ ข่าวเรื่องอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่าได้กระจายไปทั่วและเพราะความกลัวว่าจะโดนพวกผู้นำชาวยิวแก้แค้น พวกเขาจึงจัดประชุมแบบลับๆ ที่สุดโดยปิดประตูห้องที่พวกเขาประชุมอยู่ไว้ ทันใดนั้นพระเยซูก็ทรงทำให้พวกเขาตกใจโดยปรากฏพระองค์ท่ามกลางพวกเขา ถึงแม้พระคัมภีร์ไม่ได้บอกไว้ แต่พวกเขาคงตกใจมากและอาจกลัวด้วยซ้ำ พระเยซูจึงตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” เพื่อยืนยันแก่พวกเขาว่าทรงเป็นพระองค์จริงๆ พระองค์จึงให้พวกเขาดูพระหัตถ์ที่มีรอยตะปูและสีข้างที่เป็นรู คำที่แปลว่า ยินดี (ไโคโร) ปกติแล้วแปลว่า ‘ชื่นชมยินดี’ พวกเขายินดีเป็นล้นพ้นจริงๆ พวกเขาได้ยินมาก่อนหน้านั้นแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้ว คราวนี้พวกเขาได้เห็นพระองค์กับตาเลย

ยอห์น 20:21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด เราก็คือใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น" พระเยซูทูลขอให้สันติสุขมีแก่พวกเขาอีกครั้ง จากนั้นในพระมหาบัญชา (ครั้งแรก) ของพระองค์ในบันทึกของยอห์น พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด เราก็คือใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” มีคำสองคำที่แตกต่างกันถูกใช้แทนคำว่า ใช้ไป ในที่นี้ คำว่าใช้ครั้งแรกแปลมาจากคำว่า อะพอสเทลโล ซึ่งเป็นรูปคำกริยาของคำว่า อะพอสทอลอส มันสื่อถึงการถูกใช้ไปอย่างเป็นทางการ ส่วนการที่พระเยซูทรงใช้พวกเขาไปแปลมาจากคำว่า เพิ่มโพ ซึ่งหมายถึงการใช้ไปแบบทั่วไปมากกว่า (นี่

ไม่ใช่คำสั่งแต่เป็นประโยชน์บอกเล่า) เดียวพระเยซูจะทรงเจาะจงมากยิ่งขึ้นตอนที่ทรงประทานพระมหาบัญชาก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ครั้งหลังของพระองค์ คูในมัทธิว 28, มาระโก 16 และกิจการ 1

ยอห์น 20:22 ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด การระบายพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอ็มฟูซาโอ) เหนือพวกเขาอาจเป็นการประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่พระเยซูคริสต์ไว้ในยอห์น 16:7 นี่อาจเป็นการสถิตภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งก่อนหน้านี้จนถึงตอนนั้นยังไม่ทรงประทานให้แก่ผู้ใดเลย พระสัญญาเรื่องการประกอบด้วยพระวิญญาณจะสำเร็จในวันเพ็นเทกอสต์ซึ่งจะเกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน เมื่อถึงวันนั้นการบัพติศมาผู้เชื่อเข้าไปในพระกายของพระคริสต์พร้อมกับพระราชกิจอื่นๆของพระวิญญาณในพระคัมภีร์ใหม่ก็จะเพิ่มพูน

ยอห์น 20:23 ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น" เราจะเข้าใจข้อนี้เมื่อเราทราบว่าคำว่ายกอยู่ในรูปของประโยคแสดงเงื่อนไข (คำที่แปลว่า ยก (อะฟีเอมิ) มีความหมายว่า 'ปล่อย' 'ทิ้ง' หรือ 'ยกโทษให้' ในบริบทที่เกี่ยวกับความบาปนี้ มันหมายถึงการยกโทษให้) ประโยคนี้อาจแปลตรงตัวได้ว่า 'ถ้ามีความบาปของผู้ใดที่ท่านจะยกโทษให้ ความบาปเหล่านั้นก็จะได้รับการยกโทษ' ในวลีสุดท้ายก็เช่นเดียวกัน 'ถ้ามีความบาปของผู้ใดที่ท่านจะเก็บไว้ ความบาปเหล่านั้นก็จะถูกเก็บไว้'

เราต้องเข้าใจว่ามีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงยกโทษบาปได้ สิ่งที่พระเยซูทรงประทานให้แก่พวกเขา (และพวกเราด้วย) คือสิทธิในการเสนอเงื่อนไขแห่งการยกโทษให้แก่ผู้อื่น เมื่อเราปิดบังความจริงไว้จากผู้อื่น พวกเขาอาจยังอยู่ในความบาปต่อไปได้ กุญแจที่ไขสู่อณาจักรสวรรค์อยู่ตรงที่การยกโทษให้ซึ่งก็คือความเชื่อในพระคริสต์ เมื่อเราประกาศพระคริสต์และข่าวประเสริฐแห่งความรอด แก่ผู้เกี่ยวข้องกับความจริงก็ถูกนำเสนอต่อผู้คน หากเราปิดบังความจริงไว้จากพวกเขา พวกเขาก็คงอยู่ในความบาปของตนต่อไป

ยอห์น 20:24-25 แต่ฝ่ายโธมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิดูมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา 25 สาวกอื่นๆจึงบอกโธมัสว่า "เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" แต่โธมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า "ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแหยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแหยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย"

โรมัสผู้เป็นสาวกที่ชอบคิดในแง่ลบไม่ได้อยู่ด้วยตอนที่พระเยซูทรงปรากฏกาย เมื่อพวกสาวกที่เหลือได้เห็นพระองค์อีกครั้งและบอกเขาว่าพระเยซูทรงปรากฏพระองค์แล้ว เขาก็ประกาศด้วยความไม่เชื่อว่า “ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย”

ยอห์น 20:26-27 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” 27 แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า “จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด”

แปดวันต่อมา (บางคนคิดว่าเป็นตอนเย็นของวันอาทิตย์ถัดไป) โรมัสก็ได้โอกาสที่เขาขอพวกสาวกประชุมกันในห้องส่วนตัวโดยปิดประตูไว้เหมือนเดิม พระเยซูทรงปรากฏตัวท่ามกลางพวกเขาอีกครั้งพร้อมกับอวยพรให้พวกเขามีสันติสุขเหมือนเคย ด้วยทรงทราบถึงความสงสัยของโรมัส พระเยซูจึงชวนเขาให้สัมผัสรอยแผลของพระองค์ จากนั้นพระองค์ก็ทรงตักเตือนโรมัสว่า “อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” ประโยคนี้อยู่ในรูปของคำสั่ง คำกำชับนี้ก็มีไว้สำหรับพวกเราในทุกวันนี้ด้วยเช่นกัน

ยอห์น 20:28 โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์” ยิ้มแย้มด้วยความอับอาย โรมัสจึงร้องทูลพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์” นี่ไม่ใช่คำอุทานแต่เป็นคำที่เขาเรียกพระเยซูในชั่วพริบตาเดียว โรมัสก็เข้าใจความหมายของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายซึ่งอยู่เบื้องหน้าเขา พระองค์จะทรงเป็นอื่นใดไปไม่ได้ นอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของเขา เขาเข้าใจถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์อย่างชัดเจน ไม่มีคำถามใดอีกเลย การทรงฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ยืนยันความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระเยซูทรงได้รับการขนานนามว่าพระเจ้า ซึ่งยืนยันความคิดที่ถูกต้องแล้วของโรมัส

ยอห์น 20:29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข” พระเยซูจึงตรัสว่าผู้ที่เชื่อโดยที่ยังไม่ได้เห็นก็เป็นสุขยิ่งกว่าผู้ที่เชื่อหลังจากได้เห็นแล้ว การเชื่อพระวจนะของพระเจ้าตามที่พระองค์ตรัสนั้นต้องใช้ความเชื่อในระดับที่สูงกว่า ทุกคนตั้งแต่สมัยแรกเริ่มของคริสตจักรก็มาถึงพระคริสต์โดยทางความเชื่อ

ยอห์น 20:30-31 พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ 31 แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

เห็นได้ชัดว่ายอห์นเริ่มต้นบทสรุปของข่าวประเสริฐของเขา มีหมายสำคัญและการอัศจรรย์หลายประการที่พระเยซูทรงกระทำซึ่งไม่ได้มีบันทึกไว้ในข่าวประเสริฐของยอห์น การเอ่ยถึง “ต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์” แสดงให้เห็นว่ามีพยานรู้เห็นเหตุการณ์มากมาย

ยอห์นปิดท้ายบทนี้ด้วยประโยคสรุปจุดประสงค์ในการเขียนข่าวประเสริฐนี้ “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ได้ถูกบันทึกอย่างละเอียดโดยยอห์นแล้ว มันคือหินบนยอดโค้งแห่งความจริงของคริสเตียน มันรับรองว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ นอกจากนี้มันยังไม่ทิ้งข้อสงสัยให้เหลือเลยว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่จะวางใจในพระองค์โดยความเชื่อก็จะพบชีวิตซึ่งไม่เพียงเป็นชีวิตนิรันดร์เท่านั้นแต่ยังเป็นชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยโดยทางพระนามของพระเยซูผู้ประเสริฐ

ภาพรวมของยอห์น 21: บทสุดท้ายของยอห์นนำเสนอการพบกันครั้งที่สามของพระเยซูกับสาวกบางคนก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์บนภูเขามะกอกเทศ บทนี้เน้นเรื่องการรักพระองค์ ปรนนิบัติพระองค์และติดตามพระองค์

ยอห์น 21:1-2 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้ 2 คือ ซีโมนเปโตร โทมัสที่เรียกว่า ดิควัสมัส และนาธานาเอลสาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน สองข้อนี้ดูเหมือนจะให้ภาพรวมของเหตุการณ์ที่กำลังจะถูกบรรยายถึง การพูดถึงการที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์เป็นภาพให้ชมล่องหน้าของเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกในข้อ 4 เวลาของเหตุการณ์ถูกบันทึกไว้ว่าเป็น “ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้” คือเหตุการณ์ต่างๆในบทที่ 20 นั่นคือ การทรงฟื้นคืนพระชนม์และการปรากฏตัวหลายครั้งของพระเยซูแก่พวกสาวกในห้องชั้นบน วลี “ทรงสำแดงพระองค์” แปลมาจากคำว่า ฟาเนรโอ โอ และมีความหมายว่าสำแดง (ตัวเอง) ในช่วงสี่สิบวันระหว่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ มีบันทึกเกี่ยวกับการปรากฏตัวของพระองค์เพียงสิบครั้ง

พระองค์ทรงปรากฏตัว (สำแดงพระองค์) แค่ว่าบางครั้งบางคราวตามที่พระองค์ทรงประสงค์ เราไม่ทราบว่าในระหว่างนั้นพระองค์ทรงทำอะไร

ในเหตุการณ์ที่กำลังจะถูกรายถึง ขอให้นับว่ามีสาวกทั้งหมดเจ็ดคนอยู่ที่ทะเลทิเบเรียส (อีกชื่อของกาลิลี) บุตรชายทั้งสองของเศเบดีคือยากอบและยอห์นนั่นเอง เราไม่ทราบว่าสาวกอีกสองคนชื่ออะไร

ยอห์น 21:3 ซิโมนเปโตรบอกเขาว่า "ข้าจะไปจับปลา" เขาทิ้งหลายจึงพูดกับท่านว่า "เราจะไปกับท่านด้วย" เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย ก่อนมาเป็นสาวกของพระเยซู อาชีพของเปโตรคือการเป็นชาวประมง เขาหาเลี้ยงชีพโดยการจับปลาในทะเลกาลิลีไปขาย คราวนี้หลังจากพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์และทรงฟื้นคืนพระชนม์ พวกสาวกได้กลับไปยังแคว้นกาลิลี (1) เพราะพวกเขาได้รับบัญชาให้ไปที่นั่น คูมัทธิว 26:32 และ 28:7 (2) มันเป็นแคว้นบ้านเกิดของพวกเขา (3) ชีวิตแบบที่พวกเขาคุ้นเคยรอคอยพวกเขาอยู่ที่นั่น เปโตรจึงประกาศแก่มิตรสหายของเขาว่า 'ข้าจะไปจับปลา' จุดประสงค์ที่เขาไปหาปลาน่าจะเพื่อหารายได้มากกว่าเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ คนที่เหลือก็เห็นดีด้วย พวกเขาจึงออกไปลงเรือทันทีและทอดอวนหาปลาทั้งคืน พอถึงรุ่งสางพวกเขาก็จับปลาไม่ได้เลย

ยอห์น 21:4 แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู เมื่อแสงจากรุ่งสางบิดเป่าความมืดออกไป พระเยซูก็ประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง (ไอกีออลอส) หรือชายหาด แต่พวกสาวกเห็นแค่ว่ามีคนยืนอยู่และ "ไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู"

ยอห์น 21:5-6 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ไม่มี" 6 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง" เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้

พระเยซูจึงทรงเรียกพวกเขาจากชายหาด (พวกเขาอยู่ห่างจากชายฝั่งไปอย่างน้อยสามร้อยฟุต คูซื่อ 8) คำที่แปลว่า **ตรัสถาม** (เลโก) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า 'เรียก' คำที่แปลว่า **ลูกเอ๋ย** (ไพคิออน) สามารถใช้เป็นสำนวนแทนคำว่า 'หนุ่มๆเอ๋ย' (หรือสหายเอ๋ย) คำที่แปลว่า **อาหาร** (พอสฟาอิออน) มีความหมายตรงตัวว่า อาหารที่รับประทานพร้อมกับขนมปัง ดังนั้นพระเยซูจึงทรงถามพวกเขาว่าพวกเขารับประทานอาหารเข้าแล้วหรือยัง พวกเขาตอบว่ายัง

พระเยซูจึงตรัสว่า "จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง" ความคิดแรกที่ผุดขึ้นในหัวชาวประมงเมื่ออาชีพอย่างพวกเขาคงจะเป็น "พระองค์คิดว่าพระองค์ทรงเป็นใคร

ถึงมาบอกวิธีตกปลาแก่เรา?” แต่พวกเขาที่ทอดอวนลงทางด้านขวาเรือตามที่พระองค์ทรงบัญชา “และได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้” พระองค์ทรงจัดเตรียมในสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชา!

ยอห์น 21:7 สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า "เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า" เมื่อ ซีโมนเปโตรได้ยืนยันว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื้อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล ยอห์นเป็นคนที่มีประสาทสัมผัสไวอีกแล้ว บางทีอาจเป็นเพราะพระสุรเสียงของพระเยซูหรือเพราะการอัศจรรย์ที่พวกเขาเพิ่งได้เห็น ยอห์น จึงร้องบอกเปโตรด้วยความตื่นเต็นว่า "เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า" เห็นได้ชัดว่าเปโตรกำลังง่วนอยู่กับปลาที่จับได้เต็มอวนและได้ยืนยันแต่เสียงบอกของยอห์นและไม่ได้เห็นพระเยซูด้วยตัวเอง

วลีที่พูดถึงความเปลือยเปล่าของเขาไม่ได้หมายความว่าเขาไม่ได้สวมเสื้อผ้าเลยสักชิ้น คำที่แปลว่าเปลือยเปล่า (กุนนอส) อาจหมายถึงการถอดเสื้อผ้าจนเหลือเพียงเสื้อชั้นใน น่าจะเป็นเช่นนั้นเพราะเปโตรหาปลาตลอดทั้งคืนและตอนนี้เขาก็กำลังพยายามลากอวนที่เกือบขาดเข้ามาข้างในเรือ เขาจึงหยิบเสื้อคลุมชาวประมง (เอเฟินคูเทส) มาสวม ซึ่งเป็นชุดที่เขาใส่ทำงาน จากนั้นเขาก็กระโดดลงน้ำเพราะตอนนั้นพวกเขาอยู่ตรงน้ำตื้นและกำลังมุ่งหน้าเข้าฝั่งอยู่แล้ว

ยอห์น 21:8 แต่สาวกอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็กๆมา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) ส่วนสาวกคนอื่นๆก็ทอดสมอจากเรือใหญ่เพราะพวกเขา กำลังเกือบจะถึงน้ำตื้นอยู่แล้ว และลง "เรือเล็ก" (คือ เรือที่ใช้ลากเรือใหญ่) และขึ้นฝั่ง "ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย" ยอห์นบอกว่าพวกเขา "อยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก" ประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น ดังนั้นเรือใหญ่จึงอยู่ห่างชายฝั่งออกไปประมาณสามร้อยฟุต

ยอห์น 21:9 เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง พอขึ้นมาบนฝั่ง "เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง" พระเยซูทรงเตรียมอาหารเข้าให้พวกเขาแล้วขณะที่ดวงอาทิตย์ขึ้น วลีที่ว่า "ถ่านติดไฟ" แปลมาจากคำว่า อันทราเคีย ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ anthracite พระเยซูอาจทรงย่างปลาให้พวกเขาบนถ่านติดไฟ (หรือน่าจะเป็นบนตะแกรงปิ้ง) เราไม่ทราบว่าพระเยซูทรงได้ปลาและขนมปังมาจากไหน เราสันนิษฐานได้ว่าพระองค์ทรงเสกทั้งอาหารและของใช้ที่จำเป็นอื่นๆขึ้นมา (ถ่าน ไฟ ตะแกรง ฯลฯ)

ยอห์น 21:10-11 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง" 11 ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด

พระเยซูทรงบัญชาให้พวกเขาจัดการเอาปลาขึ้นฝั่งให้เสร็จๆไป เปโตรจึงไปลากเอาอวนที่ใกล้ขาดขึ้นมาบนชายหาด ในอวนไม่ได้มีแค่ปลาเท่านั้น แต่ “ติดปลาใหญ่เต็ม” คำที่แปลว่า **ใหญ่** (เม็กกาส) หมายถึงสิ่งที่ใหญ่โต ปลาเหล่านั้นเป็นปลาขนาดมหึมาไม่ใช่แค่ปลาชิวปลาสร้อย คำว่าปลาแปลมาจากคำว่า อิกซุส ที่พระคัมภีร์บอกว่ามีปลาหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัวบ่งบอกชัดเจนว่าเปโตร (หรือคนอื่น) ใช้เวลานับปลาเหล่านั้น นี่หมายความว่าพวกเขาเอาปลาออกมาจากอวนและวางพวกมันบนชายหาด บางทีพวกเขาอาจไม่เคยจับปลาได้เยอะขนาดนั้นมาก่อนเลยในชีวิตการเป็นชาวประมงของพวกเขา นอกจากนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงจัดการให้อวนไม่ขาดเลยด้วยซ้ำ พวกเขาอาจยืมอวนนั้นมาพระองค์เลยทรงรักษามันไว้ให้พวกเขา

ยอห์น 21:12 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด" และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า "ท่านคือผู้ใด" เพราะเขารู้ดีว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

หลังจากที่พวกเขาเอาปลาออกจากอวนหมดแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า ‘มากินข้าวเข้ากันเถอะ’ (“เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด”) คำที่แปลว่า **รับประทานอาหาร** (อาริสทาโอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘รับประทานอาหารเช้า’ ไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า ‘ท่านคือพระเยซูจริงๆหรือ?’ คำที่แปลว่า **รู้** (เออีโค) มีความหมายว่า ‘รับรู้’ ขณะนั้นพวกเขารับรู้แล้วว่านี่คือพระเยซูจริงๆ

ยอห์น 21:13 พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขาและทรงหยิบปลาแจกด้วย ในแบบเดียวกับ ลูกา 24:30 พระเยซูทรงหยิบปลาปังและขนมปังส่งให้พวกเขา ไม่มีบันทึกไว้ว่าพระเยซูทรงรับประทานอาหารเช้าร่วมกับพวกเขาในพระกายที่ได้รับสง่าราศีนี้ด้วยหรือไม่ นี่จะเป็นการรับประทานมื้อสุดท้ายของพระองค์กับเหล่าสาวก (ในที่นี้คือ เจ็ดคน)

ยอห์น 21:14 นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์ ยอห์นบันทึกว่านี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรง “สำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์” เหมือนกับในข้อ 1 คำที่แปลว่า **สำแดง** คือ ฟาเนโรโอ นี่หมายความว่าพระเยซูทรงปรากฏพระองค์จากความว่างเปล่าให้พวกเขาได้เห็น

ยอห์น 21:15 เมื่อรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ถูกต้องแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า "จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด" หลังจากที่พวกเขารับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว พระเยซูก็ทรงหันไป

ยกกับเปโตร คำตรัสที่ยอห์นบันทึกไว้นั้นช่วยให้เราเข้าใจหลายเรื่อง พระเยซูตรัสว่า “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ” คำว่า พวกเหล่านี้ น่าจะหมายถึงแคว้นบ้านเกิดของเขา อาชีพชาวประมงของเขา และความภาคภูมิใจของการจับปลาได้เยอะขนาดนั้น มันง่ายมากที่คนๆหนึ่งจะยึดติดกับบ้านเกิดของตนและสภาพความเป็นอยู่ที่สุขสบาย ขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังฉายแสงยามเช้าเหนือทะเลกาลิลีที่สวยงามและพวกเขาก็ประสบความสำเร็จกับปลาเยอะแยะที่จับมาได้ พระเยซูก็ตรัสถามเปโตรว่าเขารักพระองค์มากกว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหรือไม่ พระเยซูทรงใช้คำว่า อากาปาโอ ซึ่งเป็นรูปคำกริยาของความรักฝ่ายวิญญาณ ในระดับที่สูงที่สุด

เปโตรตอบว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” คำว่า รัก (ฟีเลโอ) ที่เปโตรใช้เป็นความรักในระดับที่ต่ำกว่า มันคือความรักในแบบเพื่อนหรือเป็นความชื่นชม เปโตรจึงตอบว่า ‘ถูกแล้วพระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์ชื่นชมพระองค์จริงๆ’ นี่เท่ากับเขากล่าวว่า ‘พระองค์ทรงมีความหมายต่อข้าพระองค์มากๆ’ พระเยซูตรัสตอบว่า “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด” คำที่แปลว่า เลี้ยง ในที่นี้ (บอสโค) มีความหมายว่า ‘ให้อาหาร’

ยอห์น 21:16 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงแกะของเราเถิด" พระเยซูทรงถามเขาอีกครั้งว่า "ท่านรักเราหรือ" เราเห็นถึงการสงวนท่าที นี่เป็นเหมือนกับพระเยซูตรัสว่า "ท่านรักเราจริงๆหรือ" พระเยซูทรงใช้คำว่า อากาปาโอ อีกครั้ง เปโตรก็ตอบพระองค์ว่า ‘แน่นอนอยู่แล้วพระองค์’ พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์รักพระองค์ เปโตรใช้คำที่ต่ำกว่า คือ ฟีเลโอ อีกครั้ง อย่างไรก็ตาม คราวนี้พระเยซูทรงใช้คำที่แตกต่างออกไปในการบัญชาเปโตรว่า “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด” ตรงนี้คำที่แปลว่า เลี้ยง (พอยไมโน) เป็นคำกริยาของคำว่า พอยเม็น ซึ่งแปลว่า ‘คนเลี้ยงแกะ’ ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า ‘จงเป็นผู้เลี้ยงแกะของเราเถิด’ นี่เป็นคำที่เปโตรใช้ในเวลาต่อมาใน 1 เปโตร 5:2 ที่พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์แปลว่า “จงเลี้ยงฝูงแกะ” ทั้งสองที่แปลได้ว่า ‘จงเป็นผู้เลี้ยง’ แกะหรือฝูงแกะ

ยอห์น 21:17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ" เปโตรก็เป็นทุกข์ใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า "ท่านรักเราหรือ" และเขาทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงแกะของเราเถิด"

พระเยซูตรัสถามเปโตรเป็นครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือ” อย่างไรก็ตามคราวนี้พระองค์ทรงใช้คำว่า ฟิเลโอ ซึ่งเป็นคำที่ต่ำกว่า นี่เท่ากับพระองค์ทรงถามเขาว่า ‘ท่านเป็นเพื่อนของเราจริงๆหรือ’ (ในหัวของเปโตรตอนนี้คงมีแต่เหตุการณ์ในคืนนั้นที่เขาปฏิเสธพระองค์และหนีไป) เขาจึงเป็นทุกข์ที่พระองค์ทรงถามว่าเขารักพระองค์ไหมถึงสามครั้ง เขาคงไม่สงสัยเลยว่าทำไมพระองค์ถึงทรงเลือกใช้คำนี้ในคำถามสุดท้ายนี้ กระนั้นด้วยรู้ว่าพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง เขาจึงใช้คำว่า ฟิเลโอ เหมือนเดิมเพื่อแสดงถึงความเป็นเพื่อนและความชื่นชมที่เขามีต่อพระเยซู พระองค์จึงกลับไปใช้คำพูดเดิมในข้อ 15 “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด” ซึ่งใช้คำว่า บอสโค

ยอห์น 21:18-19 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอวเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอวท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป” 19 ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า “จงตามเรามาเถิด”

จากนั้นพระเยซูทรงใช้คำอุปมาเพื่อให้เปโตรเห็นว่าตอนที่เขายังหนุ่ม เขาแต่งตัวเองและไปที่ใดก็ได้ที่อยากไป อย่างไรก็ตามเมื่อเขาแก่ตัวลง เขาก็ต้องให้คนอื่นช่วยแม้แต่ในเรื่องการแต่งตัว ต้องยื่นมือออกไปให้คนอื่นช่วยแต่งตัวและพาไปไหนต่อไหน มันอาจจะเป็นสิ่งที่ไม่ต้องการด้วย (เหมือนอย่างที่คนงานบ้านพักคนชราเข้าใจดี)

กระนั้น พระเยซูทรงต้องการให้คำอุปมานี้แสดงให้เห็นว่าเปโตรจะเสียชีวิตอย่างไร นอกจากนี้พระองค์ก็บอกเป็นนัยด้วยว่าความตายของเปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้า ประเพณีสมัยต่อมาเล่าว่าเปโตรถูกประหารชีวิตโดยการตรึงกางเขน อย่างไรก็ตามเขาขอให้ตนเองถูกตรึงกลับหัว โดยถือว่าตนไม่สมควรที่จะตายในลักษณะเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน

คำสั่งง่ายๆของพระเยซูแก่เปโตรคือ “จงตามเรามาเถิด” น่าสังเกตว่าคำสั่งครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่พระเยซูทรงมีแก่เปโตรคือ “จงตามเรามาเถิด” ดู มัทธิว 4:19

ยอห์น 21:20-21 เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรวงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร” 21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไรร”

เปโตรผู้หันหันจึงหันไปเห็นยอห์น (ซึ่งบรรยายถึงตัวเองในลักษณะบุคคลที่สามเหมือนเดิม) และถามว่า “คนนี้จะเป็นอย่างไรร” นี่เท่ากับเขาถามพระองค์ว่า ‘แล้วเขาละ?’

ยอห์น 21:22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด" พระเยซูตรัสแก่เปโตรประมาณว่า 'เขาไม่ใช่ฐานะอะไรของท่าน จงตามเรามาเถิด' เปโตรเอ๋ย ไม่ต้องห่วงเรื่องยอห์นหรอก ท่านแค่ทำตามที่เราบอก ท่านก็พอ จงตามเรามาเถิด! พระเยซูตรัสว่าถ้าพระองค์ทรงประสงค์จะให้ยอห์นอยู่จนพระองค์เสด็จกลับมา จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า เปโตร?

ยอห์น 21:23 เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า "สาวกคนนั้นจะไม่ตาย" แต่ตรัสว่า "ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า" ยอห์นออกมาชี้แจงว่าพระเยซูไม่เคยตรัส (เหมือนที่หลายคนเข้าใจผิดว่าพระองค์ตรัส) ว่าเขาจะไม่ตายเลย เขาเน้นย้ำว่าพระเยซูแค่ตรัสว่า "ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า"

ยอห์น 21:24-25 สาวกคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนถึงเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่คำพยานของเขาเป็นความจริง 25 มีอีกหลายสิ่งทีพระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่ แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน

ยอห์นสรุปบันทึกอันสูงส่งของเขาโดยกล่าวว่คนอื่น ๆ (สรรพนามบุรุษที่หนึ่งพหูพจน์คือ เราทราบว่...) สามารถรับรองได้ว่เรื่องที่เขารายงานเป็นความจริง จากนั้นเขากล่าวว่ถ้าจะไว้บันทึกทุกสิ่งทีพระเยซูได้ทรงกระทำ "แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น" บางทียอห์นอาจมีอีกหลายเรื่องทีเขาอยากบันทึกซึ่งมากกว่าแค่สามปีในพันธกิจของพระเยซูทีเขาได้เห็น บางทีเขาอาจทราบเกี่ยวกับรายละเอียดอันไม่มีที่สิ้นสุดทั้งหมดในการทรงสร้างและพระราชกิจนิรันดร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ถึงอย่างไรแล้วพระราชกิจของพระองค์ก็ไม่มีที่สิ้นสุดและอยู่เป็นนิรันดร์ เอเมนและเอเมน!